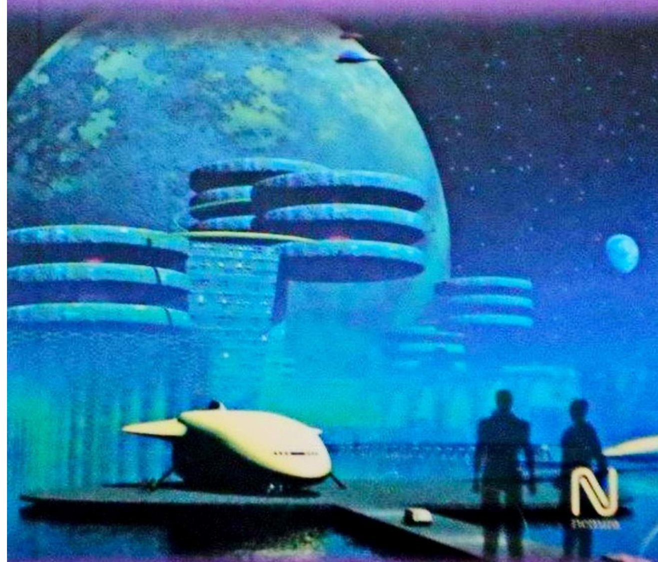

orson
scott card
umbra marionetelor
SAGA UMBRELOR

„Romanele din ciclul Ender sunt o fascinantă combinaţie de acţiune, strategie militară şi politică, intrigi extrem de complicate şi psihologie."

USA Today

„Fanii ciclului Ender vor fi fascinaţi de această istorie a ajungerii adolescenţilor la putere."

Publishers Weekly

Eroii sunt aceia care nu se tem să înfrunte consecinţele opţiunilor lor

„O dată în plus, Card menţine niveluri ridicate ale acţiunii, pericolului şi intrigii, oferă personaje credibile, dezvoltă calea spre alte relaţii între Ender şi Bean şi-şi lasă cititorii cu sufletul la gură în aşteptarea continuării."

Booklist

Bun-sosit în rândul oamenilor! Nimeni nu deţine controlul propriei sale vieţi. Lucrul cel mai convenabil pe care-l poţi face este să alegi să fii controlat de oameni buni, de oameni care te iubesc…

ISBN 978-973-569-956-7
9 789735 699567
www.nemira.ro

Orson Scott Card
Umbra Marionetelor

Shadow Puppets
(2002)

Traducere Roxana Brînceanu

Editura Nemira, 2007

ISBN 978-973-569-956-7

colecția „Nautilus”

1
ADULT

From: NoAddress@Untraceable.com
ÎNSCRIE-TE ACUM ŞI RĂMÂI ANONIM!
To: Trireme%Salamis@Attica-vs-Sparta. hst
Re: Decizia finală

Wiggin:

Subiectul nu va fi ucis. Subiectul va fi transportat conform planului 2, ruta 1. Plecarea marţi ora şase, adică în zori. Te rog să fii atât de inteligent încât să ţii cont de fusul orar. Dacă îl vrei îţi aparţine.

Dacă inteligenţa îţi depăşeşte ambiţia, îl vei ucide. Dacă e invers, vei încerca să te foloseşti de el. Nu mi-ai cerut sfatul, dar eu l-am văzut în acţiune: ucide-l.

E adevărat, fără un adversar care să înspăimânte lumea nu vei recăpăta niciodată puterea pe care funcţia de Hegemon a avut-o cândva. Cariera ta se va încheia.

Dacă îl laşi să trăiască, viaţa ta se va sfârşi, iar când vei muri vei lăsa această lume pe mâinile lui. Cine e atunci monstrul? Sau cel puţin monstrul nr. 2?

Eu ţi-am spus cum să-l prinzi. Sunt oare monstrul nr. 3? Sau doar prostul nr. 1?

Bufonul tău credincios

Lui Bean îi plăcea destul de mult să fie înalt, chiar dacă ştia că asta urma să îl omoare.

La ritmul în care creştea, nu mai era aşa de mult până atunci. Cât timp mai avea? Un an? Trei? Cinci? Extremităţile oaselor lui încă erau ca ale unui copil, în creştere; chiar şi capul îi creştea, şi, tot ca un copil, mai avea încă o bucată moale de cartilagiu şi os nou în creştet.

Acest lucru însemna o constantă adaptare, căci săptămână după săptămână braţele lui ajungeau tot mai

departe atunci când le întindea, picioarele erau mai lungi şi se împiedica de trepte şi praguri, iar când mergea acoperea distanţele tot mai repede, şi însoţitorii săi trebuiau să se grăbească să ţină pasul. Când se antrena cu soldaţii săi, o companie de elită care reprezenta întreaga forţă armată a Hegemoniei, nu mai putea alerga în faţa lor, paşii lui fiind mai lungi decât ai celorlalţi.

Câştigase cu mult timp înainte respectul oamenilor săi. Dar acum, datorită înălţimii sale, ridicau la propriu ochii spre el.

Bean stătea pe iarbă, aşteptând ca oamenii lui să se îmbarce în două elicoptere de asalt. Astăzi aveau o misiune periculoasă – să pătrundă în spaţiul aerian chinez şi să intercepteze un mic convoi care transporta un prizonier de la Beijing spre interiorul ţării. Totul depindea de păstrarea secretului, de atacul-surpriză şi de informaţiile extrem de precise pe care Hegemonul, Peter Wiggin, le primise din interiorul Chinei în ultimele câteva luni.

Bean şi-ar fi dorit să cunoască sursa informaţiilor, pentru că viaţa sa şi vieţile oamenilor săi depindeau de asta. Acurateţea datelor furnizate până acum se putea să fi fost o capcană. Deşi titlul de Hegemon era acum doar o vorbă goală întrucât majoritatea populaţiei globului trăia în ţări care nu mai recunoşteau autoritatea acestei funcţii, Peter Wiggin se folosise eficient de soldaţii lui Bean. Iritau în mod constant proaspăt expansionista China, apărând din când în când exact în momente în care să submineze încrederea în conducerea chineză.

O navă de patrulare care dispare brusc, un elicopter doborât, operaţiuni de spionaj întrerupte brusc, blocându-i pe spionii chinezi din altă ţară – China nu-l acuzase încă oficial pe Hegemon de implicare în asemenea incidente, dar asta însemna numai că nu voiau să-i facă Hegemonului publicitate, nu voiau să-i crească prestigiul sau reputaţia printre aceia care se temuseră de China după cucerirea Indiei şi Indochinei. Cu siguranţă ştiau care era sursa necazurilor lor.

Într-adevăr, probabil că acordaseră micii armate a lui

Bean credit şi pentru probleme care în realitate erau accidente obişnuite. Moartea la Washington în urma unui atac de cord a ministrului de externe cu doar câteva minute înainte de întâlnirea cu preşedintele SUA – chiar crezuseră că fusese mâna lui Peter Wiggin sau că el era de părere că ministrul de externe chinez, un sclav al mondenităţilor, merita să fie asasinat.

Iar seceta care dura de doi ani în India, forţând China fie să cumpere alimente de pe piaţa liberă, fie să permită ajutoarelor din Europa şi America să vină pe subcontinentul proaspăt capturat şi încă nesupus – poate că îşi imaginau că Peter Wiggin poate controla musonii.

Bean nu îşi făcea astfel de iluzii. Peter Wiggin avea tot felul de contacte în întreaga lume, o serie de informatori care treptat se transforma într-o reţea serioasă de spioni, dar din câte putea spune Bean, Peter încă se mai juca. O, Peter credea că e destul de veridic, dar el nu văzuse niciodată ce se întâmplă în lumea reală. Nu văzuse niciodată oameni murind ca urmare a ordinelor sale.

Bean văzuse, şi nu fusese un joc.

Îşi auzi oamenii apropiindu-se. Ştia, fără să se uite, că erau foarte aproape, căci chiar şi aici, într-un teritoriu presupus sigur – un avanpost în munţii Mindanao din Filipine – se mişcau pe cât posibil fără zgomot. Dar mai ştia şi că îi auzise înainte ca ei să se aştepte la asta, deoarece simţurile lui fuseseră întotdeauna ascuţite. Nu organele fizice de simţ – urechile sale erau normale – ci capacitatea creierului său de a sesiza chiar şi cea mai slabă variaţie în sunetele mediului ambiant. De aceea ridică o mână în semn de salut către oamenii care tocmai îşi făceau apariţia din pădurea din spatele lui.

Putu auzi schimbarea de respiraţie – suspine, chicote tăcute – care îi spunea că ei îşi dăduseră seama că îi prinsese din nou. De parcă ar fi fost un joc de-a „Mamă, am voie?” între adulţi, iar Bean întotdeauna părea să aibă ochi la ceafă.

Suriyawong veni lângă el în timp ce soldaţii se aliniau în două coloane ca să urce în elicoptere, echipaţi pentru

misiune.

— Domnule, zise Suriyawong.

Asta îl făcu pe Bean să se întoarcă. Suriyawong nu-i spunea niciodată „domnule”.

Secundul său, un thailandez cu numai câţiva ani mai mare decât el, era acum cu jumătate de cap mai scund, îl salută pe Bean apoi se întoarse spre pădurea din care tocmai ieşise.

Când Bean se răsuci în aceeaşi direcţie, îl văzu pe Peter Wiggin, Hegemonul Pământului, fratele lui Ender Wiggin, cel care salvase lumea de invazia Furnicilor în urmă cu doar câţiva ani – Peter Wiggin, conspiratorul şi jucătorul. Oare ce joc mai juca acum?

— Sper că nu eşti atât de nebun încât să vii cu noi în misiune, zise Bean.

— Ce întâmpinare veselă, râse Peter. Chiar *ai* un pistol în buzunar, deci bănuiesc că nu te bucuri prea mult că mă vezi.

Bean îl ura cel mai mult pe Peter când acesta încerca să glumească. Aşa că nu zise nimic. Aşteptă.

— Julian Delphiki, a apărut o schimbare de plan, spuse Peter.

Îi spunea pe numele întreg, de parcă ar fi fost tatăl lui. Bean avea un tată – chiar dacă nu ştiuse că are unul decât după ce războiul se terminase şi i se spusese că Nikolai Delphiki nu era numai prietenul, ci şi fratele său. Dar a afla la unsprezece ani că ai o mamă şi un tată nu e acelaşi lucru cu a creşte alături de ei. Nimeni nu-i spusese lui Bean „Julian Delphiki” atunci când era mic. Nimeni nu-i spusese în niciun fel, până nu-l porecliseră în batjocură Bean (bob de fasole) pe străzile din Rotterdam.

Peter părea să nu observe că era absurd când îl lua de sus pe Bean. „Am luptat în război împotriva Gândacilor, ar fi vrut Bean să-i spună. Am luptat alături de fratele tău, Ender, în timp ce tu jucai micile tale jocuri de demagog pe net. Şi, în timp ce tu te pregăteai să faci pe Hegemonul, eu i-am condus pe oamenii ăia într-o bătălie care a schimbat într-adevăr faţa lumii. Iar *tu* îmi spui *mie* că a apărut o

schimbare de plan?”

— Hai să contramandăm misiunea, zise Bean. Schimbările făcute în ultimul moment conduc la pierderi inutile în luptă.

— De data asta nu va fi aşa. Pentru că singura schimbare va fi că tu nu pleci.

— Şi te duci tu în locul meu?

Bean nu trebuia să-şi arate dispreţul pe faţă sau în glas. Peter era suficient de deştept să-şi dea seama că ideea era o glumă. Peter nu era antrenat pentru nimic altceva decât să scrie eseuri, să negocieze cu politicienii, să se joace de-a geopolitica.

— Suriyawong va comanda misiunea, zise Peter.

Suriyawong luă plicul sigilat pe care i-l înmâna Peter, dar se întoarse spre Bean pentru confirmare.

Peter observă fără îndoială că Suriyawong nu avea de gând să se supună ordinelor sale decât dacă Bean îi spunea s-o facă. Fiind o fiinţă umană, Peter nu putu rezista tentaţiei de a riposta:

— Desigur, tu nu consideri că Suriyawong e pregătit să conducă misiunea.

Bean privi spre Suriyawong, care îi întoarse zâmbetul.

— Excelenţa Voastră, trupele vă aparţin, zise Bean. Suriyawong întotdeauna conduce oamenii în luptă, deci nu s-ar schimba nimic important.

Asta nu era tocmai adevărat – Bean şi Suriyawong trebuiau adesea să facă modificări de plan în ultimul moment, iar Bean ajungea să comande o parte sau chiar întreaga misiune, sau deloc, depinde care dintre ei avea de-a face cu o urgenţă. Totuşi, deşi această operaţiune era dificilă, nu părea prea complicată. Dacă va întâlni convoiul acolo unde ar trebui să fie, misiunea va fi încheiată cu succes. Dacă nu va fi acolo sau dacă vor fi atraşi într-o ambuscadă, vor abandona misiunea şi se vor întoarce acasă. Suriyawong şi ceilalţi ofiţeri şi soldaţi puteau face faţă cu uşurinţă oricăror altor modificări minore.

Poate că schimbarea cursului misiunii era din cauză

că Peter Wiggin ştia că va eşua şi nu voia să rişte să-l piardă pe Bean. Sau fiindcă Peter îi trăda din vreun motiv personal.

— Te rog să nu-l deschizi, spuse Peter, decât după ce decolaţi.

Suriyawong salută.

— E timpul să plecăm, zise.

— Misiunea asta, spuse Peter, ne va aduce considerabil mai aproape de ruperea coloanei vertebrale a expansionismului chinez.

Bean nici măcar nu oftă. Dar tendinţa lui Peter de a face declaraţii despre ceea ce *se va* întâmpla îl cam obosea pe Bean.

— Dumnezeu să te-ajute, îi zise Bean lui Suriyawong.

Uneori, când spunea „Dumnezeu”, Bean îşi amintea de sora Carlotta şi se întreba dacă într-adevăr era cu Dumnezeu acum, şi dacă auzea cuvintele rostite de el.

Suriyawong alergă spre elicopter. Spre deosebire de soldaţi, el nu purta alt echipament în afară de un mic pachet cu raţia pe o zi şi o armă. Nu avea nevoie de armament greu, pentru că se aştepta ca în timpul operaţiunii să rămână lângă elicoptere. Fuseseră vremuri când comandantul trebuia să participe la luptă, dar nu în astfel de misiuni unde comunicarea era totul, iar el trebuia să fie capabil să ia pe loc decizii care să fie imediat transmise tuturor. Misiunea lui era să stea în faţa monitoarelor care indicau poziţia fiecărui soldat şi să comunice cu ei prin satelit.

Nu se afla în siguranţă acolo, în elicopter. Dimpotrivă. Dacă ar fi ştiut chinezii ce li se pregătea sau dacă ar fi fost capabili să reacţioneze în timp util, Suriyawong s-ar fi aflat într-una din cele două ţinte mai mari şi mai uşor de lovit.

„Ăla era locul meu”, gândi Bean privind cum Suriyawong sare în elicopter, ajutat de mâna întinsă a unui soldat. Uşa se închise. Cele două aparate se ridicară de la pământ într-un vârtej de aer şi praf, şi frunze, culcând iarba de sub ele.

Abia atunci o altă persoană se ivi din pădure. O femeie tânără. Petra.

Bean o văzu şi imediat izbucni furios:

— Ce-a fost în mintea ta? strigă la Peter peste zgomotul în scădere al elicopterelor care se depărtau. Unde sunt gărzile ei? Nu ştii că e în pericol ori de câte ori pleacă din apartament?

— De fapt, replică Peter – iar acum elicopterele erau suficient de sus pentru ca vocile să poată fi auzite normal – niciodată în viaţa ei n-a fost mai în siguranţă ca acum.

— Dacă tu crezi asta, eşti un idiot.

— Chiar cred asta, şi nu sunt idiot, rânji Peter. Întotdeauna m-ai subestimat.

— Tu te supraestimezi întotdeauna.

— Salut, Bean.

Bean se întoarse spre Petra.

— Salut, Petra.

O văzuse doar cu trei zile în urmă, chiar înainte să plece în această misiune. Ea îl ajutase s-o planifice; o cunoştea în amănunt, la fel de bine ca şi el.

— Ce face nebunul ăsta cu misiunea noastră? o întrebă Bean.

Petra ridică din umeri.

— Încă nu ţi-ai dat seama?

Bean se gândi o clipă. Ca de obicei, subconştientul său procesase informaţiile cu mult înainte ca el să devină conştient de asta. Se gândise la Peter şi la Petra, şi la misiunea care tocmai pornise. Dar în mintea sa observase deja anomaliile şi era gata să le pună pe listă.

Peter îl înlăturase pe Bean din misiune şi-i dăduse lui Suriyawong ordine sigilate. Evident, apăruseră schimbări despre care nu voia ca Bean să ştie. De asemenea, Peter o scosese pe Petra din ascunzătoare şi totuşi pretindea că niciodată nu fusese mai în siguranţă. Asta trebuia să însemne că, din anumite motive, era convins că Ahile nu avea cum să ajungă aici, la ea.

Ahile era singura persoană de pe Pământ a cărui reţea personală rivaliza cu a lui Peter prin capacitatea de a

se întinde dincolo de graniţele naţionale. Singurul mod în care Peter putea fi sigur că Ahile nu ajunge la Petra, chiar şi aici, era cazul în care Ahile nu era liber să acţioneze. Ahile era prizonier, şi asta de ceva timp.

Ceea ce însemna că chinezii, după ce se folosiseră de el pentru a le organiza cuceririle din India, Birmania, Thailanda, Vietnam, Laos şi Cambodgia, şi pentru a le aranja alianţa cu Rusia şi Pactul Varşovia, îşi dăduseră în final seama că era un psihopat şi-l închiseseră.

Ahile era prizonier în China. Mesajul aflat în plicul lui Suriyawong îi dezvăluia fără îndoială identitatea prizonierului pe care se presupunea că-l salvează din custodia chineză. Această informaţie nu putea fi comunicată înainte de începerea operaţiunii, fiindcă Bean nu ar fi permis ca misiunea să continue ştiind că ea va duce la eliberarea lui Ahile.

Bean se întoarse spre Peter.

— Eşti la fel de prost ca politicienii germani care au conspirat pentru aducerea lui Hitler la putere, crezând că se vor putea folosi de el.

— Ştiam că o să te superi, spuse Peter calm.

— Doar dacă noile ordine pe care i le-ai dat lui Suriyawong spun să-l ucidă pe prizonier.

— Cred că-ţi dai seama cât eşti de previzibil când vine vorba de tipul ăsta. Numai pomenirea numelui lui te înfurie. E pentru tine un călcâi al lui Ahile. Scuză-mi gluma.

Bean îl ignoră. O apucă de mână pe Petra.

— Dacă ştiai ce face, de ce ai venit cu el?

— Pentru că nu aş mai fi fost în siguranţă în Brazilia, zise ea, şi atunci am preferat să fiu lângă tine.

— Amândoi împreună îi dăm lui Ahile o motivaţie dublă.

— Dar tu eşti cel care supravieţuieşte, indiferent cu ce aruncă Ahile în tine, zise Petra. Aici vreau să fiu şi eu.

Bean scutură din cap.

— Oamenii apropiaţi mie mor.

— Din contră. Oamenii mor numai atunci când *nu*

sunt cu tine.

Ei bine, asta era destul de adevărat, dar irelevant. Până la urmă, Poke şi sora Carlotta muriseră din cauza lui Bean. Pentru că făcuseră greşeala să-l iubească şi să-i fie credincioase.

— Nu plec de lângă tine, spuse Petra.

— Niciodată? întrebă Bean.

Înainte ca ea să poată răspunde, Peter îi întrerupse:

— Toate astea sunt foarte emoţionante, dar trebuie să hotărâm ce facem cu Ahile după ce îl recuperăm.

Petra se uită la el ca la un copil obraznic.

— Chiar eşti slab de minte.

— Ştiu că e periculos, zise Peter. De asta trebuie să avem mare grijă cum ne purtăm cu el.

— Ascultă-l, zise Petra. Cum spune „noi”.

— Nu există „noi”, accentuă Bean. Succes!

Încă ţinând-o pe Petra de mână, Bean porni spre pădure. Petra se opri doar o clipă să-i facă vesel cu mâna lui Peter şi apoi se alătură lui Bean, alergând spre copaci.

— *Renunţaţi?* strigă Peter în urma lor. Aşa, pur şi simplu? Când aproape că suntem capabili să facem lucrurile să se desfăşoare aşa cum vrem noi?

Ei nu se opriră să-i răspundă. Mai târziu, în avionul personal pe care Bean îl închinase pentru a-i duce din Mindanao în Celebes, Petra îşi bătu joc de vorbele lui Peter.

— „Când aproape că suntem capabili să facem lucrurile să se desfăşoare aşa cum vrem noi”?

Bean râse.

— Când a fost aşa cum vrem *noi?* continuă ea, fără să mai râdă. Nu e vorba decât despre creşterea influenţei lui Peter, de amplificarea puterii şi prestigiului *lui.* Aşa cum vrem *noi.*

— N-aş vrea să moară, zise Bean.

— Cine, Ahile?

— Nu! *Pe el* îl vreau mort. Pe Peter, însă, trebuie să-l ţinem în viaţă. El e singurul care păstrează echilibrul.

— Acum şi-a pierdut echilibrul, zise Petra. Cât timp o

să treacă până când Ahile o să reuşească să-l omoare?

— Ceea ce mă îngrijorează pe mine este cât timp o să treacă până când Ahile o să pătrundă în reţeaua lui şi o s-o corupă.

— Poate că îi atribuim lui Ahile puteri supranaturale. Nu e un zeu. Nici măcar un erou. Doar un copil bolnav.

— Ba nu, zise Bean. *Eu* sunt un copil bolnav. El e diavolul.

— Ei bine, atunci poate că diavolul este un copil bolnav.

— Deci tu spui că ar trebui totuşi să încercăm să-l ajutăm pe Peter?

— Spun că, dacă Peter supravieţuieşte micii lui înfruntări cu Ahile, s-ar putea să fie mai dispus să ne asculte.

— Nu prea, făcu Bean. Pentru că, dacă scapă cu viaţă, va crede că asta dovedeşte că el e mai deştept ca noi, şi deci va fi şi mai puţin probabil că ne va asculta.

— Mda, acceptă Petra. Nu pare că o să înveţe ceva.

— Primul lucru pe care trebuie să îl facem este să ne despărţim.

— Asta nu.

— Am mai făcut-o şi înainte, Petra. Ne ascundem. Ca să nu fim prinşi.

— Iar dacă suntem împreună suntem prea uşor de identificat, bla, bla, bla, zise ea.

— Dacă spui „bla bla bla” nu înseamnă că nu e adevărat.

— Dar mie nu-mi pasă. Partea asta n-ai luat-o în calcul.

— *Mie* îmi pasă, iar asta e partea pe care tu nu ai luat-o în calculele tale.

— Hai să-ţi explic, spuse Petra. Dacă suntem despărţiţi, iar Ahile mă găseşte şi mă ucide pe mine prima, atunci o să mai existe încă o femeie pe care tu o iubeşti din suflet şi care e moartă pentru că tu nu ai protejat-o.

— Lupţi necinstit.

— Lupt ca o fată.

— Dacă rămâi cu mine, probabil în cele din urmă vom muri împreună.

— Ba n-o să murim, zise Petra.

— Nu sunt nemuritor, după cum bine ştii.

— Dar eşti mai inteligent decât Ahile. Şi mai norocos. Şi mai înalt. Şi mai drăguţ.

— Omul nou, îmbunătăţit.

Ea îl privi gânditoare.

— Ştii ceva, acum că eşti înalt, am putea călători ca soţ şi soţie.

Bean oftă.

— Nu am de gând să mă căsătoresc cu tine.

— Doar pentru camuflaj.

Începuse cu aluzii, dar acum dorinţa ei de a se căsători cu el era exprimată deschis.

— Nu am de gând să am copii, spuse el. Specia mea se termină cu mine.

— Consider asta destul de egoist din partea ta. Ce-ar fi fost dacă primul homo sapiens ar fi simţit la fel? Am fi fost încă neanderthalieni şi, când ar fi venit Gândacii, ne-ar fi făcut pe toţi bucăţi şi cu asta basta.

— N-am evoluat din neanderthalieni, zise Bean.

— E un lucru bun că am pus la punct măcar problema asta minoră.

— Iar eu nu am evoluat deloc. Am fost fabricat. Creat genetic.

— Dar tot după chipul lui Dumnezeu, zise Petra.

— Sora Carlotta putea spune astfel de lucruri, dar venind din partea ta nu e amuzant.

— Ba da, este.

— Pentru mine nu.

— Nu cred că *vreau* să am copii cu tine, fiindcă ar putea să-ţi moştenească simţul umorului.

— Asta e o uşurare.

Dar nu era. Pentru că Bean era atras de ea şi ea ştia asta. Mai mult decât atât. Ţinea cu adevărat la ea, îi plăcea să fie împreună. Era prietena lui. Dacă n-ar fi ştiut că urmează să moară, dacă ar fi vrut să aibă o familie, dacă ar

fi fost interesat de căsătorie, ea era singura femeie umană la care s-ar fi gândit vreodată. Dar aici era necazul – ea era umană, iar el nu.

După câteva clipe de tăcere, Petra îşi lăsă capul pe umărul lui şi-l luă de mână.

— Mulţumesc, murmură.

— Nu ştiu pentru ce.

— Pentru că mă laşi să-ţi salvez viaţa.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Bean.

— Atâta timp cât trebuie să ai grijă de mine nu vei muri.

— Deci vii cu mine, crescând riscul să fim descoperiţi şi permiţându-i lui Ahile să se răzbune pe amândoi odată cu o singură bombă bine plasată, doar ca să-mi salvezi viaţa?

— Corect, geniule, zise Petra.

— Nici măcar nu-mi place de tine, să ştii.

În acel moment era suficient de supărat încât declaraţia sa păru adevărată.

— Atâta timp cât mă iubeşti, nu mă deranjează.

Iar el bănui că şi minciuna ei era aproape adevărată.

2
CUŢITUL LUI SURIYAWONG

From: Salaam%Spaceboy@Insballah.com
To: Watcher%OnDuty@International. net
Re: Ce aţi cerut

Dragă Domnule Wiggin/Locke,

Filozofic vorbind, toţi musafirii dintr-o casă musulmană sunt trataţi ca vizitatori sacri trimişi de Dumnezeu şi aflaţi în grija Lui. În practică, pentru două persoane extrem de talentate, faimoase şi imprevizibile care sunt urâte de către un personaj puternic ne-musulman şi ajutate de către un altul, este o parte a lumii foarte periculoasă, în special dacă încearcă să rămână în acelaşi timp şi ascunşi, şi liberi. Nu cred că vor fi atât de nebuni încât să caute refugiu într-o ţară musulmană.

Îmi pare rău să vă spun totuşi că interesele dvs. şi ale mele nu coincid în această privinţă; în ciuda cooperării noastre ocazionale din trecut, în mod sigur nu vă voi destăinui dacă i-am întâlnit sau dacă am veşti de la ei.

Realizările dvs. sunt numeroase, iar eu v-am ajutat în trecut şi o voi face şi pe viitor. Dar când Ender ne-a condus în lupta împotriva Furnicilor, aceşti prieteni au fost alături de mine. Dvs. unde aţi fost?

Cu respect,
Alai

Suriyawong deschise plicul şi nu fu deloc surprins. Mai condusese şi înainte misiuni în interiorul Chinei, dar numai în scop de sabotaj, de strângere de informaţii sau de „reducere involuntară a forţelor ofiţereşti”, după eufemismul în mare parte ironic al lui Peter. Faptul că această misiune avea scopul de a captura şi nu de a ucide sugera că nu era vorba de un chinez. Suriyawong ar fi preferat să fie unul dintre liderii ţărilor cucerite – prim-ministrul detronat al Indiei, de exemplu, sau prim-ministrul

captiv al patriei lui Suriyawong, Thailanda.

Nutrise chiar speranţa, pentru scurt timp, că ar putea fi un membru al familiei sale.

Însă Peter nu şi-ar fi asumat acest risc pentru a captura o persoană cu valoare politică sau simbolică, ci pentru duşmanul care adusese lumea în această situaţie bizară şi disperată.

Ahile. Fost infirm de un picior, ucigaş frecvent, psihopat cu normă întreagă şi extraordinar aţâţător de războaie, Ahile avea îndemânarea de a afla exact la ce aspiră conducătorii naţiunilor şi de a le promite o cale de a obţine acel lucru. Până acum convinsese o facţiune din guvernul rus, pe şefii guvernelor indian şi pakistanez şi diverşi lideri ai altor state să-i facă jocul. Când Rusia îl considerase o răspundere excedentară, zburase în India, unde avea deja prieteni care îl aşteptau. Pe când India şi Pakistanul făceau exact ceea ce aranjase el, le trădase folosindu-se de relaţiile sale din interiorul Chinei.

Următoarea mişcare, desigur, era să-şi trădeze aliaţii din China şi să sară într-o poziţie cu şi mai multă putere. Dar cercurile conducătoare din China fuseseră la fel de cinice ca şi Ahile şi dibuiseră tiparul său comportamental, şi la puţin timp după ce făcuse din China practic singura superputere a lumii, îl arestaseră.

Dacă erau aşa de isteţi chinezii, Peter de ce nu putea fi la fel? Nu spusese chiar el, „Când Ahile îţi e de un real ajutor, poţi fi sigur că te-a trădat”? Atunci de ce credea că se poate folosi de băiatul ăsta monstruos?

Sau de data asta reuşise să-l convingă şi pe Peter, în ciuda tuturor dovezilor că Ahile nu-şi ţinea promisiunile, că ar putea rămâne loial unui aliat?

„Ar trebui să-l ucid, gândi Suriyawong. De fapt, am s-o fac. Îi voi raporta lui Peter că Ahile a murit în haosul operaţiunii de salvare. Apoi lumea va deveni un loc mai sigur.”

Pentru Suriyawong nu ar fi fost prima dată când ar fi ucis un inamic periculos. Şi din câte îi spuseseră Bean şi Petra, Ahile era prin definiţie un inamic periculos, în

special pentru oricine fusese vreodată bun cu el.

„Dacă l-ai văzut vreodată într-o stare de slăbiciune, vulnerabilitate sau învins, spusese Bean, nu suportă să rămâi în viaţă. Nu cred că e ceva personal. Nu trebuie să te omoare cu propriile mâini sau să te privească murind, sau ceva de genul ăsta. Trebuie doar să ştie că tu nu mai trăieşti în aceeaşi lume cu el.”

„Aşadar, cel mai riscant lucru pe care îl poţi face, spusese şi Petra, este să-l salvezi, pentru că însuşi faptul că ai văzut că are nevoie să fie salvat reprezintă în mintea lui o condamnare la moarte.”

Oare nu-i explicaseră niciodată lui Peter lucrurile astea?

Bineînţeles că o făcuseră. Trimiţându-l pe Suriyawong să-l salveze pe Ahile, Peter ştia că de fapt semnează condamnarea la moarte a lui Suriyawong.

Fără îndoială, Peter îşi imagina că îl va putea controla pe Ahile şi, în consecinţă, Suriyawong nu va fi în niciun pericol.

Dar Ahile îl ucisese pe chirurgul care îi reparase piciorul infirm şi pe fata care pe vremuri refuzase să-l omoare atunci când era la mâna ei. O ucisese pe călugăriţa care îl găsise pe străzile din Rotterdam şi-i oferise o educaţie şi şansa de a merge la Şcoala de Luptă.

Să meriţi gratitudinea lui Ahile era în mod clar o boală mortală. Peter nu avea puterea de a-l face pe Suriyawong imun. Ahile nu lăsa niciodată o faptă bună nepedepsită, oricât de mult ar fi durat, oricât de întortocheat ar fi fost drumul spre răzbunare.

„Îl voi ucide, gândi Suriyawong, altfel cu siguranţă mă va omorî el. El nu e un soldat, e un prizonier. Dacă-l ucid ar fi o crimă, chiar şi în timp de război. Dar dacă nu o fac, îl oblig să mă ucidă el. Poate un om să nu se apere?

În plus, el e cel care a conceput planul ce a dus la subjugarea poporului meu de către China, distrugând o naţiune care nu a fost cucerită niciodată, nici de bir-mani, nici de coloniştii europeni, nici de japonezi în al Doilea Război Mondial, nici de comunişti la vremea lor. Fie şi

numai pentru Thailanda merită să moară, fără să mai ţinem cont de celelalte crime şi trădări.

Dar dacă un soldat nu respectă ordinele, omorând doar atunci când i se ordonă astfel, atunci ce valoare mai are el pentru comandantul sau? Ce cauză serveşte? Nici măcar propria supravieţuire, căci într-o astfel de armată niciun ofiţer n-ar mai putea conta pe oamenii lui, niciun soldat pe camarazii lui.

Poate că voi fi norocos şi maşina va exploda cu el înăuntru.”

Acestea erau gândurile cu care se lupta în timp ce zburau sub nivelul razei de acţiune a radarului, măturând crestele valurilor Mării Chinei.

Trecură peste plajă atât de repede încât abia avură timp să înregistreze faptul, căci computerele de bord dirijau navele de asalt să vireze la stânga şi la dreapta, să ţâşnească înainte şi apoi să se retragă, evitând obstacolele în timp ce încercau să se păstreze în unghiul mort al radarului. Elicopterele erau meticulos camuflate, iar datele false transmise de la bord informau sateliţii de urmărire că erau orice altceva decât erau în realitate. Curând ajunseră într-un anumit punct şi virară spre nord, apoi spre vest, în zigzag către ceea ce sursele de spionaj ale lui Peter numiseră punctul de control numărul 3. Oamenii de la acel punct de control urmau desigur să transmită prin radio un avertisment convoiului care îl transporta pe Ahile, dar n-ar fi terminat prima propoziţie înainte ca…

Pilotul lui Suriyawong depistă convoiul.

— Blindatele şi transportoarele în faţă şi în spate, spuse. Eliminaţi toate vehiculele de asistenţă.

— Dar dacă prizonierul a fost pus într-unul dintre vehiculele de asistenţă?

— Atunci va avea parte de o moarte tragică într-un schimb de focuri, zise Suriyawong.

Soldaţii înţeleseră sau cel puţin crezură că înţeleg – Suriyawong urma procedura de salvare a prizonierului, dar, dacă prizonierul murea, nu era nicio supărare.

Asta nu era literalmente adevărat sau cel puţin nu în

acel moment. Suriyawong pur şi simplu avea încredere că soldaţii chinezi vor face lucrurile ca la carte. Convoiul era doar o demonstraţie de forţă care să împiedice mulţimile de localnici, rebelii sau grupurile înarmate de vagabonzi să încerce să intervină. Nu luaseră în considerare posibilitatea unei operaţiuni de salvare a unei forţe externe – sau măcar motivaţia acesteia. Cu siguranţă, nu prevăzuseră apariţia micului comando al Hegemonului.

Doar o jumătate de duzină de chinezi reuşiră să iasă din vehicule înainte ca rachetele Hegemoniei să le arunce în aer. Soldaţii lui Suriyawong trăgeau deja când săriră din elicoptere, şi el ştiu că în câteva clipe orice rezistenţă va fi terminată.

Dar duba care îl transporta pe Ahile nu fu atinsă. Nimeni nu ieşi din ea, nici măcar şoferii.

Violând protocolul, Suriyawong sări din elicopterul de comandă şi se îndreptă spre spatele dubei. Stătu aproape când soldatul însărcinat să spargă uşa plasă încărcătura şi o detona. Se auzi un pocnet zgomotos, dar niciun suflu când explozibilul rupse zăvorul.

Uşa se deschise câţiva centimetri.

Suriyawong întinse o mână, oprindu-i pe ceilalţi soldaţi să intre în dubă şi să salveze prizonierul. Crăpă uşa doar atât cât să strecoare propriul cuţit de luptă pe podeaua dubei. Apoi închise uşa la loc şi se dădu înapoi, făcând semn oamenilor săi să facă la fel.

Duba se zdruncină şi se clătină din cauza luptei violente din interiorul său. Răsunară două împuşcături. Uşa zbură în lături şi un corp se prăbuşi în noroiul de la picioarele lor.

„De-ar fi Ahile”, se gândi Suriyawong, privind în jos la ofiţerul chinez care încerca să-şi adune măruntaiele cu mâinile. Lui Suriyawong îi trecu, iraţional, prin minte că omul ar trebui să-şi spele organele înainte de a le înghesui la loc în abdomen. Era atât de neigienic.

Un tânăr înalt în uniformă de puşcăriaş apăru în uşa dubei, ţinând în mână un cuţit plin de sânge.

„Nu pari mare lucru, Ahile, gândi Suriyawong. Dar

nici nu trebuie să arăţi prea impresionant când tocmai ţi-ai ucis paznicii cu un cuţit pe care nu te aşteptai să ţi-l arunce cineva la picioare.”

— Sunt toţi morţi înăuntru? întrebă Suriyawong. Un soldat ar fi răspuns da sau nu, împreună cu o numărătoare a celor vii şi a celor morţi. Dar Ahile nu fusese soldat în Şcoala de Luptă mai mult de câteva zile. Nu avea reflexele disciplinei militare.

— Aproape, răspunse Ahile. A cui a fost ideea stupidă să-mi arunce un cuţit în loc să deschidă nenorocita de uşă şi să-i arunce dracului în aer pe ăştia?

— Verificaţi dacă sunt morţi, le zise Suriyawong oamenilor săi. După câteva clipe i se raportă că tot personalul convoiului fusese ucis. Asta era esenţial dacă Hegemonul voia să poată pretinde că nu o forţă a Hegemoniei era autoarea acestui raid.

— În elicoptere, în douăzeci de secunde! strigă Suriyawong.

Imediat, oamenii se aruncară în nave. Suriyawong se întoarse spre Ahile.

— Comandantul meu te invită respectuos să ne permiţi să te transportăm în afara Chinei.

— Şi dacă refuz?

— Dacă ai propriile resurse în interiorul ţării, atunci îţi urez rămas-bun împreună cu complimentele comandantului meu.

Ordinele lui Peter nu spuneau deloc aşa, dar Suriyawong ştia ce face.

— Foarte bine, zise Ahile. Plecaţi şi lăsaţi-mă aici.

Imediat, Suriyawong alergă spre elicopterul său de comandă.

— Aşteaptă, strigă Ahile.

— Zece secunde, strigă Suriyawong peste umăr. Sări înăuntru şi se întoarse. Bineînţeles că Ahile era în urma lui, întinzând o mână ca să fie ridicat la bord.

— Mă bucur că ai ales să vii cu noi, zise Suriyawong.

Ahile găsi un loc liber şi-şi prinse centurile.

— Comandantul tău presupun că e Bean iar tu eşti

Suriyawong.

Elicopterul se ridică şi porni pe o rută diferită spre coastă.

— Comandantul meu este Hegemonul, spuse Suriyawong. Eşti oaspetele lui.

Ahile zâmbi placid şi privi în jur în tăcere la soldaţii care tocmai îl eliberaseră.

— Dacă aş fi fost într-unul dintre celelalte vehicule? zise. Dacă aş fi gândit eu configuraţia acestui convoi, în niciun caz prizonierul n-ar fi fost într-un loc atât de evident.

— Dar nu comandai tu convoiul.

Zâmbetul lui Ahile se lărgi puţin.

— Şi care a fost chestia cu strecuratul cuţitului? De unde ai ştiut că mâinile mele vor fi libere ca să-l apuc?

— Am presupus că ai aranjat să ai mâinile libere, zise Suriyawong.

— De ce? Nu ştiam că veniţi.

— Iertare, domnule, dar indiferent ce venea sau nu venea, ai fi avut mâinile libere.

— Aşa spuneau ordinele lui Peter Wiggin?

— Nu, domnule, aşa spunea judecata mea în luptă, zise Suriyawong.

Îi făcea silă să i se adreseze lui Ahile cu „domnule”, dar pentru ca mica piesă să aibă un sfârşit fericit, acesta era pe moment rolul pe care trebuia să-l joace Suriyawong.

— Ce fel de salvare e asta, să-i arunci prizonierului un cuţit şi să stai să aştepţi să vezi ce se întâmplă?

— Ar fi existat prea multe variabile dacă deschideam larg uşile, explică Suriyawong. Ar fi fost prea mare riscul să fii ucis în schimbul de focuri.

Ahile nu spuse nimic, doar privi la peretele opus al elicopterului.

— În plus, continuă Suriyawong, asta nu a fost o operaţiune de salvare.

— Dar ce-a fost, un exerciţiu de tir? Tir chinez?

— O ofertă de a transporta un oaspete al Hegemonului, zise Suriyawong. Şi împrumutul unui cuţit.

Ahile apucă obiectul însângerat, legănându-l de vârf.

— E al tău? întrebă.

— Doar dacă nu vrei să-l cureţi *tu.*

Ahile i-l întinse. Suriyawong scoase trusa de curăţare şi şterse lama, apoi începu s-o lustruiască.

— Voiai să mor, zise Ahile încet.

— Mă aşteptam să-ţi rezolvi singur problemele, fără ca niciunul dintre oamenii mei să fie omorât. Şi de vreme ce ai reuşit asta, cred că decizia mea s-a dovedit a fi dacă nu cea mai bună variantă, cel puţin una validă.

— N-am crezut niciodată că voi fi salvat de thailandezi, zise Ahile. Ucis de ei, da, dar nu *salvat.*

— Te-ai salvat singur, spuse Suriyawong cu răceală. Nimeni de aici nu te-a salvat. Noi ţi-am deschis uşa, iar eu ţi-am împrumutat cuţitul. Am presupus că s-ar putea să nu ai unul şi, împrumutându-ţi-l pe al meu, victoria ta ar fi mai rapidă, pentru a nu fi nevoiţi să ne amânăm zborul de întoarcere.

— Eşti un băiat cam ciudat, zise Ahile.

— Nu m-au controlat să fiu normal înainte de a-mi încredinţa această misiune. Dar nu mă îndoiesc că aş fi picat la un astfel de test.

Ahile râse. Suriyawong îşi permise doar un zâmbet uşor.

Încercă să nu-şi imagineze ce gânduri s-ar putea ascunde sub feţele impasibile ale soldaţilor săi. Şi familiile lor fuseseră surprinse de cucerirea Thailandei de către China. Şi ei aveau motive să-l urască pe Ahile, şi probabil le făcea silă să-l vadă pe Suriyawong linguşindu-l.

„E pentru o cauză bună – vă salvez vieţile atât cât pot făcându-l pe Ahile să nu se gândească la noi ca la salvatorii lui, asigurându-mă că niciunul dintre noi nu l-a văzut sau nu s-a gândit că ar avea nevoie de ajutor."

— Ei bine? făcu Ahile. Nu ai nicio întrebare?

— Ba da. Ai luat micul dejun sau îţi e foame?

— Nu mănânc niciodată dimineaţa.

— Când ucid oameni mi se face foame, zise Suriyawong. Mă gândeam că ai vrea o gustare.

Acum văzu câţiva oameni privindu-l pe furiş, doar ochii li se mişcau abia, dar era suficient ca Suriyawong să ştie că reacţionau la ceea ce spusese. Să-i fie foame după ce ucidea? Absurd. Acum trebuiau să înţeleagă că îl minţea pe Ahile. Pentru Suriyawong era important ca oamenii lui să ştie că minte fără ca el să fie nevoit să le spună. Altfel le-ar putea pierde încrederea. Ar putea crede că se pusese într-adevăr în serviciul monstrului.

După un timp, Ahile mâncă. Apoi se culcă.

Suriyawong nu avea încredere în somnul lui. Fără îndoială că Ahile stăpânea arta de a părea că doarme pentru a putea asculta conversaţia celorlalţi. Aşa că Suriyawong nu vorbi mai mult decât era necesar ca să-şi interogheze oamenii şi să obţină un total al celor ucişi din personalului convoiului.

Abia când Ahile coborî din elicopter să meargă la toaletă pe aeroportul Guam, Suriyawong riscă să trimită un mesaj rapid la Ribeirão Preto.

Exista o singură persoană care ştia că Ahile venea să stea cu Hegemonul: Virlomi, absolventa indiancă a Şcolii de Luptă care scăpase din mâinile lui Ahile la Hyderabad şi devenise zeiţa care păzea un pod în estul Indiei, până când Suriyawong o salvase. Dacă ea se afla în Ribeirão Preto când Ahile ajungea acolo, viaţa ei ar fi fost în pericol.

Şi asta îl întrista foarte mult pe Suriyawong, pentru că însemna să n-o vadă pe Virlomi mult timp, iar el decisese de curând că o iubea şi voia să se căsătorească cu ea când vor creşte.

3
MAME ŞI TAŢI

*parolă criptare ********
*parolă decriptare *****

To: Graff%pilgrimage@colmin. Gov
From: Locke%erasmus@polnet. gov
Re: Cerere neoficială

Apreciez avertismentul dvs., dar vă asigur că nu subestimez pericolul de a-l avea pe X în RP. De fapt, în această problemă ajutorul dvs. mi-ar fi util, dacă veţi vrea să mi-l acordaţi. JD şi PA fiind ascunşi, iar S compromis deoarece l-a salvat pe X, persoanele apropiate lor sunt în pericol fie direct, fie de a fi luate ca ostatici de către X. Trebuie să-i ţinem departe de X, iar dvs. sunteţi singurul capabil să faceţi asta. Părinţii lui JD s-au obişnuit să se ascundă deoarece au trecut prin câteva atentate; părinţii lui PA, suferind deja din cauza primei răpiri, vor fi de asemenea înclinaţi să coopereze.

Dificultatea vine din partea părinţilor mei. Nu vor accepta protecţia dacă o propun eu. Dar dacă vine din partea dvs. s-ar putea s-o facă. Nu vreau ca părinţii mei să se afle aici, expuşi pericolului; ar putea fi folosiţi pentru a mă şantaja sau pentru a mă distrage de la ceea ce trebuie făcut.

Puteţi veni personal în RP să-i luaţi, înainte ca eu şi X să ajungem? V-ar lua cam treizeci de ore să faceţi asta. Vă cer scuze pentru neplăcerile provocate, dar încă o dată aveţi gratitudinea mea şi veţi continua să vă bucuraţi de sprijinul meu, lucruri care sper ca într-o zi să fie mai preţioase decât în actualele circumstanţe.

PW

Theresa Wiggin ştia de venirea lui Graff, deoarece Elena Delphiki îi telefonase imediat ce acesta plecase din

casa lor. Dar nu-şi schimbă câtuşi de puţin planurile. Nu pentru că voia să-l dezamăgească, ci pentru că în pomii din curtea din spate fructele de papaya trebuiau culese înainte de a cădea pe pământ. Nu avea de gând să-l lase pe Graff să se amestece în ceva cu adevărat important.

Aşa că atunci când îl auzi pe Graff bătând politicos din palme la poarta din faţă, ea se găsea suită pe scară culegând papaya şi aşezându-le în coşul de la şold. Aparecida, camerista, primise instrucţiuni clare în acest sens şi în curând Theresa auzi paşii lui Graff apropiindu-se pe dalele terasei.

— Doamnă Wiggin, zise.

— Mi-aţi luat deja doi dintre copii, spuse Theresa fără să-l privească. Presupun că acum îl vreţi şi pe primul născut.

— Nu, zise Graff. De data asta vin pentru dumneavoastră şi soţul dumneavoastră.

— Ne duceţi să ne întâlnim cu Ender şi Valentine?

Deşi era obtuză în mod deliberat, ideea păru pentru un moment atractivă. Ender şi Valentine plecaseră, lăsând totul în urmă.

— Mă tem că nu ne permitem următoarea navă care să le viziteze colonia în următorii câţiva ani, zise Graff.

— Atunci mă tem că nu aveţi să ne oferiţi nimic din ceea ce am dori.

— Sunt convins că e adevărat; este vorba despre ceea ce are nevoie Peter. Mână liberă.

— Noi nu ne amestecăm în munca lui.

— Aduce aici o persoană periculoasă, spuse Graff. Dar cred că ştiţi asta.

— Circulă zvonurile pe aici, căci părinţii geniilor nu au nimic de făcut decât să trăncănească unii cu alţii despre ce fac sclipitorii lor băieţi şi fete. Familiile Arkanian şi Delphiki aproape că şi-au căsătorit copiii. Şi avem vizitatori atât de fascinanţi veniţi din spaţiu. Dumneata, de exemplu.

— O, ce ţâfnoşi suntem azi, zise Graff.

— Sunt convinsă că familia lui Bean şi a Petrei au

decis să părăsească Ribeirão Preto astfel încât copiii lor să nu-şi facă griji că Ahile îi va lua ostatici. Iar într-o zi, Nikolai Delphiki şi Ştefan Arkanian îşi vor reveni după ce au fost doar pioni în jocul fraţilor lor. Dar situaţia mea şi a lui John Paul nu e deloc la fel. Fiul nostru este idiotul care a hotărât să-l aducă pe Ahile aici.

— Mda, trebuie să fie dureros să ai singurul copil care pur şi simplu nu e la acelaşi nivel intelectual cu ceilalţi, spuse Graff.

Theresa se uită la el, îl văzu făcând cu ochiul şi râse forţat.

— Bine, nu e prost, dar e atât de încrezut încât nu-şi poate închipui că vreunul dintre planurile lui ar putea da greş. Dar rezultatul e acelaşi. Iar eu nu am de gând să aflu despre moartea lui din vreun e-mail îngrozitor. Sau – mai rău – de la ştiri, unde să se spună cum „fratele marelui Ender Wiggin a eşuat în încercarea de a reînvia funcţia de Hegemon” şi apoi să văd cum chiar şi necrologul lui Peter e însoţit de înregistrări cu Ender după victoria lui împotriva Furnicilor.

— Se pare că aveţi o viziune foarte clară asupra tuturor posibilităţilor viitoare.

— Nu, doar asupra celor de nesuportat. Eu rămân, domnule Ministru al Colonizării. Va trebui să vă găsiţi altundeva recruţii complet nepotriviţi de vârstă mijlocie.

— De fapt, nu sunteţi nepotrivită. Încă mai puteţi avea copii.

— Copiii mi-au adus asemenea bucurii, spuse Theresa, încât e chiar minunat să mă gândesc că încă aş mai putea avea şi alţii.

— Ştiu perfect cât aţi sacrificat pentru copiii dumneavoastră şi cât de mult îi iubiţi. Şi ştiam când am venit aici că nu veţi vrea să plecaţi.

— Deci aveţi soldaţi pregătiţi să mă ia cu forţa? L-aţi luat deja pe soţul meu prizonier?

— Nu, nu, zise Graff. Cred că aveţi dreptate să nu plecaţi.

— Poftim?

— Dar Peter m-a rugat să vă protejez, deci a trebuit să vă fac oferta. Nu, eu cred că e bine să rămâneţi.

— Şi de ce anume?

— Peter are mulţi aliaţi, spuse Graff. Dar niciun prieten.

— Nici pe dumneavoastră?

— Mă tem că l-am studiat prea îndeaproape în copilărie, ca să mai apreciez charisma lui prezentă la adevărata valoare.

— Nu are aşa ceva, nu-i aşa? Charismă. Sau cel puţin farmec.

— Are cel puţin la fel de mult ca şi Ender, când se hotăra să-l folosească.

Auzindu-l pe Graff vorbind despre Ender – despre ceea ce devenise Ender înainte de a fi alungat din sistemul solar cu o navă de colonişti, după ce salvase omenirea – inima Theresei se umplu de regrete vechi, dar nu mai puţin amare. Graff ştia cum fusese Ender Wiggin la vârsta de şapte ani, de zece, de doisprezece ani, vârste la care singura legătură a Theresei cu cel mai mic şi mai vulnerabil fiu al ei erau numai fotografiile şi amintirile vagi ale durerilor din braţe când îl putea ridica şi senzaţia persistentă a mâinilor lui micuţe, aruncate în jurul gâtului ei.

— Chiar şi atunci când l-aţi adus înapoi pe Pământ, îi spuse Theresa lui Graff, nu ne-aţi lăsat să-l vedem. Aţi dus-o pe Val la el, dar nu pe tatăl lui, nu pe mine.

— Îmi pare rău. N-am ştiut că nu se va mai întoarce acasă niciodată după terminarea războiului. Dacă v-ar fi văzut, şi-ar fi amintit că există cineva pe lume care ar trebui să-l apere şi să aibă grijă de el.

— Şi asta ar fi fost un lucru rău?

— Duritatea de care aveam nevoie la Ender nu făcea parte din persoana care voia el să fie. Am fost nevoiţi s-o protejăm. A fost destul de riscant şi să-l lăsăm s-o vadă pe Valentine.

— Sunteţi sigur că aţi avut dreptate?

— Nu sunt deloc sigur. Dar Ender a câştigat războiul

şi nu ne mai putem întoarce să încercăm o altă cale ca să vedem dacă ar fi funcţionat la fel de bine.

— Iar eu nu mă pot întoarce să încerc o altă cale care să nu se încheie pentru mine cu resentimente şi durere ori de câte ori vă văd sau numai mă gândesc la voi.

Mult timp Graff nu spuse nimic.

— Dacă aşteptaţi să-mi cer scuze… începu Theresa.

— Nu, nu, zise Graff. Încercam să mă gândesc la o scuză pe care aş putea-o rosti fără să fie ridicol de nepotrivită. Eu nu am tras niciun foc de armă în timpul războiului, dar tot am provocat pierderi, iar dacă asta vă poate consola cât de cât, ori de câte ori mă gândesc la dumneavoastră şi la soţul dumneavoastră simt şi eu regretul.

— Nu e suficient.

— Sunt convins că nu. Dar mă tem că regretele mele cele mai profunde sunt pentru părinţii lui Bonzo Madrid, care mi l-au încredinţat pe fiul lor şi l-au primit înapoi în sicriu.

Theresa vru să arunce în el cu o papaya şi să i-o zdrobească de faţă.

— Îmi reaminteşti că sunt mama unui ucigaş?

— Bonzo a fost ucigaşul, doamnă, zise Graff. Ender doar s-a apărat. M-aţi înţeles complet greşit. Eu sunt cel care l-a lăsat pe Bonzo singur cu Ender. Eu, nu Ender, sunt responsabil de moartea lui. De asta îmi pare rău mai mult pentru familia Madrid decât pentru dumneavoastră. Am făcut o mulţime de greşeli. Şi nu voi putea fi niciodată sigur care dintre ele au fost necesare sau inofensive, sau măcar dacă ne-ar fi fost mai bine să nu le fi făcut.

— De unde ştiţi că nu faceţi şi acum o greşeală, permiţându-ne mie şi lui John Paul să rămânem?

— După cum am spus, Peter are nevoie de prieteni.

— Dar lumea are nevoie de Peter? întrebă Theresa.

— Nu obţinem întotdeauna conducătorul pe care îl vrem, zise Graff. Dar câteodată suntem nevoiţi să alegem între liderii pe care îi avem.

— Şi cum se va face această alegere? Pe câmpul de

luptă sau la urna de vot?

— Poate, spuse Graff, printr-o smochină otrăvită sau o maşină sabotată.

Theresa înţelese imediat.

— Vreţi să vă asiguraţi că sunt cu ochii pe mâncarea lui Peter şi pe mijloacele lui de transport.

— Cum adică, întrebă Graff, o să-i aduceţi personal toată mâncarea, cumpărând în fiecare zi din alt magazin, iar soţul dumneavoastră va sta mereu în maşină, fără să doarmă niciodată?

— Ne-am pensionat de tineri. Trebuie să ne umplem cu ceva orele libere.

Graff râse.

— Succes atunci. Sunt sigur că veţi face ceea ce trebuie făcut. Vă mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine.

— Hai s-o facem din nou peste alţi zece sau doisprezece ani, zise Theresa.

— O să-mi notez în agendă.

Salutând-o – mult mai solemn decât s-ar fi aşteptat ea – intră din nou în casă şi probabil ieşi prin grădina din faţă în stradă.

Theresa clocoti un timp de furie faţă de ceea ce Graff, Flota Internaţională, Furnicile, soarta şi Dumnezeu îi făcuseră ei şi familiei ei. Apoi se gândi la Ender şi Valentine, şi vărsă câteva lacrimi pe fructele de papaya. Pe urmă se gândi la ea şi la John Paul, aşteptând şi privind, încercând să-l protejeze pe Peter. Graff avea dreptate. Niciodată n-ar fi putut să-l apere total.

Ar fi adormit. Le-ar fi scăpat ceva. Ahile ar fi găsit o ocazie – sau mai multe – şi când ei nu s-ar fi aşteptat ar fi atacat şi Peter ar fi murit, iar lumea ar fi rămas la mila lui Ahile pentru că cine altcineva era suficient de inteligent şi de nemilos ca să lupte cu el? Bean? Petra? Dacă ar fi existat cineva destul de ambiţios ca să-l oprească pe Ahile, ar fi ieşit la suprafaţă până acum.

Duse în casă coşul greu cu papaya – strecurându-se pieziş pe uşă încercând să nu lovească fructele, când se lumină care fusese de fapt misiunea lui Graff.

Peter avea nevoie de un prieten, spusese. Diferendul dintre Peter şi Ahile putea fi rezolvat prin otrăvire sau sabotaj, spusese. Dar ea şi John Paul probabil nu-l puteau supraveghea pe Peter suficient de bine încât să-l apere de un asasinat. În consecinţă, în ce fel ar fi putut ea şi John Paul să fie prietenii de care avea nevoie Peter?

Confruntarea dintre Peter şi Ahile putea la fel de bine să se încheie prin moartea lui Ahile, ca şi prin a lui Peter.

Imediat îi trecură prin minte poveştile cu asasini ce îşi otrăviseră victimele din istorie, după zvonuri dacă nu dovediţi. Lucreţia Borgia. Cleopatra. Cum o chema pe cea care îi otrăvise pe toţi cei din jurul împăratului Claudius şi probabil îl răpusese şi pe el în cele din urmă?

În vremurile de demult nu existau teste chimice care să determine categoric ce fel de otravă fusese folosită. Cei care le foloseau îşi adunau propriile ierburi, fără să lase urme cumpărându-le, fără conspiratori care să poată mărturisi sau acuza. Dacă s-ar întâmpla ceva cu Ahile înainte ca Peter să decidă că monstrul trebuie să dispară, Peter ar porni o investigaţie… iar când pista l-ar conduce la părinţii lui, ceea ce ar fi inevitabil, cum ar reacţiona? Ar face din ei un exemplu, lăsând să fie judecaţi? Sau i-ar proteja, încercând să ascundă rezultatele anchetei, permiţând ca domnia lui ca Hegemon să fie pătată de zvonurile despre moartea prematură a lui Ahile? Fără îndoială că orice adversar al lui Peter ar face din Ahile un martir, un băiat foarte calomniat, care a oferit o şansă omenirii, ucis în floarea tinereţii de josnicul Peter Wiggin sau de mama lui vrăjitoarea, sau de şarpele de taică-său.

Nu era suficient să-l ucidă pe Ahile. Trebuia s-o facă aşa cum trebuie, astfel încât pe termen lung această crimă să nu se întoarcă împotriva lui Peter.

Totuşi, ar fi fost mai bine pentru Peter să îndure zvonurile şi legendele despre moartea lui Ahile decât să fie el cel asasinat. Ea nu îndrăznea să aştepte prea mult.

„Misiunea pe care mi-a dat-o Graff, gândi Theresa, este să devin un asasin pentru a-mi proteja fiul.

Iar lucrul cu adevărat înspăimântător este că nu mă

întreb dacă s-o fac, ci cum. Şi când.”

4
CHOPIN

parolă criptare ********
parolă decriptare *****

To: Pythian%legume@nowyouseeitnowyou.com
From: Graff%pilgrimage@colmin. gov
Re: Nu-i aşa că suntem drăguţi

Presupun că ţi se permite să dai frâu liber umorului tău de adolescent folosind pseudonime ca pythian %legume, şi ştiu că asta e o identitate de unică folosinţă, dar miroase a o neglijenţă care mă îngrijorează. Nu ne permitem să te pierdem pe tine sau pe însoţitoarea ta din cauza unei glume.

Nu-mi mai imaginez că ţi-aş putea influenţa deciziile. Primele săptămâni după ce belgianul a ajuns în RP au fost lipsite de evenimente. Părinţii tăi şi ai tovarăşei tale sunt în carantină, pregătindu-se să plece cu una dintre navele colonizatoare. De fapt, nu-i voi lua de pe planetă fără aprobarea ta decât în caz de urgenţă. Oricum, ar părea neobişnuit să îi reţin peste data de îmbarcare a grupului lor şi ar începe să circule zvonuri; ar fi periculos să rămână prea mult pe Pământ. Dar odată plecaţi, ar fi şi mai dificil să-i aducem înapoi. Nu vreau să te presez, dar e în joc viitorul familiilor voastre şi până acum tu nici măcar nu te-ai consultat cu ei.

Cât despre belgian, PW i-a dat o slujbă – asistent al Hegemonului. Are propriul antet şi identitate pentru e-mail, un fel de ministru fără portofoliu, fără birocraţi pe care să-i comande şi fără bani de cheltuială. Şi totuşi, e ocupat toată ziua. Mă întreb ce face.

Ar trebui să-ţi mai spun că belgianul nu are o echipă oficială. Neoficial, Suri pare să fie la dispoziţia lui. Am auzit de la mai mulţi martori că s-a schimbat în mod uimitor. Niciodată nu ţi-a arătat asemenea respect ţie sau

lui PW cum îi arată belgianului. Adesea iau cina împreună şi, deşi belgianul nu a vizitat niciodată cazărmile şi terenurile de antrenament şi nici nu a mers în misiuni cu mica ta armată, nu poate să-ţi scape faptul că gradul de influenţă şi chiar de control al belgianului asupra forţei armate a Hegemoniei creşte. Tu menţii contactul cu Suri? Când am încercat să deschid subiectul, nu prea mi-a răspuns.

Cât despre tine, strălucitorul meu prieten, sper că-ţi dai seama că toate falsele identităţi ale surorii Carlotta au fost furnizate de Vatican, iar faptul că tu le foloseşti răsună ca o trâmbiţă în interiorul zidurilor Vaticanului. Mi-au cerut să te asigur, chiar înainte de a o asasina pe Carlotta, că Ahile nu se bucură de sprijin în rândurile lor, şi nici nu s-a bucurat vreodată, dar dacă ei te pot urmări atât de uşor, cu siguranţă că şi altcineva poate. După cum spun ei, pentru cel înţelept un cuvânt e suficient. Şi iată că eu am scris cinci paragrafe.

Graff

Petra şi Bean călătoreau împreună de câteva luni înainte ca lucrurile să ajungă la vreun deznodământ. La început, Petra era mulţumită să-l lase pe Bean să ia toate deciziile. La urma urmelor, ea nu se ascunsese niciodată în felul acesta, călătorind sub identităţi false. El părea să aibă tot felul de acte, dintre care pe unele le avusese la el în Filipine, iar restul în diferite ascunzători presărate în întreaga lume.

Problema era că toate identităţile *ei* erau create pentru o femeie de şaizeci de ani care vorbea limbi pe care Petra nu le învăţase niciodată.

— E absurd, îi spuse lui Bean când el îi înmână a patra astfel de identitate. N-o să ne creadă nimeni, nici măcar o clipă.

— Şi totuşi, ne cred, zise Bean.

— Aş vrea să ştiu de ce, replică ea. Bănuiesc că e mai mult decât birocraţie. Eu cred că suntem ajutaţi ori de câte ori trecem de vreun punct de control.

— Câteodată da, câteodată nu.

— Dar de fiecare dată când te foloseşti de vreo relaţie a ta ca să determini un gardian să ignore faptul că nu arăt suficient de în vârstă pentru a fi acea persoană…

— Uneori, când n-ai dormit suficient…

— Eşti prea înalt ca să fii drăguţ. Aşa că renunţă.

— Petra, sunt de acord cu tine, zise Bean în cele din urmă. Astea erau pentru sora Carlotta şi tu nu semeni cu ea, iar noi *lăsăm* în urmă un şir de favoruri cerute şi favoruri făcute. Aşa că trebuie să ne despărţim.

— Există două motive pentru care asta nu se va întâmpla.

— Adică în afară de faptul că să călătorim împreună a fost de la început ideea ta? Pe care m-ai şantajat s-o aplic fiindcă ştiam amândoi că fără mine ai fi omorâtă? Ceea ce nu te împiedică să critici modul în care reuşesc să te ţin în viaţă, observ.

— Al doilea motiv, zise Petra ignorând efortul lui de a începe o ceartă, este că în timp ce ne ascundem tu nu poţi să faci nimic. Iar asta te înnebuneşte.

— Fac o mulţime de lucruri, zise Bean.

— În afara aranjamentelor ca să trecem, cu identităţi nepotrivite, de paznici proşti?

— Deja am început două războaie, am vindecat trei boli şi am scris un poem epic. Dacă nu ai fi atât de egocentrică ai fi observat.

— Chiar eşti un băiat bun la toate, Julian.

— Să supravieţuieşti nu înseamnă să nu faci nimic.

— Dar nu faci ceea ce vrei tu să faci cu viaţa ta, zise Petra.

— Să supravieţuiesc este tot ce am vrut să fac cu viaţa mea, copil drag.

— Dar în final o să eşuezi.

— Majoritatea aşa păţim. De fapt toţi, dacă nu cumva se dovedeşte că sora Carlotta şi creştinii au avut dreptate.

— Tu vrei să realizezi ceva înainte de a muri.

Bean oftă.

— Pentru că *tu* vrei asta, îţi închipui că toţi vor.

— Nevoia umană de a lăsa ceva în urmă e universală.

— Dar eu nu sunt uman.

— Nu, eşti suprauman, zise ea cu dezgust. Nu se poate sta de vorbă cu tine, Bean.

— Şi totuşi, insişti.

Dar Petra ştia la fel de bine că Bean simţea la fel ca ea – că nu era suficient să stea ascunşi, să se mute dintr-un loc în altul, să ia aici un autobuz, dincolo un tren sau un avion spre cine ştie ce oraş îndepărtat, doar ca să o ia de la capăt peste câteva zile.

Singurul motiv pentru care avea sens să trăiască astfel era că îşi putea menţine independenţa suficient de mult timp ca să facă ceva împotriva lui Ahile. Doar că Bean nu recunoştea un astfel de motiv, aşa încât nu făceau nimic.

Bean începuse să înnebunească încă de când Petra îl întâlnise pentru prima dată în Şcoala de Luptă. Pe atunci era cel mai incredibil piticuţ, atât de precoce încât părea un mucos chiar şi când spunea bună dimineaţa, şi deşi mai târziu toţi lucraseră cu el şi-l apreciaseră cum se cuvine în Şcoala de Comandă, Petra fusese totuşi singura din gaşca lui Ender care îl plăcea pe Bean.

Îi plăcea de el nu la modul protector în care copiii mai mari îi iau pe cei mici sub aripa lor. Oricum nu-şi făcuse niciodată iluzii că Bean ar fi avut nevoie de protecţie. Sosise la Şcoala de Luptă ca un supravieţuitor desăvârşit şi în câteva zile – poate ore – ştia mai multe despre treburile interne decât oricine altcineva. Acelaşi lucru fusese valabil la Şcoala de Tactică şi la Şcoala de Comandă, şi în timpul acelor săptămâni cruciale înainte ca Ender să li se alăture pe Eros, unde Bean comanda echipa la manevrele de antrenament.

Ceilalţi îi purtaseră atunci pică lui Bean, pentru faptul că cel mai tânăr dintre ei fusese ales să conducă în locul lui Ender şi pentru că se temeau că el va fi de acum înainte comandantul lor. Fuseseră atât de uşuraţi când venise Ender, şi nu încercaseră s-o ascundă. Pe Bean probabil îl duruse, dar Petra părea a fi singura care se

gândise la sentimentele lui. Asta îi făcuse mult bine. Căci persoana care se gândea cel mai puţin la sentimentele lui Bean era Bean însuşi.

Şi totuşi, el îi preţuise prietenia, deşi rareori o arătase. Iar când adormise în cursul unei lupte, el fusese singurul care o acoperise şi singurul care arătase că încă mai crede în ea la fel de mult ca întotdeauna. Nici măcar Ender nu mai avusese încredere în ea ca înainte. Dar Bean îi rămăsese prieten, chiar dacă ascultase ordinele lui Ender şi o supraveghease în restul luptelor, gata s-o acopere dacă ar fi clacat din nou.

Bean era cel pe care ea contase când fusese răpită de ruşi, cel despre care ştia că va înţelege mesajul ascuns într-un desen pe e-mail. Iar când fusese luată prizonieră de Ahile, Bean fusese singura ei speranţă de salvare. Iar el îi înţelesese mesajul şi o salvase din mâinile bestiei.

Bean putea să pretindă, chiar şi faţă de sine însuşi, că nu-i păsa decât de propria supravieţuire, dar în realitate era cel mai credincios prieten. Departe de a acţiona în mod egoist, era nepăsător faţă de viaţa sa atunci când avea o cauză în care credea. Dar el nu înţelegea acest lucru despre sine. Întrucât se considera perfect nedemn de a fi iubit, îi lua mult timp să înţeleagă că cineva putea simţi asta pentru el. Îşi dăduse seama în cele din urmă că sora Carlotta îl iubea, cu mult înainte ca ea să moară. Dar nu arăta în vreun fel că ar recunoaşte sentimentele Petrei faţă de el. De fapt, acum când era mai înalt ca ea, se purta de parcă ar fi considerat-o sora cea mică şi plicticoasă.

Iar asta chiar o irita.

Totuşi, era hotărâtă să nu-l părăsească – şi nu numai pentru că depindea de el pentru a supravieţui. Se temea că în momentul în care va fi complet singur se va înhăma la vreun plan temerar în care să-şi sacrifice viaţa ca să o încheie pe a lui Ahile, iar asta ar fi fost un final de nesuportat, cel puţin pentru Petra.

Pentru că ea hotărâse deja că Bean nu avea dreptate în convingerea lui că nu ar trebui să aibă copii, că modificările genetice care îl făcuseră un geniu ar trebui să

moară odată cu el atunci când creşterea necontrolată îl va ucide în cele din urmă.

Din contră, Petra avea intenţia să-i poarte ea însăşi copiii.

Continuând în acest cerc vicios, privindu-l cum se înnebuneşte singur cu preocupări constante care nu duceau la nimic important, dar care îl făceau tot mai irascibil şi iritant, Petra nu se putea controla într-atât încât să nu riposteze. Ţineau unul la altul şi până acum îşi menţinuseră împunsăturile la un nivel la care să poată pretinde că sunt numai glume, dar ceva trebuia să se schimbe şi repede, altfel ar fi ajuns să se certe atât de tare încât le-ar fi fost imposibil să mai stea împreună, iar atunci ce s-ar fi întâmplat cu planurile Petrei de a avea copii cu Bean?

Ceea ce îl determină în sfârşit pe Bean să schimbe ceva fu momentul în care Petra aduse vorba de Ender Wiggin.

— Oare *de ce* a salvat rasa umană? întrebă ea exasperată într-o zi pe aeroportul din Darwin.

— Ca să înceteze să mai joace jocul ăla stupid.

— Nu pentru ca Ahile să poată conduce lumea.

— Într-o zi, Ahile o să moară. Caligula a murit.

— Cu ajutorul prietenilor, sublinie Petra.

— Iar când va muri, poate cineva mai bun îi va lua locul. După Stalin, a fost Hruşciov. După Caligula a fost Marcus Aurelius.

— Nu chiar *imediat* după. Iar în timpul domniei lui Stalin au murit treizeci de milioane de oameni.

— Deci peste treizeci de milioane nu a mai domnit, zise Bean.

Uneori putea spune lucruri îngrozitoare. Dar ea îl cunoştea deja destul de bine ca să ştie că vorbea cu asemenea cruzime numai când era deprimat. În astfel de momente gândea că el nu face parte din specia umană şi că diferenţa îl ucide. Dar în realitate el nu simţea aşa.

— Nu eşti chiar atât de împietrit, spunea ea.

Se certau atunci când ea încerca să-l liniştească în

legătură cu umanitatea lui. Ei îi plăcea să creadă că poate astfel realizează ceva, dar se temea că dacă el nu-i mai răspundea era din cauză că nu-i mai păsa ce crede ea.

— Dacă m-aş stabili într-un loc, zise el, şansele mele de supravieţuire ar fi nule.

O deranja că el încă mai spunea „şansele mele” în loc de „ale noastre”.

— Îl urăşti pe Ahile şi nu vrei ca el să conducă lumea, dar dacă vrei să ai vreo şansă să-l opreşti trebuie să te stabileşti într-un loc şi să treci la treabă.

— Bun, dacă eşti aşa deşteaptă, spune-mi unde aş fi în siguranţă.

— La Vatican, zise Petra.

— Ce suprafaţă are regatul ăla? Cât de dornici sunt cardinalii să asculte un băiat de altar?

— Bine atunci, undeva în interiorul graniţelor Ligii Islamice.

— Suntem necredincioşi, zise Bean.

— Iar ei sunt hotărâţi să nu cadă sub asuprirea chinezilor, a Hegemonului sau a oricui altcuiva.

— Ideea era că nu ne vor.

— Ideea mea era că, indiferent dacă ne vor sau nu, noi suntem duşmanul duşmanului lor.

— Suntem doi copii, fără armată sau informaţii de vânzare, lipsiţi de orice pârghie.

Era atât de ridicol încât Petra nu se mai osteni să răspundă. În plus, în cele din urmă câştigase – discutau despre unde, şi nu dacă trebuiau să se stabilească şi să se apuce de treabă.

Se aflau în Polonia şi după ce luară trenul de la Katowice la Varşovia, se plimbară împreună prin Lazienki, unul dintre cele mai mari parcuri ale Europei, cu poteci vechi de secole, rătăcind printre copacii uriaşi şi puieţii care îi vor înlocui într-o zi.

— Ai fost aici cu sora Carlotta? îl întrebă Petra.

— O dată. Ender e pe jumătate polonez, ştiai?

— Probabil din partea mamei. Wiggin nu e un nume polonez.

— Este când vine de la Wieczorek, zise Bean. Nu ţi se pare că domnul Wiggin arată a polonez? Nu s-ar încadra bine aici? Nu că naţionalitatea ar mai însemna atât de mult.

Petra râse.

— Naţionalitatea? Lucrul pentru care oamenii au murit şi au ucis timp de secole?

— Nu, mă refer la strămoşi. Atât de mulţi oameni sunt parţial ceva şi parţial altceva. Se presupune că eu sunt grec, dar mama mamei mele a fost diplomat Ibo, deci… când mă duc în Africa par grec, dar când sunt în Grecia par mai degrabă african. În inima mea nu-mi prea pasă de niciuna dintre aceste naţionalităţi.

— Tu eşti un caz special, Bean, zise Petra. Tu nu ai avut o patrie.

— Şi nici copilărie, presupun.

— Niciunul dintre noi, cei de la Şcoala de Luptă, nu prea a avut parte de asemenea experienţe.

— Şi de asta probabil aşa de mulţi puşti de la Şcoala de Luptă sunt atât de disperaţi să-şi demonstreze loialitatea faţă de ţara lor natală.

Avea sens.

— Deoarece avem rădăcini slabe, cei care le avem, ne agăţăm de ele.

Se gândi la Vlad, care era atât de fanatic rus, şi la Supă Fierbinte – Han Tzu – atât de fanatic chinez, încât amândoi îl ajutaseră de bunăvoie pe Ahile atunci când părea să lucreze în interesul poporului lor.

— Şi nimeni nu are pe deplin încredere în noi, zise Bean, fiindcă ştiu că adevărata noastră naţionalitate este spaţiul. Loialitatea noastră cea mai puternică este faţă de camarazii soldaţi.

— Şi faţă de noi înşine, zise Petra gândindu-se la Ahile.

— Dar eu n-am pretins niciodată altceva, zise Bean.

Aparent, crezuse că se referă la el.

— Eşti atât de mândru de egocentrismul tău. Şi nici măcar nu e adevărat.

El doar râse şi continuă să meargă.

Familii, oameni de afaceri, bătrâni şi cupluri de tineri îndrăgostiţi se plimbau agale prin parc în acea după-amiază de toamnă neobişnuit de însorită, iar pe o estradă un pianist interpreta o piesă de Chopin, aşa cum se întâmpla în fiecare zi de secole. În timp ce mergeau, Petra îl luă cu îndrăzneală de mână pe Bean ca şi când şi ei ar fi fost nişte îndrăgostiţi sau cel puţin prieteni cărora le place să fie atât de aproape unul de altul încât să se atingă. Spre surpriza ei, el nu-şi retrase mâna. O strânse cu putere, dar dacă ea nutrise vreo speranţă că Bean ar fi capabil de romantism, el i-o risipi imedia.

— Hai să ne întrecem până la lac, zise, şi aşa făcură.

Dar ce fel de întrecere era când niciunul din ei nu dădu drumul mâinii celuilalt, iar învingătorul îl trase râzând pe învins peste linia de sosire?

Nu, Bean se purtase copilăros pentru că nu avea idee cum să se poarte bărbăteşte, deci era de datoria Petrei să-l ajute să-şi dea seama. Îl prinse de cealaltă mână şi-i trase braţele în jurul taliei ei, apoi se ridică pe vârfuri şi-l sărută. Mai mult pe bărbie, pentru că el se retrase puţin, dar fusese totuşi un sărut, şi după o clipă de uluire mâinile lui Bean o traseră mai aproape iar buzele lui reuşiră să le găsească pe ale ei fără să sufere altceva decât minore coliziuni între nasuri.

Niciunul din ei nu prea avea experienţă în acest sens, deci Petra n-ar fi putut să spună dacă se sărutau bine. Singurul bărbat care o sărutase fusese Ahile, şi atunci avusese un pistol apăsat pe abdomenul ei. Tot ce putea spune cu siguranţă era că orice sărut al lui Bean era mai bun decât orice sărut al lui Ahile.

— Deci mă iubeşti, spuse Petra blând după ce sărutul se încheie.

— Sunt o masă furioasă de hormoni pe care sunt prea tânăr ca să-i înţeleg, zise Bean. Tu eşti o femelă dintr-o specie înrudită. După părerea celor mai buni primatologi, nu prea am de ales.

— Ce drăguţ, zise ea cuprinzându-i spatele cu

braţele.

— Nu-i deloc drăguţ. Nu-i treaba mea să sărut pe cineva.

— Eu am vrut-o.

— Nu voi avea copii.

— Uite care-i cel mai bun plan, zise ea. Îi voi avea eu pentru tine.

— Ştii la ce mă refer.

— Asta nu se face prin sărut, aşa că deocamdată eşti în siguranţă.

Mormăi nemulţumit şi o împinse, făcu iritat câţiva paşi în cerc, apoi se întoarse la ea şi o sărută din nou.

— Am vrut să fac asta practic tot timpul cât am călătorit împreună.

— Ştiam eu, zise ea. După felul cum nu dădeai niciodată nici cel mai mic semn că eşti conştient de existenţa mea, decât ca un lucru enervant.

— Întotdeauna am avut o problemă în a-mi demonstra sentimentele.

O îmbrăţişă din nou. Un cuplu în vârstă trecu pe lângă ei. Bărbatul îi privi dezaprobator, ca şi cum ar fi gândit că tinerii ăştia prostuţi ar trebui să-şi găsească un loc mai intim pentru sărutări şi îmbrăţişări. Dar bătrâna, cu părul alb strâns sever într-un batic, îi făcu cu ochiul parcă spunând: „Bravo, tinere, fetele ar trebui sărutate cu putere şi des.”

De fapt era atât de sigur că asta voise ea să spună încât îi spuse şi Petrei cuvintele.

— Deci îndeplineşti un serviciu public, zise Petra.

— Spre marea distracţie a publicului.

O voce se auzi din spatele lor:

— Şi vă asigur că publicul de distrează.

Petra şi Bean se întoarseră amândoi să vadă cine era.

Un tânăr, categoric nu polonez. După aspect putea fi birman sau poate thailandez, cu siguranţă de undeva din Marea Chinei de Sud. Părea să fie mai tânăr ca Petra, chiar ţinând cont de faptul că oamenii din Asia de Sud-Est arătau întotdeauna mult mai tineri decât erau. Şi totuşi,

purta costum şi cravată ca un om de afaceri de modă veche.

Exista însă ceva la el – în atitudinea lui ţanţoşă, în modul amuzat în care găsea firesc să aibă dreptul de a sta în apropierea semenilor săi şi de a-i tachina în legătură cu ceva atât de intim ca un sărut în public – ceva care îi spunea Petrei că trebuie să fi fost la Şcoala de Luptă.

Dar Bean ştia mult mai multe despre el.

— Ambul, zise.

Ambul salută în stilul caracteristic camarazilor de la Şcoala de Luptă, parţial neglijent, parţial exagerat, şi răspunse:

— Domnule.

— Ţi-am dat cândva o misiune, zise Bean. Să ajuţi un anumit boboc să înveţe să-şi folosească echipamentul de luptă.

— Pe care am îndeplinit-o la perfecţie. Era atât de caraghios prima dată când l-am îngheţat în sala de lupte, încât n-am putut să nu râd.

— Nu pot să cred că nu te-a ucis până acum.

— Faptul că sunt inutil pentru guvernul thailandez m-a salvat.

— Mă tem că a fost greşeala mea, zise Bean.

— Ăsta mi-a salvat viaţa, cred, spuse Ambul.

— Bună, eu sunt Petra, interveni ea iritată.

Ambul râse şi îi strânse mâna.

— Iartă-mă, zise, eu sunt Ambul. Eu ştiu cine eşti, deci am presupus că Bean ţi-a spus cine sunt eu.

— Nu m-am gândit că o să vii, spuse Bean.

— Nu răspund la e-mailuri. Decât apărând în persoană ca să mă conving că e-mailul este într-adevăr de la persoana de la care se presupune că este.

— Oh, zise Petra, înţelegând. Tu trebuie să fii soldatul din armata lui Bean căruia i s-a ordonat să-i arate lui Ahile cum stau lucrurile.

— Numai că lui nu i-a trecut prin cap să-l împingă într-o conductă de aerisire fără costum. Ceea ce cred că demonstrează o ruşinoasă lipsă de iniţiativă din partea lui.

— Bean m-a înştiinţat imediat ce a aflat că Ahile e liber. Şi-a dat seama că e imposibil ca eu să nu fiu pe lista lui. Mi-a salvat viaţa.

— Deci Ahile a făcut o încercare? întrebă Bean.

Erau departe de potecă, în poiana care se întindea de la lacul lângă care cânta pianistul. Până la ei ajungeau doar acorduri slabe din Chopin.

— Să spunem că am fost nevoit să mă mişc mereu, spuse Ambul.

— De asta nu erai în Thailanda când au invadat-o chinezii? întrebă Petra.

— Nu. Nu, am părăsit Thailanda aproape imediat după ce am venit acasă. Vezi tu, eu nu am fost ca majoritatea absolvenţilor Şcolii de Luptă. Am făcut parte din cea mai proastă armată din istoria sălii de lupte.

— Armata mea, zise Bean.

— Ei, haide, aţi avut numai cât, cinci jocuri?

— Nu am câştigat nici măcar unul, zise Bean. Eram preocupat să-mi pregătesc oamenii şi să experimentez tehnici noi şi, da – să rămân în viaţă cât timp Ahile era cu noi la Şcoala de Luptă.

— Deci au întrerupt Şcoala de Luptă, Bean a fost promovat în echipa lui Ender, iar soldaţii săi au fost trimişi înapoi pe Pământ cu singurul scor perfect negativ din istoria Şcolii. Toţi ceilalţi thailandezi de la Şcoala de Luptă au primit posturi importante în instituţiile militare. Dar, cam ciudat, nu s-a putut găsi nimic pentru mine de făcut decât să merg la o şcoală publică.

— Dar asta e pur şi simplu stupid, zise Petra. Ce-a fost în mintea lor?

— Lucrul ăsta m-a păstrat în umbră, spuse Ambul. A dat familiei mele libertatea să plece din ţară şi să mă ia cu ei – există şi avantaje când nu eşti perceput ca o resursă naţională valoroasă.

— Deci nu erai în Thailanda când a fost învinsă.

— Studiam la Londra, zise Ambul. Ceea ce a făcut să fie destul de convenabil un salt peste Marea Nordului şi un zbor spre Varşovia pentru o întâlnire clandestină.

— Îmi pare rău, zise Bean. M-am oferit să-ţi plătesc drumul.

— Scrisoarea era posibil să nu fi fost de la tine. Iar oricine ar fi trimis-o, dacă îl lăsam să-mi cumpere bilete, ar fi ştiut în ce avion am urcat.

— Pare la fel de paranoic ca şi noi, zise Petra.

— Avem acelaşi duşman. Deci, Bean, *domnule:* ai trimis după mine, şi iată-mă. Ai nevoie de un martor la nuntă? Sau de un adult care să semneze permisiile în locul tău?

— Am nevoie, zise Bean, de o bază de operaţiuni sigură, independentă de orice naţiune, bloc sau alianţă.

— Îţi sugerez să găseşti pe undeva un asteroid. Lumea prea e făcută bucăţi în zilele noastre.

— Am nevoie de oameni în care să pot avea încredere deplină. Pentru că în orice moment am putea să ne găsim în situaţia de a lupta împotriva Hegemoniei.

Ambul îl privi surprins.

— Credeam că eşti comandantul micii armate a lui Peter Wiggin.

— Am fost. Acum nu mai comand nimic, zise Bean.

— Are totuşi un ofiţer secund de primă mână, interveni Petra. Eu.

— Ah, făcu Ambul. Acum înţeleg de ce m-ai chemat. Voi doi ofiţeri aveţi nevoie de cineva care să vă salute.

Bean oftă.

— Te-aş numi regele Caledoniei dacă aş putea, dar singurul post pe care-l pot oferi acum cuiva este cel de prieten. Iar în zilele astea eu sunt un prieten periculos.

— Deci zvonurile sunt adevărate, zise Ambul.

Petra îşi imagină că venise momentul ca el să pună alături informaţiile culese din conversaţie.

— Ahile e de partea Hegemoniei.

— Peter l-a săltat afară din China, pe drumul spre închisoare, spuse Bean.

— Trebuie să le acordăm credit chinezilor, nu sunt proşti, au ştiut când să se descotorosească de el.

— Nu tocmai, zise Petra. Ei îl trimiteau numai într-un

exil în interiorul ţării şi nici măcar cu o caravană de maximă securitate. Practic, au invitat la o salvare.

— Şi tu n-ai vrut s-o faci? Aşa ai fost concediat?

— Nu. Wiggin m-a îndepărtat din misiune în ultimul moment. I-a dat lui Suriyawong ordine sigilate şi nu mi-a spus despre ce era vorba decât după ce ei plecaseră deja. După care am demisionat şi m-am ascuns.

— Luându-ţi şi fata cu tine, zise Ambul.

— De fapt, Peter m-a trimis să-l ţin sub strictă observaţie, replică Petra.

— Pari a fi persoana potrivită pentru aşa ceva.

— Nu e chiar aşa de bună, zise Bean. Am atenţionat-o de câteva ori.

— Aşadar, reveni Ambul, Suri s-a dus şi l-a scos pe Ahile din China.

— Dintre toate misiunile pe care trebuia să le execute fără comentarii, Suri a trebuit s-o aleagă tocmai pe asta.

— Eu, pe de altă parte, spuse Ambul, n-am fost niciodată omul care să execute un ordin pe care îl consideram stupid.

— De asta vreau să mi te alături în operaţiunea asta lipsită de speranţă. Dacă vei fi ucis, voi şti că e din vina ta, şi nu pentru că ai ascultat ordinele mele.

— O să am nevoie de mălai, zise Ambul. Familia mea nu e bogată. Iar practic vorbind, sunt încă minor. Că veni vorba, cum naiba ai ajuns aşa de înalt?

— Steroizi.

— Şi eu îl întind în fiecare noapte pe un cadru, adăugă Petra.

— Pentru binele lui, sunt convins.

— Mama mi-a spus că Bean e genul de băiat care trebuie să crească alături de tine.

Bean îi acoperi gura în joacă.

— Nu-i da atenţie fetei, e ameţită de dragoste.

— Ar trebui să vă căsătoriţi, zise Ambul.

— Când o să împlinesc treizeci de ani, spuse Bean.

Ceea ce, după cum ştia Petra, însemna niciodată.

Deja stătuseră într-un loc deschis mai mult decât

permisese Bean de când se ascundeau. În timp ce Bean îi spunea lui Ambul ce trebuia să facă, porniră spre cea mai apropiată ieşire din parc.

Părea o misiune destul de simplă – să meargă la Damasc, Statul-Major al Ligii Islamice, şi să obţină o întâlnire cu Alai, unul dintre cei mai apropiaţi prieteni ai lui Ender şi membru al echipei acestuia.

— Oh, spuse Ambul, credeam că vrei să fac ceva *posibil.*

— Nu-i pot trimite niciun e-mail, zise Bean.

— Pentru că din câte ştiu eu a fost complet incommunicado încă de când l-au eliberat ruşii, atunci când Ahile îi răpise pe toţi.

Bean păru surprins.

— Ştii asta pentru că…

— De când părinţii mei m-au ţinut ascuns, am cercetat orice legătură puteam obţine, încercând să obţin informaţii despre ce se întâmplă. Mă pricep la navigarea pe net. Să-mi fac şi să-mi păstrez prieteni. Aş fi fost un comandant bun, dacă nu mi-ar fi luat Şcoala de Luptă chiar de sub picioare.

— Îl cunoşti deja pe Alai? spuse Petra. *Toguro.*

— Dar cum am spus, repetă Ambul, e *complet* incommunicado.

— Ambul, am nevoie de ajutorul lui, zise Bean. Am nevoie de adăpostul Ligii Islamice. E unul dintre puţinele locuri de pe Pământ care nu e susceptibil să cedeze nici presiunii chineze, nici linguşirii Hegemoniei.

— Mda, şi reuşesc asta ţinându-i pe toţi non-islamicii în afara cercului.

— Nu vreau să fiu în cerc. Nu vreau să le cunosc secretele.

— Ba vrei, zise Ambul. Pentru că, dacă nu o faci, dacă nu ai încrederea lor totală, nu vei avea putere să faci nimic în interiorul graniţelor lor. Non-islamicii sunt oficial complet liberi, dar în practică nu pot face nimic în afara cumpărăturilor şi turismului.

— Atunci mă convertesc, zise Bean.

— Nici măcar în glumă să nu spui asta. Ei îşi iau religia foarte în serios, iar dacă vorbeşti despre convertire în glumă…

— Ambul, ştim asta, zise Petra. Şi eu sunt prietenă cu Alai, dar observi că Bean nu m-a trimis pe mine.

Ambul râse.

— Doar nu vrei să spui că islamicii şi-ar pierde respectul pentru Alai dacă s-ar lăsa influenţat de o femeie! Egalitatea deplină între sexe e unul dintre cele şase puncte care a pus capăt celui de-al Treilea Mare Jihad.

— Adică al cincilea război mondial? întrebă Bean.

— Războiul pentru Libertate Universală, spuse Petra. Aşa îi spuneau în şcolile armene.

— Din cauză că în Armenia există un bigotism împotriva islamicilor.

— Singura naţiune de bigoţi rămasă pe Pământ, zise Petra cu părere de rău.

— Ascultă, Ambul, dacă e imposibil de ajuns la Alai, o să găsesc altceva.

— N-am spus că e imposibil.

— Ba exact aşa ai spus, zise Petra.

— Dar eu am fost la Şcoala de Luptă, zise Ambul. Am fost învăţaţi să facem imposibilul. Am luat note maxime.

Bean rânji.

— Da, dar nu ai absolvit Şcoala de Luptă, nu-i aşa, deci ce şanse ai?

— Cine ştia că numirea în armata ta o să-mi ruineze întreaga viaţă?

— Of, nu te mai plânge, replică Petra. Dacă ai fi fost un absolvent fruntaş, acum ai fi fost într-o tabără de reeducare chineză.

— Vezi? zise Ambul. Îmi lipsesc toate experienţele care clădesc un caracter.

Bean îi dădu o bucată de hârtie.

— Du-te acolo şi o să găseşti actele de identitate de care ai nevoie.

— Completate cu ID holografic? întrebă Ambul reticent.

— O să ţi se adapteze prima dată când îl foloseşti. Primeşti şi instrucţiuni. Am mai folosit aşa ceva.

— Cine face chestii de astea? întrebă Ambul. Hegemonia?

— Vaticanul, răspunse Bean. Sunt rămăşiţe din zilele când eram împreună cu unul dintre agenţii lor.

— Bine atunci.

— Te vor duce până la Damasc, dar nu până la Alai. Pentru asta vei avea nevoie de adevărata ta identitate.

— Nu, voi avea nevoie de un înger care să meargă înaintea mea şi de o scrisoare de recomandare de la Mohammed însuşi.

— Vaticanul are aşa ceva, zise Petra. Dar le dau numai oamenilor lor importanţi.

Ambul râse, la fel şi Bean, dar aerul era încărcat de tensiune.

— Îţi cer mult, zise Bean.

— Iar eu nu-ţi datorez atât de mult.

— Nu-mi datorezi nimic, iar dacă îmi datorezi ceva eu n-o să încerc să-ţi cer datoria. Tu ştii de ce ţi-am cerut asta, şi eu ştiu pentru ce o faci.

Ştia şi Petra. Bean îl rugase pe el pentru că ştia că dacă putea cineva să reuşească, acesta era Ambul. Iar Ambul acceptase fiindcă ştia că, dacă exista vreo speranţă de a-l opri pe Ahile să cucerească şi să conducă lumea, aceasta depindea probabil de Bean.

— Mă bucur că am venit în parcul ăsta, îi spuse Petra lui Bean. E atât de romantic.

— Bean ştie cum să facă o fată fericită, zise Ambul. Deschise braţele: Uită-te bine. Eu sunt ăsta.

Apoi dispăru.

Petra îl luă din nou pe Bean de mână.

— Eşti mulţumită? întrebă Bean.

— Mai mult sau mai puţin. Cel puţin faci *ceva.*

— Tot timpul am făcut ceva.

— Ştiu.

— De fapt, zise Bean, tu eşti cea care-şi face cumpărăturile on-line.

Ea chicoti.

— Iată-ne în parcul ăsta frumos, unde păstrează amintirea unui om mare. Un om care a dăruit lumii muzică de neuitat. Cum o să fie mormântul tău?

— Poate două statui. Înainte şi după. Micul Bean, care a luptat în gaşca lui Ender. Marele Julian, care l-a doborât pe Ahile.

— Îmi place. Dar am o idee mai bună.

— Să numeşti o planetă colonie cu numele meu?

— Ce zici de asta – o planetă întreagă populată de descendenţii tăi.

Bean se întristă şi scutură din cap.

— De ce? Ca să ne războim cu ei? O rasă de oameni super-inteligenţi care se înmulţesc cât pot de repede pentru că vor muri înainte de a împlini douăzeci de ani. Şi fiecare dintre ei blestemă numele strămoşului lor pentru că nu a pus capăt acestui lucru ridicol prin moartea lui.

— Nu e ceva ridicol, zise Petra. Şi ce te face să crezi că… diferenţa ta va fi ereditară?

— Ai dreptate, dacă m-aş căsători cu o prostuţă scundă şi longevivă ca tine, progeniturile mele ar fi o medie, nişte minţi mediocre care ar trăi până la şaptezeci de ani şi vor ajunge la şase picioare înălţime.

— Vrei să ştii ce am făcut?

— Nu cumpărături.

— Am vorbit cu sora Carlotta.

El se crispă, întorcându-şi privirea de ea.

— M-am plimbat pe drumurile vieţii ei, spuse Petra. Am vorbit cu oameni pe care-i cunoştea. Am văzut ce a văzut ea. Am învăţat ce a învăţat ea.

— Nu vreau să ştiu, zise Bean.

— De ce nu? Ea te-a iubit. Odată ce te-a găsit, a trăit pentru tine.

— Ştiu asta. Şi a murit pentru mine. Pentru că eu am fost prost şi neglijent. Nici măcar n-aveam nevoie ca ea să vină, m-am gândit doar pentru scurt timp că am, şi când mi-am dat seama că nu-i aşa ea era deja în avion, îndreptându-se spre racheta care a ucis-o.

— Vreau să mergem undeva, spuse Petra. Cât timp îl aşteptăm pe Ambul să-şi îndeplinească miracolul.

— Ascultă, o opri Bean. Sora Carlotta mi-a spus deja cum să intru în legătură cu oamenii de ştiinţă care m-au studiat. Din când în când le scriu, iar ei îmi spun cât de curând estimează că voi muri şi cât de interesant e progresul pe care îl fac în înţelegerea dezvoltării umane şi tot felul de alte chestii *kuso,* pe care le descoperă datorită corpului meu şi a mostrelor de ţesuturi pe care le păstrează vii. Petra, dacă te gândeşti la asta, eu sunt nemuritor. Ţesuturile alea vor trăi în laboratoarele din întreaga lume o mie de ani după ce eu voi fi murit. E unul dintre avantajele de a fi complet ciudat.

— Nu la asta mă refeream.

— Atunci la ce? Unde vrei să ajungi?

— Anton, zise ea. Cel care a descoperit Cheia, Cheia lui Anton. Modificarea genetică al cărei rezultat ai fost tu.

— Mai trăieşte?

— Nu numai că trăieşte, dar e liber. Războiul s-a terminat. Dar acum nu mai e în stare să facă o cercetare serioasă. Blocajele psihologice nu sunt chiar uşor de eliminat. Îi e greu să vorbească despre… mă rog, cel puţin să *scrie* despre ceea ce ţi s-a întâmplat.

— Atunci de ce să-l mai deranjăm?

— Ai ceva mai bun de făcut?

— Întotdeauna am ceva mai bun de făcut decât să merg în România.

— Dar el nu locuieşte acolo, zise Petra. E în Catalunia.

— Glumeşti.

— Ţara surorii Carlotta. Oraşul Mataro.

— De ce s-a dus acolo? întrebă Bean.

— Clima excelentă. Nopţile pe rambla. Agape cu prietenii. Marea mângâind liniştit plaja. Vântul fierbinte african. Briza mării iarna. Amintirea lui Columb venit în vizită la regele Aragonului.

— Asta era Barcelona.

— Mă rog, el spunea că a văzut locul. Şi o grădină

proiectată de Gaudi. Lucruri la care-i place să se uite. Cred că merge dintr-un loc în altul. Şi cred că e foarte curios în privinţa ta.

— Ca şi Ahile, zise Bean.

— Bănuiesc că deşi nu mai face parte din elita ştiinţifică, mai sunt lucruri pe care le ştie şi n-a fost niciodată capabil să le spună.

— Şi încă nu e.

— E prea dureros pentru el. Dar asta nu înseamnă că nu a putut vorbi, odată, cu persoana care avea cea mai mare nevoie să le afle.

— Cine anume?

— Eu, spuse Petra.

Bean râse.

— Nu eu?

— Tu nu ai nevoie să ştii, răspunse Petra. Tu ai decis să mori. Dar eu am nevoie să ştiu, pentru că vreau ca fiii tăi să trăiască.

— Petra, eu n-o să am copii. Niciodată.

— Din fericire, zise ea, nu bărbatul îi face.

Se îndoia că-l va putea convinge vreodată pe Bean să se răzgândească. Totuşi cu puţin noroc dorinţele incontrolabile ale bărbatului adolescent ar putea să realizeze ceea ce o discuţie raţională n-ar putea niciodată. În ciuda a ceea ce credea el, Bean era uman; şi indiferent cărei specii îi aparţinea, era categoric un mamifer. Poate că mintea lui spunea nu, dar trupul striga mult mai tare da.

Bineînţeles, dacă exista vreun adolescent care putea rezista nevoii de a se împerechea, acesta era Bean. Era unul dintre motivele pentru care îl iubea, fiindcă era cel mai puternic bărbat pe care îl cunoscuse vreodată. Posibil cu excepţia lui Ender Wiggin, iar Ender plecase pentru totdeauna.

Îl sărută din nou pe Bean, şi de data asta amândoi se descurcară mult mai bine.

5
PIETRE PE DRUM

From: PW
To:TW
Re: Ce faci?

Ce-i cu prostia asta cu menajera? Nu te las să-ţi iei o slujbă în cadrul Hegemoniei, şi categoric nu ca menajeră. Încerci să mă faci de ruşine, părând că (a) o am pe mama pe statul de plată şi (b) mama lucrează pentru mine ca servitoare? Ai refuzat deja ocazia pe care ţi-am oferit-o.

From: TW
To: PW
Re: colţ de şarpe

Eşti întotdeauna atât de amabil să-mi dai lucruri interesante de făcut. Să fac turul coloniilor. Să mă holbez la pereţii frumosului meu apartament cu aer condiţionat. Ţine minte că naşterea ta nu a fost un accident. Eşti singura persoană de pe Pământul dat de Dumnezeu care mă consideră prea proastă ca să fiu altceva decât o povara pe umerii tăi. Dar te rog să nu-ţi imaginezi că te critic. Sunt imaginea unei mame perfecte şi iubitoare. Ştiu foarte bine ce apare în filme.

Când Virlomi primi mesajul lui Suriyawong, înţelese imediat în ce pericol se află. Dar aproape că se bucură să aibă un motiv să părăsească apartamentul Hegemoniei. Se gândise de câtva timp să plece, iar cauza era chiar Suriyawong. Dragostea lui pentru ea făcea să devină prea trist ca să mai rămână.

Desigur, îi plăcea de el, şi îi era recunoscătoare – fusese cel care înţelesese pe deplin, fără să i se spună, cum să-şi joace rolul astfel încât ea să poată evada din

India din bătaia armelor soldaţilor care mai mult ca sigur ar fi doborât elicopterele Hegemoniei. Era inteligent, amuzant şi cumsecade, şi admira felul în care colabora cu Bean la comanda credincioasei lor trupe, conducând raid după raid fără să aibă decât puţini răniţi şi până acum nicio viaţă pierdută.

Suriyawong avea tot ce Şcoala de Luptă putea da elevilor ei. Era îndrăzneţ, plin de iniţiativă, rapid, curajos, deştept, nemilos şi totuşi capabil de compasiune. Şi vedea lumea cu aceiaşi ochi ca şi ea, în comparaţie cu occidentalii care păreau a fi urechile Hegemonului.

Dar el se îndrăgostise de ea. Iar ea ţinea prea mult la el ca să-l jignească respingându-i avansurile pe care el nu i le făcea niciodată, şi cu toate astea nu-l putea iubi. Era prea tânăr pentru ea, prea… cum? Punea prea mult suflet în ceea ce făcea. Era prea dornic să-i fie pe plac. Prea enervant.

Asta era. Devotamentul lui o irita. Atenţia lui constantă. Ochii lui aţintiţi asupra ei la orice mişcare. Laudele pentru cele mai banale realizări.

Nu, trebuia să fie cinstită. Toată lumea o enerva, şi nu pentru că ar fi făcut ceva rău, ci pentru că ea nu se afla în locul potrivit. Ea nu era soldat. Strateg da, chiar şi lider, dar nu în luptă. În Ribeirão Preto nu exista nimeni care s-o urmeze şi nicio direcţie în care să-i conducă.

Şi cum ar fi putut să se îndrăgostească de Suriyawong? El era fericit cu viaţa pe care o avea, iar ea se simţea mizerabil. Tot ce ar fi putut s-o facă pe ea mai fericită l-ar fi făcut pe el nefericit. Ce viitor putea fi ăsta?

El o iubea, aşa că se gândise la ea pe drumul de întoarcere din China cu Ahile, şi o avertizase să plece înainte de sosirea lui. Era un gest nobil din partea sa, aşa că ea îi era din nou recunoscătoare. Recunoscătoare că, foarte probabil, îi salvase viaţa.

Şi recunoscătoare că nu va fi nevoită să-l vadă iar.

În momentul în care Graff sosi ca să evacueze oamenii din Ribeirão Preto, ea plecase. Nu auzi oferta lui de a fi pusă sub protecţia Ministerului Colonizării. Dar

chiar dacă ar fi auzit-o, nu ar fi acceptat.

De fapt, exista un singur loc în care ea s-ar fi gândit să se ducă. Tânjea să meargă acolo de luni de zile. Hegemonia lupta cu China din interior, dar nu se foloseau de ea. Deci se va duce în India, şi va face tot ce va fi posibil din interiorul ţării sale ocupate.

Drumul ei era destul de direct. Din Brazilia în Indonezia, unde luă legătura cu exilaţii indieni şi obţinu o nouă identitate şi acte false din Sri Lanka. Apoi ajunse chiar în Sri Lanka, unde îl convinse pe căpitanul unui vas de pescuit s-o lase pe coasta de sud-est a Indiei. Chinezii pur şi simplu nu aveau o flotă suficient de mare ca să patruleze coastele Indiei, astfel încât aveau loc atât îmbarcări, cât şi debarcări.

Virlomi era de neam dravidian, cu pielea mai închisă la culoare decât arienii din nord. Se încadra bine în această regiune. Purta haine simple şi sărăcăcioase pentru că aşa erau ale tuturor; dar le păstra curate ca să nu arate ca un vagabond sau ca un cerşetor. De fapt era într-un fel un cerşetor, pentru că nu avea rezerve mari şi oricum astfel de fonduri oricum n-ar fi ajutat-o. În marile oraşe ale Indiei existau milioane de conexiuni la net, mii de chioşcuri de unde puteau fi accesate conturile bancare. Dar la ţară, în sate – cu alte cuvinte, în *India* – astfel de lucruri erau rare. Dacă această fată aparent simplă le-ar fi utilizat ar fi atras atenţia asupra ei, şi curând soldaţii chinezi ar fi fost pe urmele ei cu o mulţime de întrebări.

Aşa că mergea la fântână sau la piaţă în fiecare sat în care ajungea, lega conversaţii cu alte femei şi destul de rapid se împrietenea cu ele şi era poftită în casă. În oraşe ar fi trebuit să fie atentă la informatori şi trădători, dar avea deplină încredere în oamenii simpli, fiindcă ei nu ştiau nimic despre importanţa strategică şi, ca urmare, chinezii nu se osteneau să-i mituiască.

Ei nu aveau nici ura faţă de chinezi la care s-ar fi aşteptat Virlomi. Aici, în sudul Indiei cel puţin, opresiunea chineză asupra oamenilor obişnuiţi era uşoară. Nu era ca în Tibet, unde chinezii încercaseră să distrugă identitatea

naţională, iar persecuţiile atinseseră fiecare nivel al societăţii. India era pur şi simplu prea mare pentru a fi înghiţită dintr-odată, şi, la fel ca britanicii înaintea lor, chinezii considerau că e mai uşor să conducă India prin dominarea clasei birocratice şi să-i lase în pace pe oamenii de rând.

În câteva zile, Virlomi îşi dădu seama că exact asta era situaţia pe care trebuia să o schimbe.

În Thailanda, Birmania, Vietnam, chinezii acţionau fără milă împotriva unor grupări insurgente, şi totuşi războiul de gherilă continua. Dar India dormea liniştită, ca şi când oamenilor nu le-ar fi păsat cine-i conduce. Bineînţeles că de fapt chinezii erau chiar mai necruţători în India ca oriunde altundeva – dar fiindcă toate victimele lor făceau parte din elita urbană, zonele rurale simţeau numai necazurile obişnuite provocate de un guvern corupt, de clima schimbătoare, pieţele nedemne de încredere şi munca prea multă pentru salarii prea mici.

Existau desigur luptători de gherilă şi insurgenţi, dar populaţia nu-i trăda. Dar nici nu li se alătura şi nici nu-i alimenta din rezervele lor insuficiente de hrană, iar insurgenţii rămâneau timizi şi ineficienţi. Cei care recurgeau la tâlhării constatau că oamenii deveneau instantaneu ostili şi-i predau imediat chinezilor.

Nu exista solidaritate. Ca întotdeauna până acum, cotropitorii reuşeau să guverneze India fiindcă majoritatea indienilor nu ştiau ce înseamnă să trăieşti în „India”. Ei considerau că trăiesc într-un sat sau în altul, şi puţin le păsa de marile probleme care agitau oraşele.

„Nu am nicio armată, gândi Virlomi. Dar nu aveam armată nici când am fugit din Hyderabad ca să scap de Ahile şi am luat-o spre est. Nu aveam niciun plan, doar necesitatea de a trimite vorbă prietenilor Petrei despre locul unde se găsea Petra. Însă când am avut ocazia, am folosit-o şi am reuşit. Ăsta e planul pe care-l am şi acum. Să privesc, să observ, să acţionez.”

Hoinări zile, săptămâni, privind totul, iubindu-i pe oamenii din fiecare sat în care se oprea, căci erau buni cu

acea străină, generoşi cu aproape-nimicul pe care-l aveau. Cum aş putea să complotez ca să aduc războiul în lumea lor, să le distrug vieţile? Nu e destul că ei sunt mulţumiţi? Dacă îi lasă în pace chinezii, eu de ce nu i-aş lăsa?

Pentru că ştia că chinezii nu-i vor lăsa în pace la infinit. Regatul de Mijloc nu crede în toleranţă. Când posedă ceva, îl face chinez sau îl distruge. Acum erau prea ocupaţi ca să-şi bată capul cu oamenii de rând. Dar dacă ar fi învins pe toate fronturile, chinezii şi-ar fi îndreptat atenţia spre India. Apoi bocancul va apăsa greu pe grumazul poporului. Atunci va fi revoltă după revoltă, răzmeriţă după răzmeriţă, dar niciuna nu va reuşi. Rezistenţa paşnică a lui Gandhi funcţiona numai împotriva unui opresor care avea libertatea presei. Nu, India se va revolta în sânge şi teroare, şi în sânge şi teroare China va suprima revoltele, una câte una.

Poporul indian trebuia trezit din somnolenţă acum, în timp ce încă mai aveau în afara graniţelor aliaţi care ar fi putut să-i ajute, în timp ce chinezii încă erau în expansiune şi nu îndrăzneau să aloce prea multe resurse teritoriilor ocupate.

„Le voi aduce războiul pe cap pentru a-i salva ca naţiune, popor, cultură. Le voi aduce războiul cât încă mai există o şansă de victorie, pentru a-i salva de război atunci când singurul său rezultat ar fi doar disperarea.”

Totuşi, nu avea sens să-şi pună întrebări privind moralitatea a ceea ce intenţiona să facă, atâta timp cât încă nu găsise o cale de a o face.

Un copil fu cel care îi dădu ideea.

Îl văzu împreună cu o ceată de alţi copii, jucându-se în praful unei albii secate. În sezonul musonului, acea albie va deveni un torent; acum era numai o grămadă de pietre într-un şanţ.

Acest copil, un băiat cam de şapte sau opt ani, deşi poate să fi avut mai mult creşterea fiindu-i oprită de foame, era diferit de ceilalţi. Nu li se alătura la fugăreli şi ţipete, îmbrânceli şi alergări sau la jocurile improvizate cu diferite obiecte. Virlomi se gândi la început că poate era

handicapat, dar nu, el păşea împiedicat pentru că mergea exact printre pietrele albiei şi trebuia să-şi potrivească paşii.

Din când în când se apleca şi culegea ceva. Puţin mai târziu îl aşeza iarăşi jos.

Ea se apropie şi văzu că el culegea câte o piatră, pe care o repunea apoi între celelalte, în albia râului.

Ce sens avea munca lui, care îl absorbea într-atât şi avea rezultate atât de puţin vizibile?

O luă prin albie, dar mult în urma lui, şi-i privi spatele pierzându-se în întuneric, aplecându-se, ridicându-se, aplecându-se, ridicându-se.

„Joacă rolul vieţii mele, gândi ea. Lucrează la misiunea lui, concentrat, dând tot ce poate, lipsind de la joaca tovarăşilor lui. Şi totuşi, lumea nu simte nicio diferenţă."

Apoi, privind zona pe unde el trecuse deja, îşi dădu seama că putea regăsi uşor cărarea nu pentru că lăsase urme de paşi, ci pentru că pietrele pe care le aşezase erau mai deschise la culoare decât celelalte, marcând o linie şerpuitoare luminoasă în mijlocul albiei.

Asta nu-i schimba prea mult impresia ei că munca sa era inutilă – mai degrabă era tocmai dovada. La ce ar putea folosi o asemenea linie? Faptul că rezultatul era vizibil făcea ca munca lui să fie şi mai patetică, căci atunci când vor veni ploile totul va fi şters, pietrele re-căzând una peste alta, şi ce rost ar avea că, măcar pentru un timp, existase o linie punctată din pietre pe mijlocul albiei?

Apoi, deodată, viziunea ei se schimbă. El nu marca o linie. Construia un zid din pietre.

Nu, asta era absurd. Un zid ale cărui pietre se aflau la un metru distanţă una de alta? Un zid care nu era nicăieri mai înalt de o singură piatră?

Un zid construit din pietrele Indiei. Ridicate şi aşezate aproape exact acolo unde fuseseră găsite.

Dar curentul era diferit pentru că fusese construit un asemenea zid.

Oare aşa începuse şi Marele Zid Chinezesc? Un copil

marcând frontierele lumii lui?

Se întoarse în sat, în casa unde primise de mâncare şi unde urma să rămână peste noapte. Nu vorbi cu nimeni despre copil şi despre pietrele lui; curând se gândi la alte lucruri şi nu mai întrebă pe nimeni despre băiatul cel ciudat. Şi nici nu visă pietre în acea noapte.

Dar de dimineaţă, când se trezi odată cu mama şi plecă să-i aducă două urcioare cu apă de la fântâna satului, pentru ca ea să nu mai aibă de făcut şi treaba asta azi, văzu pietrele măturate spre marginile drumului şi îşi aminti de băiat.

Aşeză urcioarele pe marginea drumului, culese câteva pietre şi le duse în mijlocul drumului. Le puse acolo şi se întoarse să ia mai multe, aşezându-le într-o linie întreruptă, chiar de-a latul străzii.

Câteva duzini de pietre, şi termină. Nu era vreun fel de barieră. Şi totuşi, era un zid. La fel de evident ca un monument. Îşi ridică urcioarele şi-şi continuă drumul spre fântână.

În timp ce-şi aştepta rândul, vorbi cu celelalte femei şi cu câţiva bărbaţi care veniseră după apă.

— Am adăugat şi eu ceva la zidul vostru, zise ea după un timp.

— Care zid? o întrebară ei.

— De-a curmezişul drumului.

— Cine ar construi un zid de-a curmezişul drumului?

— La fel ca acelea pe care le-am văzut în alte oraşe. Nu un zid adevărat. Doar o linie din pietre. Voi nu l-aţi văzut?

— Te-am văzut punând pietre în drum. Ştii cât de greu ne e să-l ţinem curat? zise unul dintre bărbaţi.

— Bineînţeles. Dacă nu l-aţi ţine curat peste tot, zise Virlomi, nimeni nu ar vedea unde e zidul.

Vorbea ca şi când ar fi spus ceva evident, ca şi când aceste lucruri îi mai fuseseră explicate omului şi înainte.

— Zidurile sunt pentru a ţine lucrurile în afară, spuse o femeie. Sau înăuntru. Drumurile sunt ca să treacă lucrurile. Dacă ridici un zid de-a curmezişul drumului, nu

mai e drum.

— Da, cel puţin tu ai înţeles, zise Virlomi, deşi ştia perfect că femeia nu înţelegea nimic.

Virlomi abia înţelegea ea însăşi, chiar dacă simţea că e bine, că la un anumit nivel subconştient totul era perfect logic.

— Zău? făcu femeia.

Virlomi privi în jur la ceilalţi.

— Asta mi-au spus în celelalte oraşe unde aveau un zid. Că e Marele Zid Indian. E prea târziu să-i mai ţină afară pe barbarii invadatori. Dar în fiecare sat aruncă pietre, câte una sau două, ca să ridice un zid care să spună: „Nu vă vrem aici, ăsta e pământul nostru, noi suntem liberi. Pentru că încă mai putem construi zidul."

— Dar… nu sunt decât câteva pietre! strigă exasperat omul care o văzuse punând pietrele. Am dat unele la o parte din drumul meu şi, chiar dacă n-aş fi făcut-o, zidul ăla n-ar fi oprit niciun gândac, darămite un camion chinez!

— Nu e vorba de zid, zise Virlomi. Nu e vorba de pietre. E vorba de cei care le pun, care îl construiesc, şi de ce. E un mesaj. E… e noul steag al Indiei.

Văzu în ochii celor din jur tot mai multă înţelegere.

— Cine poate construi aşa un zid? întrebă una dintre femei.

— Nu contribuiţi toţi? Se clădeşte piatră cu piatră. De fiecare dată când treceţi, aduceţi o piatră, o lăsaţi aici. Îşi umplu urcioarele: înainte de a le duce înapoi, iau câte o piatră mică în fiecare mână. Când trec prin dreptul zidului, arunc pietrele. Aşa am văzut că fac în alte sate unde sunt ziduri.

— Ce alte sate? vru bărbatul să ştie.

— Nu-mi amintesc numele lor, zise Virlomi. Ştiu doar că au Ziduri ale Indiei. Dar observ că nimeni dintre voi nu a auzit despre aşa ceva, aşa că la urma urmelor poate nu există niciun zid, erau doar nişte copii poznaşi.

— Ba nu, spuse una dintre femei. Am mai văzut oameni punând pietre.

Dădu din cap cu convingere. Deşi Virlomi inventase

zidul abia în această dimineaţă şi numai mâna ei adăugase pietrele, înţelegea ce voia femeia să spună cu acea minciună. Voia să participe. Voia să ajute la crearea noului steag al Indiei.

— Deci e în regulă s-o facă femeile? întrebă o femeie şovăitor.

— O, desigur, răspunse Virlomi. Bărbaţii luptă. Femeile construiesc ziduri.

Ridică pietrele şi le strânse între palme şi mânerele urcioarelor. Nu se uită în urmă să vadă dacă mai culegea şi altcineva pietre. Ştia după paşii lor, că mulţi dintre ei – poate toţi – o urmau, dar ea nu privi înapoi. Când ajunse la ceea ce mai rămăsese din zidul ei nu reaşeză pietrele pe care le împrăştiase bărbatul. Pur şi simplu lăsă cele două pietre ale ei să cadă în cel mai mare spaţiu gol. Apoi continuă să meargă, tot fără să privească în urmă.

Dar auzi zgomotul câtorva pietre aruncate în praful drumului.

De încă două ori în cursul zilei avu ocazia să se ducă după apă, şi de fiecare dată găsi mai multe femei la fântână şi jucă aceeaşi piesă.

A doua zi când părăsi oraşul văzu că zidul nu mai era constituit doar din câteva pietre, aşezate într-o linie întreruptă. Traversa drumul dintr-o parte în alta, solid, iar în unele locuri era înalt de câteva palme. Oamenii insistau să treacă peste el, fără să-l ocolească, fără să-l lovească. Şi majoritatea lăsau câteva pietre.

Virlomi merse din sat în sat, prefăcându-se de fiecare dată că transmite un obicei pe care îl văzuse în alte locuri. În câteva sate oamenii furioşi împrăştiară pietrele, prea mândri de drumul lor bine întreţinut ca să înţeleagă viziunea pe care le-o oferea ea. Iar în acele locuri făcu pur şi simplu nu un zid, ci grămezi de pietre pe ambele părţi ale drumului, şi în curând sătencele începură să adauge pietre astfel încât apărură nişte movile considerabile, îngustând strada, pietrele fiind prea numeroase ca să fie aruncate din drum. În final şi ele urmau să se transforme tot în ziduri.

În cea de-a treia săptămână ajunse pentru prima dată într-un sat care avea deja un zid. Nu le explică nimic, căci deja ştiau – vorba se răspândise fără intervenţia ei. Adăugă câteva pietre şi trecu mai departe.

Era totuşi numai un colţişor al Indiei de sud, şi ea ştia asta. Dar se întindea. Avea deja o viaţă proprie. În curând, chinezii aveau să observe. Vor începe să dărâme zidurile, trimiţând buldozere să cureţe drumurile – sau recrutând indieni care să înlăture ei înşişi pietrele.

Iar când zidurile vor fi dărâmate sau oamenii vor fi siliţi să le demoleze, va începe adevărata luptă. Căci atunci chinezii vor ajunge în fiecare sat, distrugând ceva ce poporul voia să păstreze. Ceva ce pentru ei însemna „India”. Acesta fusese scopul secret al zidului, din momentul în care fusese aşezată prima piatră.

Zidul exista exact pentru a-l doborî chinezii. Iar ea numise zidul „steagul Indiei”, pentru ca atunci când oamenii îşi vor vedea zidurile distruse să vadă şi să simtă distrugerea Indiei. Naţiunea lor. O naţiune de constructori de ziduri.

Astfel, imediat ce chinezii vor întoarce spatele, indienii, mergând dintr-un loc în altul vor duce pietre şi le vor lăsa să cadă în drum, iar zidurile vor începe să se ridice din nou.

Ce să facă atunci chinezii? Să-i aresteze pe cei care cară pietre? Să scoată pietrele în afara legii? Pietrele nu însemnau răscoală. Nu-i ameninţau pe soldaţi. Nu erau sabotaj. Pietrele nu însemnau boicot. Zidurile puteau fi uşor trecute sau împinse. Nu făceau niciun rău chinezilor.

Şi totuşi, provocau poporul indian să simtă cizma opresorului.

Zidurile erau ca o muşcătură de ţânţar, provocau chinezilor mâncărimi, dar nu curgea sânge. Nu era o rană, ci ceva supărător, care infecta noul Imperiu Chinez cu o boală. Una fatală, spera Virlomi.

Continuă să meargă spre nord, prin arşiţa sezonului uscat, evitând oraşele mari şi autostrăzile principale. Nicăieri nu fu recunoscută drept inventatorul zidurilor.

Nici măcar nu auzi zvonuri despre existenţa sa. Toate poveştile spuneau că ridicarea zidurilor începuse în altă parte.

Acestor ziduri li se spunea în multe feluri. Steagul Indiei. Marele Zid Indian. Zidul Femeilor. Chiar şi nume pe care Virlomi nu şi le-ar fi imaginat vreodată. Zidul Păcii. Taj Mahal. Copiii Indiei. Roadele Indiei.

Toate aceste nume erau pentru ea ca o poezie. Toate însemnau libertate.

6
OSPITALITATE

From: Flandres%A-Heg@lia. gov
To: mpp%administrator@prison. hs. ro
Re: Fonduri pentru prizonierii LIA

Biroul Hegemonului apreciază faptul că-i reţineţi în continuare pe prizonierii acuzaţi de crime împotriva Ligii Internaţionale de Apărare, în ciuda lipsei de fonduri. Persoanele periculoase trebuie ţinute în detenţie pe întreaga durată a sentinţelor lor. Întrucât politica LIA prevede repartizarea prizonierilor atât conform mărimii şi scopurilor statelor deţinătoare, cât şi în funcţie de originea etnică a prizonierilor, puteţi fi sigur că în România nu sunt mai mulţi deţinuţi decât este normal. Imediat ce vom avea fonduri disponibile, costurile prilejuite de întreţinerea prizonierilor vă vor fi rambursate proporţional.

Oricum, datorită faptului că nu mai este vorba de o urgenţă la nivel internaţional, curtea statelor deţinătoare sau supervizorii închisorilor pot hotărî dacă legea internaţională încălcată de fiecare prizonier LIA în parte este încă în vigoare şi conformă cu legile locale.

Prizonierii nu trebuie închişi pentru crime care nu mai sunt considerate crime, chiar dacă sentinţa iniţială nu a fost împlinită întru totul.

Categoria de legi care pot să nu mai fie aplicate include restricţiile de cercetare al căror scop era mai degrabă politic decât de apărare. În particular, restricţia împotriva modificărilor genetice ale embrionilor umani a fost inventată pentru a ţine liga unită în faţa opoziţiei islamice, catolice şi a altor naţiuni cu „respect pentru viaţă", şi ca un quiproquo la restricţiile demografice. Prizonierii condamnaţi pe baza unei asemenea legi ar putea fi eliberaţi fără ca acest lucru să constituie un prejudiciu. Totuşi, ei nu trebuie să aibă dreptul la compensaţii pentru timpul petrecut în închisoare întrucât

au fost găsiţi vinovaţi conform legii şi nu au fost reabilitaţi în urma condamnării.

Dacă aveţi vreo întrebare, vă rog să ne contactaţi.

Cu sinceritate,

Achilles de Flandres, Asistent al Hegemonului

Când Suriyawong îl scosese pe Ahile din China, Peter ştia exact ce intenţionează să facă cu el.

Îl va studia atâta timp cât îl va considera inofensiv, iar apoi îl va preda Pakistanului, de exemplu, pentru a fi judecat.

Peter se pregătise cu foarte multă grijă pentru sosirea lui Ahile. Toate computerele din Hegemonie aveau instalate programe-spion care recunoşteau fiecare tastă atinsă şi fotografiau fiecare pagină de text şi fiecare imagine de pe monitor. Majoritatea erau şterse după un timp destul de scurt, dar tot ce ar fi făcut Ahile avea să fie păstrat şi studiat, ca metodă de urmărire a tuturor legăturilor şi de identificare a tuturor reţelelor sale.

Între timp, Peter urma să-i încredinţeze misiuni şi să vadă ce face. Nu exista nicio şansă ca Ahile să acţioneze măcar pentru o clipă în interesul Hegemoniei, dar ar fi putut fi folositor dacă Peter îl ţinea într-o lesă suficient de scurtă. Şmecheria era să se folosească de el cât mai mult posibil, să înveţe tot ce se putea, dar să-l neutralizeze înainte de a putea pune la cale trădarea pe care fără îndoială că acesta o pregătea.

Peter cochetase cu ideea să-l ţină pe Ahile închis un timp înainte de a-l lăsa să participe efectiv la operaţiunile Hegemoniei. Dar aceste lucruri erau eficiente numai dacă subiectul ar fi dat dovadă de emoţii umane cum ar fi teama sau recunoştinţa. Cu Ahile n-ar fi funcţionat.

Aşa că imediat ce Ahile făcu o baie după zborul peste Pacific şi Anzi, Peter îl invită la cină.

Ahile desigur acceptă şi îl surprinse pe Peter părând că nu face nimic. Îi mulţumi atât pentru că l-a salvat, cât şi pentru masă practic pe acelaşi ton – cu sinceritate, dar nu cu gratitudine exagerată. Conversaţia fu oficială, plăcută,

câteodată amuzantă, dar niciodată cu un umor forţat. Nu atacă problema politicii mondiale, a recentelor războaie, a motivului pentru care fusese arestat în China, şi nu întrebă de ce îl salvase Peter sau ce avea de gând să facă acum cu el.

Nu-l întrebă pe Peter dacă va avea loc un proces pentru crime de război.

Şi totuşi, nu părea să ascundă nimic. Parcă Peter nu avea decât să-l întrebe cum fusese atunci când trădase India şi răsturnase regimul din Thailanda astfel încât toată Asia de Sud să-i cadă în braţe ca o papaya coaptă, şi Ahile i-ar fi spus câteva anecdote interesante despre asta, apoi ar fi trecut la discuţia despre răpirea copiilor din grupul lui Ender din Şcoala de Comandă.

Dar fiindcă Peter nu aduse vorba, Ahile se abţinu cu modestie să vorbească despre aceste realizări.

— Mă întrebam, zise Peter, dacă nu ai vrea să faci o pauză în lupta pentru pacea lumii şi să dai o mână de ajutor pe aici.

Ahile nici nu clipi la ironia amară, ci păru să ia drept bune cuvintele lui Peter.

— Nu ştiu dacă aş putea fi de folos, spuse, în ultima vreme am fost într-un fel un orientalist, dar trebuie să recunosc că poziţia în care m-au găsit soldaţii tăi demonstrează că nu am fost unul foarte bun.

— Prostii, toată lumea face din când în când câte o eroare. Cred că singura ta greşeală e că ai avut prea mult succes. Oare nu budismul, taoismul sau confucianismul ne învaţă că e o greşeală să faci ceva perfect? Pentru că asta provoacă resentimente şi, prin urmare, nu ar mai fi perfect?

— Cred că asta era la greci, zise Ahile. Perfecţiunea stârneşte invidia zeilor.

— Sau comuniştii. Retezarea oricărui fir de iarbă care se ridică peste nivelul restului păşunii.

— Dacă tu crezi că am vreo valoare, aş fi bucuros să fac ceea ce stă în puterile mele.

— Mulţumesc că nu ai spus „bietele mele puteri”,

zise Peter. Amândoi ştim că eşti un maestru al marelui joc, iar eu nu am intenţionat niciodată să joc împotriva ta.

— Sunt convins că ai câştiga uşor.

— De ce crezi asta? întrebă Peter, dezamăgit de ceea ce părea, pentru prima dată, linguşeală.

— Pentru că e greu să câştigi atunci când adversarul tău deţine toate cărţile.

Nu era linguşeală, ci o evaluare realistă a situaţiei.

Sau poate la urma urmei tot linguşeală era, pentru că Peter nu deţinea toate cărţile. Lui Ahile îi rămăseseră destule, trebuia doar să ajungă în poziţia din care să le poată obţine.

Peter descoperi că Ahile putea fi fermecător. Era oarecum reticent faţă de el. Mergea mai degrabă încet – posibil un obicei păstrat dinainte de operaţia care îi reparase piciorul infirm – şi nu făcea niciun efort să domine conversaţia, dar nici nu te împiedica să te simţi în largul tău tăcând. Era o persoană aproape imposibil de definit. Imposibil de definit, dar cuceritor – se putea oare aşa ceva?

Peter luă masa cu el de trei ori într-o săptămână şi de fiecare dată îi dădu diverse misiuni. Îi oferi un antet şi o identitate pe net prin care îl numea „Asistent al Hegemonului”, dar bineînţeles că asta nu însemna decât că, într-o lume în care puterea Hegemonului consta numai în vagi rămăşiţe ale uniunii care cândva condusese lumea în timpul Războiului Furnicilor, lui Ahile i se acordase o umbră a umbrei puterii.

— Autoritatea noastră, îl atenţionă Peter în timpul celui de-al doilea prânz, trage foarte slab de frâiele guvernelor lumii.

— Caii par să meargă atât de lejer de parcă nu ar fi deloc conduşi, spuse Ahile aliniindu-se glumei fără să zâmbească.

— Guvernăm cu atâta pricepere încât nu e nevoie să folosim pintenii.

— Ăsta e un lucru bun, zise Ahile. Nu prea se mai găsesc pinteni pe aici în zilele noastre.

Dar numai pentru că Hegemonia era doar o cochilie goală în ceea ce priveşte puterea efectivă nu însemna că nu aveau nimic de făcut. Dimpotrivă. Peter ştia că atunci când cineva nu are putere influenţa sa vine nu din mulţime de instituţii şi obiceiuri rămase din anii în care Triumviratul alcătuit de Hegemon, Mareşal şi Strateg guverna rasa umană.

Guvernele nou formate în diverse ţări aveau un temei legal nesigur; adesea, o vizită a lui Peter le era de folos, oferindu-le iluzia legitimităţii. Unele ţări datorau bani Hegemoniei, şi întrucât nu exista nicio şansă să fie recuperaţi, Hegemonul îşi putea întări poziţia renunţând la plata dobânzilor în schimbul diferitelor acţiuni umanitare ale guvernului. Astfel, când Slovenia, Croaţia şi Bosnia săriseră în ajutor Italiei trimiţând o flotă atunci când Veneţia fusese năpăstuită de inundaţii şi cutremur în acelaşi timp, fuseseră toate scutite de dobânzi. „Generoasa dumneavoastră asistenţă ajută la unirea omenirii, adică tot ceea ce Hegemonia speră să realizeze”. Fusese o şansă pentru conducătorii guvernelor de a obţine o imagine pozitivă şi de a apărea la ştiri.

Şi mai ştiau că atâta timp cât costurile nu sunt prea mari, păstrarea în joc a Hegemoniei era o idee bună întrucât aceasta şi islamicii reprezentau singurele grupări care se opuneau pe faţă expansionismului chinez. Dacă se dovedea că China are ambiţii mai mari decât imperiul cucerit deja? Dacă lumea de dincolo de Marele Zid va trebui să se unească rapid doar pentru a supravieţui? Nu ar fi bine să existe un Hegemon viabil, gata să-şi asume conducerea? Iar Hegemonul, oricât de tânăr ar fi fost, era fratele marelui Ender Wiggin, nu-i aşa?

Erau şi sarcini mai neînsemnate care trebuiau îndeplinite. Bibliotecile Hegemoniei trebuiau să încerce să-şi asigure finanţarea locală. Arhivele posturilor de poliţie din vremurile de demult ale Hegemoniei din toată lumea trebuiau să rămână sub controlul Hegemoniei, chiar dacă toate fondurile lor proveneau din surse locale. Se făcuseră unele lucruri urâte în timpul războiului şi încă mai erau

mulţi oameni în viaţă care ar fi vrut ca aceste arhive să rămână sigilate. Însă existau şi oameni puternici, care voiau să fie siguri că aceste arhive nu erau distruse. Peter avea mare grijă să nu iasă la lumină ceva neplăcut – dar nu într-atât încât să nu lase guvernele necooperante să afle că, chiar dacă puneau mâna pe arhiva din interiorul graniţelor lor, existau alte arhive cu copii ale înregistrărilor aflate sub controlul unor naţiuni rivale.

Ah, echilibrul! Fiecare negociere, fiecare troc, fiecare favoare făcută şi fiecare favoare cerută erau tratate de Peter cu foarte multă grijă, căci era vital ca întotdeauna să obţină mai mult decât dă, creând iluzia altor naţiuni că are mai multă putere decât în realitate.

Căci cu cât se credea că are mai multă influenţă şi putere, cu atât mai multă avea de fapt. Realitatea rămânea mult în urma iluziei, de aceea devenea tot mai important ca iluzia să fie menţinută perfectă.

Ahile putea fi foarte folositor în acest scop.

Şi deoarece aproape sigur ar fi folosit orice ocazie în propriul avantaj, a-i da o plajă mare de acţiuni îl invita să-şi expună planurile în moduri în care sistemele spion ale lui Peter le-ar fi surprins cu siguranţă. „Nu poţi prinde un peşte dacă ţii cârligul într-o mână şi momeala în cealaltă. Trebuie să le pui alături şi să dai drumul la fir”. Tatăl lui Peter spusese asta, şi nu numai o dată, ceea ce însemna că bietul om credea că era un lucru mai degrabă înţelept decât evident. Dar era evident pentru că era adevărat. Pentru a-l face pe Ahile să-şi dezvăluie secretele, Peter trebuia să-i dea posibilitatea să comunice în voie cu restul lumii.

Dar nu trebuia nici ca asta să fie prea uşor, altfel Ahile ar fi ghicit ce voia Peter de fapt. În consecinţă, Peter, făcând un adevărat spectacol din jenă, puse restricţii severe la accesul pe net al lui Ahile.

— Sper că îţi dai seama că pentru mine sunt prea multe probleme în a-ţi da mână liberă, explică el. Cu timpul, bineînţeles că aceste restricţii ar putea fi ridicate, dar deocamdată poţi scrie numai mesaje care se referă

strict la sarcinile tale şi toate cererile tale de a trimite e-mailuri vor trebui analizate de biroul meu.

Ahile zâmbi.

— Sunt sigur că nevoia ta de siguranţă va compensa cu prisosinţă întârzierile în realizarea sarcinilor.

— Sper că vom fi cu toţii în siguranţă, spuse Peter.

Peter şi Ahile fuseseră foarte aproape de a admite că relaţia lor era cea dintre un gardian şi un prizonier sau poate cea dintre un monarh şi un curtean de trei ori trădător.

Dar spre necazul lui Peter, sistemele lui spion nu detectară nimic. Dacă Ahile trimitea mesaje codificate foştilor complici, Peter nu putu afla cum. Clădirile Hegemoniei se aflau într-o zonă ecranată, astfel că nicio transmisie electronică nu putea intra sau ieşi altfel decât prin instrumentele controlate şi monitorizate de Peter.

Era oare posibil ca Ahile nici măcar să nu încerce să ia legătura cu reţeaua de contacte pe care o folosise în uimitoarea (şi, cu puţin noroc, pentru totdeauna încheiata) sa carieră?

Poate că toate contactele lui fuseseră eliminate printr-o trădare sau alta. Cu siguranţă reţeaua lui Ahile din Rusia se dezisese de el cu dezgust. Contactele indiene şi thailandeze erau evident inutile acum. Dar nu ar fi trebuit să aibă pusă la punct o reţea undeva în Europa sau America?

Avea deja un aliat în interiorul Hegemoniei? Cineva care să trimită mesaje în locul lui, să-i aducă informaţii, să-i facă toate comisioanele?

Aici Peter nu se putea împiedica să nu-şi amintească purtarea mamei lui atunci când sosise Ahile. Începuse în timpul primei lor întâlniri, când administratorul-şef al tuturor clădirilor îi raportase că doamna Wiggin încercase la început pur şi simplu să ia cheia de la camera lui Ahile, iar când fusese prinsă, să o ceară, apoi să o pretindă. Scuza ei, spunea, era că voia să fie sigură că *empregadas* au făcut mai multă curăţenie în camera unui oaspete atât de important decât făceau în propria ei casă.

Când Peter o întrebase despre purtarea ei, îi răspunsese tăios. Mama fusese mult timp frustrată că nu era capabilă să facă ceva important. Degeaba îi spusese el că putea să-şi continue cercetările şi scrisul, şi să se consulte prin e-mail cu oricâte colege de branşă dorea. Ea insistase că vrea să fie implicată în treburile Hegemoniei. „Toţi ceilalţi sunt”, spusese. Peter interpretase această tentativă de a face pe menajera ca pe ceva de acelaşi gen.

Acum acţiunile ei păreau a avea un sens cu totul diferit, încerca să-i lase un mesaj lui Ahile? Sau avea o misiune mai clar definită, ca de exemplu să cureţe camera de microfoane? Era absurd – ce ştia mama despre supravegherea electronică?

Peter privi înregistrarea cu tentativa mamei de a fura cheia şi atitudinea ei în timpul confruntărilor cu angajata care o surprinsese şi, la scurt timp, menajera. Mama vorbea imperativ, poruncitor, nerăbdătoare.

Nu-i văzuse niciodată această latură.

Totuşi, a doua oară când privi scena îşi dădu seama că de la început era încordată. Supărată. Indiferent ce făcea, nu era ceva cu care ea să fie obişnuită. Ezita s-o facă. Iar când fusese nevoită să se confrunte cu alţi oameni nu reacţionase cinstit, aşa cum ar fi făcut mama lui în mod normal. În schimb, devenise o persoană diferită. Clişeul mamei dominante, vanitoasă datorită asocierii ei strânse cu puterea lui.

Juca teatru.

Şi juca destul de bine, deoarece menajera şi *empregada* crezuseră, iar Peter crezuse şi el la prima vedere.

Niciodată nu-i trecuse prin minte că mama s-ar pricepe să joace teatru.

Să joace atât de bine încât singurul mod în care el ştiuse că se preface fusese faptul că niciodată ea nu-i dăduse nici cel mai mic semn că ar fi impresionată de puterea lui sau că s-ar bucura în vreun fel de ea. Întotdeauna fusese iritată din cauza lucrurilor pe care poziţia lui îi silea pe ea şi pe tatăl lui să le facă.

Dacă Theresa Wiggin din această înregistrare era adevărata Theresa Wiggin, iar cea pe care el o văzuse acasă în toţi aceşti ani fusese un rol – cel mai bun rol al vieţii ei?

Era oare posibil ca mama să fie implicată în acţiunile lui Ahile? O corupsese cumva? Era posibil să se fi întâmplat în urmă cu un an sau chiar mai mult. Cu siguranţă că nu fusese vorba de mită. Dar era posibil ca un şantaj s-o fi determinat să se supună. O ameninţare din partea lui Ahile: „Îl pot ucide oricând pe fiul tău, ai face bine să cooperezi.”

Dar şi asta era absurd. Acum, când Ahile era în puterea lui Peter, de ce să continue să se teamă de o astfel de ameninţare? Era vorba de altceva.

Sau de nimic. Părea incredibil ca mama să-l trădeze, indiferent de motiv. I-ar fi spus. Mama sa era ca un copil, arăta totul – tulburare, disperare, furie, dezamăgire, surpriză – în momentul în care simţea, spunând tot ce îi venea în minte. Niciodată nu ar fi putut păstra un astfel de secret. Peter şi Valentine obişnuiau să râdă despre cât de evident făcea mama toate lucrurile – nu fuseseră niciodată surprinşi de darurile primite de zilele lor sau de Crăciun, în orice caz nu de cadoul principal, fiindcă mama pur şi simplu nu putea păstra un secret, lăsa să-i scape mult prea multe indicii.

Sau şi aici juca teatru?

Nu, nu, asta ar fi o nebunie, ar implica faptul că mama jucase teatru întreaga viaţă, şi de ce să fi făcut aşa ceva?

Nu avea niciun sens, iar el trebuia să găsească un sens. Aşa că îşi invită tatăl în biroul său.

— De ce ai vrut să mă vezi, Peter? întrebă tatăl, stând în picioare lângă uşă.

— Ia loc, tată, pentru numele lui Dumnezeu, stai acolo ca un angajat care aşteaptă să fie dat afară.

— Concediat, oricum, spuse tatăl cu o urmă de zâmbet. Bugetul tău se restrânge de la lună la lună.

— Cred că vom rezolva problema asta tipărindu-ne

propria monedă.

— Bună idee. Nişte bani internaţionali care să fie la fel de fără valoare în toate ţările, astfel încât să devină reperul faţă de care să fie cotate toate celelalte monede. Dolarul valorează o sută de miliarde de „hedge” – e un nume potrivit, nu crezi? „Bariera”? –, iar yenul valorează douăzeci de bilioane şi aşa mai departe.

— Asta presupunând că am putea păstra valoarea deasupra lui zero, zise Peter. Toate computerele ar cădea dacă ar deveni vreodată cu adevărat lipsită de valoare.

— Dar chiar ăsta e pericolul. Dacă accidental ar ajunge să valoreze ceva? Ar putea provoca o depresiune economică dacă toate celelalte monede ar scădea faţă de barieră.

Peter râse.

— Amândoi suntem ocupaţi, zise tatăl. De ce ai vrut să mă vezi?

Peter îi arătă înregistrarea. Tatăl clătină din cap.

— Theresa, Theresa, murmură la sfârşit.

— Ce încearcă să facă? întrebă Peter.

— Ei bine, găsise evident o cale de a-l ucide pe Ahile, iar pentru asta trebuia să ajungă în camera lui. Acum va trebui să găsească altceva.

Peter era uimit.

— Să-l ucidă pe Ahile? Nu vorbeşti serios.

— Mă rog, nu mă pot gândi la alt motiv pentru care să fi făcut aşa ceva. Doar nu crezi că îi pasă cu adevărat dacă e curată camera, nu-i aşa? Mai degrabă ar duce un coş cu gândaci şi păduchi purtători de boli în camera aia.

— Îl urăşte? N-a spus niciodată nimic despre asta.

— Ţie, preciză tatăl.

— Deci ţie ţi-a spus că vrea să-l omoare?

— Bineînţeles că nu. Dacă ar fi spus, nu aş fi adus vorba despre asta. Nu trădez confidenţele ei. Dar întrucât nu a considerat de cuviinţă să-mi spună ce se petrece, sunt perfect liber să-mi dau cu presupusul, iar cea mai bună presupunere a mea este că Theresa a hotărât că Ahile reprezintă un pericol pentru tine – ca să nu mai spunem că

şi pentru întreaga omenire – şi deci a decis să-l ucidă. Chiar are sens, dacă ştii cum gândeşte mama ta.

— Mama nu omoară nici păienjenii.

— O, ba îi omoară foarte bine când tu şi cu mine nu suntem de faţă. Doar nu crezi că stă în mijlocul camerei şi plânge până venim noi acasă, nu?

— Îmi spui că mama e capabilă de crimă?

— Asasinat preventiv, zise tatăl. Nu, nu cred că e capabilă. Dar presupun că ea crede că este. Se gândi o clipă: Şi s-ar putea să aibă dreptate. Se spune că la toate speciile, muşcătura femelei e letală, nu a masculului.

— Nu are nicio logică, zise Peter.

— Bun, atunci presupun că ţi-ai pierdut timpul tău şi al meu aducându-mă până aici. Oricum, probabil nu am dreptate. E posibil să existe o explicaţie mai raţională. De exemplu… chiar îi pasă cât de bine îşi fac menajerele treaba. Sau… speră să aibă o idilă cu un criminal în serie care vrea să conducă lumea.

— Mulţumesc, tată. Mi-ai fost de mult ajutor. Acum ştiu că am fost crescut de o femeie nebună şi eu n-am ştiut niciodată.

— Peter, băiete, nu ne cunoşti pe niciunul din noi.

— Ce vrea să însemne asta?

— Îi studiezi pe toţi ceilalţi, dar eu şi mama ta suntem pentru tine ca aerul: îl respiri fără să observi că e acolo. Dar e în regulă, aşa trebuie să fie părinţii în vieţile copiilor lor. Dragoste necondiţionată, nu? Nu crezi că asta e diferenţa dintre tine şi Ahile? Că tu ai părinţi care te iubesc, iar el nu?

— I-aţi iubit pe Ender şi pe Valentine, zise Peter.

Îi scăpă înainte de a-şi da seama ce spune.

— Şi pe tine nu? Oh! Greşeala mea. Presupun că nu există diferenţă între educaţia ta şi a lui Ahile. Păcat, într-adevăr! O zi bună, fiule!

Peter încercă să-l cheme înapoi, dar tatăl său pretinse că nu aude şi-şi văzu de drum, fluierând *Marseillesa.*

Bun, deci suspiciunile lui în legătură cu mama sa

erau absurde, deşi tatăl avusese un mod sucit de a i-o spune. Ce familie inteligentă avea, fiecare făcea din orice un mister sau o dramă. Sau o comedie. Aşa ceva tocmai jucase cu tatăl său, nu? O farsă. O absurditate.

Dacă Ahile avea un colaborator aici, probabil nu era unul din părinţii lui Peter. Atunci cine? Oare trebuia să înţeleagă ceva din modul în care se consultau Ahile şi Suriyawong? Dar privise înregistrările prânzurilor lor ocazionale şi ei nu spuseseră nimic în afara discuţiilor banale despre lucrurile la care lucrau. Dacă exista un cod, era unul subtil. Nu că ar fi fost prieteni – conversaţia era mai degrabă încordată şi oficială, iar dacă pe Peter îl deranja ceva în acest sens era modul în care Suriyawong părea să se exprime slugarnic.

Cu siguranţă nu se purtase niciodată slugarnic faţă de Bean sau Peter.

Asta era ceva la care trebuia să se gândească. Ce se petrecuse oare în realitate între Suri şi Ahile în timpul operaţiunii de salvare şi întoarcerii în Brazilia?

„Ce prostie”, îşi spuse Peter. Dacă Ahile avea un complice, fără îndoială comunicau prin mesaje codificate incluse în e-mailuri sau ceva în genul ăsta. Chestii de spionaj.

Fără tentative prosteşti de a pătrunde în camera lui Ahile – sigur Ahile nu şi-ar fi pus viaţa în mâinile unor complici atât de proşti. Iar Suriyawong – cum ar putea Ahile să-l corupă? Ahile nu mai avea acum influenţă în Imperiul Chinez ca să folosească familia lui Suri drept ostatici.

Nu, Peter mai avea de căutat, să păstreze în funcţiune supravegherea electronică, până când va afla ce face Ahile pentru a submina munca lui Peter – sau pentru a o prelua.

Era imposibil ca Ahile să fi renunţat pur şi simplu la ambiţiile sale şi să nu încerce să obţină un loc pentru sine în viitorul luminos al unei lumi unite sub conducerea lui Peter Wiggin.

Dar n-ar fi fost drăguţ să fie aşa?

Poate era momentul să renunţe să mai înveţe ceva de la Ahile şi să înceapă să-l monteze în vederea distrugerii.

7
RASA UMANĂ

From: nusuntgata%cincinnatus@anon. set
To: Demostene%Tecumseh@freeamerica. org
Re: Dacă o să te ajut

Deci, domnule Hegemon-Minune, acum că nu mai eşti Demostene de la „freeamerica. org”, există vreun motiv întemeiat pentru care, dacă eu ţi-aş povesti ceea ce văd din cer, nu ar însemna trădare?

From: Demostene%Tecumseh@freeamerica. org
To: nusuntgata%cincinnatus@anon. set
Re: Pentru că...

Pentru că numai Hegemonia face cu adevărat ceva în privinţa Chinei, şi încearcă să rupă idila Rusiei şi Pactului Varşovia cu Beijingul.

From: nusuntgata%cincinnatus@anon. set
To: Demostene%Tecumseh@freeamerica. org
Re: Prostii

Am văzut mica ta armată luând pe cineva dintr-un convoi de prizonieri pe o autostradă din China. Dacă era cine credem noi, nu vei mai afla niciodată nimic de la mine. Informaţiile mele nu se duc la psihopaţi megalomani. Desigur, cu excepţia ta.

From: Demostene%Tecumseh@freeamerica. org
To: nusuntgata%cincinnatus@anon. set
Re: Bine zis

Bine zis. Nu suntem în siguranţă. Uite ce e. Dacă este ceva ce ar trebui să ştiu pentru că tu nu poţi acţiona, iar eu pot, transmite-i informaţia fostului meu partener la un weblink pe care o să-l primeşti prin VinAnon. El va şti ce să facă. Nu mai lucrează pentru mine din acelaşi motiv pentru care tu nu mai vrei să mă ajuţi. Dar încă e de partea noastră – şi, ca să ştii, şi eu mai sunt încă de partea noastră.

Profesorul Anton nu avea laborator sau bibliotecă. În casa lui nu se găsea nicio revistă de specialitate, nimic care să arate că fusese vreodată om de ştiinţă. Bean nu păru surprins. În perioada când Liga Apărării vâna pe oricine făcea cercetări asupra modificării genomului uman, Anton era considerat cel mai periculos dintre oameni. Căpătase un ordin de inhibare, ceea ce însemna că timp de mulţi ani purtase pe creier un dispozitiv care făcea ca atunci când încerca să se concentreze asupra domeniului său de studiu, să aibă un atac de panică. Odată, avusese puterea să-i dea surorii Carlotta mai multe indicii decât ar fi trebuit în privinţa condiţiei lui Bean. Dar altfel fusese oprit în plin avânt al carierei.

Acum ordinul de inhibare fusese ridicat, dar era prea târziu. Creierul său fusese antrenat să evite să se gândească profund la domeniul lui de specializare. Pentru el nu mai exista cale de întoarcere.

— Nu-i nicio problemă, spuse Anton. Ştiinţa merge înainte fără mine. De exemplu, în plămânii mei se găseşte o bacterie nouă care mă vindecă de cancer, puţin câte puţin. Nu mai pot fuma, altfel cancerul ar reizbucni mai puternic decât ar putea acţiona bacteria. Dar mă însănătoşesc şi nu a fost necesar să mi se scoată plămânii pentru asta. Hai să ne plimbăm – acum chiar îmi place să mă plimb.

Îl urmară prin grădină, spre poarta principală. În Brazilia, grădinile se aflau în faţa caselor pentru ca trecătorii să poată vedea peste zid, iar verdeaţa şi florile să decoreze strada. În Catalunia, ca şi în Italia, grădinile erau

ascunse într-o curte interioară, iar străzile nu aveau alt ornament decât zidurile tencuite şi porţile grele de lemn. Bean nu-şi dăduse seama cât de mult începuse să considere Ribeirão Preto drept casa lui, dar acum îi ducea dorul, plimbându-se pe strada pustie, fermecătoare, dar în acelaşi timp neliniştitoare.

Curând ajunseră pe rambla, strada centrală care în toate oraşele de pe litoral cobora spre mare. Se apropia amiaza, iar rambla era plină de oameni preocupaţi. Anton le arătă magazine şi diverse alte clădiri, povestindu-le despre oamenii care le deţineau sau care lucrau ori locuiau acolo.

— Văd că v-aţi implicat în viaţa oraşului, zise Petra.

— Superficial. Ca rus bătrân care a fost mult timp exilat în România, sunt o curiozitate. Oamenii stau de vorbă cu mine despre lucruri care pentru sufletul lor sunt importante.

— De ce nu vă întoarceţi în Rusia? întrebă Bean.

— Ah, Rusia. Sunt atâtea lucruri de spus despre Rusia. Doar dacă pomenesc de ele îmi reamintesc glorioasele zile ale carierei mele, când mă jucam cu nucleul celulelor umane ca un mieluşel fericit. Dar vezi tu, gândurile astea mă fac să intru puţin în panică. Aşa că… nu merg acolo unde am amintiri.

— Vă gândiţi la asta chiar acum, zise Bean.

— Nu, doar vorbesc despre asta. Şi în plus, dacă nu aş fi avut intenţia să mă gândesc, nu aş fi fost de acord să mă întâlnesc cu voi.

— Şi totuşi, nu păreţi dornic să mă priviţi.

— Ei, da, zise Anton. Dacă te păstrez la periferia câmpului vizual, dacă nu mă gândesc să mă gândesc la tine… Tu eşti singurul fruct pe care l-a rodit pomul teoriei mele.

— Eram mai mulţi. Dar ceilalţi au fost ucişi.

— Tu ai supravieţuit, zise Anton. Ceilalţi nu. De ce crezi că a fost aşa?

— M-am ascuns în rezervorul toaletei.

— Da, da, aşa am înţeles de la sora Carlotta,

Dumnezeu să-i odihnească sufletul. Dar de ce tu, şi numai tu, te-ai furişat din pat să te duci în baie şi să te ascunzi într-un loc atât de dificil şi periculos? Şi aveai abia un an. Atât de precoce. Atât de disperat să trăieşti. Şi totuşi, identic cu toţi fraţii tăi, da?

— Am fost donaţi, zise Bean, deci… da.

— Nu e vorba numai de genetică, nu-i aşa? Nu e vorba de nimic în exclusivitate. A rămas atât de mult de învăţat. Iar tu eşti singurul profesor.

— Eu nu ştiu nimic din lucrurile astea. Eu sunt soldat.

— Trupul tău trebuie să ne înveţe. Fiecare celulă din interiorul lui.

— Scuze, dar încă mă folosesc de ele, zise Bean.

— Iar eu încă îmi folosesc mintea, replică Anton, chiar dacă nu mă poate duce acolo unde vreau eu să ajung.

Bean se întoarse spre Petra.

— De asta m-ai adus aici? Pentru ca profesorul Anton să vadă ce băiat mare m-am făcut?

— Nu, zise Petra.

— Te-a adus aici, spuse Anton, ca eu să te pot convinge că eşti uman.

Bean oftă, căci tot ceea ce voia să facă era să plece, să ia un taxi până la aeroport, să zboare într-o altă ţară şi să fie singur. Departe de Petra şi de ceea ce îi cerea ea.

— Profesore Anton, zise Bean, sunt destul de conştient că modificările genetice care au produs talentele şi defectele mele se încadrează în limitele de variaţie normale pentru specia umană. Ştiu că nu am niciun motiv să presupun că nu voi putea produce urmaşi viabili dacă mă împerechez cu o femelă umană. Nici că trăsăturile mele ar fi dominante – copiii mei ar putea să le aibă sau nu. Acum putem să ne bucurăm pur şi simplu de plimbarea spre mare?

— Ignoranţa nu e o tragedie, spuse Anton, ci doar o oportunitate. Dar să ştii şi să refuzi să ştii ceea ce ştii, asta e o prostie.

Bean privi spre Petra. Ea nu-i întâlni privirea. Da, cu

siguranţă ştia cât era el de supărat, şi totuşi refuza să coopereze cu el în încercarea de a ieşi din acea situaţie.

„Probabil că o iubesc, gândi Bean. Altfel nu aş avea nimic de-a face cu ea, cu felul ei de a crede că ştie mai bine decât ştiu eu ce e cel mai bine pentru mine. Există dosare – sunt cea mai inteligentă persoană din lume. Atunci de ce sunt atât de mulţi oameni dornici să-mi dea sfaturi?”

— Viaţa ta va fi scurtă, spuse Anton. Iar la sfârşit vei suferi, fizic şi emoţional. Vei creşte prea mare pentru lumea asta, prea mare pentru inima ta. Dar tu ai fost întotdeauna o minte prea mare pentru o viaţă obişnuită, da? Întotdeauna ai fost diferit. Un străin. Uman după nume, dar nu un adevărat membru al speciei, ci unul exclus din toate cluburile.

Până acum cuvintele lui Anton fuseseră iritante, trecând pe lângă el ca frunzele care cad. Acum îl loviră puternic, cu o explozie bruscă de durere şi regret care îl lăsă aproape fără suflare. Nu-şi putu opri ezitarea, schimbarea în ritmul mersului care să indice celorlalţi că acele cuvinte începuseră deodată să-l afecteze. Ce limită traversase Anton? Şi totuşi, o traversase.

— Eşti singur, zise Anton. Iar oamenii nu sunt făcuţi să fie singuri. E ceva genetic. Suntem fiinţe sociale. Chiar şi cea mai introvertită persoană tânjeşte constant după asociere umană. Tu nu eşti o excepţie, Bean.

Avea lacrimi în ochi, dar Bean refuză să le vadă. Ura emoţiile. Preluau controlul asupra lui, îl slăbeau.

— Lasă-mă să-ţi spun ceea ce ştiu, zise Anton. Nu ca om de ştiinţă – poate că drumul ăsta nu e complet închis pentru mine, dar e în mare parte curăţat şi plin de şleauri, şi nu-l mai folosesc. Dar viaţa mea ca om e încă o uşă deschisă.

— Ascult.

— Am fost întotdeauna un singuratic ca şi tine, spuse. Nu atât de inteligent, dar niciun prost. Mi-am urmat inteligenţa în muncă şi am lăsat-o să-mi fie întreaga viaţă. Eram mulţumit aşa, parţial fiindcă aveam atât de mult

succes încât munca îmi aducea mari satisfacţii, parţial fiindcă nu eram dispus să privesc femeile cu dorinţă. Zâmbi uşor: Pe atunci, în tinereţea mea, guvernele din mai toate ţările îi încurajau activ pe cei al căror instinct de împerechere era scurtcircuitat astfel încât se îngăduiau asemenea dorinţe chiar dacă oamenii nu se căsătoreau şi nu aveau copii. Făcea parte din efortul de a canaliza toate strădaniile umane spre marea luptă cu duşmanul extraterestru. Aşa că era aproape un act de patriotism să mă angajez în flirturi care nu însemnau nimic, care nu duceau nicăieri. Unde să fi dus? „E mai mult decât aş vrea să ştiu despre tine, gândi Bean. N-are nicio legătură cu mine.”

— Îţi spun asta, zise Anton, ca să înţelegi că şi eu ştiu câte ceva despre singurătate. Pentru că, dintr-odată munca mi-a fost luată. Din minte, nu numai din activitatea zilnică. Nici măcar nu mă mai puteam gândi la ea. Şi am descoperit repede că toate relaţiile mele de prietenie nu erau… transcendente. Toate erau legate de munca mea, iar când aceasta a dispărut, au dispărut şi prietenii. Nu încetaseră să fie drăguţi, încă se mai interesau de mine, îmi făceau diverse propuneri, dar nu mai aveam nimic să ne spunem, minţile şi inimile noastre nu se atingeau cu adevărat în niciun punct. Mi-am dat seama că nu cunoşteam pe nimeni şi nimeni nu ma cunoştea pe mine.

Din nou suferinţa împunse inima lui Bean. Însă de data asta nu-l prinse nepregătit, şi respiră mai adânc fără să-şi schimbe pasul.

— Am fost furios, bineînţeles, cine n-ar fi fost? zise Anton. Şi ştii ce-mi doream?

Bean nu vru să spună la ce se gândise imediat: moartea.

— Nu sinuciderea, niciodată. Dragostea mea de viaţă era prea puternică şi nu eram deprimat. Eram furios. Mă rog, eram deprimat, dar ştiam că, dacă m-aş fi sinucis, n-aş fi făcut decât să-mi ajut duşmanii – guvernul –, li s-ar fi îndeplinit scopul lor murdar fără ca ei să fie nevoiţi să-şi murdărească mâinile. Nu, nu-mi doream să mor. Ceea ce

voiam, din toată inima, era… să încep să trăiesc.

— De ce simt că urmează un cântec? zise Bean. Cuvintele sarcastice îi scăpară fără să vrea. Spre surprinderea lui, Anton râse.

— Da, da, e aşa un clişeu că ar trebui să fie urmat de un cântec de dragoste, nu-i aşa? O melodie sentimentală care să vorbească despre cât de lipsit de viaţă eram până când mi-am întâlnit iubita, iar acum luna străluceşte, marea e albastră, suntem în iunie şi ne iubim cu adevărat.

Petra izbucni în râs.

— V-aţi irosit talentul. Cole Porter al Rusiei.

— De fapt voiam să spun ceva serios. Când viaţa unui bărbat este astfel făcută încât să nu manifeste dorinţă pentru femei, el tot mai tânjeşte după un sens al vieţii. Caută ceva care să dăinuie dincolo de moartea lui. Un fel de nemurire. Un mod se a schimba lumea, de a da vieţii lui un sens. Dar totul a fost în zadar. Munca mea a fost ştearsă până nu au mai rămas din ea decât nişte note în articolele altora. La asta s-a redus totul, aşa cum se întâmplă întotdeauna. Tu poţi să schimbi lumea – aşa cum ai făcut-o, Bean, Julian Delphiki, tu şi Petra Arkanian, amândoi, toţi copiii care au luptat, şi cei care nu au luptat, voi toţi – voi aţi schimbat lumea. Voi aţi salvat lumea. Toată omenirea este copilul vostru. Şi totuşi… simţiţi un gol, nu-i aşa? Nu vi s-a luat realizarea asta aşa cum mi s-a luat mie munca. Timpul v-a luat-o. A rămas în trecut, iar voi sunteţi încă vii, deci la ce e bună viaţa voastră?

Ajunseseră la treptele de piatră care duceau spre apă. Bean ar fi vrut să continue pur şi simplu să meargă, să intre în Mediterana, din ce în ce mai adânc, până l-ar fi găsit pe bătrânul Poseidon pe fundul mării, şi mai adânc, până la tronul lui Hades. „La ce e bună viaţa mea?”

— Tu ţi-ai găsit un scop în Thailanda, zise Anton. Apoi salvarea Petrei a fost un scop. Dar pentru ce ai salvat-o? Ai mers în vizuina zmeului şi ai adus-o pe fiica sa – căci ăsta a fost dintotdeauna înţelesul mitului, atunci când nu e vorba de soţia zmeului –, iar acum o ai, dar… refuzi să vezi ceea ce trebuie să faci, nu să-i faci ei, ci *împreună* cu ea.

Bean se întoarse spre Petra cu o resemnare ostenită.

— Petra, câte scrisori ţi-au fost necesare ca să-l faci pe Anton să înţeleagă exact ceea ce voiai tu să-mi spună?

— Nu trage concluzii pripite, prostuţule, zise Anton. Ea voia doar să afle dacă există vreo cale de a corecta problema ta genetică. Nu mi-a vorbit despre dilema ta personală. Câte ceva din ea am aflat de la vechiul meu prieten Hyrum Graff. Câte ceva de la sora Carlotta. Şi restul văd pur şi simplu privindu-vă pe voi doi împreună. Emanaţi feromoni suficienţi ca să fertilizaţi şi ouăle păsărilor care zboară prin jur.

— Eu nu vorbesc cu alţii despre problemele noastre, spuse Petra.

— Ascultaţi-mă, amândoi. Ăsta e sensul vieţii: bărbatul să-şi găsească o femeie, femeia să-şi găsească un bărbat, o creatură cât mai diferită, şi apoi să facă împreună copii sau să-i aibă în orice alt mod, dar să-i crească şi să-i privească făcând acelaşi lucru, generaţie după generaţie, astfel ca atunci când vor muri să ştie că vor fi permanent o parte din marea reţea a vieţii. Că nu sunt un subiect închis, că nu dispar.

— Nu e ăsta singurul sens al vieţii, spuse Petra, părând puţin supărată. „Bun, gândi Bean, tu ne-ai adus aici, aşa că ia-ţi partea *ta* de doctorie.”

— Ba da, replică Anton. Nu crezi că am avut destul timp să mă gândesc la asta? Sunt acelaşi om, cu aceeaşi minte, omul care a descoperit Cheia lui Anton. Am mai găsit multe alte chei, dar ei mi-au luat munca, iar eu a trebuit s-o descopăr din nou. Ei bine, iat-o. V-o dăruiesc vouă, rezultatul tuturor… studiilor mele. Oricât de superficial ar fi, este totuşi cel mai adevărat lucru pe care l-am descoperit. Nici bărbaţii care nu-şi doresc femei, nici femeile care nu doresc bărbaţi nu fac excepţie de la această cea mai adâncă dintre dorinţe, dorinţa de a fi o parte a rasei umane.

— Suntem parte din ea indiferent ce am face, zise Bean. Chiar şi aceia dintre noi care nu suntem tocmai umani.

— Este moştenirea noastră genetică. Nu numai dorinţa sexuală – asta poate fi deformată în orice sens, şi adesea şi este. Şi nici doar dorinţa de a avea copii, căci mulţi oameni nu au niciodată parte de asta şi totuşi sunt cuprinşi în reţea. Nu, e o foame mai adâncă de a găsi o persoană de celălalt sex, acel sex diferit şi înspăimântător, şi de a avea o viaţă împreună. Chiar şi bătrânii care au depăşit vârsta căsătoriei, chiar şi oamenii care ştiu că nu pot avea copii, tot sunt dornici de aşa ceva. În adevărata căsătorie două persoane diferite devin, pe cât pot mai bine, una singură.

— Ştiu câteva excepţii, zise Petra strâmbându-se. Am cunoscut câţiva oameni convinşi că „n-o să se mai întâmple niciodată”.

— Nu vorbesc despre politică sau sentimente rănite. Vorbesc despre o trăsătură de care rasa umană are absolută nevoie pentru a avea succes. Lucrul care ne face să nu fim nici animale de turmă, nici solitare, ci ceva intermediar. Lucrul care ne face civilizaţi sau cel puţin civilizabili. Iar cei care renunţă din proprie voinţă, datorită cotiturilor vieţii care îi îndreaptă în altă direcţie – ca tine, Bean, eşti atât de hotărât ca niciun alt copil să nu se mai nască cu defectul tău, şi niciun copil să nu rămână orfan după moartea ta – cei care renunţă pentru că aşa cred ei că *vor,* dar tot mai tânjesc şi nu ştiu de ce sau dacă ştiu nu suportă să recunoască.

Bean nu ştia şi nici nu-i păsa dacă Anton avea dreptate, dacă de această dorinţă nu scăpa nicio fiinţă umană, deşi bănuia că el scăpase – că această dorinţă de viaţă trebuia să fie prezentă la toate fiinţele pentru ca toate speciile să continue să existe, căci toate luptau cu disperare. Nu era vorba de voinţa de a supravieţui – aceasta este egoistă, iar egoismul ar fi fost lipsit de sens, nu ar fi condus la nimic. Era vorba de voinţa ca specia să supravieţuiască împreună cu indivizii care fac parte din ea, legaţi de ea, totdeauna ca fire ale reţelei – Bean înţelegea asta acum.

— Chiar dacă aveţi dreptate, spuse Bean, asta nu mă

face decât să fiu şi mai hotărât să depăşesc această dorinţă şi să nu am niciodată un copil. Din motivele enumerate. Am crescut printre orfani. Nu vreau să las alţii în urma mea.

— Nu vor fi orfani, zise Petra. Mă vor avea pe mine.

— Şi când Ahile o să te găsească şi o să te ucidă? zise Bean aspru. Crezi că va fi suficient de milos ca să facă ceea ce a făcut Volescu cu fraţii mei, iar eu am scăpat fiindcă sunt aşa de al naibii de deştept?

Petra izbucni în lacrimi şi se îndepărtă.

— Eşti un mincinos când vorbeşti aşa, zise Anton blând. Unul crud, dacă îi spui asemenea lucruri.

— Spun adevărul.

— Ba eşti un mincinos, dar crezi că eşti nevoit să minţi, aşa că nu te laşi. Ştiu ce sunt minciunile astea – mi-am păstrat sănătatea mintală amăgindu-mă cu astfel de minciuni şi crezându-le. Dar tu ştii adevărul. Dacă părăseşti această lume fără să fi lăsat copii în urma ta, fără să te fi legat de o femeie, atunci viaţa ta nu va fi însemnat nimic pentru tine şi vei muri trist şi singur.

— Ca dumneavoastră.

— Nu, zise Anton. Nu ca mine.

— De ce, n-o să muriţi? Doar pentru că aţi oprit cancerul nu înseamnă că nu vă va doborî altceva.

— Nu, m-ai înţeles greşit. Mă căsătoresc.

Bean râse.

— O, înţeleg. Sunteţi atât de fericit încât vreţi ca toată lumea să vă împărtăşească fericirea.

— Femeia cu care mă voi căsători e o femeie bună, iubitoare. Are copii mici care nu au tată. Acum am o pensie – una generoasă –, iar cu ajutorul meu aceşti copii vor avea un cămin. Înclinaţiile mele nu s-au schimbat, dar ea e încă destul de tânără şi poate vom găsi o cale ca ea să aibă un copil cu adevărat al meu. Dar dacă nu va fi aşa, eu îi voi adopta pe copiii ei. Mă voi realătura reţelei. Firul meu pierdut se va reintegra, se va lega de rasa umană. Nu voi muri singur.

— Mă bucur pentru dumneavoastră, zise Bean,

surprins cât suna de amar şi de nesincer.

— Da, spuse Anton, eu mă bucur pentru mine. Desigur, asta o să mă facă să mă simt mizerabil. O să fiu tot timpul îngrijorat pentru copii – deja sunt. Şi să te înţelegi cu o femeie e greu chiar şi pentru bărbaţii care le doresc. Sau poate în special pentru ei. Dar vezi tu, totul va avea un sens.

— Eu am treaba mea de făcut. Omenirea se confruntă cu un duşman aproape la fel de îngrozitor, în felul lui, ca şi Furnicile. Şi nu cred că Peter Wiggin e în stare să-l oprească. De fapt, mie mi se pare că Peter Wiggin e pe cale să piardă totul în favoarea lui, şi atunci cine va mai rămâne să i se opună? Asta e munca mea. Dacă aş fi suficient de egoist şi de stupid încât să mă căsătoresc cu văduva mea şi să am orfani cu ea, aş fi distras de la muncă. Dacă eşuez, ei bine, câte milioane de oameni se vor naşte şi vor muri ca fire pierdute iar vieţile lor vor fi şterse? Dată fiind rata istorică a mortalităţii infantile, ar putea fi aproape o jumătate, cu siguranţă cel puţin un sfert din toţi oamenii născuţi. Toate nişte vieţi lipsite de sens. Eu voi fi unul dintre ei. Voi fi doar cel care a făcut tot posibilul să salveze lumea înainte de a muri.

Spre surprinderea – şi groaza – lui Bean, Anton îl cuprinse în braţe într-una dintre acele teribile îmbrăţişări ruseşti din care occidentalul nevinovat nu mai crede că va scăpa cu viaţă.

— Băiete, eşti atât de nobil! Anton îi dădu drumul, râzând: Ascultă ce spui! Eşti atât de plin de romantismul tinereţii! Vei salva lumea!

— Eu nu mi-am bătut joc de visul tău, zise Bean.

— Dar nu-mi bat joc de tine! strigă Anton. Sărbătoresc! Pentru că eşti, într-un fel, doar puţin, fiul meu. Sau cel puţin nepotul meu. Şi iată-te! Trăieşti o viaţă în întregime dedicată celorlalţi!

— Dar eu sunt complet egoist! protestă Bean.

— Atunci culcă-te cu fata asta, ştii că o să te lase! Sau căsătoreşte-te cu ea şi culcă-te cu oricine altcineva, fă copii sau nu, de ce ţi-ar păsa? Nimic din ceea ce se

întâmplă în afara trupului tău nu contează. Copiii tăi nu contează pentru tine! Eşti complet egoist!

Bean rămase fără replică.

— Autoamăgirea moare greu, zise Petra încet, strecurându-şi mâna într-a lui.

— Eu nu iubesc pe nimeni, spuse Bean.

— Continui să-ţi chinui inima cu oamenii pe care îi iubeşti. Doar că nu vrei să admiţi asta decât atunci când mor.

Bean se gândi la Poke. La sora Carlotta. Se gândi la copiii pe care nu intenţionase niciodată să-i aibă. Copiii pe care i-ar fi putut face cu Petra, fata asta care îi fusese un prieten atât de credincios şi de înţelept, femeia asta pe care, când se gândea că ar putea-o pierde din cauza lui Ahile, îşi dădea seama că o iubeşte mai mult ca pe oricine pe lume. Copiii pe care îi nega, refuzând să-i lase să existe pentru că…

Pentru că îi iubea prea mult, chiar şi acum când încă nu existau, îi iubea prea mult că să le provoace suferinţa de a-şi pierde tatăl, ca să rişte ca ei să moară dureros de tineri pentru că nu era nimeni care să-i salveze.

Refuza să-i lase să poarte durerea pe care o purtase el, atât de mult îi iubea.

Iar acum trebuia să privească adevărul în faţă: La ce îi folosea să-şi iubească atât de mult copiii, dacă nu îi va avea niciodată?

Plângea, şi pentru o clipă nu se mai ascunse, pentru femeile moarte pe care le iubise atât de mult, şi pentru propria sa moarte care îl împiedica să-şi vadă copiii crescând, s-o vadă pe Petra îmbătrânind alături de el, aşa cum fac bărbaţii şi femeile.

Apoi îşi recapătă controlul şi spuse ceea ce hotărâse nu cu mintea, ci cu inima:

— Dacă există vreo cale de a fi siguri că ei nu au – nu vor avea Cheia lui Anton. Atunci voi avea copii. Atunci mă voi căsători cu Petra.

Ea îi simţi mâna strângând-o pe a ei. Înţelese. Câştigase.

— E uşor, spuse Anton. Încă puţin-puţin ilegal, dar se poate face.

Petra câştigase, dar Bean înţelese că el nu pierduse. Nu, victoria ei era şi a lui.

— Va fi greu, zise Petra. Dar hai să scoatem cât mai mult posibil din ceea ce avem şi să nu lăsăm suferinţele viitoare să ne strice fericirea din prezent.

— Eşti o poetă, murmură Bean.

Apoi întinse o mână peste umerii lui Anton şi pe cealaltă în jurul taliei Petrei şi se sprijini de amândoi în timp ce ochii lui înceţoşaţi priveau marea scânteietoare.

Câteva ore mai târziu, după ce au servit cina într-un restaurant italian cu o grădină străveche, după o plimbare pe rambla prin mulţimea zgomotoasă de orăşeni bucurându-se de apartenenţa la rasa umană şi sărbătorind sau căutându-şi perechea, Bean şi Petra discutau în salonul casei de modă veche a lui Anton, împreună cu logodnica lui care stătea timidă alături de el, în timp ce copiii dormeau în dormitoarele din spate.

— Ai spus că va fi uşor, zise Bean. Să ne asigurăm că fiii mei nu vor fi ca mine.

Anton îl privi gânditor.

— Da, spuse în cele din urmă. Există un om care nu numai că ştie teoria, dar a şi pus-o în practică. Teste nondistructive asupra embrionilor abia formaţi. Asta înseamnă fertilizare in vitro.

— Dumnezeule! făcu Petra. O naştere virgină.

— Ar însemna că embrionii pot fi implantaţi chiar după moartea tatălui, zise Anton.

— Ce drăguţ din partea ta, să te gândeşti la toate.

— Nu sunt sigur că vrei să-l întâlneşti, zise Anton.

— Ba da, răspunse Petra. Cât mai curând.

— Aveţi ceva în comun, Julian Delphiki.

— Zău?

— Te-a răpit cândva, spuse Anton. Împreună cu aproape două duzini de fraţi ai tăi. El e cel care a întors acea cheie genetică purtând numele meu. El e cel care te-

ar fi ucis dacă nu te-ai fi ascuns în toaletă.

— Volescu, zise Petra, de parcă numele ar fi fost un glonţ care trebuia smuls din trupul său.

Bean râse sinistru.

— Mai trăieşte?

— Tocmai a fost eliberat din închisoare. Legile s-au schimbat. Modificarea genetică nu mai e o crimă împotriva umanităţii.

— Infanticidul mai este, zise Bean, nu-i aşa?

— Tehnic, spuse Anton, din punct de vedere legal nu este crimă dacă victimele nu au dreptul legal de a exista. Cred că acuzaţia era de „distrugere de evidenţe”. Pentru că trupurile au fost incinerate.

— Vă rog, zise Petra, spuneţi-mi că nu este perfect legal ca Bean să fie ucis.

— Între timp ai ajutat la salvarea lumii. Cred că în această situaţie politica ar fi puţin diferită.

— Ce uşurare, făcu Bean.

— Nu ştiam că-l cunoaşteţi pe acest non-criminal, pe acest distrugător de evidenţe.

— Nu-l cunosc. Nu l-am întâlnit niciodată, dar el mi-a scris. De fapt chiar cu o zi înaintea Petrei. Nu ştiu unde se află. Dar vă pot pune în legătură cu el. De aici va trebui să vă descurcaţi singuri.

— Deci în sfârşit ajung să-l întâlnesc pe legendarul unchi Constantin, zise Bean. Sau, după cum îi spune tata – când vrea s-o irite pe mama – „bastardul de frate-meu”.

— Dar cum de a ieşit din închisoare?

— Nu ştiu decât ce mi-a spus el. Dar după părerea surorii Carlotta, omul e un mincinos patentat. Crede în propriile minciuni. Caz în care, Bean, ar putea considera că e tatăl tău. *Ei* i-a spus că tu şi fraţii tăi aţi fost clonele lui.

— Şi credeţi că *el* ar trebui să ne ajute să avem copii? întrebă Petra.

— Cred că, dacă vreţi să aveţi copii fără mica problemă a lui Bean, el e singurul care vă poate ajuta. Desigur, mulţi doctori pot distruge embrionii şi să vă

spună apoi dacă ar fi avut talentul şi blestemul tău. Dar deoarece cheia mea nu a fost niciodată întoarsă de către natură, nu există niciun test nondistructiv pentru ea. Şi pentru ca cineva să realizeze un test ar trebui să te supui examinării doctorilor, care te-ar privi ca pe o şansă de a face carieră. Cel mai mare avantaj al lui Volescu este că el deja ştie despre existenţa ta şi nu îi convine să se laude că te-a găsit.

— Atunci daţi-ne e-mailul lui, zise Bean. O să ne descurcăm.

8
ŢINTE

From: Betterman%CroMagnon@HomeAddress.com (Mail GRATIS! Înregistrează-ţi un prieten!)
To: Humble%Assistant@HomeAddress.com (IISUS te iubeşte! CeiAleşi. org)
Re: Mulţumesc pentru ajutor

Dragă Binefăcător Anonim,
Poate că am stat în închisoare, dar nu m-am ascuns sub o stâncă. Ştiu cine eşti şi ştiu ce ai făcut. Deci, atunci când te oferi să mă ajuţi să continui cercetările care mi-au fost întrerupte de sentinţa pe viaţă şi sugerezi că tu eşti responsabilul pentru reducerea pedepsei mele şi comutarea sentinţei, sunt nevoit să suspectez că există un motiv ulterior.
Cred că plănuieşti să te foloseşti de presupusa mea întâlnire cu acei presupuşi oameni ca să-i ucizi. Într-un fel, aşa cum Irod i-a rugat pe Magi să-i spună unde se afla împăratul nou-născut pentru a se putea duce şi el să-l venereze.

From: Humble%Assistant@HomeAddress.com (Nu mergeţi acasă SINGURI! InimiSingure)
To: Betterman%CroMagnon®HomeAddress.com ANUNŢURILE dumneavoastră pot fi văzute! Mail gratis!)
Re: M-aţi judecat greşit

Dragă Doctore,
M-aţi judecat greşit. Nu mă interesează moartea nimănui. Vreau să-i ajutaţi să facă copii care să nu aibă niciunul dintre darurile sau problemele tatălui lor. Să facă o duzină.
Dar în timpul procedurii, dacă se întâmplă să obţineţi nişte embrioni care poartă talentele tatălui lor, nu vă

descotorosiţi de ei, vă rog. Păstraţi-i în siguranţă. Pentru mine. Pentru noi. Există oameni cărora le-ar plăcea tare mult să cultive o întreagă grădină cu fasole.

John Paul Wiggin observase cu câţiva ani în urmă că toată povestea asta cu creşterea copiilor era o adevărată nebunie. Presupunea că pe undeva ar exista şi copii normali, dar niciunul dintre aceştia nu se apropiase măcar puţin de casa lui.

Nu că nu şi-ar fi iubit copiii. Îi iubea. Mai mult decât credeau ei; mai mult, bănuia el, decât credea el însuşi. La urma urmelor, nu-ţi dai seama cât de mult iubeşti pe cineva până nu eşti pus cu adevărat la încercare. Ai muri pentru acea persoană? Te-ai arunca în faţa grenadei, ai sări în faţa unei maşini în viteză, ai păstra un secret sub tortură, pentru a-i salva viaţa? Majoritatea oamenilor nu ştiu să răspundă la această întrebare. Şi chiar şi cei care ştiu nu sunt siguri dacă e vorba de dragoste, datorie, respect de sine, condiţionare culturală sau oricare dintre numeroasele explicaţii posibile.

John Paul Wiggin îşi iubea copiii. Dar fie nu avea destui, fie avea prea mulţi. Dacă ar fi avut mai mulţi, faptul că doi dintre ei decolaseră spre o colonie îndepărtată de unde nu se mai puteau întoarce în timpul vieţii sale nu ar fi fost atât de rău, pentru că ar fi rămas acasă câţiva de care să se bucure, pe care să-i ajute, să-i admire aşa cum părinţii vor să-şi admire copiii.

Şi dacă ar fi fost cu unul mai puţin. Dacă guvernul nu le-ar fi cerut un al treilea copil. Dacă Andrew nu s-ar fi născut, dacă nu ar fi fost acceptat în programul din care Peter fusese exclus, atunci poate că ambiţia patologică a lui Peter ar fi rămas în limite normale. Poate că invidia şi resentimentele lui, nevoia de a-şi dovedi meritele nu i-ar fi pătat viaţa, întunecându-i chiar şi cele mai luminoase momente.

Desigur, dacă Andrew nu s-ar fi născut, lumea ar fi fost ciuruită de stupi ai Furnicilor, iar rasei umane nu i-ar mai fi rămas decât câteva bucăţele zdrenţuite unde să

supravieţuiască în condiţii ostile de mediu, ca Ţara de Foc, Groenlanda sau Luna.

Nu era vorba nici de cererea guvernului. Un fapt puţin cunoscut: Andrew ar fi fost aproape cu siguranţă conceput înainte de cerere. John Paul Wiggin nu fusese un catolic aşa de bun înainte de a-şi da seama că legile privind controlul demografic îi interziceau să fie. Apoi, pentru că era un polonez încăpăţânat sau un american rebel, sau pur şi simplu pentru că era acel amestec particular de gene şi amintiri numit John Paul Wiggin, nimic nu devenise mai important pentru el decât să fie un bun catolic, în special când era vorba să nu se supună legilor demografice.

Aceasta fusese baza căsniciei sale cu Theresa. Ea nu era catolică – ceea ce demonstra că John Paul nu era prea strict în respectarea regulilor – dar provenea dintr-o familie în care a avea mulţi copii era o tradiţie şi fusese de acord cu el înainte de a se căsători să aibă mai mult de doi copii, indiferent cât i-ar fi costat asta.

În final, nu-i costase nimic. Nici pierderea slujbei. Nici pierderea prestigiului. De fapt, sfârşiseră prin a primi mari onoruri, fiind părinţii salvatorului lumii.

Doar că nu-i vor vedea niciodată pe Valentine sau pe Andrew căsătorindu-se, nu le vor vedea copiii. Probabil că nici nu vor trăi suficient ca să afle când ajung în colonia lor.

Iar acum erau doar accesorii în viaţa copilului la care ţineau cel mai puţin.

Deşi, ca să spunem adevărul, John Paul nu-l antipatiza pe Peter atât de mult ca mama lui. Peter nu se strecurase pe sub pielea lui în acel fel care o irita pe Theresa. Poate pentru că John Paul era o contragreutate pentru Peter – John Paul îi putea fi de folos. În timp ce Peter făcea o sută de lucruri deodată, jonglând cu toate proiectele lui fără să-l ducă la capăt perfect pe niciunul, John Paul era omul care trebuia să pună punctul pe fiecare i. Aşa că fără să spună lumii care era sarcina lui, John Paul supraveghea îndeaproape tot ceea ce făcea Peter şi

urmărea ca lucrurile să fie cu adevărat îndeplinite. Acolo unde Peter presupunea că subordonaţii vor înţelege ideea şi se vor adapta, John Paul ştia că ar fi înţeles totul greşit şi le explica, urmărindu-i apoi ca să se asigure că lucrurile sunt făcute corect.

Bineînţeles, pentru a face asta John Paul trebuia să pretindă că acţionează ca ochi şi urechi ale lui Peter. Din fericire, oamenii pe care îi îndruma nu aveau niciun motiv să se ducă la Peter şi să-i explice prostiile pe care le făcuseră înainte ca John Paul să apară cu întrebările, verificările, discuţiile vesele care nu erau tocmai ca şi când le-ar fi dat o lecţie.

Dar ce putea face John Paul când proiectul avansat de Peter era atât de periculos şi, da, stupid, încât ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă era să-l ajute?

Poziţia lui John Paul în comunitatea mică a Hegemoniei nu-i permitea să obstrucţioneze ceea ce făcea Peter. Era un ajutor, nu un birocrat; lupta împotriva birocraţiei, nu o desfăşura ca pe o pânză de păianjen.

În trecut, cel mai obstructiv lucru pe care îl putea face John Paul era să nu facă nimic. Fără prezenţa lui acolo, atrăgând atenţia, corectând, lucrurile îşi încetineau ritmul şi adesea câte un proiect murea în lipsa ajutorului lui.

Dar în cazul lui Ahile, asta nu avea nicio şansă. Bestia, aşa cum îi spuneau Theresa şi John Paul, era metodic aşa cum Peter nu era. Părea să nu lase nimic la întâmplare. Deci dacă John Paul l-ar fi lăsat în pace, ar fi îndeplinit tot ceea ce dorea.

— Peter, din poziţia ta nu vezi ce face Bestia, îi spuse John Paul.

— Tată, ştiu ce fac.

— El îşi găseşte timp pentru toţi. E prieten cu fiecare funcţionar, fiecare îngrijitor, fiecare secretară, fiecare birocrat. Oameni pe lângă care tu treci ca vântul făcându-le semn cu mâna sau nici măcar atât. El se aşază şi stă de vorbă cu ei, îi face să se simtă importanţi.

— Da, bine, ştie să-i farmece.

— Peter…

— Nu e un concurs de popularitate, tată.

— Nu, e un concurs de loialitate. Realizezi exact atât cât oamenii care te slujesc hotărăsc că vei realiza, nimic mai mult. Ei *sunt* puterea ta, funcţionarii publici pe care i-ai angajat tu, iar el le câştigă loialitatea în defavoarea ta.

— Poate superficial, zise Peter.

— Pentru majoritatea oamenilor, superficialul este tot ce există. Acţionează pe baza impulsurilor de moment. Le place de el mai mult decât de tine.

— Întotdeauna există cineva pe care oamenii îl plac mai mult, spuse Peter cu un zâmbet maliţios.

John Paul se abţinu să facă o remarcă evidentă, într-un singur cuvânt, pentru că Peter ar fi fost devastat. Acel cuvânt zdrobitor era „da”.

— Peter, când Bestia va pleca de aici, cine ştie câţi oameni va lăsa în urmă care să-l iubească suficient de mult încât să-i strecoare din când în când câte o bârfă? Sau un document secret?

— Tată, îţi apreciez grija. Încă o dată, nu pot să-ţi spun decât că lucrurile sunt sub control.

— Se pare că tu crezi că cineva pe care nu-l cunoşti nici nu merită cunoscut, zise John Paul, nu pentru prima dată.

— Iar tu se pare că socoteşti că nu fac nimic destul de bine, zise Peter cel puţin a suta oară.

Aşa se desfăşurau întotdeauna discuţiile. John Paul nu împingea lucrurile mai departe – ştia că, dacă ar fi devenit prea agasant, dacă Peter s-ar fi simţit prea presat având-i pe părinţii săi în preajmă, i-ar fi îndepărtat din orice poziţie cu influenţă.

Aşa ceva ar fi fost insuportabil. Ar fi însemnat să piardă şi ultimul lor copil.

— Chiar ar trebui să mai avem un copil sau doi, spuse Theresa într-o zi. Sunt încă destul de tânără, iar noi întotdeauna am vrut să avem mai mulţi copii decât cei trei pe care ni i-a permis guvernul.

— Nu-i chiar aşa, zise John Paul.

— De ce nu? Nu mai eşti un bun catolic sau asta a durat doar atât cât a fi catolic a însemnat a fi rebel?

Lui John Paul nu-i plăceau implicaţiile acestui fapt, în special pentru că era posibil să fie ceva adevăr în el.

— Nu, Theresa dragă. Nu mai putem avea alţi copii pentru că nu ne-ar lăsa niciodată să-i păstrăm.

— Cine? Guvernului nu-i mai pasă câţi copii avem. Pentru ei sunt toţi viitori plătitori de impozite, producători de copii sau carne de tun.

— Suntem părinţii lui Ender Wiggin, ai lui Demostene, ai lui Locke. Faptul că avem alt copil ar fi un eveniment mondial. M-am temut de asta chiar înainte ca tovarăşii de luptă ai lui Andrew să fie răpiţi, dar după aceea n-am mai avut nicio îndoială.

— Crezi serios că lumea va presupune că, fiindcă primii trei copii ai noştri au fost atât de…

— Dragă, zise John Paul – ştia că ea ura să-i spună „dragă” pentru că el nu putea îndepărta sarcasmul din acest cuvânt – au luat copiii din leagăn, aşa de repede acţionează. Ar deveni ţinte din momentul conceperii, aşteptând doar să apară cineva şi să-i transforme în marionete pentru un regim sau altul. Şi chiar dacă am fi capabili să-i protejăm, fiecare clipă din viaţa lor ar fi deformată de presiunea curiozităţii publice. Dacă ne gândim că Peter a fost tulburat să se afle în umbra lui Andrew, gândeşte-te cum ar fi pentru ei.

— Pentru ei ar putea să fie mai uşor, spuse Theresa. Nu-şi vor aminti niciodată cum e să nu fie în umbra fraţilor lor.

— Asta n-ar face decât să înrăutăţească lucrurile. N-ar avea idee despre cine sunt ei, în afară de a fi fraţii cuiva.

— A fost doar un gând.

— Mi-aş dori să putem, zise John Paul.

Îi era uşor să fie generos după ce ea cedase.

— Doar că… îmi lipseşte să-i văd pe copii în jurul meu.

— Şi mie. Şi dacă mă gândesc că ei ar fi putut fi

copii…

— Niciunul dintre copiii noştri nu a fost vreodată un *copil* adevărat, spuse Theresa cu tristeţe. Cu adevărat lipsit de griji.

John Paul râse.

— Singurii oameni care cred că copiii sunt lipsiţi de griji sunt cei care au uitat de propria copilărie.

Theresa se gândi o clipă apoi râse şi ea.

— Ai dreptate. Totul e fie raiul pe Pământ, fie sfârşitul lumii.

Această discuţie avusese loc în Greensboro, după ce Peter îşi dăduse în vileag adevărata identitate şi înainte de a primi titlul aproape lipsit de importanţă de Hegemon. Arareori îşi aduceau aminte de ea.

Dar ideea părea acum mai atractivă. Erau zile când John Paul ar fi vrut să se întoarcă acasă, s-o strângă în braţe pe Theresa şi să-i spună: „Dragă – şi nu ar fi fost absolut deloc sarcastic – avem bilete să plecăm în spaţiu. Mergem într-o colonie. Lăsăm în urmă lumea asta cu toate grijile ei, şi vom avea alţi copii în spaţiu unde ar putea fie să salveze lumea, fie s-o conducă."

Apoi Theresa încercase să pătrundă în camera lui Ahile şi John Paul se întrebă serios dacă nu cumva stresul prin care trecea îi afectase mintea.

Tocmai pentru că era atât de îngrijorat în legătură cu fapta ei, câteva zile refuză să discute cu ea, aşteptând să vadă dacă aduce ea vorba.

Ea n-o făcu. Dar nici el nu prea se aştepta.

Când consideră că primul sentiment de jenă trecuse şi ea ar putea discuta despre aceste lucruri fără să încerce să se protejeze, abordă subiectul într-o seară după cină.

— Deci vrei să fii menajeră, zise.

— Mă întrebam cât o să dureze până să ataci subiectul ăsta, spuse Theresa cu un rictus.

— Iar eu mă întrebam cât o să-ţi ia ţie, replică John Paul – cu un zâmbet la fel de îmbibat de ironie ca şi al ei.

— Acum nu vom mai afla niciodată.

— Cred că plănuiai să-l ucizi.

Theresa râse.

— Oh, bineînţeles, aveam o misiune de la cel care mă comandă.

— Aşa presupuneam şi eu.

— Glumeam, zise Theresa imediat.

— Eu nu. A spus Graff ceva? Sau e doar o poveste cu spioni?

— Nu citesc poveşti cu spioni.

— Ştiu.

— Nu era o misiune, zise Theresa. Dar da, el a sădit gândul ăsta în mintea mea. Că lucrul cel mai bun pentru toată lumea ar fi ca Bestia să nu părăsească Brazilia în viaţă.

— De fapt, nu cred că e aşa, spuse John Paul.

— De ce nu? Cu siguranţă nu crezi că are vreo valoare pentru omenire.

— Îi scoate pe toţi la lumină, nu-i aşa? Toţi şi-au arătat adevărata faţă.

— Nu toţi. Nu încă.

— S-a dat totul pe faţă. Lumea e divizată în tabere. Ambiţiile sunt expuse. Trădătorii sunt descoperiţi.

— Deci treaba s-a făcut, zise Theresa, şi nu mai avem nevoie de el.

— Niciodată nu m-am gândit că ai fi o ucigaşă.

— Nu sunt.

— Dar aveai un plan, nu?

— Testam să văd dacă există vreun plan posibil – dacă pot intra în camera lui. Răspunsul a fost nu.

— Aha. Deci obiectivul rămâne acelaşi. Doar metoda s-a schimbat.

— Probabil n-o s-o fac, zise Theresa.

— Mă întreb câţi asasini nu şi-au spus asta – până în momentul în care au tras cu arma, au înfipt cuţitul sau au servit curmalele otrăvite.

— Nu e nevoie să mă tachinezi, zise Theresa. Nu mă interesează politica sau repercusiunile faptei. Dacă moartea Bestiei l-ar costa pe Peter Hegemonia, nu mi-ar

păsa. N-am de gând să stau să mă uit cum Bestia îmi devorează fiul.

— Dar există o cale mai bună.

— În afară de a-l ucide?

— Să fie alungat din poziţia din care poate să-l ucidă pe Peter. Ăsta e adevăratul nostru ţel, nu-i aşa? Nu să salvăm lumea de Bestie, ci să-l salvăm pe Peter. Dacă îl omorâm pe Ahile…

— Nu-mi amintesc să te fi invitat să faci parte din conspiraţia mea diabolică.

— …Atunci Bestia va fi moartă, dar şi credibilitatea lui Peter ca Hegemon. Va fi pe veci la fel de pătat ca Macbeth.

— Ştiu, ştiu.

— Trebuie să pătăm imaginea Bestiei, nu pe a lui Peter.

— Moartea e mai definitivă.

— Moartea l-ar face un martir, o legendă, o victimă. Crima face un Sfânt Thomas dintr-un Becket. Aduce pelerini la Canterbury.

— Şi care e planul tău mai bun?

— Facem Bestia să încerce să ne ucidă pe noi.

Theresa îl privi uluită.

— Nu-i permitem să *reuşească,* specifică John Paul.

— Şi eu, care credeam că Peter e cel care adoră să meargă la extrem. Pentru Dumnezeu, Johnny P., tocmai ai explicat de unde provine nebunia lui. Cum ai putea aranja ca cineva să încerce să te ucidă astfel încât să fie descoperit – şi în acelaşi timp să fii absolut sigur că nu va reuşi?

— N-o să-l lăsăm chiar să tragă cu arma, spuse John Paul puţin nerăbdător. Nu facem decât să adunăm probe că pregăteşte un atentat. Peter va fi obligat să-l alunge – iar atunci ne vom asigura că lumea va afla de ce. Poate eu voi avea puţin de suferit, dar pe tine oamenii chiar te iubesc. Nu le va mai plăcea de Bestie după ce a complotat împotriva scumpei lor „Dóce Teresa”.

— Dar pe tine nu te place nimeni. Dacă te prinde pe

tine primul?

— Nu contează pe care, zise John Paul.

— Şi cum vom şti ce completează?

— Pentru că voi pune programe de urmărire în toate computerele din sistem şi softuri care să-i analizeze acţiunile şi să-mi raporteze tot ce face. Nu va avea cum să-şi facă un plan fără să trimită cuiva vreun e-mail.

— Pot să mă gândesc la o sută de moduri, dintre care unul ar fi să facă totul singur, fără să spună nimănui.

— Atunci va trebui să ne urmărească programul zilnic, nu? Sau altceva. Ceva care să dea de bănuit. Ceva ce aş putea să-i arăt lui Peter şi să-l forţez să scape de băiatul ăsta.

— Deci calea de a scăpa de Bestie începe prin a ne picta ţinte uriaşe pe frunte.

— Nu e un plan minunat? zise John Paul, râzând de absurditatea ideii. Dar nu-mi vine în minte altul mai bun. Şi nu e nici pe departe atât de prost ca al tău. Chiar crezi că poţi *ucide* pe cineva?

— Ursoaica îşi apără puii, spuse Theresa.

— Eşti de partea mea? Îmi promiţi că nu-i pui vreun laxativ fatal în supă?

— O să văd cum e planul tău, când o să vii cu adevărat cu ceva care are şanse de reuşită.

— O să alungăm Bestia de aici, zise John Paul. Într-un fel sau altul.

Acesta era planul – care, după cum ştia şi John Paul, nu era deloc un plan, întrucât Theresa nu-i promisese că renunţă la tentativa ei de a deveni un asasin din umbră.

Problema apăru când el accesă programele care monitorizau folosirea computerelor de către Ahile, iar raportul spuse: „Niciun computer utilizat.”

Era absurd. John Paul ştia că băiatul folosea computerul pentru că primise el însuşi câteva mesaje – cereri nevinovate, dar care purtau numele de scenă pe care Peter i-l dăduse Bestiei.

Dar cu siguranţă nu putea cere nimănui să-l ajute să-

şi dea seama de ce programele lui spion nu surprindeau intrările lui Ahile şi nu-i citeau tastările. Ar fi circulat vorbe, şi atunci John Paul n-ar mai fi fost o victimă atât de inocentă când complotul lui Ahile – oricare ar fi fost el – ar fi ieşit la lumină.

Chiar când îl văzu pe Ahile cu propriii ochi logându-se şi trimiţând un mesaj, raportul din acea seară – care afirma că monitorizarea tastaturii funcţiona la calculatorul respectiv – continuă să nu arate nicio activitate a lui Ahile.

John Paul se gândi mult, încercând să-şi imagineze cum s-ar putea sustrage Ahile softului său fără să se logheze măcar o dată.

Până când în cele din urmă îi veni ideea să-i pună softului său o nouă întrebare.

„Listează toate logările de azi de la acel computer”, ceru pupitrului său.

După câteva momente, veni raportul: „Nicio logare”.

Şi niciuna nici de la computerele învecinate. Nici de la cele îndepărtate. Niciun fel de intrare, se pare, în întregul sistem al Hegemoniei.

Întrucât oamenii se logau tot timpul, inclusiv John Paul însuşi, asemenea rezultat era imposibil.

Îl găsi pe Peter într-o întâlnire cu Ferreira, expertul brazilian în computere responsabil cu securitatea sistemului.

— Îmi pare rău că vă întrerup, zise, dar e chiar mai bine să spun ce am de spus când sunteţi împreună.

Peter era iritat, dar răspunse destul de politicos:

— Dă-i drumul.

John Paul încercă să găsească o explicaţie mai blândă pentru tentativa sa de a pune la cale o operaţiune de spionaj în interiorul reţelei de computere a Hegemoniei, dar nu reuşi. Aşa că spuse adevărul, că încerca să-l spioneze pe Ahile – dar nu spuse nimic despre ceea ce intenţiona să facă apoi cu informaţiile.

Când termină, Peter şi Ferreira râdeau – amar, ironic, dar râdeau.

— Ce e amuzant?

— Tată, zise Peter. Nu ţi-a trecut prin minte că şi noi avem softuri în sistem care fac exact acelaşi lucru?

— Ce soft aţi folosit? întrebă Ferreira.

John Paul îi spuse, iar Ferreira oftă.

— În mod normal, softul meu l-ar fi şters pe al lui, spuse. Dar tatăl tău are acces privilegiat în reţea. Atât de privilegiat încât programele mele detectiv l-au lăsat să treacă.

— Dar nici măcar nu te-au *informat?* întrebă Peter supărat.

— Al lui e suprapus, al meu face parte din sistemul de operare, zise Ferreira. Odată ce detectivul lui a trecut de bariera iniţială şi s-a instalat în sistem, nu mai era nimic de raportat. Ambele programe fac acelaşi lucru, doar că la momente diferite în ciclul maşinii. Ele citesc apăsarea tastelor şi transferă informaţia în sistemul de operare, care o transferă apoi în program. De asemenea, o transferă în propriul jurnal. Dar ambele programe *curăţă buffer-ul* pentru ca o apăsare de tastă să nu fie citită de două ori.

Peter şi John Paul făcură amândoi acelaşi gest – îşi duseră mâna la frunte, acoperindu-şi ochii. Înţeleseseră imediat, bineînţeles.

Tastările erau procesate fie de programul detectiv al lui Ferreira, fie de al lui John Paul – dar niciodată de amândouă. Deci ambele jurnale nu ar fi arătat decât litere aleatorii, niciuna neajungând să aibă vreun sens. Niciuna nu ar fi arătat ca o logare – chiar dacă existau tot timpul logări în sistem.

— Putem combina jurnalele? întrebă John Paul. La urma urmelor, avem toate literele.

— Avem şi alfabetul, zise Ferreira, iar dacă găsim ordinea corectă în care să aranjăm literele am putea scrie tot ceea ce s-a scris vreodată.

— Nu e chiar atât de rău, spuse Peter. Cel puţin literele sunt în ordine. N-ar trebui să fie atât de greu să le unim în ceva care să aibă sens.

— Dar va trebui să le unim *pe toate* ca să descoperim logările lui Ahile.

— Scrie un program, zise Peter. Unul care să găsească orice pare a fi o logare a lui, apoi imediat poţi prelucra materialul urmând aceste posibilităţi.

— Să scriu un program, murmură Ferreira.

— Sau o fac eu. Nu am altceva de făcut.

„Sarcasmul n-o să-i facă pe oameni să te iubească, Peter”, îşi spuse John Paul în sinea lui.

Şi iarăşi, nu era nicio şansă, cu părinţii pe care îi avea Peter, ca un asemenea sarcasm să nu-i vină uşor pe buze.

— O să le sortez, zise Ferreira.

— Îmi pare rău, rosti John Paul.

Ferreira doar oftă.

— „Nici măcar nu ţi-a trecut prin minte că avem deja programe care să facă acelaşi lucru?”

— Vrei să spui că aveaţi programe-detectiv care să-mi dea mie rapoarte regulate despre ce scrie Ahile? întrebă John Paul.

Hopa! Peter nu e singurul sarcastic. Dar cel puţin eu nu încerc să unific lumea.

— Tu nu ai niciun motiv să ştii asta, spuse Peter. E timpul să luăm taurul de coarne.

— Cred că Ahile plănuieşte s-o omoare pe mama ta.

— Tată, zise Peter nervos. Nici măcar nu o cunoaşte.

— Crezi că e posibil să nu fi aflat că a încercat să pătrundă în camera lui?

— Dar... s-o *ucidă?* întrebă Ferreira.

— Ahile nu umblă cu jumătăţi de măsură, zise John Paul. Şi nimeni nu îi e mai credincios lui Peter ca ea.

— Nici chiar tu, tată? întrebă Peter cu dulceaţă.

— Ea nu-ţi vede greşelile, minţi John Paul. Instinctul matern o orbeşte.

— Dar tu nu ai un asemenea handicap.

— Nu sunt mama ta.

— Detectivii mei ar fi trebuit oricum să se prindă, zise Ferreira. Numai eu sunt de vină. Sistemul nu ar fi trebuit să aibă o astfel de scăpare.

— Sistemele au întotdeauna aşa ceva, spuse John

Paul.

După ce plecă Ferreira, Peter spuse câteva cuvinte reci.

— Ştiu cum pot să am grijă de mama. Ia-o de aici. Duceţi-vă într-o colonie, faceţi ceva, numai *nu* mă mai protejaţi pe mine.

— Să te protejăm pe tine?

— Doar nu mă crezi aşa de prost ca să cred povestea asta ridicolă cum că Ahile vrea s-o omoare *pe mama.*

— Ah! Tu eşti singura persoană care merită ucisă.

— Sunt singurul a cărui moarte ar îndepărta un obstacol major din calea lui Ahile.

John Paul doar clătină din cap.

— Atunci, cine? întrebă Peter.

— Nimeni, Peter. Niciun suflet. Toată lumea e în siguranţă, pentru că la urma urmelor Ahile a demonstrat că este un băiat perfect raţional care niciodată n-ar ucide pe cineva fără a avea în vedere un scop perfect raţional.

— Mă rog, bineînţeles că e un psihopat. N-am spus că nu e.

— Aşa de mulţi psihopaţi şi atât de puţine medicamente cu adevărat eficiente, zise John Paul pe când părăsea încăperea.

Seara când îi spuse Theresei, ea oftă:

— Deci a scăpat.

— O să punem totul cap la cap destul de curând, sunt sigur, zise John Paul.

— Nu, Johnny P. *Nu* suntem siguri că va fi în curând. Din câte ştim, e deja prea târziu.

9
CONCEPEREA

To: Piatra%Rece@VinAnon.com
From: Altreilea%Partid@MysteriousEast. org
Re: Categoric supa nu e rece

Nu ştiu cine eşti, nu ştiu ce înseamnă mesajul. El se află în China. Am fost acolo ca turist, plimbându-mă pe străzile publice. Mi-a dat o hârtie împăturită şi mi-a cerut să postez un mesaj pe acest site, cu subiectul de mai sus. Aşa că iată mesajul:

„El crede că eu i-am spus unde va fi Caligula, dar n-am făcut-o."

Sper ca pentru tine asta să însemne ceva şi o să înţelegi, căci părea foarte tulburat. Cât despre mine, nu ştii cine sunt, nu ştie nici el, şi îmi place aşa.

— Nu e acelaşi oraş, zise Bean.

— Bineînţeles că nu, răspunse Petra. Eşti tu mai înalt.

Era prima revenire a lui Bean în Rotterdam de când îl părăsise, un copil mic plecând în spaţiu să înveţe să devină soldat. În toate plimbările cu sora Carlotta de după război, ea nu sugerase niciodată să vină aici, iar el nu se gândise niciodată la asta.

Dar aici se afla Volescu – avusese tupeul să se stabilească în oraşul în care fusese arestat. Acum, desigur, nu-şi mai numea munca cercetare – deşi fusese ilegală timp de mulţi ani, alţi oameni de ştiinţă o continuaseră în linişte, iar când, după război, fuseseră în stare să publice din nou, lăsaseră în urmă toate realizările lui Volescu.

Birourile sale, într-o clădire veche, dar frumoasă din inima oraşului, aveau o firmă modestă, în Esenţială: SERVICII SIGURE DE REPRODUCERE.

— Sigure, zise Petra. Un nume ciudat, având în vedere câţi copii a ucis.

— Nu copii, spuse Bean cu blândeţe. A pus capăt unor experimente ilegale, dar legal niciun copil nu a fost vreodată implicat.

— Asta chiar îţi taie aripile, nu-i aşa?

— Te uiţi prea mult la filme. Ai început să prinzi argoul american.

— Ce altceva să fac, dacă tu îţi petreci tot timpul on-line, salvând lumea?

— Eu sunt pe cale să-mi întâlnesc creatorul, zise Bean, iar tu te plângi că-mi petrec prea mult timp cu acţiuni pur altruiste.

— Nu e creatorul tău.

— Atunci cine să fie? Părinţii mei biologici? Ei l-au creat pe Nikolai. Eu n-am fost decât o rămăşiţă într-un frigider.

— Mă refeream la Dumnezeu, zise Petra.

— Ştiu asta, zâmbi Bean. Dar eu nu mă pot împiedica să nu mă gândesc că exist pentru că Dumnezeu a clipit. Dacă ar fi fost mai atent, nu s-ar fi întâmplat niciodată.

— Nu mă îmboldi pe mine cu religia. Nu intru în joc.

— Tu ai început.

— Nu sunt sora Carlotta.

— Dacă erai, nu m-aş fi putut căsători cu tine. Asta a fost alegerea ta? Eu sau călugăria?

Petra râse şi îl bătu pe spate. Nu prea era o lovitură, mai mult un pretext să-l atingă. Să-şi dovedească sieşi că îi aparţinea, că îl putea atinge oricând voia, şi asta era în regulă. Chiar şi în faţa lui Dumnezeu, căci acum erau căsătoriţi legal. O necesitate înaintea fertilizării in vitro, pentru a nu se pune problema paternităţii sau a deţinerii în comun a embrionilor.

O necesitate, dar şi ceea ce îşi dorea ea.

Când începuse să-şi dorească asta? În Şcoala de Luptă, dacă ar fi întrebat-o cineva cu cine s-ar fi căsătorit în cele din urmă, ar fi răspuns, „cu un prost, fiindcă nimeni cât de cât deştept nu m-ar vrea”, iar dacă ar fi fost silită, şi dacă ar fi avut încredere că pe cel care întreba nu-l va lua gura pe dinainte, ar fi spus: „Blândul Dink”. El fusese cel

mai apropiat prieten al ei în Şcoala de Luptă.

Dink era olandez, însă nu se afla în Olanda în acele zile. Olanda nu avea armată. Dink fusese împrumutat Angliei, ca un fel de fotbalist de top, şi coopera la planul comun anglo-american, lucru care era o irosire a talentului său deoarece niciuna din părţi nu avea nici cea mai mică dorinţă să se implice în furtuna care tulbura restul lumii.

Ea nici măcar nu-i regreta absenţa. Încă ţinea la el, avea amintiri plăcute despre el – poate chiar îl iubea, într-un fel mai degrabă platonic. Dar după Şcoala de Luptă, în care el fusese un rebel ce provocase curajos sistemul, refuzând comanda unei armate în sala de lupte şi alăturându-i-se ei să-l ajute pe Ender în lupta contra profesorilor – după Şcoala de Luptă lucraseră împreună aproape tot timpul, şi probabil ajunseseră să se cunoască unul pe altul mult prea bine. Imaginea de rebel dispăruse şi el se dovedise un comandant strălucitor, dar obraznic. Iar când ea se făcuse de ruşine în faţa lui Dink, când fusese doborâtă de oboseală în cursul unui joc care se dovedise a fi real, aceasta devenise o barieră între ea şi ceilalţi, dar între ea şi Dink se transformase într-un zid de netrecut.

Chiar şi când echipa lui Ender fusese răpită şi închisă în Rusia, ea şi Dink pălăvrăgiseră unul cu altul ca în vremurile de demult, dar nu simţise nicio scânteie.

În tot acest timp ar fi râs dacă cineva i-ar fi sugerat că se va îndrăgosti de Bean, şi după mai puţin de trei ani se vor căsători. Pentru că, dacă Dink fusese cel mai probabil candidat la inima ei în Şcoala de Luptă, Bean avea cele mai puţine şanse. Da, îl ajutase puţin, aşa cum îl ajutase şi pe Ender la început, dar fusese un fel de ajutor ocrotitor, întinderea unei mâini unui inferior.

La Şcoala de Comandă ajunsese să-l respecte pe Bean, să înţeleagă câte ceva din felul lui de a lupta, faptul că niciodată nu făcea nimic pentru a câştiga aprobarea celorlalţi, dar întotdeauna făcea tot posibilul să-şi ajute prietenii. Ajunse să-l perceapă ca pe cel mai profund altruist şi mai loial om pe care îl văzuse vreodată – chiar

dacă el nu vedea în sine aceste trăsături, ci găsea întotdeauna un motiv pentru care tot ceea ce făcea să fie în întregime în beneficiul său.

Când Bean rămăsese singurul care nu fusese răpit, ştiu imediat că el va încerca totul ca să-i salveze. Ceilalţi vorbeau despre contactarea lui, dar renunţară imediat când auziră că fusese ucis. Petra nu crezu acest lucru. Ştia că Ahile nu l-ar fi putut ucide aşa de uşor. Şi ştia că el va găsi o cale s-o elibereze.

Şi aşa făcuse.

Nu-l iubea pentru că o salvase. Îl iubea pentru că, în timpul lunilor de captivitate, fiind constant nevoită să suporte prezenţa apăsătoare a lui Ahile cu lăcomia ameninţării cu moartea împletită cu dorinţa lui de a o poseda, Bean era visul ei de libertate. Când îşi imagina viaţa în afara captivităţii, se gândea la o viaţă cu el. Nu ca soţ şi soţie, ci pur şi simplu: „Când voi fi liberă, vom găsi o cale să luptăm cu Ahile. Vom găsi. Noi”. Iar „noi” însemna întotdeauna ea şi Bean.

Apoi află despre diferenţa lui genetică. Despre moartea care îl aştepta din cauza creşterii peste capacitatea de susţinere a trupului său. Şi ştiu imediat că voia să-i poarte copiii. Nu pentru că ar fi vrut să aibă copii care să sufere vreo năpastă bizară, efemeride sclipitor de inteligente, fluturi trăind în lumina soarelui doar o zi, ci pentru că nu voia ca viaţa lui Bean să nu lase niciun urmaş. Nu ar fi suportat să-l piardă şi-şi dorea cu disperare ceva de la el care să-i rămână când el nu va mai fi.

N-ar fi putut niciodată să-i explice asta. Abia îşi putea explica ei înseşi.

Dar într-un fel oarecare lucrurile decurseseră mai bine decât ar fi sperat ea. Întâlnirea lui cu Anton îl convinsese mult mai repede decât ar fi considerat că e posibil.

O făcu să creadă că şi el, chiar fără să-şi dea seama, ajunsese s-o iubească. Aşa cum ea dorea ca el să continue să trăiască prin copiii lui, el voia acum ca ea să fie mama care să aibă grijă de ei după moartea lui.

Dacă asta nu era dragoste, ar fi trebuit să fie.

Se căsătoriră în Spania, avându-i ca martori pe Anton şi pe noua sa soţie. Fusese riscant să rămână acolo atât de mult, deşi se străduiseră să îndepărteze pericolul plecând frecvent cu toate bagajele, apoi întorcându-se să stea de fiecare dată într-un oraş diferit. Oraşul lor favorit era Barcelona, un tărâm de vis cu clădiri care păreau toate proiectate de Gaudi – sau, poate, se născuseră din visele lui Gaudi. Se căsătoriră în catedrala Sagrada Familia, una dintre puţinele construcţii originale ale lui Gaudi încă în picioare şi al cărei nume o făcea perfectă pentru o căsătorie. Desigur, „sagrada familia” se referea oficial la sfânta familie a lui Iisus. Dar asta nu însemna că nu se putea aplica tuturor familiilor, în plus, oare copiii ei nu urmau să fie concepuţi imaculat?

Luna de miere, atât cât fu ea – o săptămână împreună, plimbându-se de la o insulă la alta în Baleare, bucurându-se de Marea Mediterană şi briza africană – tot fu cu o săptămână mai lungă decât speraseră. După ce cunoscuse caracterul lui Bean atât de bine cât putea o persoană să ajungă să o cunoască pe alta, Petra era mai degrabă timidă în tentativele de a-i cunoaşte trupul şi de a-l lăsa pe el să-l cunoască pe al ei. Dar aici îi ajută Darwin, căci pasiunea care face speciile să supravieţuiască îi ajută să-şi ierte reciproc jena, stângăcia, ignoranţa şi patima.

Ea lua deja pilule care să-i regularizeze ovulaţia şi alte pilule care să stimuleze cât mai multe ovule posibil să ajungă la maturitate. Nu exista nicio posibilitate să conceapă un copil în mod natural înainte de a începe procesul de fertilizare *in vitro.* Dar ea îşi dorea totuşi asta şi de două ori se trezi din vise în care un doctor amabil le spunea: „Îmi pare rău, nu putem implanta embrionii pentru că deja eşti însărcinată.”

Dar refuză să se lase tulburată. Va avea destul de curând copilul lui.

Acum se aflau în Rotterdam, gata să treacă la treabă. Căutând nu pe doctorul amabil din visele ei, ci pe criminalul în serie care cruţase viaţa lui Bean numai dintr-

o întâmplare, pentru a le oferi un copil care să nu moară uriaş la vârsta de douăzeci de ani.

— Dacă mai aşteptăm mult, zise Bean, vor închide birourile.

— Ba nu. Volescu ar aştepta toată noaptea ca să te vadă. Eşti experimentul lui, care a reuşit în ciuda laşităţii sale.

— Credeam că a fost reuşita mea, nu a lui.

Ea se lipi de braţul lui.

— A fost reuşita mea, spuse.

— A ta? Cum asta?

— Aşa se pare. Eu m-am ales cu toate premiile.

— Dacă ai fi spus asemenea lucruri în Şcoala de Luptă, ai fi fost de râsul tuturor armatelor.

— Asta pentru că armatele erau compuse din copii preadolescenţi. Adulţii nu consideră asemenea lucruri jenante.

— Ba de fapt aşa le consideră, zise Bean. Doar în scurta perioadă a adolescenţei remarcile extravagant de romantice sunt luate drept poezie.

— La fel şi forţa hormonilor despre care ştim cu siguranţă că este cauza sentimentelor noastre, şi totuşi avem sentimente.

— Hai să nu intrăm, zise Bean. Să ne întoarcem la han şi să mai avem nişte sentimente.

Ea îl sărută.

— Hai să intrăm şi să facem un copil.

— Să încercăm, sublinie Bean. Pentru că n-o să te las să ai unul cu Cheia lui Anton declanşată.

— Ştiu.

— Şi mi-ai promis că embrionii cu Cheia lui Anton vor fi toţi eliminaţi.

— Bineînţeles, zise ea.

Asta îl mulţumi, deşi ea era sigură că ar fi observat că de fapt nu spusese niciodată cuvintele. Sau poate o făcuse, inconştient, şi de aceea continua s-o întrebe.

Era ipocrit şi necinstit din partea ei, bineînţeles, şi uneori aproape că se simţea prost din cauza asta, dar ceea

ce se va întâmpla după moartea lui nu mai era treaba lui.

— Bine atunci, zise el.

— Bine, răspunse ea. E timpul să mergem să ne întâlnim cu ucigaşul de copii.

— Presupun că n-o să-i spunem aşa în faţă totuşi, nu?

— De când îţi faci tu griji în legătură cu bunele maniere?

Volescu era o nevăstuică, exact aşa cum îşi închipuise Petra. Era strict profesionist, jucând rolul omului de ştiinţă, dar Petra ştia bine ce se ascunde în spatele măştii. Vedea cum acesta nu-şi putea lua ochii de la Bean, măsurătorile mentale pe care le făcea. Ar fi vrut să facă vreo remarcă acidă despre faptul că închisoarea părea să-i fi priit, luase puţin în greutate, ar fi avut nevoie s-o dea jos… dar omul trebuia să le aleagă copilul şi nu avea niciun rost să-l irite.

— N-am putut să cred că urmează să te întâlnesc, zise Volescu. Am aflat de la călugăriţa care m-a vizitat că unul dintre voi a supravieţuit, şi m-am bucurat. Pe atunci eram deja în închisoare, singurul lucru pe care distrugerea probelor intenţionase să-l împiedice. Aşa că la urma urmelor n-a fost necesar să le distrug. Aş fi vrut să n-o fi făcut. Apoi a venit ea să-mi spună că cel pierdut trăia. A fost singura rază de speranţă într-o lungă noapte de disperare. Şi acum, iată-te.

Din nou îl studie pe Bean din creştet până-n tălpi.

— Da, zise Bean, iată-mă, şi sunt foarte înalt pentru vârsta mea, aşa cum se pare că tot verifici.

— Iartă-mă. Ştiu că ai venit aici cu alte treburi. Treburi foarte importante.

— Eşti convins că testul pentru Cheia lui Anton este absolut sigur şi nondistructiv?

— Tu exişti, nu-i aşa? Eşti ceea ce eşti, da? Nu am fi păstrat pe nimeni care să nu aibă gena. Avem un test sigur, de încredere.

— Toţi embrionii clonaţi au fost aduşi la viaţă, zise Bean. A funcţionat la absolut toţi?

— Mă pricepeam foarte bine să plantez viruşi pe atunci. Un talent care nici chiar acum nu e prea căutat în procedurile pe oameni, fiindcă modificările genetice încă sunt ilegale.

Chicoti, căci ştiau cu toţii că în diverse locuri din lume prelucrarea copiilor era o afacere înfloritoare, iar talentul la modificarea genelor era mai cerut ca oricând. Aproape cu siguranţă aceasta era adevărata afacere a lui Volescu, iar Olanda era unul din locurile cele mai sigure în care o putea practica.

Dar Petra, pe măsură ce îl asculta, se simţea din ce în ce mai puţin în largul său. Volescu minţea tot timpul. Schimbările în comportamentul lui erau vagi, dar după ce petrecuse luni fiind atentă la cele mai slabe nuanţe în purtarea lui Ahile, pur şi simplu în scopul de a supravieţui, devenise o observatoare foarte precisă a celorlalţi oameni. Existau semne de înşelăciune. Un discurs energic, peste măsură de ritmat, prea jovial. Ochii care mereu îi evitau pe ai ei. Mâinile care atingeau încontinuu hainele, creionul.

Oare care era minciuna?

Imediat răspunsul deveni evident.

Nu exista niciun test. Pe când îl crease pe Bean, Volescu pur şi simplu introdusese viruşii purtători care trebuiau să modifice celulele embrionilor, apoi aşteptase să vadă dacă supravieţuia vreun embrion, şi care dintre supravieţuitori fusese modificat cu succes. Se întâmplase ca toţi să supravieţuiască. Dar nu toţi aveau în mod necesar Cheia lui Anton.

Poate acesta era motivul pentru care, din două duzini de copii, numai Bean scăpase.

Poate că Bean fusese singurul în care modificarea avusese succes. Singurul care avea Cheia lui Anton. Singurul care era atât de prematur inteligent încât fusese capabil, la vârsta de un an, să-şi dea seama de existenţa pericolului, să coboare din patul lui, să se ascundă în rezervorul toaletei şi astfel să rămână în viaţă.

Asta trebuia să fie minciuna lui Volescu. Poate de atunci realizase un test, dar era puţin probabil. De ce să-şi

fi imaginat că are nevoie de el? Dar spusese că avea un asemenea test şi deci putea… ce putea?

Să-şi înceapă din nou experimentele. Să le ia embrionii rămaşi şi în loc să-i distrugă pe cei cu Cheia lui Anton, să-i păstreze, să-i crească şi să-i studieze. De data asta n-ar mai fi fost doar unul din două duzini care să aibă inteligenţa sporită şi timpul de viaţă scurtat. De data asta şansele genetice erau de jumătate-jumătate embrioni cu Cheia lui Anton faţă de ceilalţi.

Acum Petra trebuia să ia o decizie. Dacă ar fi spus cu voce tare lucrul de care în sinea ei era atât de sigură, Bean probabil şi-ar fi dat seama că ea avea dreptate şi întreaga înţelegere ar fi căzut. Dacă Volescu nu avea cum să facă testul, cu siguranţă nimeni altcineva nu putea. Bean ar fi refuzat să mai aibă copii.

Deci dacă voia un copil al lui Bean, Volescu trebuia să fie cel care s-o ajute, nu pentru că ar fi avut un test pentru Cheia lui Anton, ci pentru că Bean credea că are.

Dar ce s-ar fi întâmplat cu ceilalţi embrioni? Şi ei ar fi fost copiii ei, şi ar fi crescuţi ca sclavi, subiecţii experimentelor unui astfel de om complet lipsit de morală.

— Ştiţi desigur, zise Petra, că nu dumneavoastră veţi face implantarea.

Deoarece Bean nu auzise niciodată de o asemenea sugestie, fu fără îndoială surprins – dar, fiind Bean, nu arătă nimic, ci zâmbi uşor ca să dea de înţeles că ea vorbea în numele amândurora. Câtă încredere. Ea nici măcar nu se simţi vinovată fiindcă el avea atâta încredere în ea într-un moment în care ea se străduia atât de mult să-l înşele. Poate că ea nu făcea ceea ce credea el că vrea, dar ştia că face ceea ce îşi dorea cu adevărat în adâncul genelor lui.

Oricum Volescu îşi arătă surpriza.

— Dar… cum adică?

— Îmi pare rău, zise Petra, vom sta cu dumneavoastră pe tot parcursul procesului de fertilizare şi vom supraveghea ca fiecare embrion să fie dus la Spitalul pentru Femei, unde vor sta sub paza spitalului până are loc

implantarea.

Volescu se făcu roşu la faţă.

— Mă acuzaţi de ceva?

— Că sunteţi omul care v-aţi dovedit a fi.

— Mi-am plătit datoria cu mulţi ani în urmă.

Acum Bean înţelese – cel puţin atât cât să i se alăture Petrei, cu un glas la fel de lejer şi vesel ca al ei.

— Nu ne îndoim de asta, dar desigur vrem să ne asigurăm că nu mai există embrioni cu Cheia lui Anton care să provoace surprize neplăcute într-o încăpere plină cu copii, aşa cum am făcut eu cândva.

Volescu se ridică.

— Interviul s-a terminat.

Inima Petrei se opri. N-ar fi trebuit să spună aşa ceva. Nu va avea loc nicio implantare, iar Bean va descoperi…

— Deci trecem la extracţia ovulelor? întrebă Bean. Presupun că e momentul potrivit. Din acest motiv am fixat întâlnirea azi.

Volescu îl privi aspru.

— După ce m-aţi insultat?

— Haideţi, doctore. Luaţi ovulele de la ea, apoi îmi fac şi eu donaţia. Aşa fac somonii. Deşi aş vrea să trec peste partea cu înotatul contra curentului, dacă se poate.

Volescu îl privi lung, apoi zâmbi cu zâmbetul lui subţire.

— Nepoţelul meu vitreg Julian are simţul umorului.

Petra aşteptă, străduindu-se să respire, categoric nemaidorindu-şi să vorbească, deşi prin cap îi treceau mii de cuvinte.

— Bine, în regulă, bineînţeles că vă puteţi proteja cum vreţi ovulele fertilizate. Vă înţeleg… lipsa de încredere. Chiar dacă o consider deplasată.

— În timp ce dumneata şi Petra faceţi ceea ce trebuie să faceţi, zise Bean, voi chema câţiva curieri de la centrul de fertilizare al Spitalului pentru Femei să vină să aştepte embrionii şi apoi să-i ducă să-i îngheţe.

— Durează ore până să ajungem în stadiul ăsta,

spuse Volescu.

— Ne permitem să vă plătim timpul pierdut, zise Petra. Şi nu vrem să existe vreo posibilitate de greşeală sau întârziere.

— Va trebui să am din nou acces la embrioni timp de câteva ore, spuse Volescu. Pentru a-i separa şi a-i testa.

— În prezenţa noastră. Şi a specialistului care îl va implanta pe primul.

— Desigur, zise Volescu cu un zâmbet subţire. Îi voi sorta pentru voi şi îi voi elimina…

— Îi vom separa şi-i vom distruge pe cei care au Cheia lui Anton, sublinie Bean.

— Se înţelege de la sine, zise Volescu înţepat.

„Urăşte regulile pe care i le-am impus”, gândi Petra. Putea vedea asta în ochii lui, în ciuda purtării calme. Era furios. Era chiar… jenat, da. Ei bine, dacă asta probabil înseamnă ceva apropiat de a-i fi ruşine, e un lucru bun pentru el.

În timp ce Petra era examinată de medicul care urma să facă implantarea, Bean căută să angajeze un serviciu de securitate. Un gardian care să stea de pază ziua şi noaptea la „creşa” de embrioni, aşa cum o numea cu simpatie personalul spitalului.

— Fiindcă tu ai început să fii paranoică, îi spuse Bean Petrei, nu am altă alegere decât să devin mai paranoic decât tine.

Era de fapt o uşurare. Pe parcursul zilelor dinainte ca embrionii să fie gata pentru implantare, în timp ce Volescu fără îndoială că încerca din răsputeri să născocească o procedură nondistructivă despre care să pretindă că era un test genetic, Petra fusese bucuroasă că nu era nevoită să stea în spital să supravegheze personal embrionii tot timpul.

Asta îi dădu o şansă de a explora oraşul copilăriei lui Bean. Însă Bean părea hotărât să viziteze numai punctele turistice şi apoi să se întoarcă la computer. Ea ştia că, dacă stătea atât de mult timp în acelaşi oraş devenea

nervos, în special fiindcă pentru prima dată o altă persoană, în care ei nu aveau încredere, ştia unde se aflau. Era puţin probabil ca Volescu să-l cunoască pe vreunul dintre duşmanii lor. Dar Bean insista să schimbe în fiecare zi hotelul şi să meargă pe jos departe de hotelul lor ca să cheme un taxi, astfel încât duşmanul să nu le poate întinde uşor capcane.

Însă el nu evita doar duşmanii. Evita şi trecutul lui în acest oraş. Petra studie o hartă a oraşului şi descoperi zona pe care Bean o ocolea în mod evident. A doua zi dimineaţă, după ce Bean alesese primul taxi al zilei, se aplecă şi-i indică şoferului direcţia.

Lui Bean îi luă doar câteva clipe să-şi dea seama încotro se îndreaptă maşina. Petra îl simţi încordându-se. Dar nu refuză să meargă şi nici nu se plânse că fusese obligat de ea. Cum ar fi putut? Ar fi însemnat să admită că evita locurile pe care le cunoscuse în copilărie. O confesiune a fricii şi suferinţei.

Totuşi, ea nu avea de gând să-l lase să-şi petreacă ziua în tăcere.

— Îmi amintesc poveştile pe care mi le-ai spus, zise ea blând. Nu au fost prea multe, dar am vrut să văd cu ochii mei. Sper că nu e prea dureros pentru tine. Şi chiar dacă e, sper să faci faţă. Pentru că într-o zi voi vrea să le povestesc copiilor noştri despre tatăl lor. Şi cum să spun poveştile dacă nu ştiu unde au avut loc?

După o pauză extrem de scurtă, Bean aprobă din cap. Coborâră din taxi şi o duse pe străzile copilăriei lui, şi acum la fel de părăginite şi murdare.

— S-au schimbat foarte puţin, zise Bean. Cu o mică diferenţă. Nu mai există miile de copii abandonaţi. Se pare că cineva a găsit resurse să se ocupe de orfani.

Ea continuă să pună întrebări, fiind foarte atentă la răspunsuri, şi în cele din urmă el înţelese cât era ea de serioasă, cât de mult însemna asta pentru ea. Bean o conduse spre străzile lăturalnice.

— Trăiam prin ganguri, explică el. În umbră. Ca un vultur, aşteptând să moară câte ceva. Trebuia să mă uit

după resturile pe care ceilalţi copii nu le vedeau. Lucruri aruncate noaptea sau căzute din lăzile de gunoi. Orice ar fi putut conţine câteva calorii.

Merse până la un tomberon şi-şi lăsă mâna pe el.

— Asta mi-a salvat viaţa. Era aici un restaurant, unde e acum magazinul de muzică. Cred că angajatul care arunca gunoiul ştia că eu pândesc. Scotea întotdeauna cea mai mare parte din resturile de la mese după-amiaza, pe lumină. Copiii mai mari luau totul. Apoi resturile de la masa de seara le arunca dimineaţa, tot pe lumină, iar copiii ceilalţi luau şi de data asta totul. Dar de obicei ieşea şi o dată pe întuneric. Ca să fumeze exact aici, lângă lada de gunoi. După ce fuma pe întuneric, găseam câte o bucată de ceva, chiar aici.

Bean puse mâna pe marginea îngustă a ramei care permitea camionului de gunoi să ridice tomberonul.

— O masă aşa de mică, zise Petra.

— Trebuie să fi fost şi el un supravieţuitor al străzii, pentru că niciodată nu lăsa ceva prea mare ca să atragă atenţia. Întotdeauna era ceva ce puteam să bag în gură dintr-odată, deci nimeni nu m-a văzut vreodată ţinând mâncare în mână. Fără el aş fi murit. A durat câteva luni, apoi s-a oprit – probabil şi-a pierdut slujba sau a plecat în altă parte – iar eu habar n-am cine era. Dar m-a ţinut în viaţă.

— Ce frumos să crezi că o astfel de persoană ar putea proveni de pe stradă, zise Petra.

— Da, mă rog, acum îmi dau seama, spuse Bean. Dar pe atunci nu mă gândeam deloc la astfel de lucruri. Eram… concentrat. Ştiam că o face intenţionat, dar nu-mi dădeam osteneala să-mi imaginez de ce, decât ca să elimin posibilitatea că ar putea fi o capcană sau că ar pune droguri sau otravă.

— Cum ai eliminat posibilitatea asta?

— Am mâncat primul lucru pe care l-a pus acolo şi n-am murit, nici nu m-am prăbuşit, ca să mă trezesc apoi prin vreun bordel pentru pedofili.

— Aveau aşa ceva?

— Circulau zvonuri că asta păţeau copiii care dispăreau de pe stradă. Împreună cu zvonurile că ar fi fost făcuţi fripturi picante în partea oraşului locuită de imigranţi. Asta nu credeam.

Ea îi cuprinse pieptul cu braţele.

— Oh, Bean, ce loc de iad!

— Şi Ahile vine de aici, zise el.

— El nu a fost niciodată aşa de mic ca tine.

— Dar era infirm. Piciorul ăla. Trebuia să fie inteligent ca să supravieţuiască. Trebuia să-i împiedice pe toţi ceilalţi să-l strivească din simplul motiv că puteau. Chestia asta, cum că trebuie să elimine pe oricine îl vede vulnerabil – poate că pentru el e un mecanism de supravieţuire, în aceste circumstanţe.

— Eşti atât de creştin! Atât de milos!

— Că tot veni vorba, zise Bean, presupun că vei creşte copilul în credinţa catolică armeană, nu-i aşa?

— Sora Carlotta ar fi fost fericită, nu crezi?

— Ea ar fi fost fericită indiferent ce aş fi făcut eu. Dumnezeu a făcut-o să se bucure. Şi acum cred că e fericită. Aşa a fost mereu.

— O faci să pară oarecum debilă mintal.

— Da. Era incapabilă să fie rea. Un defect serios.

— Mă întreb dacă există un test genetic pentru asta, zise Petra.

Apoi regretă imediat. Ultimul lucru pe care l-ar fi vrut era să-l facă pe Bean să se gândească prea mult la testele genetice şi să-şi dea seama de ceea ce ei îi părea atât de evident, că Volescu nu avea niciun test.

Vizitară şi alte locuri, iar Bean îi povesti din ce în ce mai multe. Aici, Poke obişnuia să ascundă o rezervă de hrană ca să-i recompenseze pe copiii care se descurcau bine. Aici s-a aşezat prima oară sora Carlotta ca să ne înveţe să citim. Ăsta era cel mai bun loc de dormit în timpul iernii, până când ne-au descoperit nişte copii mai mari şi ne-au dat afară.

— Aici, Poke a stat deasupra lui Ahile cu un bloc de zgură în mâini, spuse Bean, gata să-i fărâme creierii.

— Dacă ar fi făcut-o, zise Petra.

— Era o fiinţă prea bună. Nu-şi putea imagina ce rău zace în el. Nici eu n-am putut, până când nu l-am văzut întins acolo, şi cum erau ochii lui când privea blocul de zgură. Niciodată n-am văzut atâta ură. Atâta tot – nici urmă de teamă. Atunci am văzut în ochii lui moartea ei. I-am spus că trebuie s-o facă. Să-l omoare. Ea n-a putut. Dar s-a întâmplat exact aşa cum am avertizat-o eu. Dacă îl laşi să trăiască, te va ucide. Aşa am spus, şi aşa a fost.

— Unde e? întrebă Petra. Locul unde a ucis-o Ahile? Poţi să mă duci acolo?

El se gândi câteva clipe, apoi o conduse spre râu, printre docuri. Găsiră un loc gol pe unde puteau vedea printre bărci, vapoare şi barje până unde marele Rin îşi croia drum în Marea Nordului.

— Ce loc plin de putere, zise Petra.

— Ce vrei să spui?

— E… râul e atât de puternic. Şi totuşi, oamenii au fost în stare să construiască toate astea pe malurile lui. Portul ăsta. Natura e puternică, dar mintea omului e şi mai puternică.

— Cu excepţia cazurilor când nu e, zise Bean.

— I-a dat trupul râului, nu-i aşa?

— Da, a aruncat-o în apă.

— Dar cum a văzut Ahile ceea ce a făcut. A dat-o apei. Poate a considerat asta un gest romantic.

— A strangulat-o, spuse Bean. Nu-mi pasă ce a gândit în timp ce făcea asta sau după. A sărutat-o şi apoi a strangulat-o.

— Sper că nu ai fost martor la crimă! zise Petra.

Ar fi fost cumplit dacă Bean ar fi păstrat în minte o asemenea imagine în toţi aceşti ani.

— Am văzut sărutul. Am fost prea prost şi prea egoist ca să înţeleg ce înseamnă.

Petra îşi aminti propriul sărut cu Ahile şi se cutremură.

— Ai crezut ceea ce ar fi crezut oricine. Că sărutul lui înseamnă ceea ce înseamnă al meu.

Şi îl sărută.

El îi întoarse sărutul. Cu lăcomie.

Dar când sărutul se termină, deveni din nou gânditor.

— Aş vrea să schimb totul, tot ce am făcut de atunci cu viaţa mea, zise Bean, doar să pot să mă întorc şi să o salvez.

— Ce, crezi că ai fi putut să te lupţi cu el? Ai uitat ce mic erai pe atunci?

— Dacă aş fi fost aici, dacă ar fi ştiut că văd, n-ar fi făcut-o. Ahile nu riscă niciodată să fie descoperit dacă poate împiedica asta.

— Sau ar fi putut să te omoare şi pe tine.

— Nu ne putea omorî pe amândoi odată. Nu cu piciorul olog. Pe oricare l-ar fi atacat, celălalt ar fi ţipat că se petrece o crimă şi ar fi adus ajutoare.

— Sau l-ar fi lovit în cap cu un bloc de zgură.

— Da, bine, Poke ar fi putut face asta, dar eu nu-l puteam ridica mai sus de capul lui. Şi nu cred că, dacă-i scăpăm o piatră pe picior, aş fi realizat ceva.

Mai rămaseră un timp la docuri, apoi se întoarseră la spital.

Gardianul era la datorie. Totul era în regulă în lume.

Totul. Bean se întorsese la locurile copilăriei lui şi nu plânsese prea mult, nu fugise, nu zburase spre un loc mai sigur.

Sau cel puţin aşa crezu ea, până când părăsiră spitalul, se întoarseră la hotel, iar el se întinse pe pat gâfâind. Petra îşi dădu seama că plângea. Suspine profunde, uscate, care îi scuturau tot corpul. Se întinse lângă el şi-l ţinu în braţe până adormi.

Falsul lui Volescu era atât de bun, încât pentru câteva clipe Petra se întrebă dacă nu cumva putea cu adevărat să testeze embrionii. Dar nu, era simplă gargară – era pur şi simplu suficient de inteligent, de om de ştiinţă, să găsească ceva destul de realist ca să păcălească oamenii inteligenţi ca ei, şi chiar pe doctorul pe care îl aduseseră cu ei. Trebuise să-l facă să semene cu testele pe

care doctorii le făceau pentru a descoperi sexul unui copil sau defectele genetice majore.

Sau doctorul ştiuse perfect că era o păcăleală, dar nu spusese nimic fiindcă toţi cei care aranjau copiii jucau acelaşi joc, prefăcându-se că de fapt caută defecte care nu pot fi descoperite, ştiind că atunci când va fi descoperit falsul părinţii vor fi deja asiguraţi că au copilul – iar dacă nu, cum ar fi putut să dea pe cineva în judecată pentru că ei urmaseră o procedură ilegală ca alegerea talentului atletic sau a intelectului? Poate că toţi aceşti fabricanţi de copii erau falsificatori.

Singurul motiv pentru care Petra nu se lăsă amăgită fu că ea nu urmărise procedura, ci îl urmărise pe Volescu, iar la sfârşit îşi dădu seama că era mult prea relaxat. Ştia că orice ar fi făcut el, nu avea mare importanţă. Nu exista nicio miză. Testul nu însemna nimic.

Erau nouă embrioni. Pretinse că la trei dintre ei identificase Cheia lui Anton. Încercă să înmâneze containerul unuia dintre asistenţi pentru a fi distruşi, dar Bean insistă să fie daţi în acest scop doctorului lor.

— Nu vreau ca vreunul dintre aceşti embrioni să ajungă în mod accidental un copil, zise Bean zâmbind.

Dar pentru Petra ei erau deja copii, şi suferi când îl văzu pe Bean supraveghind răsturnarea celor trei embrioni în chiuvetă, apoi curăţarea containerelor pentru a se asigura că embrionul nu reuşise să se aciueze în vreo picătură rămasă.

„E doar imaginaţia mea”, îşi zise Petra. Din câte ştia, containerele pe care le vărsase el nici nu conţinuseră vreodată embrioni. De ce să fi vrut Volescu să sacrifice pe vreunul dintre ei, când tot ce avea de făcut era să mintă, spunând că în cele trei fuseseră embrioni care aveau Cheia lui Anton?

Aşa că, autoconvingându-se că niciun copil de-al ei nu suferise niciun rău, îi mulţumi lui Volescu pentru ajutor şi aşteptă ca el să iasă înainte de a face orice altceva. Volescu nu scoase nimic altceva din cameră în afară de ceea ce adusese.

Apoi Bean şi Petra supraveghează împreună cum cei şase embrioni rămaşi fură congelaţi, containerele sigilate şi asigurate împotriva unei eventuale falsificări.

În dimineaţa implantării se treziră amândoi aproape cu prima rază de lumină, prea emoţionaţi, prea nervoşi ca să mai doarmă. Ea rămase în pat citind, încercând să se calmeze; el se aşeză la masa din camera de hotel, citind e-mailurile, navigând pe net.

Dar evident mintea îi era la procedurile din acea dimineaţă.

— Va fi scump, zise. Să păstrăm paza la cei pe care nu îi implantăm.

Ştia la ce vrea să ajungă.

— Ştii că trebuie să-i păstrăm congelaţi până aflăm dacă primul implant a reuşit. Nu merge întotdeauna din prima.

Bean aprobă.

— Dar să ştii că nu sunt idiot. Ştiu perfect că tu vrei să păstrăm toţi embrionii şi să-i implantăm unul câte unul până când vom avea cât de mulţi copii putem.

— Bineînţeles, zise Petra. Dacă primul născut va fi un nesuferit ca Peter Wiggin?

— Imposibil. Cum ar putea un copil al meu să fie altfel decât un dulce?

— E de necrezut, ştiu. Şi totuşi, m-am gândit la asta.

— Deci paza trebuie să continue ani de zile.

— De ce? întrebă Petra. Nimeni nu-i vrea pe copiii rămaşi. I-am distrus pe cei cu Cheia lui Anton.

— Ştim asta. Dar tot sunt copiii a doi membri ai echipei lui Ender. Chiar şi fără talentul meu special, tot merită să fie răpiţi.

— Dar nu vor fi valoroşi decât peste ani de zile, spuse Petra.

— Nu chiar atât de mulţi ani. Ce vârstă avem noi? Chiar şi acum? Există o mulţime de oameni care doresc să ia copii şi să investească nu foarte mulţi ani ca să-i antreneze şi să-i pună la treabă. Să joace jocuri şi să

câştige războaie.

— N-o să accept niciodată ca vreunul să se apropie de pregătirea militară.

— N-o să-i putem opri, zise Bean.

— Avem destui bani mulţumită pensiilor pe care Graff le-a obţinut pentru noi. O să mă asigur că sunt bine supravegheaţi.

— Nu, voiam să spun că n-o să-i putem opri pe copii. Să nu caute serviciul militar.

Avea dreptate, desigur. Testele pentru Şcoala de Luptă includeau predilecţia copiilor pentru comanda militară, pentru competiţia luptei. Pentru război. Bean şi Petra dovediseră cât de puternică era în ei această pasiune. Era puţin probabil ca vreunul dintre copiii lor să fie fericit fără să guste viaţa militară.

— Cel puţin, zise Petra, nu vor trebui să distrugă un invadator extraterestru înainte de a împlini cincisprezece ani.

Dar Bean nu o mai asculta. Devenise brusc atent la un mesaj de pe pupitrul său.

— Ce e? întrebă ea.

— Cred că e de la Supă Fierbinte, zise Bean.

Se ridică şi veni să se uite şi ea.

Era un e-mail venit printr-un serviciu anonim, o companie cu sediul în Asia, numită Estul Misterios. Subiectul era „Categoric nu e o supă rece”. Supă Fierbinte. Porecla din Şcoala de Luptă a lui Han Tzu, care făcuse parte din gaşca lui Ender, iar acum se presupunea că e profund implicat în strategia la nivel înalt a Chinei.

Un mesaj de la el pentru Bean, până de curând comandantul militar al Hegemoniei, ar fi însemnat înaltă trădare. Acest mesaj fusese înmânat unui străin pe o stradă din China. Probabil un turist cu aspect european sau african. Iar mesajul nu era greu de înţeles.

El crede că eu i-am spus unde va fi Caligula, dar n-am făcut-o.

„Caligula” nu putea fi decât Ahile. Iar „el” trebuia să se refere la Peter.

Han Tzu spunea că Peter credea că el era sursa informaţiilor despre locul unde s-ar fi aflat convoiul prizonierilor în ziua în care Suriyawong îl eliberase pe Ahile.

Nu era de mirare că Peter considera că sursa lui era de încredere – însuşi Han Tzu! Deoarece Han Tzu făcuse parte din grupul răpit de Ahile, avea o mulţime de motive să-l urască. Un motiv suficient pentru ca Peter să creadă că Han Tzu i-ar spune unde va fi Ahile.

Dar nu era vorba de Han Tzu.

Şi dacă nu era Han Tzu, atunci cine altcineva i-ar trimite un astfel de mesaj, pretinzând că venea de la el? Un mesaj care se dovedise a fi corect?

— Ar fi trebuit să ne dăm seama de la început că n-a fost Han Tzu, zise Bean.

— N-am ştiut că se presupunea că Han Tzu e sursa, spuse Petra împăciuitor.

— Han Tzu n-ar transmite niciodată o informaţie care ar duce la uciderea unor soldaţi chinezi nevinovaţi. Peter ar fi trebuit să ştie asta.

— Noi ar fi trebuit să ştim, dar Peter nu-l cunoaşte pe Supă Fierbinte. Iar el nu ne-a spus că Supă Fierbinte e sursa lui.

— Deci bineînţeles că noi cunoşteam sursa, zise Bean.

— Trebuie să-i trimitem vorbă imediat.

Bean tasta deja.

— Doar că asta înseamnă că Ahile a fost complet pregătit, spuse Petra. Aş fi surprinsă dacă n-a găsit deja o cale să citească mailurile lui Peter.

— Nu-i scriu lui Peter.

— Dar cui?

— Doamnei şi domnului Wiggin. Două mesaje separate. Bucăţi dintr-un puzzle. Sunt şanse ca Ahile să nu le urmărească şi lor corespondenţa, sau cel puţin nu atât de atent încât să-şi dea seama că bucăţile astea trebuiesc alăturate.

— Nu, zise Petra. Fără puzzle. Fie că le urmăreşte

sau nu, nu avem timp de pierdut. Deja e acolo de luni de zile.

— Dacă vede un mesaj pe faţă ar putea să-şi grăbească acţiunile. Ar putea însemna condamnarea la moarte a lui Peter.

— Atunci anunţă-l pe Grafi, trimite-l acolo.

— Ahile ştie fără îndoială că Graff a venit deja o dată să-i scoată pe părinţii noştri de acolo, spuse Bean. Şi sosirea lui ar putea declanşa lucrurile.

— OK, zise Petra gândindu-se. OK. Uite. Suriyawong.

— Ba nu, făcu Bean.

— Ar înţelege imediat un mesaj codificat. E felul lui de a gândi.

— Dar nu ştiu dacă putem avea încredere în el.

— Sigur că da, zise Petra. Doar se preface că e omul lui Ahile.

— Bineînţeles. Dar dacă nu se preface?

— Dar e Suriyawong!

— Ştiu, zise Bean. Dar nu pot fi sigur.

— Bun. Părinţii lui Peter atunci. Dar să nu fii prea subtil.

— Nu sunt proşti. Pe domnul Wiggin nu-l cunosc atât de bine, dar doamna Wiggin e – ei bine, ea e foarte subtilă. Ştie mai multe decât lasă să se vadă.

— Asta nu înseamnă că e şi prudentă. Asta nu înseamnă că va pricepe codul sau că va discuta imediat cu soţul ei ca să poată uni mesajele.

— Ai încredere în mine, zise Bean.

— Nu, o să-l protejez eu înainte de a-l trimite, insistă Petra. Prima regulă a supravieţuirii, corect? Numai pentru că ai încredere în motivele cuiva nu înseamnă că poţi avea încredere că acel cineva va acţiona corect.

— Eşti o femeie tare rece.

— Una dintre trăsăturile mele cele mai valoroase.

O jumătate de oră mai târziu căzură amândoi de acord că mesajele ar funcţiona. Bean le trimise. La Ribeirão Preto era cu câteva ore mai devreme. Nu se putea întâmpla nimic înainte ca Wigginii să se trezească.

— Trebuie să fim pregătiţi să plecăm imediat după implantare, spuse Petra.

Dacă Ahile controlase lucrurile de la început, existau destule şanse ca întreaga lui reţea să fie încă funcţională şi ştia exact unde se aflau ei şi ce făceau.

— Eu n-o să stau cu tine, zise Bean. O să iau bilete. Să ai paznicii cu tine chiar în salon.

— Nu, dar vor fi afară.

Petra se duse prima la duş şi împachetase deja totul când Bean ieşi din baie.

— Încă ceva, zise ea.

— Ce? întrebă Bean în timp ce îşi punea puţinele lucruri într-una dintre sacoşe.

— Biletele noastre să fie pentru destinaţii separate.

Se opri din împachetat şi o privi.

— Înţeleg. Ai obţinut ce ai vrut de la mine, şi acum pleci.

Ea râse nervos.

— Ei bine, da. Tu mi-ai spus tot timpul că ar fi mai periculos dacă am călători împreună.

— Iar acum, că vei purta copilul meu, nu mai ai nevoie să fii cu mine, zise Bean.

Zâmbea în continuare, dar ea ştia că în spatele măştii era o suspiciune reală.

— Orice ar face Wigginii, se va dezlănţui iadul, zise Petra. Ţi-am memorat toate adresele şi tu le-ai memorat pe ale mele.

— Ţi le-am dat pe toate.

— Hai să ne reîntâlnim peste vreo săptămână, propuse Petra. Dacă sunt ca mama, până atunci o să-mi vărs şi maţele.

— Dacă implantarea reuşeşte.

— O să-mi fie dor de tine în fiecare clipă, zise Petra.

— Dumnezeu să-mi ajute, dar şi mie o să-mi fie dor.

Ştia cât de îngrozitor şi dureros era asta pentru Bean. Să-şi permită să iubească pe cineva atât de mult încât să-i simtă lipsa nu era puţin lucru pentru el. Iar celelalte două femei pe care îşi permisese să le iubească

din toată inima fuseseră ucise.

— N-o să las pe nimeni să-i facă vreun rău copilului nostru, zise ea.

El se gândi o clipă, apoi faţa i se îmblânzi.

— Copilul ăla e probabil cea mai bună protecţie pe care o poţi avea.

Ea înţelese şi zâmbi.

— Nu, n-o să mă omoare până când nu văd cum e copilul. Dar nu mă protejează să nu fiu răpită şi ţinută prizonieră până se naşte copilul.

— Atâta timp cât tu şi copilul sunteţi în viaţă, voi veni să vă salvez.

— Exact asta mă sperie, spuse Petra. Că am putea fi momeala folosită ca să-ţi întindă ţie o capcană.

— Ne gândim prea departe. N-o să ne prindă. Nici pe tine, nici pe mine. Iar dacă ne prind, ei bine, ne descurcăm noi.

Împachetaseră. Mai aruncară amândoi o privire prin cameră ca să se asigure că nu lăsau nimic în urmă, niciun semn că fuseseră pe acolo. Apoi plecară spre Spitalul pentru Femei şi copilul care îi aştepta acolo, un amestec de gene învelit în câteva celule nediferenţiate, nerăbdătoare să ajungă într-un pântec, să absoarbă nutrienţi din sângele mamei, să înceapă să se dividă şi să devină inimă şi plămâni, mâini şi picioare, ochi şi urechi, gură şi creier.

10
STÂNGA ŞI DREAPTA

From: PW
To: TW, PW
Re: Reconcilierea jurnalelor

O să vă bucuraţi să aflaţi că am reuşit să sortăm jurnalele alea. Am luat urma fiecărei intrări pe computer a persoanei în cauză. Toate erau în legătură cu afaceri oficiale sau cu însărcinările pe care i le dădusem eu. Nu a făcut nimic care să fie în vreun fel suspect.

Personal, asta mi se pare ciudat. Ori a găsit o cale de a păcăli ambele programe (puţin probabil), ori într-adevăr nu face decât ceea ce ar trebui să facă (şi mai puţin probabil), ori joacă un joc şi mai ascuns despre care noi habar n-avem (extrem de puţin probabil).

Mai vorbim mâine.

Theresa se trezi când John Paul se ridică din pat la ora patru dimineaţa să se ducă la baie. O îngrijora faptul că el nu mai putea petrece noaptea fără să se scoale. Era încă prea tânăr să aibă probleme cu prostata.

Dar nu vezica slăbită a soţului ei o ţinea trează. Ci mesajul de la Peter prin care îi informa că Ahile nu făcuse absolut nimic în afară de ceea ce se presupunea că trebuie să facă.

Asta era imposibil. Nimeni nu face decât ceea ce trebuie şi nimic altceva. Ahile trebuia să fi avut vreun prieten, vreun aliat, vreun om de legătură care trebuia informat că se afla în afara Chinei şi că era în siguranţă. Avea o reţea de agenţi şi informatori, şi aşa cum dovedise atunci când trecuse din Rusia în India apoi în China, era întotdeauna cu un pas înaintea celorlalţi. Chinezii îi dibuiseră în cele din urmă tiparul şi-l scurtcircuitaseră, dar asta nu însemna că Ahile nu avea planificată următoarea mişcare. Atunci de ce nu făcea nimic ca să o pună în

practică?

Existau mai multe posibilităţi decât cele menţionate de Peter, bineînţeles. Poate că Ahile reuşise să spargă scutul electromagnetic care înconjura clădirile din Ribeirão Preto. Desigur nu putea să fi adus cu el un astfel de dispozitiv când fusese salvat, ar fi fost descoperit la percheziţia care avusese loc în cursul primei sale băi la Ribeirão. Deci altcineva trebuie să i-l fi adus. Iar Peter era convins că nu poate exista un astfel de dispozitiv. Poate avea dreptate.

Poate următoarea mişcare a lui Ahile era ceva ce plănuia să facă în întregime singur.

Poate avea ceva ce reuşise să strecoare în Brazilia înăuntrul corpului său. Oare camerele de supraveghere îi pieptănaseră şi interiorul măruntaielor? Dar cu siguranţă Peter verificase şi acolo.

În timp ce ea se gândea, John Paul se întoarse de la baie. Dar ea observă că nu-şi reluă somnul.

— Dormi? întrebă.

— Îmi pare rău că te-am trezit.

— Oricum nu pot să dorm.

— Bestia?

— Ne scapă ceva, zise Theresa. Nu a devenit brusc un servitor credincios al Hegemoniei.

— Nici eu n-am de gând să mai dorm.

John Paul se ridică şi merse desculţ până la computer. Îl auzi tastând şi ştiu că în primul rând îşi verifica mesajele.

Muncă inutilă, dar era mai bine decât să zacă privind tavanul întunecat. Se ridică şi ea, îşi luă computerul de pe masă şi se întoarse în pat, unde începu să-şi verifice propriile mesaje.

Unul din avantajele de a fi mama Hegemonului era că nu trebuia să răspundă la e-mailurile plicticoase – le putea retransmite unuia dintre secretarii lui Peter ca să se descurce cu ele, întrucât majoritatea constau în tentative agasante ale oamenilor de a se folosi de presupusa ei influenţă asupra lui Peter pentru a-l determina să facă câte

un lucru pe care nu-i stătea în putere să-l facă sau chiar dacă putea era ilegal, şi pe care el cu siguranţă nu l-ar fi făcut chiar dacă ar fi fost legal.

Îi rămâneau foarte puţine mesaje pe care trebuia să le rezolve personal.

La majoritatea se putea răspunde prin câteva propoziţii, şi o făcu repede, chiar puţin somnoroasă.

Era pe punctul să-şi închidă pupitrul şi să reîncerce să adoarmă când sosi un nou e-mail.

To: T%Hegmom@Hegemony. gov

From: Ciocan%Nicovala@VinAnon.com

Re: Să nu ştie mâna stângă ce face dreapta

Ce era asta? Vreun fanatic religios? Dar era adresa ei privată, folosită numai de John Paul, Peter şi o mână de oameni pe care ea îi aprecia şi îi cunoştea bine.

Deci cine îl trimisese?

Se duse la final. Nicio semnătură. Mesajul era scurt.

N-o să-ţi vină să crezi. Eram la o petrecere – tipul acela plicticos, dar periculos, cu porţelan chinezesc de calitate pe care ştii că o să-l spargi, şi faţă de masă pe care o să verşi cerneala indiană – şi ştii ce s-a întâmplat? Apare chiar omul cu care vreau să mă căsătoresc! Credea că mă salvează de la petrecere! Dar de fapt el a fost motivul pentru care am venit la petrecere. Însă n-o să-i spun asta niciodată! Ar EXPLODA dacă ar afla! Apoi, bineînţeles, m-am emoţionat aşa de mult încât m-am lovit de supieră şi supa fierbinte s-a vărsat peste tot. Dar tu ştii că nu sunt un mocofan.

Acesta era întregul text al mesajului. Era de-a dreptul supărător, fiindcă nu părea să vină din partea cuiva pe care ea îl cunoştea. Nu avea prieteni care trimiteau scrisori lipsite de sens şi conţinut ca aceasta. Bârfe despre o petrecere. Cineva care voia să se căsătorească cu altcineva.

Dar înainte de a apuca să progreseze cumva şi să-şi dea seama despre ce era vorba, mai veni un e-mail.

To: T%Hegmom@Hegemony. gov

From: Oi%NuCapre@VinAnon.com

Re: Chiar dacă ai dat puţin celui mai sărac...

Alt citat biblic. Aceeaşi persoană? Foarte probabil.

Dar mesajul nu mai era flecar. De fapt, continua motivul biblic din subiect. Nu avea nicio legătură cu mesajul precedent.

M-ai luat în casa ta, dar eu nu eram dezbrăcat. Eu te-am luat pentru că erai prost. Nu m-ai cunoscut niciodată, dar eu te-am cunoscut.

Când va veni ziua judecăţii? Ca un hoţ în noapte. La o oră când nu mă aştepţi. Proştii spun: Nu vine. Hai să bem şi să ne veselim, căci nu vine. Dar ce să vezi, eu bat la uşă. În durere se nasc copiii. Voi avea putere să-ţi zdrobesc capul, dar tu nu vei avea putere nici să mă muşti de călcâi.

Este un timp pentru semănat, şi un timp pentru cules. Un timp pentru a aduna pietrele, şi un timp pentru a fugi ca de dracul.

Cea care are urechi să audă. Cât de frumoase sunt picioarele traversând munţii. Vin să aduc nu pacea, ci sabia.

Theresa se ridică din pat. John Paul trebuia să vadă scrisorile. Însemnau ceva, ştia asta, în special sosite astfel împreună. Numărul celor care cunoşteau această adresă era foarte, foarte mic. Şi niciunul dintre ei nu ar fi scris un astfel de mesaj.

În consecinţă, fie adresa era compromisă – dar cine să-şi bată capul cu aşa ceva? ea nu era decât mama Hegemonului – fie aceste scrisori transmiteau un mesaj. Din partea cuiva care considera că, şi folosind această adresă, e-mailurile ei puteau fi interceptate de altcineva.

Cine să fie atât de paranoic, dacă nu Bean?

Un mocofan, asta spusese că e. Categoric Bean.

— John Paul, spuse apropiindu-se în spatele lui.

— E ciudat, zise el.

Ea presupuse că îi va vorbi despre o pereche similară de mesaje, aşa că aşteptă.

— Chinezii au impus Indiei o lege complet absurdă. Despre pietre! Oamenii nu mai au voie să care pietre fără permis! Oricine e prins cu pietre asupra sa e pasibil de

arest – şi chiar înăspresc legea. Şi-au pierdut minţile?

Ei i se păru imposibil ca el să fie interesat de idioţeniile politicii chineze în India.

— John Paul, trebuie să-ţi arăt ceva.

— Sigur, zise el întorcându-se să privească ecranul pe care ea îl aşezase pe masă alături de computerul lui.

— Citeşte scrisorile astea.

Aruncă o privire uneia din ele şi, înainte ca ea să poată crede că o citise pe toată, trecu la următoarea.

— Mda, le-am primit şi eu, zise el. Un plicticos şi un fanatic. N-ar trebui să laşi lucrurile astea să te afecteze.

— Ba nu. Uită-te cu atenţie. Au venit pe adresa mea privată. Cred că sunt de la Bean.

El o privi, apoi se întoarse la computerul său şi căută scrisorile primite de el.

— Aşa e. N-am observat. Pare spam, dar nimeni nu foloseşte adresele astea.

— Subiectele…

— Da, zise John Paul. Ambele biblice, deşi prima…

— Da, iar în prima este vorba despre mâna dreaptă şi mâna stângă, iar a doua este parabola sau ce-o fi când Iisus le vorbeşte oamenilor din dreapta sa şi celor din stânga sa.

— Deci în ambele există mâna stângă şi mâna dreaptă.

— Două părţi ale aceluiaşi mesaj.

— S-ar putea, zise el.

— Scriptura e deformată, zise Theresa.

— Voi, mormonii, învăţaţi scripturile. Noi, catolicii, considerăm asta ca un lucru cu adevărat protestant.

— Scriptura adevărată spune: eram gol şi tu m-ai îmbrăcat, nu aveam casă – sau cam aşa ceva – şi tu m-ai luat în casa ta.

— Eram un străin şi tu m-ai primit în casa ta.

— Deci ai citit Biblia.

— M-am trezit odată în timpul predicii.

— E un joc de cuvinte, spuse Theresa. Cred că a doua oară „te-am luat” înseamnă „te-am păcălit”, şi nu „ţi-am

oferit adăpost”.

John Paul studia deja cealaltă scrisoare.

— Aici e vorba de geopolitică. Porţelan chinezesc. Cerneală indiană. Şi se încheie cu „va exploda” cu majuscule.

— „Să mă căsătoresc” – „tie the knot”, zise Theresa analizând prima scrisoare în Esenţială. „Tie”, Thai, ar putea însemna o persoană din Thailanda.

— E cam tras de păr, chicoti John Paul.

— Totul e un joc de cuvinte. „Putere să mă muşti de călcâi” – asta trebuie să se refere la Bestie, nu crezi? Ahile, care nu putea fi rănit decât la călcâi.

— Iar Ahile a fost salvat de un thailandez – Suriyawong.

— Deci şi tu crezi că poate fi „Thai”?

— Da, tu ai spus aşa.

— Thailandezul crede că salvează o persoană de la o petrecere. Suri îl salvează pe Ahile, dar Ahile are un secret. Ar exploda dacă ar şti.

Acum, John Paul analiza a doua scrisoare.

— Timpul să fugi ca de dracul. E un avertisment?

— Asta trebuie să fie ultimul rând. Cea care are urechi să audă. Foloseşte-ţi picioarele. Pentru că el vine să aducă nu pacea, ci sabia.

— La mine scrie „Cel care are urechi să audă”.

— Ai dreptate, nu sunt identice.

— Cine este „Eu” în scripturi?

— Iisus.

— Nu, vreau să spun ce se înţelege din mesaj prin „eu”? Eu cred că Ahile. Cred că este scris ca şi când ar vorbi Ahile. Te-am luat fiindcă erai prost. Hoţ în noapte, atunci când nu îl aşteptăm. Suntem proşti pentru că noi nu credem că vine, dar el este la uşă.

— E timpul să fugim, zise Theresa.

John Paul se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Probabil, un avertisment de la Bean. Suri a crezut că-l salvează pe Ahile, dar exact asta voia Ahile să facă el. Iar cealaltă scrisoare – referirea aia la pietre, trebuie să fie

vorba de Petra. Ne-au trimis o pereche de mesaje care se completeză.

Acum totul se potrivea.

— Asta mă deranja, zise Theresa. De asta nu puteam dormi.

— Dar abia acum ai primit scrisorile.

— Nu, ceea ce mă ţinea trează era faptul că Ahile nu a făcut nimic de când a ajuns aici, în afara îndatoririlor oficiale. Mă gândeam că, deşi chinezii îl arestaseră, nu avea niciun sens să nu-şi contacteze reţeaua. Dar dacă de fapt chinezii nu îl arestaseră? Dacă totul a fost o înscenare? „M-ai luat în casa ta, dar eu nu eram dezbrăcat."

John Paul aprobă.

— Iar eu te-am luat pentru că erai prost.

— Deci scopul era ca Ahile să ajungă în acest sediu.

— Dar de ce? zise John Paul. Oricum l-am fi suspectat.

— Dar asta e mai mult decât suspiciune. Altfel nu ne-ar fi trimis mesajul.

— Nu avem nicio probă. Nimic care să-l convingă pe Peter.

— Ba da, spuse Theresa. Supă Fierbinte.

El o privi fără să înţeleagă.

— Din gaşca lui Ender. Han Tzu. Din China. El trebuie să ştie. Face parte dintre autorităţi. El „se varsă peste tot". În mod clar e o înscenare.

— OK, zise John Paul, deci avem o dovadă. Ştim că Ahile nu a fost de fapt prizonier, ci a vrut să fie răpit.

— Nu vezi? Asta înseamnă că îl înţelege pe Peter. Ştia că Peter nu va rezista tentaţiei de a-l salva. Poate ştia chiar că Bean şi Petra vor pleca. Gândeşte-te – ştim cu toţii cât de periculos poate fi Ahile, poate el chiar pe asta conta.

— Toţi cei apropiaţi lui Peter au plecat, cu excepţia noastră…

— Iar Peter a încercat să ne facă să plecăm.

— Şi mai e şi Suriyawong.

— Ahile l-a corupt.

— Sau Suri l-a convins pe Ahile că l-a corupt. Mai dezbătuseră şi înainte această problemă.

— Oricum, zise Theresa. Doar sosind aici, Ahile a reuşit să-l izoleze pe Peter. Apoi şi-a petrecut tot timpul prefăcându-se a fi băiat cuminte, făcând totul cum trebuie – şi împrietenindu-se cu toată lumea. Merge totul perfect. Numai că…

— Numai că acum e capabil să-l ucidă pe Peter.

— Dacă o poate face astfel încât să nu fie implicat.

— E gata să devină asistentul lui Peter şi să spună: „Totul merge perfect în cadrul Hegemoniei, lăsăm lucrurile aşa cum sunt până va fi ales un nou Hegemon”, şi mult înainte de a putea alege unul va fi compromis toate codurile, va fi neutralizat armata, iar China va fi scăpat de Hegemonie o dată pentru totdeauna. Ar fi de ajuns să se afle despre una din misiunile lui Suri şi mica noastră armată curajoasă ar fi nimicită.

— De ce să fie nimicită, când deja ţi se supune? întrebă Theresa.

— Nu-l cunoaştem pe Suri…

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă Peter ar încerca să plece?

John Paul se gândi.

— Ahile ar prelua conducerea în timp ce e el plecat. Are o tradiţie îndelungată în astfel de manevre.

— Şi o tradiţie la fel de îndelungată în a-l declara bolnav şi a interzice tuturor să ia legătura cu el.

— Ei bine, dar nu poate restricţiona accesul la Peter atâta timp cât suntem noi aici, zise John Paul.

Se priviră reciproc câteva momente.

— Ia-ţi paşaportul, zise Theresa.

— Nu putem împacheta nimic.

— Şterge toate datele din computere.

— Ce crezi că va folosi? Otravă? Vreun agent biologic?

— Cel mai probabil un agent biologic. Ar fi putut strecura aşa ceva aici.

— Contează?

— Peter n-o să ne creadă.

— E încăpăţânat şi îndărătnic, şi ne crede idioţi, zise John Paul. Dar asta nu înseamnă că e prost.

— Dar ar putea crede că se descurcă. John Paul aprobă.

— Ai dreptate. Exact aşa e de prost.

— Şterge-ţi toate fişierele din sistem şi…

— N-are importanţă asta, spuse John Paul. Există un *backup.*

— Nu şi pentru scrisorile astea.

John Paul le printă şi apoi le şterse din memoria computerului, în timp ce Theresa le distrugea şi de pe pupitrul ei.

Luând cu el copiile pe hârtie ale scrisorilor, se îndreptară spre camera lui Peter.

Peter era adormit, morocănos şi nerăbdător cu ei. Nu le luă în seamă îngrijorarea şi insistă să aştepte până dimineaţă, până când John Paul îşi pierdu cumpătul şi-l smulse pe Peter din pat ca pe un adolescent oarecare. El fu atât de şocat să fie tratat astfel, încât tăcu.

— Nu te mai gândi că e ceva între tine şi părinţii tăi, spuse John Paul. Scrisorile astea sunt de la Bean şi Petra, iar ei retransmit un mesaj de la Han Tzu din China. Sunt trei din cele mai inteligente minţi militare din lume, şi toţi trei s-au dovedit mai deştepţi ca tine.

Faţa lui Peter se înroşi de furie.

— Acum ţi-am atras atenţia? O să fii atent?

— Ce contează dacă sunt atent? zise Peter. Să fie unul dintre ei Hegemon, dacă sunt aşa de deştepţi în comparaţie cu mine.

Theresa se aplecă şi-l privi drept în faţă.

— Te porţi ca un adolescent rebel, în timp ce noi încercăm să-ţi spunem că arde casa.

— Procesează informaţia, zise John Paul, ca şi când noi am fi doi dintre informatorii tăi. Prefă-te că ne crezi când îţi spunem că ştim ceva. Şi dacă tot faci asta, adu-ţi aminte cât de eficient i-a îndepărtat Ahile pe toţi cei demni

de încredere din jurul tău – cu excepţia noastră.

— Ştiu că aveţi intenţii bune, spuse Peter, dar vocea îi trăda mânia.

— Gura! zise Theresa. Încetează să ne iei de sus! Ai văzut scrisorile. Nu noi le-am inventat. Supă Fierbinte a găsit o cale să-i spună lui Bean şi Petrei că întreaga salvare a fost o înscenare. Te-au avut, deşteptule! Ahile a aranjat deja locul. Orice mişcare ai face, cineva îi raportează.

— Din câte ştim, chinezii au o operaţiune gata de desfăşurare.

— Sau urmează să fii arestat de soldaţii lui Suri.

— Cu alte cuvinte, habar n-aveţi de ce ar trebui să mă tem.

— Corect, zise Theresa. Exact aşa e. Pentru că în mâinile lui eşti ca un robot care interpretează scenariul pe care i-l dă el.

— Acum tu eşti marioneta, Peter. Crezi că tu ţii sforile, dar eşti marioneta.

— Şi trebuie să pleci acum.

— Ce-i aşa urgent? zise Peter nerăbdător. Nu ştiţi ce are de gând să facă sau când.

— Mai devreme sau mai târziu, o să trebuiască să pleci. Sau plănuieşti să aştepţi până te omoară? Sau până ne omoară pe noi? Când pleci, trebuie s-o faci pe neaşteptate, rapid, neplanificat. Acum ai o ocazie foarte bună. Cât suntem toţi trei în viaţă. Garantezi că mâine va mai fi la fel? Sau în după-amiaza asta? Eu nu cred.

— Înainte de ivirea zorilor, zise John Paul. Ieşi din clădire, te duci în oraş, urci în avion, pleci din Brazilia.

Peter stătea, privind doar de la unul la altul. Dar iritarea îi dispăruse de pe faţă. Era oare posibil? Oare chiar ascultase ceva din tot ce-i spuseseră?

— Dacă plec, zise Peter, se va spune că am abdicat.

— Poţi spune că nu e adevărat.

— O să par un fraier. Voi fi complet discreditat.

— Ai fost un fraier, spuse Theresa. Dacă tu o spui primul, nimeni altcineva nu mai câştigă nimic spunând-o.

Nu ascunzi nimic. Dai o declaraţie de presă în timp ce eşti în avion. Eşti Locke. Eşti Demostene. Poţi aranja totul.

Peter se ridică şi începu să-şi scoată hainele din dulapuri.

— Cred că aveţi dreptate, zise. Cred că analiza voastră este absolut corectă.

Theresa se uită la John Paul. John Paul se uită la Theresa. Peter vorbea aşa?

— Vă mulţumesc că n-aţi renunţat la mine, zise el. Dar treaba asta cu Hegemonia s-a terminat. Am pierdut şansa s-o fac să meargă. Am avut o ocazie şi am ratat-o. Toată lumea mi-a spus să nu-l aduc aici pe Ahile. Îmi făcusem atâtea planuri cum să-l atrag într-o capcană. Dar eu eram deja prins în capcana lui.

— Ţi-am mai spus o dată în dimineaţa asta să-ţi ţii gura, zise Theresa. Nu mă provoca s-o fac din nou.

Peter nu se osteni să se mai încheie la cămaşă.

— Hai să mergem, zise.

Theresa se bucură să vadă că nu încercă să ia nimic cu el. Se opri doar la computer şi tastă o singură comandă.

Apoi se îndreptă spre uşă.

— Nu-ţi ştergi fişierele? întrebă John Paul. Nu-l alertezi pe şeful securităţii?

— Tocmai am făcut-o, zise Peter.

Deci se pregătise pentru o astfel de zi. Avea deja pregătit un program care să distrugă automat tot ceea ce trebuia distrus. Şi care să-i alerteze pe cei care trebuiau alertaţi.

— Avem zece minute înainte ca oamenii în care aveam încredere să fie atenţionaţi că trebuie să evacueze, zise Peter. Fiindcă nu ştim în care dintre ei mai putem avea încredere, trebuie să fim deja plecaţi până atunci.

Planul său includea grija faţă de cei care îi erau încă loiali, ale căror vieţi ar fi fost în pericol când Ahile ar fi preluat controlul. Theresa nu-şi imaginase că Peter se va gândi la aşa ceva. Era bine să afle asta despre el.

Nu se furişară, nici nu fugiră, merseră pur şi simplu spre cea mai apropiată poartă, angajaţi într-o conversaţie

animată. Poate că era dimineaţa devreme, dar cine să-şi imagineze că Hegemonul şi părinţii lui evadau?

Fără bagaje, fără grabă, fără să se ascundă. Certându-se. O scenă perfect normală.

Iar cearta era destul de reală. Vorbeau încet, fiindcă în liniştea dimineţii ar fi putut fi auziţi de la distanţă. Dar în vocile lor şoptite era destulă patimă.

— Lasă melodrama, zise John Paul. Viaţa ta nu se termină aici. Ai făcut o greşeală imensă şi sunt oameni care vor spune că fuga ta e una şi mai mare. Dar eu şi mama ta ştim că nu e aşa. Atâta timp cât trăieşti, există speranţă.

— Speranţa e Bean, spuse Peter. El nu şi-a făcut singur rău. O să-i acord tot ajutorul meu lui Bean. Sau poate că n-ar trebui. Poate ajutorul meu n-ar fi decât un sărut al morţii.

— Peter, eşti Hegemon. Ai fost ales. Tu, nu clădirile astea. De fapt, tu ai mutat sediul Hegemoniei aici. Acum o să-l muţi altundeva. Unde eşti tu, acolo e şi Hegemonia. Să nu spui niciodată ceva care să implice contrariul. Chiar dacă întreaga ta putere ar consta doar în tine, eu şi mama ta, tot ar însemna ceva. Pentru că tu eşti Peter Wiggin, şi la naiba, noi suntem John Paul Wiggin şi Theresa Wiggin, iar sub exteriorul nostru fermecător şi civilizat suntem nişte inşi destul de duri.

Peter nu spuse nimic.

— Mă rog, zise Theresa către John Paul, noi suntem durii. Peter e şeful.

Peter scutură din cap.

— Eşti, insistă Theresa. Şi ştii de unde ştiu eu asta? Pentru că ai fost destul de inteligent ca să ne asculţi şi să pleci la timp.

— Mă gândeam, zise Peter încet.

— La ce? sări Theresa, înainte ca John Paul să poată răspunde cu gluma lui standard: Era şi timpul.

Ar fi fost o glumă nepotrivită în acel moment, dar John Paul nu se pricepuse niciodată prea bine să-şi dea seama când nu era momentul pentru glumele lui răsuflate.

Îi veneau din reflex, fără să-i treacă mai întâi prin creier.

— V-am subestimat.

— Ei bine, da, aprobă Theresa.

— De fapt, am fost cam măgar cu voi de ceva vreme.

— Destul de mult, zise John Paul.

Theresa îi făcu un semn de atenţionare.

— Dar tot n-am făcut o prostie atât de mare ca încercarea de a intra în dormitorul lui ca să-l omor, zise Peter.

Theresa îl privi fix. El îi rânji.

John Paul râse. Nu putea fi învinuit. Nu se putuse abţine să nu se răzbune. La urma urmei, ea tocmai îl avertizase.

— OK, ai dreptate, zise Theresa. A fost o prostie. Dar n-am ştiut ce altceva să fac ca să te salvez.

— Poate nu e o idee aşa de bună să mă salvezi.

— Eşti singura copie a ADN-ului nostru rămasă pe Pământ, spuse John Paul. Chiar nu vrem s-o luăm de la capăt să facem alţi copii. Asta e treaba oamenilor mai tineri.

— În plus, adăugă Theresa, a te salva pe tine înseamnă a salva lumea.

— Corect, zise Peter ironic.

— Tu eşti singura speranţă.

— Atunci, succes, lume.

— Eu cred, zise John Paul, că asta a fost aproape o rugăciune. Nu-i aşa, Theresa? Cred că Peter a spus o rugăciune.

Peter chicoti.

— Mda, de ce nu. Succes, lume. Amin.

Ajunseră la poartă cu mult înainte ca cele zece minute să se termine. În faţa celui mai mare hotel din afara perimetrului, un şofer dormea într-un taxi. John Paul îl trezi şi-i dădu o sumă mare de bani.

— Du-ne la aeroport, zise Theresa.

— Dar nu la ăsta, adăugă John Paul. Cred că vrem să plecăm din Araraquara.

— E la distanţă de o oră, spuse Theresa.

— Avem o oră până la primul zbor spre indiferent ce destinaţie. Vrei să-ţi petreci ora asta stând într-un aeroport aflat la cincisprezece minute de casă?

Peter râse.

— E de-a dreptul paranoia. Ca Bean.

— Bean trăieşte, zise John Paul.

— Asta e OK, făcu Peter. Să trăieşti e bine.

Peter dădu declaraţia de presă de la unul dintre computerele de pe aeroportul Araraquara. Dar nici Ahile nu pierdu timpul.

Povestea lui Peter era în întregime adevărată, deşi omitea câteva lucruri. Admitea că fusese păcălit să creadă că îl salva pe Ahile, când de fapt aducea Calul Troian în interiorul zidurilor Troiei. Fusese o greşeală groaznică pentru că Ahile servise mereu Imperiul Chinez, iar Statul-Major al Hegemoniei fusese astfel complet compromis. Peter declara că mută sediul Hegemoniei în altă parte şi-i ruga pe toţi angajaţii Hegemoniei care îi erau încă loiali să aştepte veşti despre locul în care urmau să se reîntâlnească.

Declaraţia de presă a lui Ahile spunea că el, generalul Suriyawong şi Ferreira, şeful securităţii computerelor Hegemoniei, descoperiseră că Peter delapidase fondurile Hegemoniei şi le ascunsese în conturi secrete – bani care ar fi trebuit să plătească datoriile Hegemoniei, să-i hrănească pe cei săraci şi să încerce să obţină pacea mondială. Declara că funcţia de Hegemon va continua să existe sub controlul lui Suriyawong ca lider militar al forţelor Hegemoniei, şi că el îl va ajuta pe Suriyawong numai dacă i se va cere. Între timp fusese emis un mandat de arestare pentru Peter Wiggin, pentru a răspunde acuzaţiilor de delapidare, abuz în serviciu şi înaltă trădare faţă de Liga Internaţională de Apărare.

Într-o declaraţie dată mai târziu în aceeaşi zi anunţa că Hyrum Graff fusese destituit din funcţia de Ministru al Colonizării şi urma să fie arestat pentru complicitate cu Peter Wiggin în conspiraţia de a frauda Hegemonia.

— Ticălosul, zise John Paul.

— Graff n-o să i se supună, spuse Theresa. Va declara pur şi simplu că tu eşti încă Hegemon şi că va răspunde numai în faţa ta şi a Amiralului Chamrajnagar.

— Dar va fi lipsit de multe dintre fondurile sale, zise Peter. Va avea mult mai puţină libertate de mişcare. Pentru că acum s-a pus un premiu pe capul lui, iar unele ţări ar fi încântate să-l aresteze şi să-l predea chinezilor.

— Chiar crezi că Ahile serveşte interesele Chinei? întrebă Theresa.

— La fel de loial cum m-a servit pe mine.

Înainte ca avionul să aterizeze la Miami, Peter obţinuse un azil sigur. Dintre toate locurile posibile, în SUA.

— Credeam că America e hotărâtă sa nu se implice, zise John Paul.

— Doar temporar, specifică Peter.

— Dar asta îi pune clar în tabăra noastră.

— Pe ei? Sunteţi americani. Şi eu sunt. SUA nu sunt „ei”, suntem noi.

— Greşit, zise Theresa. Tu eşti Hegemonul. Eşti deasupra oricărei naţionalităţi. Şi, aş putea adăuga, şi noi.

11
COPII

From: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom. gov
To: Flandres%A-Heg@idl. gov
Re: MinCol

Domnule Flandres:

Postul de Hegemon nu este şi nu a fost niciodată vacant. Peter Wiggin continuă să-l deţină. În consecinţă, demiterea Onor. Hyrum Graff din funcţia de Ministru al Colonizării este nulă. Graff continuă să exercite toată autoritatea precedentă în privinţa afacerilor MinCol în afara suprafeţei Pământului.

Mai mult, IFCom va considera orice interferenţă în operaţiunile sale pe Pământ sau cu persoana sa în cursul îndeplinirii îndatoririlor sale, ca o obstrucţie a operaţiunilor vitale ale Flotei Internaţionale, şi vom lua toate măsurile corespunzătoare.

From: Flandres%A-Heg@idl. gov
To: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom. gov
Re: MinCol

Domnule Amiral Chamrajnagar:

Nu-mi pot imagina de ce îmi scrieţi mie în această privinţă. Nu sunt Hegemon, ci asistent al său. Am transmis scrisoarea dumneavoastră generalului Suriyawong şi sper ca pe viitor orice corespondenţă referitoare la această problemă să-i fie adresată lui.

Umilul Dvs. servitor, Achilles Flandres

From: Chamrajnagar%sacredriver@ifcom. gov
To: Flandres%A-Heg@idl. gov
Re: MinCol

Trimiteţi scrisorile mele unde vreţi. Cunosc jocul pe care îl jucaţi. Eu joc unul diferit. În jocul meu, eu am toate cărţile. Pe de altă parte, jocul dumneavoastră va dura numai până când lumea va observa că nu deţineţi nicio carte.

Evenimentele din Brazilia erau transmise deja peste tot la ştiri atunci când procedura de implantare fu încheiată, iar Petra fu adusă în sala de aşteptare a clinicii de fertilitate a Spitalului pentru Femei. Bean o aştepta. Cu baloane.

La început nu-l observă, fiind prea ocupată să discute cu doctorul. Lui îi convenea. Voia s-o privească, pe ea, femeia care acum probabil îi purta copilul.

Părea atât de mică!

Îşi aminti cum privise în sus spre ea când se întâlniseră prima dată în Şcoala de Luptă. Fata asta – o raritate într-un loc unde candidaţii erau testaţi să aibă un anumit grad de neîndurare şi agresivitate. Lui, un nou-venit, cel mai mic copil admis vreodată în şcoală, îi păruse atât de rece, de dură, chintesenţa unui bătăuş, vorbăreaţă şi beligerantă. Totul era doar un rol, dar unul necesar.

Bean văzuse imediat că avea spirit de observaţie. Pentru început, îl observase pe el; nu cu uimire sau amuzament ca toţi ceilalţi copii, care vedeau numai cât era de mic. Nu, era limpede că ea se gândise la el, o nedumerise. O intrigase prezenţa lui în Şcoala de Luptă pe când era clar sub limita de vârstă, iar asta o pusese pe gânduri.

Acesta era unul dintre motivele pentru care Bean îşi îndreptase atenţia către ea şi faptul că, fiind fată, era la fel de nepotrivită acolo cum era şi el.

De atunci crescuse, desigur, dar Bean crescuse cu mult mai mult, şi acum era destul de înalt faţă de ea. Şi nu era numai înălţimea. Îi simţise trupul sub mâinile lui, atât de mic şi fragil, sau cel puţin aşa îi părea lui. Simţise că întotdeauna va trebui să se poarte blând cu ea, altfel ar

putea să o frângă în mâini.

Oare toţi bărbaţii simţeau aşa? Probabil că nu. În primul rând, majoritatea femeilor nu erau atât de fragile ca Petra, şi apoi majoritatea bărbaţilor se opreau din crescut la un anumit punct. Dar mâinile şi picioarele lui Bean erau încă disproporţionate faţă de corp, ca ale unui adolescent, aşa că, deşi era un bărbat înalt, era limpede că urma să crească şi mai înalt. Îşi simţea mâinile ca pe nişte labe. Ale ei se pierdeau în ele ca ale unui copil.

Atunci, oare cum mi se va părea copilul pe care îl poartă ea acum, când se va naşte? O să-l pot legăna pe o singură mână? O să existe un pericol real să-i fac vreun rău? Nu mă descurc prea bine cu mâinile în prezent.

Iar când copilul va fi destul de mare, destul de robust ca să poată fi manipulat în siguranţă, eu voi fi mort.

De ce am fost de acord să fac asta?

Oh, da! Pentru că o iubesc pe Petra. Pentru că îşi dorea atât de mult copilul meu. Pentru că Anton ne-a spus povestea aceea vânătorească despre cum toţi oamenii tânjesc după căsnicie şi familie, chiar dacă nu îi interesează sexul.

Acum ea îl observă, observă baloanele şi râse.

Râse şi el şi se îndreptă spre ea, dându-i baloanele.

— De obicei soţii nu le dăruiesc soţiilor lor baloane, zise ea.

— M-am gândit că implantarea unui copil e o ocazie specială.

— Presupun că este, când e făcută de un profesionist. Majoritatea copiilor sunt implantaţi acasă de amatori, iar soţiile nu primesc baloane.

— O să-mi amintesc asta şi o să încerc să am întotdeauna câteva la îndemână.

Merse alături de ea în timp ce un asistent o împingea în scaunul cu rotile pe coridor, spre ieşire.

— Încotro e biletul meu? întrebă ea.

— Ţi-am luat două, zise Bean. Linii aeriene diferite, destinaţii diferite. Plus biletul ăsta de tren. Dacă unul din zboruri îţi provoacă vreo îndoială, chiar dacă nu-ţi dai

seama de ce ai presimţiri rele, nu-l lua. Du-te pur şi simplu la celălalt avion. Sau părăseşte aeroportul şi urcă-te în tren. Biletul de tren e valabil în Europa, aşa că poţi merge oriunde.

— Mă răsfeţi.

— Tu ce crezi? Copilul s-a ataşat de pereţii uterului?

— Nu m-au echipat cu o cameră de filmat internă, zise Petra, şi îmi lipsesc nervii necesari ca să pot simţi cum fetuşii microscopici încep să formeze placenta.

— Proiectul nu e bun, spuse Bean. Când o să mor, o să am o discuţie cu Dumnezeu pe tema asta.

Petra se cutremură.

— Te rog, nu glumi despre moarte.

— Te rog, nu-mi cere să fiu posomorât din cauza asta.

— Sunt însărcinată. Sau aş putea fi. Se presupune că trebuie să fac întotdeauna ce vreau.

Asistentul care împingea căruciorul Petrei se îndreptă spre primul taxi dintr-un rând de trei. Bean îl opri.

— Şoferul fumează, zise Bean.

— O s-o arunce, spuse asistentul.

— Soţia mea nu se urcă într-o maşină cu un şofer ale cărui haine miros a fum de ţigară.

Petra îl privi curios. El ridică o sprânceană, sperând ca ea să-şi dea seama că nu era vorba despre tutun.

— E primul taxi în rând, zise asistentul, ca şi când ar fi fost vorba de o lege fizică de necontestat ca primul taxi dintr-un rând să fie cel care ia următorii pasageri.

Bean privi celelalte două taxiuri. Al doilea şofer îl privea impasibil. Al treilea zâmbea. Părea indonezian sau malaez, iar Bean ştia că în cultura lor un zâmbet era un simplu reflex când aveau în faţă pe cineva mai puternic sau mai bogat.

Totuşi, dintr-un motiv oarecare, nu simţi aceeaşi lipsă de încredere faţă de indonezian cum simţea faţă de cei doi şoferi olandezi dinaintea lui.

Aşa că împinse căruciorul ei spre cel de-al treilea taxi. Bean întrebă, iar şoferul spuse că da, era din Jakarta.

Asistentul, iritat de această încălcare a protocolului, insistă s-o ajute pe Petra să urce în maşină. Bean luă geanta ei şi o puse pe locul din spate alături de ea – nu punea niciodată nimic în portbagajul taxiurilor, în eventualitatea că ar fi nevoit să fugă. Apoi rămase acolo, în timp ce ea pleca. Nu avea timp de despărţiri elaborate. Tocmai urcase tot ceea ce conta în viaţa lui într-un taxi condus de un străin zâmbitor, şi fusese nevoit să-l lase să plece.

Apoi se îndreptă spre primul taxi. Şoferul protestă faţă de modul în care Bean încălcase protocolul. Olanda era din nou un loc civilizat, acum că îşi recâştigase autoguvernarea, iar cozile erau respectate. Aparent, olandezii se mândreau acum că sunt mai buni la stat la coadă decât englezii, ceea ce era absurd, pentru că statul vesel la coadă era sportul naţional englez.

Bean îi dădu şoferului o monedă de douăzeci şi cinci de dolari, la care acesta se uită cu dispreţ.

— Acum dolarul e mai puternic decât euro, zise Bean. Îţi plătesc costul călătoriei, ca să nu pierzi nimic pentru că mi-am suit soţia în alt taxi.

— Încotro mergeţi? întrebă şoferul tăios, într-o engleză cu accent de BBC. Olandezii aveau într-adevăr nevoie de programe mai bune în propria limbă pentru ca toţi cetăţenii să nu fie obligaţi să privească tot timpul filme englezeşti şi să asculte posturi de radio englezeşti.

Bean nu-i răspunse până nu se urcă în maşină şi închise uşa.

— Du-mă la Amsterdam, zise.

— Cum?

— Cum ai auzit.

— Costă opt sute de dolari, zise şoferul.

Bean scoase o bancnotă de o mie de dolari din portmoneu şi i-o dădu.

— Unitatea video din maşină funcţionează? întrebă.

Şoferul scana ostentativ bancnota, verificând dacă nu e falsă. Bean îşi dori să fi folosit o bancnotă a Hegemoniei. Nu-ţi plac dolarii? Ia vezi cum îţi place asta! Dar era puţin

probabil ca cineva să primească bani ai Hegemoniei în orice scop zilele astea, cu feţele lui Peter şi Ahile la toate ştirile oraşului şi toate discuţiile despre faptul că Peter delapidase fondurile Hegemoniei.

Feţele lor erau şi pe video-ul din maşină, când în cele din urmă şoferul îl puse în funcţiune. „Bietul Peter”, gândi Bean. Acum ştia ce simţeau cardinalii şi contra cardinalii când apăreau doi care să revendice tronul Sf. Petru. „Ce gust minunat al istoriei, pentru el. Ce încurcătură pentru lume.”

Şi spre surprinderea lui, Bean descoperi că de fapt nu-i prea păsa că lumea e în încurcătură – dacă această încurcătură nu-i afecta propria familie.

„Acum sunt civil, îşi dădu el seama. Nu-mi pasă decât de modul în care aceste evenimente mondiale îmi vor afecta familia.”

Apoi îşi aminti: „Îmi păsa de evenimentele mondiale doar în măsura în care mă afectau pe mine. Râdeam de sora Carlotta pentru că ea îşi făcea atâtea griji.”

Dar lui îi păsa. Le urmărea. Le dădea atenţie. Îşi spunea că face asta ca să ştie unde ar fi mai în siguranţă, însă acum, având mult mai multe motive să-şi facă griji din cauza siguranţei, găsea întreaga poveste cu Peter şi Ahile profund plicticoasă. Peter era un prost dacă-şi închipuia că-l poate controla pe Ahile, prost să aibă încredere într-o sursă chineză într-o astfel de problemă. Cât de bine trebuie să-l fi cunoscut Ahile pe Peter, ca să ştie că-l va salva în loc să-l ucidă? Dar de ce să nu-l înţeleagă Ahile pe Peter? Nu trebuia decât să se gândească la ceea ce ar face el dacă ar fi în poziţia lui Peter, dar mai puţin inteligent.

Totuşi, deşi îl plictisea, povestea de la ştiri începea să aibă sens, combinată cu lucrurile pe care le ştia Bean. Delapidarea era desigur ceva ridicol, o dezinformare evidentă din partea lui Ahile, deşi toate naţiunile importante făceau caz de asta, cerând o anchetă: China, Rusia, Franţa. Ceea ce părea să fie adevărat era că Peter şi părinţii săi fugiseră din perimetrul Hegemoniei din Ribeirão Preto puţin înainte de ivirea zorilor în această

dimineaţă, merseseră cu maşina până la Araraquara apoi luaseră avionul spre Montevideo, unde primiseră permisiunea oficială să zboare în Statele Unite, ca invitaţi ai guvernului SUA.

Era, desigur, posibil ca plecarea lor bruscă să fi fost provocată de ceva ce făcuse Ahile sau de vreo informaţie despre planurile sale din viitorul apropiat. Dar Bean era destul de convins că aceste evenimente fuseseră declanşate de e-mailurile pe care el şi Petra le trimiseseră în această dimineaţă când primiseră mesajul lui Han Tzu. Aparent Wigginii fuseseră treji fie foarte târziu, fie foarte devreme, pentru că citiseră scrisorile aproape imediat ce fuseseră trimise. Le primiseră, descifraseră mesajul, îşi dăduseră seama de implicaţiile indiciului lui Han Tzu, apoi, aproape incredibil, îl convinseseră pe Peter să-i dea atenţie şi să plece fără întârziere.

Bean presupusese că va dura câteva zile până ce Peter să-şi dea seama de semnificaţia a ceea ce i se spusese. O parte a problemei era relaţia lui cu părinţii săi. Bean şi Petra ştiau cât de inteligenţi sunt Wigginii, dar cei mai mulţi oameni din cadrul Hegemoniei habar n-aveau, iar Peter cel mai puţin dintre toţi. Bean încercă să-şi imagineze scena când ei îi explicaseră că fusese păcălit de Ahile. Peter, crezându-şi părinţii atunci când îi spuneau că făcuse o greşeală? De neînchipuit.

Şi totuşi, trebuie să-i fi crezut imediat.

Sau fusese drogat.

Bean râse puţin gândindu-se la asta, apoi îşi ridică privirea de la video pentru că taxiul vira brusc. Ieşeau din drumul principal pe o stradă lăturalnică. Nu trebuia să se întâmple aşa.

Din reflex, Bean deschise uşa şi se aruncă afară înainte ca şoferul taxiului să poată apuca pistolul de pe scaun şi să-l ţintească. Glonţul ţiui pe lângă capul lui Bean în timp ce el atingea pământul şi se rostogolea. Taxiul opri şi şoferul coborî să termine treaba. Abandonându-şi bagajul, Bean se târî după colţ. Dar nu putea ajunge suficient de departe pe stradă – pe care nu era nimeni, aici

în districtul depozitelor – încât să iasă din raza de acţiune a unui glonţ dacă taximetristul îl urma pe strada principală.

O altă împuşcătură se auzi imediat ce trecu de colţul clădirii. Se gândi să se lipească de zid, în speranţa că trăgătorul era prost de-a binelea şi va trage după colţ fără să se uite.

Dar aşa ceva n-ar fi funcţionat, fiindcă al doilea taxi venea din curbă exact în faţa lui, iar şoferul îl ochi pe Bean cu pistolul său.

Se trânti la pământ şi două gloanţe loviră zidul în locul unde stătuse el. Printr-un noroc, saltul îl aduse exact în faţa primului şofer, care fusese într-adevăr atât de prost încât să vină de după colţ alergând cât putea de repede. Căzu peste Bean, iar când se izbi de pământ pistolul îi zbură din mână.

Bean s-ar fi repezit după armă, dar al doilea şofer coborâse deja din maşină şi ar fi putut să-l împuşte pe Bean înainte să o poată lua. Aşa că Bean se târî înapoi spre primul taxi, lăsat în ralanti pe marginea străzii. Oare ar putea pune maşina între el şi adversarii săi înainte ca ei să poată trage din nou?

Ştia că era imposibil. Dar nu avea altceva de făcut decât să încerce şi să spere că, la fel ca tipii răi din filme, cei doi vor ţinti prost şi-l vor rata de fiecare dată. Iar când se va fi urcat în taxi şi va fi demarat, ar fi fost foarte convenabil ca tapiţeria scaunului şoferului să fie făcută dintr-un material miraculos care să oprească gloanţele trase prin fereastra din spate.

Poc. Poc-poc. Apoi… o rafală de armă automată.

Cei doi şoferi de taxi nu aveau arme automate.

Bean se afla acum în faţa maşinii, mergând ghemuit. Spre surprinderea lui, niciunul din şoferi nu aştepta la colţ cu pistolul aţintit spre el. Poate fuseseră acolo cu o clipă în urmă, dar acum zăceau la pământ, ciuruiţi de gloanţe şi sângerând abundent.

Iar de după colţ se năpustiră doi bărbaţi cu aspect indonezian, unul având un pistol şi celălalt o mică armă

automată. Bean recunoscu modelul israelian, pentru că acestea erau armele pe care şi mica lui armată le folosea în misiunile în care trebuiau să-şi poată ascunde armele cât mai mult timp posibil.

— Vino cu noi! strigă unul din indonezieni.

Bean se gândi că asta părea o idee bună. Întrucât tentativa de asasinat inclusese un om de rezervă, ar fi putut include mai mulţi, şi cu cât ar pleca mai repede de acolo, cu atât mai bine. Desigur, nu ştia nimic despre aceşti indonezieni sau pentru ce se aflaseră acolo în acea clipă şi-i salvaseră viaţa, dar faptul că aveau arme şi nu trăseseră în el implica faptul că, măcar pe moment, îi erau cei mai apropiaţi prieteni.

Îşi înhaţă geanta şi alergă. Portiera din faţă a unei maşini germane neînmatriculate era deschisă, aşteptându-l. În clipa în care sări înăuntru spuse:

— Soţia mea – e în celălalt taxi.

— E în siguranţă, spuse bărbatul din spate, cel cu arma automată. Şoferul ei e de-al nostru. Ai ales foarte bine taxiul pentru ea. Foarte rău pentru tine.

— Cine sunteţi?

— Imigrant indonezian, răspunse şoferul cu un rânjet.

— Islamic, zise Bean. Alai te-a trimis?

— Nu, nu Alai. Singuri, spuse bărbatul.

Bean nu se osteni să-l corecteze. Dacă numele lui Alai nu însemna nimic pentru el, ce rost avea să continue?

— Unde e Petra? Soţia mea?

— Merge la aeroport. Nu foloseşte bilet de la tine.

Omul din spate îi întinse un bilet de avion.

— Merge aici.

Bean privi biletul. Damasc.

În aparenţă, misiunea lui Ambul dăduse rezultate. Damascul era, din toate punctele de vedere, capitala lumii islamice. Chiar dacă Alai se ascundea, era puţin probabil să se afle în altă parte.

— Suntem invitaţi acolo? întrebă Bean.

— Turişti, spuse cel din spate.

— Bine. Pentru că am lăsat în spital ceva pentru care s-ar putea să fim nevoiţi să ne întoarcem.

Căci era evident că oamenii lui Ahile – sau oricine ar fi fost – ştiau totul despre ceea ce făcuseră ei la Spitalul pentru Femei. De fapt… nu era aproape nicio şansă ca un lucru din ceea ce le aparţinea lor să fi rămas în spital.

Se întoarse şi se uită la bărbatul de pe bancheta din spate. Acesta scutura din cap.

— Ne pare rău, mi-au spus când am oprit aici şi i-am împuşcat pe ăia, paznicul din spital fura ce aţi lăsat acolo.

Bineînţeles. Nu te lupţi cu un paznic. Îl cumperi.

Acum totul îi era limpede. Dacă Petra ar fi luat primul taxi, nu ar fi avut loc un asasinat, ci o răpire. Nu era vorba de a-l ucide pe Bean – asta era doar un bonus. Era vorba despre copiii lui Bean.

Bean ştia că nu fuseseră urmăriţi. Fuseseră trădaţi când sosiseră. Volescu. Iar dacă Volescu era implicat, atunci embrionii furaţi trebuiau să fi avut probabil Cheia lui Anton. Nu exista niciun motiv ca cineva să vrea copiii lui dacă nu ar fi avut măcar o şansă să devină nişte genii, aşa cum era Bean.

Testul de faţadă al lui Volescu era probabil un fals. Volescu habar n-avea care dintre embrioni are Cheia lui Anton şi care nu. Vor fi implantaţi unor mame surogat şi vor vedea ce se întâmplă după naşterea lor. Bean fusese păcălit de Volescu la fel de sigur cum Peter fusese păcălit de Ahile. Dar ei nu avuseseră încredere în Volescu. Presupuseseră doar că nu e în aceeaşi echipă cu Ahile.

Deşi nu era necesar să fi fost el. Numai pentru că răpise gaşca lui Ender nu însemna că e singurul răpitor din lume. Copiii lui Bean, dacă aveau talentele lui, ar fi fost râvniţi de orice naţiune ambiţioasă sau lider militar în ascensiune. Creşte-i fără să ştie nimic despre părinţii lor adevăraţi, antrenează-i pe Pământ la fel de intens cum fuseseră antrenaţi Bean şi ceilalţi copii la Şcoala de Luptă, şi la vârsta de nouă sau zece ani puteau fi puşi la comanda strategiei şi tacticii armatei respective.

Putea fi chiar o schemă antreprenorială. Poate

Volescu făcuse asta singur, angajând asasinii, mituind paznicii, pentru a putea vinde copiii mai târziu la un preţ mai mare.

— Îmi pare rău, veşti proaste, spuse bărbatul de pe bancheta din spate. Dar tot mai ai un copil, da? Soţia, da?

— Da, unul, zise Bean.

Dacă aveau un noroc extraordinar.

Ceea ce nu părea să fie cazul pe moment.

Totuşi, mergeau la Damasc. Dacă Alai chiar îi luase sub protecţia lui, Petra va fi în siguranţă acolo. Petra şi poate copilul – care la urma urmelor ar putea avea Cheia lui Anton şi ar putea fi condamnat să moară înainte de a apuca vârsta de douăzeci de ani. Cel puţin ei doi vor fi în siguranţă.

Dar mai erau toţi ceilalţi, copii ai lui Bean şi ai Petrei care vor fi crescuţi de străini ca nişte unelte, ca nişte sclavi.

Fuseseră nouă embrioni. Unul fusese implantat, trei fuseseră eliminaţi. Rămâneau cinci în posesia lui Volescu, a lui Ahile sau a oricui îi luase.

Doar dacă Volescu nu găsise un mod de a-i ascunde pe cei trei presupuşi eliminaţi, schimbând cumva containerele. Puteau exista deci opt embrioni sau poate nu, ci doar cei cinci despre care ştiau. Bean şi Petra îl priviseră amândoi pe Volescu foarte atent ca să nu poată să-i ascundă pe primii trei, nu-i aşa?

Folosindu-şi voinţa, Bean îşi îndepărtă gândurile de la problemele în privinţa cărora nu putea face nimic pe moment, şi evalua situaţia.

— Vă mulţumesc, le spuse bărbaţilor din maşină. Am fost neglijent. Fără voi aş fi fost mort.

— Nu neglijent, zise cel din spate. Tânăr îndrăgostit. Soţia cu copilul. Timpul speranţelor.

Urmat imediat, înţelese Bean, de un timp al disperării. N-ar fi trebuit să fie de acord să aibă copii, indiferent cât de mult ar fi vrut Petra, indiferent cât ar fi iubit-o pe Petra, indiferent cât ar fi tânjit după copii, după familie. Ar fi trebuit să rămână ferm pe poziţie, fiindcă

atunci nu s-ar fi întâmplat ceea ce se întâmpla acum. Duşmanii n-ar fi avut ce să fure de la el. El şi Petra ar fi fost încă în vreo ascunzătoare, nedetectaţi, pentru că n-ar fi fost nevoiţi să se ducă la un şarpe ca Volescu.

— Copiii buni, zise omul din spate. Te sperie, te înnebunesc. Cineva răpeşte copiii, cineva le face rău, tu înnebuneşti. Dar buni oricum. Copiii buni.

Mda. Bine. Poate că Bean reuşea să trăiască suficient ca să-şi dea seama de asta, poate că nu.

Căci acum ştia care era scopul vieţii sale, pentru tot timpul care îi mai rămăsese înainte să moară de gigantism.

Trebuia să-şi recapete copiii. Fie că urmau să se nască sau nu, ei existau acum, fiecare cu propria identitate genetică, fiecare trăind. Înainte de a-i fi luaţi, nu însemnaseră pentru el nimic altceva decât nişte celule într-o soluţie – singurul care conta fusese cel implantat Petrei, cel care urma să crească şi să devină parte din familie. Dar acum toţi erau importanţi. Toţi erau vii, pentru că altcineva îi luase şi intenţiona să se folosească de ei.

Îi regreta chiar şi pe cei care fuseseră eliminaţi. Chiar dacă testul ar fi fost real, chiar dacă ar fi avut Cheia lui Anton, ce drept avea el să le şteargă identitatea genetică doar pentru că în altruismul lui voia să-i scutească de suferinţele unei vieţi atât de scurte ca a lui?

Brusc îşi dădu seama la ce se gândea. Ce sens avea.

„Soră Carlotta, întotdeauna ai vrut să devin creştin – şi nu doar creştin, ci catolic. Ei, iată-mă gândind că imediat ce sperma şi ovulul se combină devin o viaţă umană, şi e o greşeală să-i faci rău.

Ei bine, nu sunt catolic şi nu e ceva rău să-mi doresc copii care să aibă o viaţă întreagă, în loc de acea cincime de viaţă care mi-e destinată mie.

Dar cu ce sunt eu diferit, aruncând acei trei embrioni, de Volescu? El a aruncat douăzeci şi doi, eu am aruncat trei. El aşteptase să se dezvolte timp de doi ani – gestaţia plus un an – dar în final, care era diferenţa?”

Oare sora Carlotta l-ar condamna pentru asta? Comisese un păcat mortal? Primea acum ceea ce merita,

pierzând cinci pentru că aruncase cu bună-ştiinţă trei?

Nu, nu şi-o putea imagina spunându-i asta. Sau chiar gândind-o în sinea ei. Ea s-ar fi bucurat că în cele din urmă se hotărâse să aibă un copil. S-ar fi bucurat ca Petra să fie într-adevăr însărcinată.

Dar ar fi fost de acord cu el că toţi cinci erau acum în mâinile altcuiva, puteau fi implantaţi de altcineva şi ajunge copii, iar el nu trebuia să-i abandoneze. Trebuia să-i găsească, să-i salveze şi să-i aducă acasă.

12
STINGEREA FOCURILOR

From: Han Tzu
To: Tigrul Zăpezilor
Re: pietre

Sunt mulţumit şi onorat să am din nou şansa de a-mi oferi umilul sfat Luminăţiei Voastre. Sfatul meu precedent de a ignora grămezile de pietre de pe drumuri a fost în mod evident o prostie, iar Domnia Voastră aţi considerat că ar fi mult mai înţelept dacă aţi declara ilegal transportul pietrelor.

Acum am din nou gloriosul privilegiu să dau un sfat prost celui care nu are nevoie de sfaturi.

Iată cum văd eu problema:

1. După ce aţi dat o lege împotriva transportului de pietre, nu mai puteţi da înapoi abrogând legea fără să daţi dovadă de slăbiciune.

2. Legea împotriva pietrelor vă pune în situaţia de a aresta femei şi copii, lucru filmat şi difuzat în afara graniţelor Indiei, spre consternarea Republicii Populare Universale.

3. Coastele Indiei fiind atât de întinse, iar flota noastră atât de mică, nu putem împiedica o contrabandă cu astfel de filme.

4. Pietrele blochează drumurile, făcând transportul de trupe şi aprovizionarea greu de prevăzut şi periculoase, modificând orarele.

5. Grămezile de pietre au fost numite „Marele Zid al Indiei” sau cu alte nume care le fac să fie un simbol al sfidării revoluţionare a Republicii Populare Universale.

M-aţi testat, sugerând că există doar două posibilităţi, care în înţelepciunea Dumneavoastră ştiaţi că ar conduce la consecinţe dezastruoase. Abrogând legea sau încetând aplicarea ei aţi încuraja pe viitor încălcări ale altor legi. O aplicare mai strictă nu ar reuşi decât să

creeze martiri, să înfierbinte opoziţia, să ne facă de ruşine în ochii naţiunilor barbare ignorante, şi să încurajeze încălcarea legilor.

Printr-un noroc incredibil nu am picat inteligentul Dumneavoastră test. Am găsit o a treia, alternativă pe care deja o prevăzuserăţi:

Înţeleg acum că planul măreţ al Domniei voastre este să umplem camioane cu nisip fin şi pietre mari. Soldaţii vor merge în satele care au construit asemenea baricade înalte. Vor pune camioanele în spatele baricadelor şi vor arunca pietrişul şi bolovanii în faţa grămezii lor, şi nu deasupra ei.

1. Poporul indian rebel şi nerecunoscător va reflecta asupra diferenţei dintre Marele Zid al Indiei şi Nisipul şi Pietrele Chinei.

2. Pentru că veţi bloca toate drumurile care vin şi pleacă din fiecare sat, nu vor mai putea primi camioanele şi autobuzele până nu vor înlătura atât Marele Zid al Indiei, cât şi Nisipul şi Pietrele Chinei.

3. Vor constata că nisipul e prea fin, iar pietrele sunt prea mari ca să fie mutate uşor. Efortul depus pentru eliberarea drumurilor le va fi învăţătură de minte, fără a mai trebui pedepsită vreo persoană.

4. Orice film scos din India va arăta că nu am făcut cu drumurile lor altceva decât ceea ce au făcut ei înşişi de bunăvoie, doar că la alt nivel. Iar singura pedeapsă pe care o vor vedea străinii va fi indieni culegând şi mutând pietre, lucru foarte apropiat de ceea ce făceau chiar ei la început.

5. Pentru că nu sunt destule camioane în India care să ducă nisip şi pietre decât într-o mică parte din satele care au construit un Mare Zid al Indiei, satele care beneficiază de acest tratament vor fi alese cu grijă pentru a ne asigura că sunt blocate un număr maxim de drumuri, întrerupând comerţul şi aprovizionarea cu alimente în toată India.

6. De asemenea, vă veţi asigura că rămân suficiente drumuri deschise pentru aprovizionarea noastră, dar punctele de control vor fi plasate departe de sate şi în

locuri unde nu pot fi filmate de la distanţă. Nu se va permite trecerea niciunui camion civil.

7. Unor sate înfometate li se vor furniza mici cantităţi de alimente paraşutate de armata chineză, care vor apărea ca nişte salvatori care aduc hrană celor care suferă nevinovaţi datorită acţiunilor acelor rebeli şi nesupuşi care blochează drumurile. Vom oferi filme cu aceste acţiuni umanitare ale armatei noastre tuturor agenţiilor de ştiri străine.

Aplaud înţelepciunea Domniei Voastre de a vă fi gândit la acest plan şi vă mulţumesc că aţi permis cuiva atât de nesăbuit ca mine să examineze modul Dumneavoastră de gândire şi să observe cum schimbaţi o neplăcere într-o lecţie măreaţă pentru nerecunoscătorul popor indian. Doar dacă, la fel ca data trecută, nu aveţi un alt plan mult mai subtil şi mai înţelept, pe care nu am fost capabil să-l anticipez.

Din partea acestui copil care se prosternează la picioarele Domniei Voastre pentru a primi înţelepciunea,

Han Tzu

Peter nu voia să se ridice din pat.

Aşa ceva nu i se mai întâmplase în viaţa lui.

Nu, nu era chiar adevărat. Adesea voise să nu se ridice din pat, dar se ridicase în cele din urmă. Ceea ce era diferit astăzi era că se afla încă în pat la nouă jumătate dimineaţa, deşi avea programată o conferinţă de presă peste mai puţin de jumătate de oră în sala de conferinţe a hotelului O. Henry din oraşul său natal Greensboro, Carolina de Nord.

Nu putea da vina pe fusul orar. Între Ribeirão Preto şi Greensboro decalajul era de numai o oră. Ar fi fost jenant să nu se poată ridica din pat. Deci se va ridica. Foarte curând.

Asta nu avea nicio importanţă. Poate că deocamdată încă deţinea titlul de Hegemon, dar în multe ţări existau oameni cu titluri ca „rege”, „duce” sau „marchiz” care găteau, făceau fotografii sau reparau maşini ca să aibă din

ce trăi. Poate ar fi trebuit să se întoarcă la colegiu sub un alt nume şi să se pregătească pentru o carieră precum cea a tatălui său, să lucreze liniştit pe undeva pentru vreo companie.

Sau s-ar putea duce în baie să umple cada cu apă, să se scufunde şi să inspire apa. Câteva clipe de panică şi zbatere, apoi întreaga problemă ar dispărea. De fapt, dacă s-ar fi lovit foarte tare în diferite locuri de pe corp ar fi putut părea că se luptase cu un atacator şi fusese asasinat. Ar putea chiar să fie considerat un martir. Cel puţin oamenii ar crede că era suficient de important ca să aibă un duşman care să considere că merită asasinat.

„Într-un minut, gândi Peter, o să mă scol şi o să fac un duş ca să nu arăt şifonat în faţa presei.”

„Ar trebui să pregătesc o declaraţie, se mai gândi. Ceva de efect ca: «De ce nu sunt atât de patetic şi stupid cum demonstrează recentele mele acţiuni.» Sau poate abordarea directă: «De ce sunt chiar mai patetic şi mai stupid decât indică recentele mele acţiuni.»”

Dat fiind trecutul său recent, probabil ar fi salvat din cadă, ar fi resuscitat, apoi cineva ar observa vânătăile de pe corp şi lipsa unui atacator, şi va apărea povestea despre patetica sa încercare de a face o tentativă de suicid să arate ca o crimă brutală, iar viaţa sa ar fi şi mai lipsită de sens decât era deja.

O altă bătaie în uşă. Oare menajera nu ştia să citească semnul „nu deranjaţi”? Era scris în patru limbi. Era posibil să nu cunoască niciuna dintre ele? Fără îndoială era o analfabetă şi în a cincea.

Mai erau douăzeci şi cinci de minute până la conferinţa de presă. „Am aţipit? Ar fi nostim. Doar… să… adorm. Scuze, am dormit prea mult. Am fost atât de ocupat. E o muncă extenuantă să predai – unui ucigaş megaloman – tot ceea ce ai construit într-o viaţă întreagă.

Cioc, cioc, cioc. E bine că nu m-am sinucis; toate bătăile astea în uşă mi-ar fi distrus concentrarea şi mi-ar fi stricat cu totul scena morţii. Ar trebui să mor ca Seneca, cu un ultim discurs reuşit. Sau ca Socrate, deşi ar fi mai

greu, căci nu am cucută, ci doar o cadă. Totuşi, fără lame. Nu mi-a crescut barba suficient ca să am nevoie. Încă un semn că nu sunt decât un puşti prost căruia nu ar fi trebuit niciodată să i se permită să joace un rol în lumea adulţilor.”

Zăvorul alunecă şi uşa camerei zbură în lături izbindu-se de perete.

Revoltător! Cine îndrăznea să folosească un şperaclu la uşa lui?

Şi nu numai un şperaclu! Cineva reuşise să desfacă ivărul şi acum uşa era larg deschisă.

Asasinii! Ei bine, lasă-i să mă ucidă în pat, privindu-i în faţă, nu ghemuindu-mă ca un laş într-un colţ şi implorându-i să nu tragă.

— Bietul copil, făcu mama lui.

— E deprimat, zise tatăl. Nu râde de el.

— Nu pot să nu mă gândesc prin ce a trecut Ender, luptând cu Furnicile aproape în fiecare zi, săptămâni de-a rândul, complet epuizat, şi totuşi întotdeauna s-a ridicat şi a pornit din nou la luptă.

Peter ar fi vrut să ţipe la ea. Cum îndrăznea să compare clipele prin care tocmai trecuse el cu legendara „suferinţă” a lui Ender? Ender nu a pierdut niciodată nicio bătălie, nu se gândea la asta? Iar el tocmai pierduse războiul! Avea dreptul să doarmă.

— Gata? Un, doi, trei.

Peter simţi cum salteaua alunecă de pe pat până când el fu răsturnat cu greutate pe podea, lovindu-se cu capul de rama patului.

— Au! strigă.

Nu era un nobil ultim cuvânt care să fie înregistrat pentru posteritate? Cum marele Peter Wiggin, Hegemon al Pământului (şi, desigur, fratele lui Ender Wiggin, sfântul salvator) şi-a întâmpinat sfârşitul?

Suferise o teribilă lovitură la cap pe când părinţii săi îl târau cu forţa afară din patul unui hotel, în dimineaţa de după evadarea sa umilitoare din propriul apartament unde nu fusese ameninţat de absolut nimeni, iar el nu avea nicio

dovadă a vreunui pericol iminent privind persoana lui.

Şi care fuseseră ultimele sale cuvinte?

O propoziţie dintr-un singur cuvânt, destinat să fie gravat pe monumentul lui. Au.

— Nu cred că-l putem duce la duş fără să-i atingem sacra persoană, zise mama.

— Ai dreptate.

— Iar dacă îl atingem, există posibilitatea să cădem morţi pe loc.

Alţi oameni aveau mame compătimitoare, tandre, liniştitoare, înţelegătoare. Mama *lui* era o scorpie sarcastică şi care era limpede că îl urăşte şi că îl urase întotdeauna.

— Găleata cu gheaţă, zise tatăl.

— Fără gheaţă.

— Dar conţine apă.

Era prea stupid. Vechea şmecherie cu aruncatul apei pe adolescentul somnoros.

— Plecaţi. Mă scol în câteva minute.

— Ba nu, zise mama. Te scoli acum. Tatăl tău umple găleata cu gheaţă. Auzi cum curge apa.

— OK, OK, plecaţi ca să pot să mă dezbrac şi să mă duc la duş. Sau totul e doar un subterfugiu ca să mă puteţi vedea din nou dezbrăcat? N-o să mă lăsaţi niciodată să uit cum îmi schimbaţi scutecele, aparent asta a fost o etapă foarte importantă în viaţa voastră.

I se răspunse aruncându-i-se apă pe faţă. Nu o găleată întreagă, dar destul cât să se ude pe cap şi pe umeri.

— Scuze că n-am avut timp s-o umplu, zise tatăl. Dar când ai început să-i faci aluzii sexuale grosolane soţiei mele, a trebuit să folosesc orice cantitate de apă aveam la îndemână ca să te fac să taci înainte să fiu nevoit să-ţi fac praf mutriţa de copil năzdrăvan.

Peter se ridică de pe salteaua de jos şi-şi scoase pantalonii în care dormea.

— Asta aţi venit să vedeţi?

— Categoric, zise tatăl. Ai greşit, Theresa: chiar are

coaie.

— Se pare că nu suficient.

Peter se strecură printre ei şi trânti uşa băii în urma lui.

Jumătate de oră mai târziu, după ce făcuse presa să aştepte doar zece minute peste ora anunţată, Peter urcă singur pe platforma de la capătul unei săli de conferinţe aglomerate. Toţi reporterii ţineau camerele ridicate, cu obiectivele pândind printre degetele pumnilor strânşi. Era cea mai bună audienţă pe care o avusese vreodată la o conferinţă de presă – deşi, ca să fim sinceri, nu ţinuse niciuna în Statele Unite. Poate aici toate erau la fel.

— Sunt la fel de surprins ca şi voi că mă aflu astăzi aici, zise Peter cu un zâmbet. Dar trebuie să spun că sunt recunoscător persoanei care mi-a oferit informaţiile care mi-au permis să scap, împreună cu familia mea, din locul care cândva a fost un rai al siguranţei, dar care a devenit pentru mine cel mai periculos loc din lume. De asemenea, sunt recunoscător guvernului Statelor Unite, care nu numai că m-a invitat să mut sediul Hegemoniei aici, desigur temporar, ci a şi desemnat un număr generos de agenţi ai Serviciilor Secrete care să supravegheze zona. Nu cred că sunt necesari, cel puţin nu atât de mulţi, dar mă rog, până de curând n-am considerat că aş avea nevoie de vreo protecţie în interiorul sediului Hegemoniei din Ribeirão Preto.

Zâmbetul lui invita la râs, şi se râse. Era mai mult o eliberare a tensiunii decât amuzament adevărat, dar mergea. Tatăl lui subliniase asta – fă-i să râdă din când în când, ca toată lumea să se simtă relaxată. O să-i facă să creadă că şi tu eşti relaxat şi încrezător.

— Informaţiile mele dau de înţeles că niciunul dintre mulţii angajaţi loiali ai Hegemoniei nu se află în niciun fel de pericol, iar când noul sediu permanent va fi stabilit, îi invit pe toţi cei care doresc să-şi reia slujbele. Cei care nu ne sunt loiali bineînţeles că au deja alte slujbe.

Din nou râsete – dar şi câteva evidente murmure

dezaprobatoare. Presa mirosea scandalul şi nu era deloc de ajutor faptul că Peter părea – şi chiar era – atât de tânăr. Umor, da, dar nu trebuia să arăţi ca un puşti care face pe deşteptul. Mai ales să nu arăţi ca un puşti care face pe deşteptul, dar ai cărui părinţi au trebuit să-l scoată cu forţa din pat de dimineaţă.

— Nu voi da nicio informaţie care să-l trădeze pe recentul meu binefăcător. Atât vă pot spune: brusca şi nedorita mea călătorie – dezmembrarea Hegemoniei – este întru totul din vina mea.

Poftim. Un copil n-ar spune aşa ceva. Nici măcar politicienii adulţi nu obişnuiesc să spună aşa ceva.

— Contrar sfatului comandantului meu militar şi al altora, l-am adus la sediul meu pe celebrul Achilles Flandres, la cererea lui şi crezând asigurările lui de loialitate faţă de mine. Am fost avertizat că nu pot avea încredere în el, iar eu am ţinut cont de aceste avertizări. Cu toate acestea, am crezut că sunt suficient de inteligent şi atent ca să detectez din timp orice trădare din partea lui. A fost un calcul greşit. Mulţumită ajutorului altora, nu a fost o greşeală fatală.

Informaţiile răspândite de Achilles Flandres în fostul sediu al Hegemoniei despre presupusa mea delapidare sunt, desigur, false. Întotdeauna registrele contabile ale Hegemoniei au fost publice. Gama larga de venituri şi cheltuieli a fost publicată anual pe net, iar în această dimineaţă am pus atât întregul set de registre ale Hegemoniei, cât şi registrele mele personale pe un site securizat la adresa „Dezvăluirea Finanţelor Hegemoniei”. Cu excepţia câtorva elemente secrete din buget, despre care orice analist militar vă poate spune că abia ajung pentru puţinele acţiuni militare ale biroului meu din ultimii câţiva ani, fiecare dolar este contabilizat. Da, ţinem contabilitatea în dolari, fiindcă moneda Hegemoniei a fluctuat mult, dar pe un trend puternic descendent în ultimii ani.

Din nou râsete. Dar toată lumea scria cu înfrigurare, iar el putea vedea cum politica de destăinuire totală dădea

roade.

— În afară de faptul că veţi vedea cu ochii voştri că nu s-a furat nimic de la Hegemonie, continuă Peter, veţi vedea şi că Hegemonia a funcţionat cu fonduri extrem de reduse. A însemnat o provocare să fii poliţia între naţiunile unei lumi care se opune tendinţei imperialiste ale aşa-zisei „Republici Populare Universale”, cunoscută şi sub numele de Imperiul Chinez. Am fost extrem de recunoscători acelor ţări care au continuat să sprijine Hegemonia la un nivel sau altul. Din respect pentru unele dintre ele care au preferat să păstreze secretă contribuţia lor, am retras vreo douăzeci de nume. Sunteţi liberi să speculaţi asupra identităţii lor, dar eu nu vă voi spune nici da, nici nu, doar vă informez cu toată sinceritatea: China nu este una dintre acestea.

Se auzi un hohot şi mai puternic, iar câţiva oameni chiar aplaudară de câteva ori.

— Sunt scandalizat că uzurpatorul Achilles Flandres a pus în discuţie credibilitatea Ministrului Colonizării. Dar dacă exista vreo îndoială asupra planurilor lui Flandres, faptul că aceasta a fost prima sa acţiune ar trebui să vă spună multe despre planurile lui de viitor pentru noi toţi. Achilles Flandres nu-şi va afla odihna până ce toate fiinţele umane nu vor fi sub controlul său complet. Sau, desigur, moarte.

Peter făcu o pauză, lăsă privirea în jos pe tribună de parcă ar fi avut acolo notiţe, deşi desigur nu avea.

— Singurul lucru pentru care totuşi nu regret că l-am adus pe Achilles Flandres la Ribeirão Preto este că acum am avut ocazia să-l cunosc ca om – cu toate că îl includ în această categorie numai în sens foarte larg. Achilles Flandres şi-a dobândit puterea în lume nu prin propria inteligenţă şi curaj, ci exploatând inteligenţa şi curajul altora. A pus la cale răpirea copiilor care l-au ajutat pe fratele meu, Ender Wiggin, să salveze omenirea de invadatorii extraterestri. De ce? Pentru că ştia că el nu ar fi putut avea nicio speranţă să guverneze lumea dacă vreunul dintre ei ar fi luptat împotriva lui.

Puterea lui Achilles Flandres vine din voinţa altora de a-i crede minciunile. Dar minciunile nu-i vor mai aduce noi aliaţi aşa cum o făceau în trecut. A înhămat China la căruţa sa şi o mână ca pe un bou. Dar l-am auzit râzând de bieţii fraieri din guvernul chinez care l-au crezut, bătându-şi joc de ei pentru bietele lor ambiţii, spunându-mi cât sunt de nedemni ca unul ca el să le conducă destinele.

Fără îndoială că multe astfel de declaraţii au făcut parte din tentativa lui de a mă convinge că nu mai lucrează cu ei. Dar ridiculiza foarte dur oameni al căror nume îl menţiona. Dispreţul pentru ei era real. Aproape mi-a părut rău de ei – pentru că, dacă puterea lui s-ar stabiliza vreodată şi nu ar mai avea nevoie de ei, atunci şi ei ar înţelege ceea ce înţeleg eu.

Desigur, şi pe mine mă dispreţuia, iar dacă acum râde de mine, nu pot decât să fiu de acord cu el. Am fost tras pe sfoară, doamnelor şi domnilor. De fapt, mă alătur unui grup distins, din care fac parte cei care au căzut de la putere în Rusia după răpiri, cei care suferă acum fiind prizonieri politici după cucerirea Indiei de către China, şi cei care chiar în acest moment arestează oameni în India pentru că… mută pietre.

Sper doar că mă voi dovedi ultima persoană atât de orgolioasă şi stupidă care să creadă că Achilles Flandres poate fi controlat sau exploatat pentru a servi unui ţel mai înalt. Achilles Flandres îşi serveşte doar propriul ţel – plăcerea sa. Iar ceea ce i-ar face lui plăcere… ar fi să domnească peste fiecare bărbat, femeie sau copil din rasa umană.

Nu am făcut o prostie când am angajat Hegemonia în lupta împotriva acţiunilor imperialiste ale guvernului chinez. Acum, din cauza greşelilor mele, prestigiul Hegemoniei a scăzut temporar. Dar opoziţia mea faţă de opresiunea Imperiului Chinez asupra a mai mult de jumătate din lume nu a scăzut. Sunt un duşman implacabil al împăraţilor.

Aici era un moment potrivit în care să se oprească.

Peter înclină scurt capul pentru a primi aplauzele lor

politicoase. Unii din mulţime aplaudau mai mult decât politicos – dar erau şi alţii care nu băteau deloc din palme.

Apoi începură întrebările, dar fiindcă el îşi recunoscuse vina de la început le făcu faţă uşor. Doi reporteri încercară să obţină mai multe date despre sursa care îi dăduse informaţiile şi care fusese aceasta, dar Peter nu spuse decât:

— Dacă vorbesc mai mult despre acest subiect, cineva care a fost amabil cu mine va muri cu siguranţă. Sunt surprins că puneţi astfel de întrebări.

După ce spuse acest lucru şi a doua oară – cuvânt cu cuvânt – nimeni nu mai puse astfel de întrebări.

Cât despre întrebările care conţineau acuzaţii voalate, el fu de acord cu toţi cei care sugerau că făcuse o prostie. Când fu întrebat dacă se dovedise prea prost pentru a deţine postul de Hegemon, prima lui replică fu o glumă:

— Mi s-a spus când am acceptat slujba că însăşi acceptarea ei dovedeşte că sunt prea prost ca să-i fac faţă.

Lumea desigur râse. Apoi el continuă:

— Dar am încercat să folosesc această funcţie pentru a servi cauza păcii şi autoguvernării în întreaga lume, şi provoc pe oricine să aducă dovezi că am făcut altceva decât să avansez această cauză cât mai mult posibil cu resursele pe care le-am avut.

Cincisprezece minute mai târziu, îşi cerea scuze că nu mai are timp.

— Dar vă rog să-mi transmiteţi orice întrebare aţi avea, iar eu şi echipa mea vom încerca să vă răspundem la timp. Încă un cuvânt înainte de a pleca.

Toţi tăcură, aşteptând.

— Fericirea viitoare a omenirii depinde de oamenii de treabă care vor să trăiască în pace cu vecinii lor, de cei care doresc să-şi protejeze vecinii de instigatori. Eu sunt doar unul dintre aceşti oameni. Probabil nu cel mai bun dintre ei şi sper până la Dumnezeu să nu fiu eu cel mai deştept. Dar se întâmplă să fiu cel căruia i s-a încredinţat postul de Hegemon. Până expiră mandatul meu sau sunt

înlocuit în mod legal de către statele care au sprijinit Hegemonia, voi continua să onorez acest post.

Izbucniră aplauze – şi de data asta îşi permise să creadă că ar putea fi şi ceva entuziasm adevărat în ele. Se întoarse extenuat în camera lui.

Mama şi tatăl lui erau acolo, aşteptându-l. Refuzaseră să coboare cu el.

— Dacă mama şi tatăl tău sunt cu tine, zisese tatăl, ar fi mai bine ca asta să fie conferinţa de presă în care îţi dai demisia. Dar dacă intenţionezi să păstrezi postul, atunci coboară singur. Numai tu. Fără nicio echipă. Fără părinţi. Fără prieteni. Doar tu.

Tatăl lui avusese dreptate. Şi mama avusese dreptate. Ender, binecuvântată fie inimioara lui, era exemplul pe care trebuia să-l urmeze. Dacă pierzi, pierzi, dar nu te predai.

— Cum a mers? întrebă mama.

— Destul de bine, cred, răspunse Peter. Mi-au pus întrebări timp de un sfert de oră, dar începuseră să se repete sau să o ia în direcţii periculoase aşa că le-am spus să-mi trimită pe mail restul întrebărilor. S-a dat la ştiri?

— Am urmărit treizeci de posturi de ştiri şi cele mai importante douăzeci de reţele, şi majoritatea au transmis în direct.

— Deci v-aţi uitat? întrebă Peter.

— Nu, doar treceam de la un canal la altul, zise mama. Dar ceea ce am văzut părea a fi bine. Nici n-ai clipit. Cred că ai salvat situaţia.

— Vom vedea.

— Pe termen lung, spuse tatăl. O să ai câteva săptămâni agitate. Mai ales că poţi să fii sigur că Ahile încă nu şi-a golit coşul.

— O analogie la coşul cu săgeţi? Eşti aşa bătrân!

Râseră la gluma lui.

— Mamă. Tată. Mulţumesc.

— Nu am făcut decât ceea ce ştiam că mâine ţi-ai fi dorit să fi făcut azi.

Peter aprobă din cap. Apoi se aşeză pe marginea

patului.

— Doamne, nu pot să cred ce tâmpit am fost. Nu pot să cred că nu i-am ascultat pe Bean, Petra, Suri şi…

— Şi pe noi, sări mama în ajutorul lui.

— Şi pe voi, şi pe Graff.

— Te-ai încrezut în propria judecată, spuse tatăl, şi exact asta trebuia să faci. Ai greşit de data asta, dar nu ai greşit prea des, şi mă îndoiesc că vei mai greşi vreodată.

— Pentru Dumnezeu, zise mama, să nu începi să-ţi supui deciziile la vot. Sau să urmăreşti sondajele de opinie, sau să încerci să ghiceşti cum vor apărea acţiunile tale în ochii presei.

— N-o să fac asta.

— Pentru că, vezi tu, eşti Locke. Ai încheiat deja un război. Peste câteva zile sau săptămâni, presa o să înceapă să-şi amintească asta. Şi eşti şi Demostene – ai ceva adepţi fervenţi.

— Am avut, zise Peter.

— Au văzut ceea ce se aşteptau din partea lui Demostene. Nu te-ai fofilat, nu te-ai scuzat, ai luat asupra ta oprobriul pe care îl meritai şi ai respins acuzaţiile false. Ai arătat dovezile tale…

— Ăsta a fost un sfat bun, tată, mulţumesc.

— Şi, continuă mama, ai arătat curaj.

— Fugind din Ribeirão Preto înaintea celor la fel de strălucitori ca mine?

— Ridicându-te din pat, răspunse ea.

Peter scutură din cap.

— Atunci curajul meu nu e decât unul împrumutat.

— Nu împrumutat, zise mama. Acumulat. În noi. Ca într-o bancă. Am văzut că ai curaj şi am păstrat puţin pentru tine când o să-ţi lipsească temporar şi o să ai nevoie.

— O problemă de cash flow, atâta tot, zise şi tatăl.

— De câte ori voi doi o să mă mai salvaţi de mine însumi înainte ca drama să-şi urmeze cursul? întrebă Peter.

— Cred că… de şase ori, făcu tatăl.

— Nu, opt.
— Vă credeţi simpatici.
— Mmmm.
Cineva bătu la uşă.
— Room service! strigă o voce de afară.
Tatăl ajunse la uşă din doi paşi.
— Trei sucuri de roşii? întrebă.
— Nu, nu, nimic de genul ăsta. Prânzul. Sandvişuri, îngheţată.
Chiar liniştit astfel, tatăl păşi în lături din faţa uşii şi o deschise atât cât îngăduia zăvorul. Nimeni nu trase cu arma, iar tipul cu mâncarea râse.
— Of, toată lumea uită de asta, se întâmplă întotdeauna.
Tatăl deschise uşa şi ieşi afară suficient ca să se asigure că nu mai era nimeni pe hol, în spatele omului de la room service.
Când chelnerul intră pe uşă, Peter se retrase să iasă din raza lui vizuală, exact la timp ca s-o vadă pe mama lui strecurând un pistol în poşetă.
— De când ai început să faci bagajele? o întrebă.
— De când şeful securităţii tale s-a dovedit a fi bun prieten cu Ahile, zise ea.
— Ferreira?
— A spus presei că a instalat programe-spion ca să afle cine delapida fondurile şi că a fost şocat să descopere că tu erai.
— Of, făcu Peter. Bineînţeles că au ţinut o contraconferinţă de presă.
— Dar aproape toţi au transmis în direct conferinţa ta, iar din a lui au dat doar extrase. Şi peste tot imaginile cu Ferreira au fost urmate de imagini cu tine, anunţând că expui pe net registrele financiare.
— Pariez că serverul a căzut.
— Nu, toate agenţiile de ştiri şi-au făcut în primul rând copii.
Tatăl lui terminase de semnat pentru masă şi chelnerul plecase, iar uşa era din nou închisă.

— Hai să mâncăm, zise tatăl. Dacă îmi amintesc bine, aici întotdeauna au avut mâncare bună.

— E bine să fii acasă, adăugă mama. Mă rog, nu chiar acasă, dar oricum în oraş.

Peter luă o îmbucătură şi mâncarea era într-adevăr bună.

Comandaseră exact sandvişurile pe care le-ar fi comandat şi el, atât de bine îl cunoşteau. Vieţile lor erau centrate în jurul copiilor lor. El n-ar fi putut să le comande lor sandvişuri. Erau trei locuri în jurul măsuţei pe roţi aduse de chelner. Ar fi trebuit să fie cinci.

— Îmi pare rău, zise.

— Pentru ce? întrebă tatăl lui, cu gura plină.

— Pentru că sunt singurul vostru copil pe Pământ.

— Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut să nu fie niciunul. Şi mama sa se aplecă şi-l bătu pe mână.

13
CALIFUL

From: Graff%pilgrimage@colmin. gov
To:Locke%erasmus@polnet. gov
Re: cea mai bună parte a valorii

Ştiu că nu vrei veşti de la mine. Dar dat fiind faptul că nu mai ai o situaţie sigură, iar duşmanul nostru comun îşi joacă din nou rolul pe scena lumii, vă ofer ţie şi părinţilor tăi azil. Nu sugerez să intraţi în programul de colonizare. Din contră – vă consider singura speranţă de a uni opoziţia faţă de duşmanul nostru. De aceea protecţia ta fizică este de maximă importanţă pentru noi.

Din acest motiv am fost autorizat să vă invit într-un loc din afara planetei pentru câteva zile, săptămâni, luni. Există conexiuni complete la net şi vă puteţi întoarce pe Pământ în patruzeci şi opt de ore de la formularea cererii. Nimeni nu va şti că aţi plecat. Dar veţi fi la adăpost de orice tentativă de asasinat sau răpire a ta sau a părinţilor tăi.

Te rog, ia-o în serios. Acum, că ştim că adversarul nu şi-a pierdut relaţiile cu fosta sa gazdă, unele informaţii pe care le obţinusem deja ne apar în altă lumină. Cea mai bună interpretare a acestor date ar fi că un atentat la viaţa ta este iminent.

O dispariţie temporară de pe suprafaţa Pământului ţi-ar fi foarte de folos în acest moment. Gândeşte-te la asta ca la echivalentul călătoriei secrete a lui Lincoln prin Baltimore pentru a prelua preşedinţia. Sau, dacă preferi, un echivalent mai puţin măreţ, călătoria lui Lenin spre Rusia într-un vagon sigilat.

Petra presupuse că fusese dusă la Damasc fiindcă Ambul reuşise să-l contacteze pe Alai, dar niciunul dintre ei nu o întâmpină la aeroport. Nu o aştepta nimeni la ieşire. Nu că ar fi vrut să poarte cineva o pancartă pe care

să scrie „Petra Arkanian” – ar fi putut la fel de bine să-i trimită lui Ahile un e-mail în care să-i spună unde se afla.

Îi fusese greaţă pe tot parcursul zborului, dar ştia că e imposibil să fie din cauza sarcinii, nu atât de repede. Dura cel puţin câteva ore până ce hormonii să înceapă să acţioneze. Era probabil simpla teamă care se declanşase când îşi dăduse seama că, dacă oamenii lui Alai ştiau exact unde se află şi aveau un taxi care o aştepta, şi Ahile putea să ştie.

Cum ştiuse Bean să aleagă taxiul pentru ea? Vreo predilecţie pentru indonezieni? Raţionamentul lui avusese vreun motiv pe care ea nici nu-l observase? Sau alesese al treilea taxi pur şi simplu pentru că nu avea încredere în conceptul de „următorul în rând”?

El în care taxi se urcase şi cine îl conducea?

Cineva se lovi de ea din spate şi pentru o clipă simţi adrenalina gândindu-se: asta e! Sunt ucisă de un asasin care s-a apropiat de mine din spate pentru că am fost atât de proastă încât nu m-am uitat în jur!

După momentul de panică – şi autoînvinuirea de moment – îşi dădu seama că nu era un asasin, ci un simplu pasager al aceluiaşi zbor grăbindu-se să părăsească aeroportul, în timp ce ea, nesigură şi pierdută în gânduri, mergea prea încet şi obstrucţiona traficul.

„O să mă duc la un hotel, gândi ea. Dar nu unul la care se duc de obicei europenii. Stai puţin, dacă mă duc la un hotel unde toţi în afară de mine sunt arabi, o să ies în evidenţă. Ar fi prea clar. Bean m-ar tachina pentru ca nu mi-am dezvoltat deprinderile necesare supravieţuirii. Dar cel puţin mă gândesc de două ori înainte de a mă caza într-un hotel arab.”

Singurul bagaj pe care îl avea era geanta pe care o purta pe umăr, iar la vamă avu parte de întrebările obişnuite.

— Ăsta e tot bagajul dumneavoastră?

— Da.

— Cât aveţi de gând să rămâneţi?

— Vreo două săptămâni, cred.

— Două săptămâni, şi nu aveţi decât hainele astea?

— Vreau să fac cumpărături.

Întotdeauna era suspicios să intri într-o ţară cu prea puţine bagaje, dar, după cum spusese Bean, mai bine câteva întrebări suplimentare la vamă sau controlul paşapoartelor decât să mergi în zona de recepţie a bagajelor şi să te învârti acolo unde oamenii au destul timp să te găsească.

Mai rău de atât, în opinia lui Bean, era să folosească prima toaletă din aeroport.

— Toată lumea ştie că femeile trebuie mereu să facă pipi, spunea Bean.

— De fapt nu mereu, iar majoritatea bărbaţilor nici nu observă, replica Petra. Dar având în vedere că Bean niciodată nu părea să aibă nevoie să facă pipi, ea presupunea că orice necesitate umană normală lui i se părea exagerată.

Oricum, acum era bine antrenată. Nu aruncă nici măcar o privire primei toalete pe lângă care trecu şi nici celei de-a doua. Probabil nu va merge la baie decât în camera ei de hotel.

„Bean, când o să vii? Te-au suit în următorul avion? Cum o să ne găsim unul pe altul în oraşul ăsta?”

Ştia că el ar fi fost furios dacă ea s-ar fi învârtit prin aeroport sperând să-l întâlnească. În primul rând, habar n-avea de unde ar fi trebuit să sosească avionul lui – avea obiceiul să aleagă itinerarii foarte ciudate, aşa că putea foarte bine să vină de la Cairo, Moscova, Alger, Roma sau Ierusalim. Nu, mai bine să meargă la un hotel, să se cazeze sub un nume fals cunoscut de el şi…

— Doamna Delphiki?

Se întoarse imediat la auzul numelui mamei lui Bean, apoi îşi dădu seama că domnul înalt cu părul cărunt i se adresa ei.

— Da, râse. Încă nu m-am obişnuit cu ideea de a mi se spune pe numele soţului meu.

— Iertaţi-mă, zise bărbatul. Preferaţi numele dinainte de căsătorie?

— Nu mi-am mai folosit de câteva luni propriul nume. Cine v-a trimis să mă întâmpinaţi?

— Gazda dumneavoastră.

— Am avut multe gazde la viaţa mea, zise Petra. Pe unele n-aş vrea să le mai vizitez vreodată.

— Dar astfel de oameni nu ar locui la Damasc.

Ochii îi sclipiră. Apoi se aplecă spre ea.

— Unele nume nu e bine să le spui cu voce tare.

— Aparent al meu nu este unul dintre ele, zise ea cu un zâmbet.

— Aici şi acum sunteţi în siguranţă, în timp ce alţii s-ar putea să nu fie.

— Sunt în siguranţă pentru că sunteţi cu mine?

— Sunteţi în siguranţă pentru că eu şi... cum se spune în argoul Şcolii de Luptă?... gaşca mea şi cu mine avem grijă de dumneavoastră.

— N-am văzut pe nimeni păzindu-mă.

— Nici pe mine nu m-aţi văzut, spuse bărbatul. Asta pentru că suntem foarte buni la aşa ceva.

— Ba v-am văzut. Doar că nu mi-am dat seama că m-aţi fi observat în vreun fel.

— Aşa cum spuneam.

Ea zâmbi.

— Foarte bine, nu-i voi spune pe nume gazdei noastre. Şi fiindcă nici dumneavoastră n-o veţi face, mă tem că nu vă pot urma nicăieri.

— O, ce suspicioasă, zise el cu un zâmbet îndurerat. Bine atunci. Aş putea uşura lucrurile arestându-vă.

Îi arătă o legitimaţie cu aspect oficial din interiorul unui portofel. Deşi ea nu avea idee ce organizaţie emisese acea legitimaţie întrucât nu învăţase niciodată alfabetul arab şi nici limba.

Dar Bean o învăţase: ascultă-ţi temerile şi, de asemenea, ascultă-ţi încrederea. Ea avea încredere în omul acesta, deci crezu legitimaţia fără să fie capabilă s-o citească.

— Aşadar, sunteţi de la Poliţia Siriană, zise.

— Din când în când, replică el, surâzând în timp ce

ascundea portofelul.

— Haideţi să ieşim.

— Ba nu. Să intrăm într-o mică încăpere din aeroport.

— O toaletă? întrebă ea. Sau o cameră de interogatorii?

— Biroul meu, răspunse el.

Dacă era un birou, cu siguranţă era bine deghizat. Intrară prin spatele ghişeului de bilete al companiei El Al şi străbătură biroul angajaţilor.

— El Al? întrebă ea. Sunteţi israelian?

— Israelul şi Siria au fost prieteni foarte apropiaţi în ultimul secol. Ar trebui să ţineţi pasul cu istoria.

Merseră pe un coridor pe care erau aliniate dulapuri ale companiei, un robinet cu apă potabilă şi câteva uşi spre toalete.

— Nu credeam că prietenia e atât de strânsă încât să permită Poliţiei Siriene să folosească liniile aeriene naţionale ale Israelului, zise Petra.

— Am minţit când am spus că sunt de la Poliţia Siriană.

— Iar ei au minţit că sunt El Al?

Bărbatul puse palma pe scanerul unei uşi fără însemne, dar când ea încercă să-l urmeze dincolo de aceasta el clătină din cap.

— Nu, nu, mai întâi trebuie să pui palma acolo.

Ea se supuse, dar întrebându-se cum ar putea avea aici în Siria amprenta palmei şi transpiraţiei ei.

Nu, desigur nu le aveau. Tocmai le obţinuseră, astfel că oriunde ar fi mers ar fi fost recunoscută de computerele securităţii lor.

Uşa ducea spre nişte scări care coborau.

Şi mult, mult mai jos, până ce ajunseră de-a binelea sub pământ.

— Nu cred că asta corespunde regulamentelor privind accesul persoanelor cu handicap, zise Petra.

— Ceea ce nu văd cei care fac regulamentele n-are cum să ne facă rău.

— O teorie care a adus atâtea necazuri atât de multor

oameni.

Intrară într-un tunel subteran, unde îi aştepta un mic automobil electric. Fără şofer. Aparent, urma să conducă însoţitorul ei.

Nu era aşa. Urcă pe bancheta din spate alături de ea, iar automobilul porni singur.

— Am o bănuială, zise Petra. Majoritatea persoanelor importante nu trec prin casele de bilete ale El Al.

— Sunt şi alte căi de a ajunge pe străduţa asta, spuse bărbatul. Dar cei care vă caută nu au pândit birourile noastre El Al.

— Aţi fi surprins de cât de multe ori duşmanii mei sunt cu doi paşi în faţă.

— Dar dacă prietenii sunt cu trei paşi mai în faţă?

Apoi râse de parcă ar fi fost o glumă, nu o laudă de sine.

— Suntem singuri în maşină, zise Petra. Acum putem să spunem nişte nume.

— Eu sunt Ivan Lankowski.

Ea râse fără să vrea. Dar când văzu că el nu zâmbeşte, se opri.

— Iertaţi-mă, spuse. Nu păreţi rus, iar aici suntem în Damasc.

— Bunicul din partea tatălui era de etnie rusă, bunica de etnie cazacă, amândoi islamici. Părinţii mamei mele încă mai trăiesc, mulţumită lui Allah, şi amândoi sunt iordanieni.

— Nu v-aţi schimbat niciodată numele?

— Face parte din inima islamicilor. Inima şi viaţa. Numele meu conţine o parte din genealogia mea. Dacă Allah a vrut să mă nasc în această familie, de ce să încerc eu să refuz acest dar?

— Ivan Lankowski, zise Petra. Numele pe care mi-ar plăcea să-l aud este numele celui care v-a trimis.

— Ofiţerului superior al cuiva nu i se spune niciodată pe nume. E o regulă de bază a securităţii.

Petra oftă.

— Presupun că asta dovedeşte că nu mai sunt în

Kansas.

— Nu cred că aţi fost vreodată în Kansas, doamnă Delphiki.

— Mă refeream la…

— Am văzut *Vrăjitorul din Oz,* zise Lankowski. La urma urmelor sunt un om educat. Şi… am fost în Kansas.

— Atunci aţi găsit înţelepciunea la care eu nu pot decât să visez.

El chicoti.

— E un loc de neuitat. Aşa cum era Iordania imediat după Era Glaciară, acoperit cu iarbă înaltă, întinzându-se la infinit în toate direcţiile, iar cerul era pretutindeni, nu doar mici petice deasupra copacilor.

— Sunteţi un poet, surâse Petra. Şi de asemenea un om foarte bătrân, dacă vă amintiţi de Era Glaciară.

— Era Glaciară a fost pe vremea tatălui meu. Nu-mi amintesc decât timpul ploios care a urmat imediat după aceea.

— Habar n-aveam că există tunele dedesubtul Damascului.

— În războaiele cu Occidentul, explică Lankowski, am învăţat să îngropăm tot ceea ce nu voiam să aruncăm în aer. Bombele cu ţintă individuală au fost testate prima dată pe arabi, ştiaţi? Arhivele sunt pline de imagini cu arabi explodând.

— Am văzut unele imagini. Îmi amintesc şi că în timpul acestor războaie unii oameni deveneau ei înşişi victime, legându-şi bombe pe ei şi aruncându-se în aer în locuri publice.

— Da, nu aveam rachete teleghidate, dar aveam picioare.

— Iar ranchiuna s-a păstrat?

— Nu, nu ranchiuna, zise Lankowski. Cândva am stăpânit întreaga lume cunoscută, din Spania în India. Islamicii conduceau Moscova, iar soldaţii noştri ajungeau în Franţa şi la porţile Vienei. Câinii noştri erau mai bine educaţi decât învăţaţii din Occident. Apoi, într-o zi, ne-am trezit că suntem săraci şi ignoranţi, iar armele sunt în

mâinile altcuiva. Am ştiut că asta nu poate fi voinţa lui Allah, aşa că am luptat.

— Şi aţi descoperit că dorinţa lui Allah este…?

— Voinţa lui Allah a fost ca mulţi dintre ai noştri să moară, iar Occidentul să ocupe teritoriile noastre, iar şi iar, până când am încetat să mai luptăm. Ne-am învăţat lecţia. Acum ne purtăm frumos. Ne supunem tuturor condiţiilor din tratate. Avem libertatea presei, libertatea religiei, femei libere şi alegeri democratice.

— Şi tunele pe sub Damasc.

— Şi amintiri. Zâmbi spre ea: Şi automobile fără şofer.

— Tehnologie israeliană, presupun.

— Multă vreme am considerat Israelul ca pe un cap de pod al inamicului pe pământul nostru sfânt. Apoi, într-o zi ne-am amintit că Israelul fusese un membru al familiei noastre plecat în exil, învăţând tot ceea ce ştiau duşmanii, şi care se întorsese acasă. Am încetat să ne mai luptăm cu fratele nostru, iar fratele ne-a dat toate darurile Occidentului, dar fără să ne distrugă sufletele. Cât de trist ar fi fost dacă i-am fi ucis pe toţi evreii sau i-am fi alungat! Cine ne-ar mai fi învăţat atunci? Armenii?

Ea râse de gluma lui, dar ascultă şi lecţia. Deci aşa trăiau ei cu istoria lor – adăugau un înţeles la orice le permitea să întrevadă mâna lui Dumnezeu. Un scop. Chiar puterea şi speranţa.

Dar îşi mai aminteau şi că islamicii stăpâniseră cândva lumea. Şi încă mai priveau democraţia ca pe ceva adoptat pentru a împăca Occidentul.

„Chiar că ar fi trebuit să citesc Coranul, gândi ea. Ca să văd ce se ascunde sub faţada sofisticată în stil occidental.”

„Omul acesta a fost trimis să mă întâmpine, mai gândi, pentru că aceasta este faţa pe care vor să o vadă vizitatorii Siriei. Mi-a spus poveştile astea pentru că aceasta este atitudinea pe care vor ei să cred că o au.

Dar asta e versiunea frumoasă. Cea prelucrată pentru a se potrivi urechilor occidentalilor. Oasele istoriei,

sângele şi muşchii ei erau îngenuncherea, umilirea, neînţelegerea voinţei lui Dumnezeu, pierderea identităţii ca popor şi sentimentul înfrângerii perpetue. Acestea sunt popoare care au ceva de dovedit şi un statut pierdut de redobândit. Un popor care vrea nu răzbunare, ci reabilitare.

Un popor foarte periculos.

Posibil şi un popor foarte util, până la un punct.”

Îşi duse observaţiile un pas mai departe, dar îşi învălui cuvintele într-o poveste la fel de eufemistică precum cea pe care i-o spusese el.

— Din câte mi-aţi spus, lumea islamică vede aceste vremuri periculoase din istoria lumii ca pe momentul pregătit de Allah pentru voi. Aţi fost umiliţi înainte, deci supuneţi-vă lui Allah şi fiţi gata să vă conducă spre victorie.

El nu zise mult timp nimic.

— Nu am spus asta.

— Desigur că asta aţi spus, zise Petra. S-a subînţeles din orice cuvânt. Dar se pare că nu aţi priceput că aţi spus-o nu unui duşman, ci unui prieten.

— Dacă sunteţi prietena lui Dumnezeu, zise Lankowski, de ce nu vă supuneţi legii Lui?

— Dar eu nu am spus că sunt prietena lui Dumnezeu. Doar că sunt prietena voastră. Unii dintre noi nu putem trăi după legile voastre, dar tot îi putem admira pe cei care o fac, să le dorim binele şi să-i ajutăm atunci când putem.

— Şi să veniţi la noi în căutarea siguranţei fiindcă în lumea noastră ea există, pe când la voi nu.

— Destul de cinstit, admise Petra.

— Sunteţi o fată interesantă, zise Lankowski.

— Am comandat soldaţi în război, sunt căsătorită şi s-ar putea să fiu şi însărcinată. Oare când n-o să mai fiu doar o fată? Din punct de vedere al legii islamice vreau să spun.

— Sunteţi o fată pentru că sunteţi cu cel puţin patruzeci de ani mai tânără decât mine. Nu are nimic de-a face cu legea islamică. Când veţi avea şaizeci de ani şi eu o sută, *insballah,* tot veţi fi o fată pentru mine.

— Bean e mort, nu-i aşa? întrebă Petra.

Lankowski o privi uimit.

— Nu, zise repede.

Îi scăpase, fusese nepregătit, iar Petra îl crezu.

— Atunci s-a întâmplat ceva groaznic şi nu vreţi să-mi spuneţi. Părinţii mei – au păţit ceva?

— De ce credeţi asta?

— Pentru că sunteţi politicos. Pentru că oamenii dumneavoastră mi-au schimbat biletul şi m-au adus aici, şi mi-au promis că-mi voi reîntâlni soţul. Iar în tot acest timp cât noi ne-am plimbat şi am mers cu maşina nu mi-aţi dat niciun indiciu despre când sau dacă îl voi vedea pe Bean.

— Îmi cer scuze dacă am dat dovadă de neglijenţă, zise Lankowski. Soţul dumneavoastră s-a îmbarcat într-un avion care urmează o rută diferită, dar va sosi şi el. Iar familia dumneavoastră e bine sau cel puţin nu avem motive să credem contrariul.

— Şi totuşi, încă ezitaţi.

— A avut loc un incident. Soţul dumneavoastră e teafăr. Nu a fost rănit. Dar a fost un atentat asupra vieţii lui. Credem că, dacă v-aţi fi urcat în primul taxi, atentatul nu ar fi avut loc. Ar fi fost o răpire.

— De ce credeţi asta? Cel care îl vrea mort pe soţul meu mă vrea şi pe mine moartă.

— Da, dar vrea şi mai mult ceea ce aveţi în dumneavoastră, zise Lankowski.

Îi luă numai o clipă să presupună în mod logic de unde ştia el asta.

— Au furat embrionii, zise.

— Gardianul a primit un supliment de venit de la o a treia parte şi a permis cuiva să ia embrionii congelaţi.

Petra ştiuse că Volescu minte când spusese că poate să identifice copiii care au Cheia lui Anton. Dar acum ştia şi Bean. Amândoi cunoşteau valoarea copiilor lui Bean pe piaţa liberă şi faptul că preţul cel mai mare era oferit pentru copiii care aveau Cheia lui Anton în ADN-ul lor sau cel puţin dacă eventualii cumpărători credeau că o au.

Îşi dădu seama că respiraţia i se accelerase. O

hiperventilaţie nu i-ar fi făcut bine. Se strădui să se calmeze.

Lankowski întinse mâna şi o mângâie uşor pe a ei. „Da, înţelege că sunt supărată. Încă nu am talentul lui Bean de a ascunde ceea ce simt. Deşi desigur că acest talent poate fi şi simplul efect al faptului de a nu simţi nimic.”

Bean aflase că Volescu îi minţise. Din câte ştiau, copilul din pântecul ei putea fi afectat de problema lui Bean. Iar Bean jurase că nu va avea vreodată copii cu Cheia lui Anton.

— Există vreo cerere de răscumpărarare? îl întrebă pe Lankowski.

— Vai, nu, replică el. Nu credem că vor să-şi bată capul cu încercarea sortită eşecului de a obţine bani de la voi. Riscul de a fi păcăliţi şi arestaţi în timpul schimbului de valori este prea mare, poate, comparat cu riscul implicat de vânzarea copiilor unor terţe părţi.

— Cred că riscul ăsta e foarte aproape de zero, zise Petra.

— Atunci suntem de acord. Copiii voştri sunt în siguranţă, dacă asta vă consolează întru câtva.

— În siguranţă pentru a fi crescuţi de nişte monştri.

— Poate că ei nu se văd aşa.

— Mărturisiţi de fapt că poporul dumneavoastră a depus o ofertă pentru unul dintre ei, să fie crescut drept băieţelul sau fetiţa voastră geniu?

— Noi nu facem trafic cu carne vie, zise Lankowski. Am avut mult timp probleme cu negoţul cu sclavi care nu voia să moară. Acum dacă cineva e prins deţinând, vânzând, cumpărând sau transportând un sclav sau tolerând sclavia, pedeapsa este moartea. Procesele sunt rapide şi nu se acordă niciodată drept de recurs. Nu, doamnă Delphiki, aici nu e un loc potrivit să aducă cineva embrionii furaţi şi să încerce să-i vândă.

Chiar dacă era îngrijorată pentru copiii ei – potenţialii ei copii – Petra îşi dădu seama ceea ce tocmai mărturisise el: că acei „noi” despre care vorbea nu

însemna Siria, ci mai curând un fel de guvern din umbră pan-islamic care, cel puţin oficial, nu exista. O autoritate dincolo de naţiuni.

Asta vrusese Lankowski să spună atunci când declarase că lucra pentru guvernul Siriei „din când în când”. Pentru că din când în când lucra pentru un guvern mai presus de al Siriei.

Aveau deja propriul rival la Hegemonie.

— Poate într-o zi, spuse ea, copiii mei vor fi antrenaţi şi folosiţi în apărarea vreunei ţări împotriva cuceririi islamice.

— Deoarece islamicii nu mai invadează teritorii, mă întreb cum s-ar putea întâmpla asta.

— Îl aveţi pe Alai sechestrat undeva. Ce face, coşuri sau oale de lut pe care le vinde în târg?

— Astea sunt singurele posibilităţi pe care le vedeţi? Oalele de lut sau un război agresiv?

Dar negarea lui nu o interesă. Ştia că analiza ei era cât se poate de corectă în lipsa a mai multe date – negarea lui nu era dovada contrariului, ci mai curând o confirmare din neatenţie.

Ceea ce o interesa acum era Bean. Unde se afla? Când va ajunge la Damasc? Ce va face în legătură cu embrionii dispăruţi?

Sau cel puţin asta încerca să se convingă că o interesează.

Căci ceea ce gândea în realitate, într-un monolog recurent care striga din adâncul fiinţei ei, era:

„Copiii mei sunt la el. Nu Flautul Fermecat, ademenindu-i în afara oraşului. Nu Baba Yaga, atrăgându-i în casa ei pe picioare de pui. Nu vrăjitoarea din căsuţa de turtă dulce, ţinându-i în cuşti ca să-i îngraşe. Niciuna din aceste fantezii cenuşii. Nimic înceţoşat şi neclar. Doar negrul absolut al unui loc în care lumina nu străluceşte, unde nu mai există nici măcar amintirea luminii.”

Acolo erau copiii ei.

În pântecele Bestiei.

Automobilul opri pe o platformă simplă. Drumul

subteran continua, spre destinaţii pe care Petra nu se osteni să încerce să le ghicească. Din câte ştia ea, tunelul putea să ajungă până la Bagdad sau Amman, sau pe sub munţi până la Ankara, poate chiar pe sub deşertul radioactiv pentru a se ridica la suprafaţă în locul unde piatra antică aşteaptă să se scurgă perioada de înjumătăţire a jumătăţii de jumătate de moarte pentru ca pelerinii să poată veni din nou în haj.

Lankowski îi întinse mâna ca s-o ajute să coboare din maşină, deşi ea era tânără şi el era bătrân. Atitudinea lui faţă de ea era bizară, de parcă ar fi trebuit s-o trateze cu foarte multă grijă. Ca şi cum n-ar fi fost robustă, ci uşor de doborât.

Şi asta era adevărat. Ea era cea care putea fi doborâtă. Cea care clacase.

„Dar acum nu mai pot claca. Pentru că acum poate că mai am un copil. Poate că cel dinăuntrul meu nu va fi ucis, ci va fi adus la viaţă. Poate va prinde rădăcini în grădina mea, va înflori şi va rodi, un copil pe o tulpină scurtă şi răsucită. Iar când fructul va fi cules, vor dispărea şi tulpina, şi rădăcinile, lăsând grădina goală. Unde vor fi atunci ceilalţi? Fuseseră luaţi ca să crească pe pământul altcuiva. Şi totuşi, nu voi ceda acum, pentru că încă îl am pe acesta, poate că îl am pe acesta.”

— Mulţumesc, îi spuse lui Lankowski. Dar nu sunt atât de fragilă ca să fiu ajutată să cobor din maşină.

El îi zâmbi, dar nu răspunse nimic. Îl urmă până în lift şi urcară până la…

O grădină. La fel de luxuriantă ca luminişul junglei filipineze unde Peter dăduse ordinul care le adusese Bestia în casă, alungându-i pe ei.

Observă că deasupra era un acoperiş de sticlă. De aceea se păstra atâta umezeală. Nimic nu era cedat aerului uscat al deşertului.

Aşezat liniştit pe o piatră în mijlocul grădinii, era un bărbat înalt şi slab, cu pielea cafeniu-închis ca a celor de pe cursul superior al Nigerului, unde de altfel se născuse şi el.

Ea nu se îndreptă imediat spre el, ci rămase în picioare să admire ceea ce vedea. Era îmbrăcat nu în costumul de afaceri care fusese de secole uniforma occidentalilor, ci în veşmintele unui şeic. Totuşi, nu avea capul acoperit. Şi nici barbă. Era încă tânăr, şi totuşi bărbat.

— Alai, murmură ea.

Atât de încet încât se îndoi că el o auzise.

Şi poate nici nu o auzi, ci numai printr-o coincidenţă alese acel moment ca să se întoarcă spre ea. Expresia gânditoare i se îndulci cu un zâmbet. Dar nu era rictusul copilăresc pe care îl cunoscuse ea pe când alergau în salturi pe coridoarele cu gravitaţie scăzută ale Şcolii de Luptă. Acel zâmbet avea în el o urmă de oboseală şi vechi temeri îndelung stăpânite, dar încă prezente. Era zâmbetul înţelepciunii.

Apoi îşi dădu seama de ce Alai dispăruse din viaţa publică.

Era Calif. Aleseseră un nou calif, toată lumea islamică unită sub autoritatea unui singur om, iar acesta era Alai.

Nu avea cum să ştie asta sigur, nu doar privind acest colţ de grădină. Totuşi, după modul în care el stătea pe piatră, îşi putea da seama că e un tron. După modul în care fusese adusă aici, fără capcane sofisticate, fără gărzi, fără parole, doar un singur om elegant şi curtenitor conducând-o la tânărul aşezat pe tronul antic. Puterea lui Alai era spirituală. În tot Damascul nu exista un loc mai sigur decât aici. Nimeni nu l-ar fi deranjat. Milioane ar fi murit înainte ca un străin neinvitat să pună piciorul acolo.

El îi făcu semn din cap, o invitaţie blândă din partea unui om sfânt. Ea nu trebuia să i se supună, iar el nu s-ar fi supărat dacă ea nu venea. Dar ea se apropie.

— Salaam, zise Alai.

— Salaam, răspunse Petra.

— Fata de piatră.

— Bună, zise ea.

Vechea glumă dintre ei, el dând numelui ei înţelesul

original din greacă.

— Mă bucur că eşti teafără.

— Viaţa ta s-a schimbat de când ţi-ai recâştigat libertatea.

— Şi a ta, spuse Alai. Te-ai căsătorit.

— O frumoasă nuntă catolică.

— Ai fi putut să mă inviţi.

— N-ai fi putut veni, zise ea.

— Nu, fu el de acord. Dar v-aş fi urat să aveţi parte numai de bine.

— Ne-ai făcut în schimb un bine atunci când aveam cea mai mare nevoie.

— Îmi pare rău că nu am făcut nimic ca să-i protejez pe ceilalţi… copii. Dar n-am aflat la timp despre ei. Şi am presupus că tu şi Bean aţi întărit securitatea… nu, nu, iartă-mă, îţi reamintesc suferinţele în loc să le alin.

Ea se aplecă şi se aşeză pe pământ în faţa tronului lui, iar el se aplecă şi o cuprinse în braţe. Ea îşi sprijini capul şi braţele în poala lui, şi el o mângâie pe păr.

— Când eram copii şi jucam cel mai mare joc pe computer din lume, habar n-aveam.

— Salvam lumea.

— Iar acum recreem lumea pe care am salvat-o.

— Eu nu, zise Petra. Nu mai sunt jucător.

— E vreunul din noi jucător? Sau doar piese mutate în jocul altcuiva?

— Inshallah, răspunse Petra.

S-ar fi aşteptat mai degrabă ca Alai să chicotească, dar el aprobă din cap.

— Da, asta e credinţa noastră, că tot ceea ce se întâmplă este voinţa lui Dumnezeu. Dar nu cred că este şi credinţa ta.

— Nu. Noi, creştinii, trebuie să ghicim dorinţa lui Dumnezeu şi s-o îndeplinim.

— E la fel atunci când se întâmplă, spuse Alai. Câteodată crezi că deţii controlul, pentru că schimbi lucrurile după voia ta. Apoi se petrece ceva care îţi dă planurile peste cap de parcă ar fi doar nişte piese pe o

tablă de şah.

— Ca umbrele pe care le fac copiii pe perete şi cineva stinge lumina.

— Sau aprinde una mai puternică, şi umbrele dispar.

— Alai, zise Petra, o să ne mai laşi să plecăm? Îţi cunosc secretul.

— Da, o să vă las. Secretul nu mai poate fi păstrat mult timp. Deja îl ştiu prea mulţi oameni.

— Noi n-o să spunem.

— Ştiu, admise Alai. Pentru că am făcut cândva parte din gaşca lui Ender. Dar acum sunt în altă gaşcă. Sunt în fruntea ei, pentru că m-au rugat, pentru că au spus că Dumnezeu m-a ales. Eu nu ştiu dacă e aşa. Nu aud glasul lui Dumnezeu, nu-i simt puterea în mine. Dar ei au venit la mine cu planurile lor, cu întrebările lor, conflictele dintre naţiuni, iar eu le-am oferit sugestii. Şi ei le-au acceptat. A mers bine. Cel puţin până acum a mers bine. Aşa că poate chiar sunt ales de Dumnezeu.

— Sau eşti foarte inteligent.

— Sau foarte norocos. Alai îşi privi mâinile: Totuşi, e mai bine să crezi că o putere divină ne ghidează paşii decât că nu contează nimic în afară de micile noastre mizerii şi bucurii.

— Doar dacă fericirea noastră nu este scopul suprem.

— Dacă fericirea noastră este scopul lui Dumnezeu, spuse Alai, de ce atât de puţini dintre noi sunt fericiţi?

— Poate că vrea să avem parte numai de fericirea pe care o putem găsi singuri.

Alai aprobă şi râse.

— Noi, camarazii de la Şcoala de Luptă, avem ceva de imam în noi, nu crezi?

— Iezuit. Rabin. Lama.

— Ştii cum îmi găsesc eu răspunsurile? Câteodată, când e foarte dificil? Mă întreb: „Ce-ar fi făcut Ender?”

Petra scutură din cap.

— Vechea glumă. „Mă întreb: «Ce ar face o persoană mai deşteaptă decât mine în aceste circumstanţe» şi fac acel lucru.”

— Dar Ender nu e imaginar. A fost cu noi, îl cunoaştem. Am văzut cum a construit o armată, cum ne cunoştea pe toţi, găsea ceea ce avem mai bun în noi, ne solicita până la limite şi uneori dincolo de ele, dar pe el se solicita cel mai mult.

Petra simţi din nou vechea durere, că ea fusese singura care fusese solicitată mai mult decât putuse suporta. O întrista şi o înfuria, şi chiar dacă ştia că Alai nu se gândise la ea când spusese asta, ar fi vrut să-i dea o replică usturătoare.

Dar el fusese bun cu ea şi cu Bean. Îi salvase şi îi adusese aici, deşi nu voia şi nici nu avea nevoie de ajutorul unor non-islamici, întrucât noul lui rol de lider al lumii islamice cerea o oarecare puritate, dacă nu în suflet cu siguranţă printre companioni.

Însă ea trebuia să facă oferta.

— O să vă ajutăm dacă ne permiţi, zise.

— La ce să mă ajutaţi? întrebă Alai.

— În războiul împotriva Chinei.

— Dar nu avem de gând să pornim război împotriva Chinei, spuse Alai. Am renunţat la jihadul militar. Singura purificare şi mântuire pe care o aşteptăm este cea a sufletului.

— Oare toate războaiele trebuie să fie sfinte?

— Nu, dar cele care nu sunt îi condamnă pe toţi cei care iau parte la ele.

— Cine altcineva în afară de voi se poate opune Chinei?

— Europenii. America de Nord.

— E greu să stai drept când nu ai coloană vertebrală.

— Sunt o civilizaţie veche şi obosită. Şi noi am fost aşa cândva. Au fost secole de declin şi o serie întreagă de înfrângeri amare şi umilinţe înainte de a face schimbările care ne vor permite să-l slujim pe Allah în unitate şi speranţă.

— Şi totuşi, vă menţineţi armatele. Aveţi o reţea de agenţi care trag cu arma atunci când e nevoie.

Alai aprobă grav.

— Suntem pregătiţi să folosim forţa ca să ne apărăm dacă suntem atacaţi.

Petra clătină din cap. Pentru o clipă se simţise frustrată pentru că lumea avea nevoie să fie salvată, şi părea că Alai şi poporul său renunţau la război. Acum era la fel de dezamăgită să constate că nimic nu se schimbase. Alai plănuia un război – dar aştepta până când un atac făcea ca acest război să fie „de apărare”. Nu că nu ar fi fost de acord cu justeţea unui război defensiv. Era vorba de ipocrizia de a pretinde că renunţă la război, când de fapt îl plănuia.

Sau poate că el chiar credea ceea ce spune.

Părea atât de puţin probabil.

— Eşti obosită, zise Alai. Chiar dacă decalajul orar faţă de Olanda nu e aşa de mare, trebuie să te odihneşti. Am înţeles că ţi-a fost rău în timpul zborului.

Ea râse.

— Ai avut pe cineva în avion care mă urmărea?

— Bineînţeles. Eşti o persoană deosebit de importantă.

De ce ar fi ea importantă pentru musulmani? Nu voiau să folosească talentele ei militare şi nu avea influenţă politică în lume. Probabil copilul ei o făcea valoroasă – dar cum ar putea copilul ei, dacă avea vreunul, să aibă vreo valoare pentru lumea islamică?

— Copilul meu, zise, nu va fi crescut pentru a fi soldat.

Alai ridică mâna.

— Nu trage concluzii pripite, Petra. Suntem conduşi, sperăm noi, de Allah. Nu dorim să-ţi luăm copilul şi fiindcă sperăm că într-o zi vom trăi într-o lume în care toţi copiii vor fi crescuţi astfel încât să-l cunoască pe Allah şi să-i slujească lui, nu vrem să-l îndepărtăm de tine sau să-l ţinem aici, cu noi.

— Dacă nu vreţi copilul, zise ea nesigură, de ce sunt o persoană importantă?

— Gândeşte ca un soldat, îi spuse Alai. Ai în pântece ceva ce duşmanul nostru cel mai înverşunat îşi doreşte cel

mai mult. Şi, chiar dacă nu vei avea un copil el îţi vrea moartea din motive adânc înrădăcinate în inima lui rea. Nevoia lui de a ajunge la tine te face importantă pentru cei care se tem de el şi vor să-i blocheze drumul.

Petra clătină din cap.

— Alai, eu şi copilul meu am putea muri, iar pentru tine şi poporul tău asta n-ar fi decât o scurtă licărire pe ecranul radarului.

— Ne e de folos să fiţi în viaţă.

— Cât de pragmatic eşti! Dar e mai mult decât atât.

— Da, admise Alai. Este.

— Îmi spui?

— O să ţi se pară foarte mistic.

— N-ar fi o surpriză, venind din partea unui Calif.

— Allah a adus ceva nou pe lume – vorbesc de Bean, diferenţa genetică dintre el şi restul omenirii. Sunt imami care îl declară o monstruozitate, conceput de Cel Rău. Alţii spun că e o victimă nevinovată, un copil conceput ca un embrion normal, dar modificat de Cel Rău, iar el nu a avut ce face. Dar mai sunt şi alţii – iar numărul acestora este cu mult mai mare – care spun că aşa ceva nu se putea realiza decât din voinţa lui Allah. Că abilităţile lui Bean au fost o parte esenţială a victoriei noastre împotriva Furnicilor, şi deci trebuie să fi fost voinţa lui Dumnezeu cea care i-a dat viaţă în momentul în care aveam nevoie de el. Şi întrucât Dumnezeu a hotărât să nu aducă astfel de lucru nou pe lume, acum noi trebuie să aşteptăm şi să vedem dacă Dumnezeu permite ca modificarea lui genetică să se perpetueze.

— E pe moarte, Alai, zise Petra.

— Ştiu. Dar nu suntem toţi?

— El nu voia deloc să aibă copii.

— Şi totuşi, tu l-ai făcut să se răzgândească. Dorinţa lui Dumnezeu înfloreşte în toate inimile.

— Poate că, dacă Bestia ne-ar ucide, ar fi tot voinţa lui Dumnezeu. De ce să te osteneşti s-o împiedici?

— Pentru că m-au rugat prietenii mei, răspunse Alai. De ce faci totul atât de complicat? Lucrurile pe care le

vreau eu sunt simple. Să fac bine atât cât stă în puterea mea, şi dacă nu pot să fac bine, cel puţin să nu fac rău.

— Cât de… Hipocrat.

— Petra, culcă-te, dormi, ai devenit răutăcioasă.

Era adevărat. Nu era în apele ei, o iritau lucruri în privinţa cărora nu putea face nimic ca să le schimbe, voia ca Bean să fie lângă ea, voia ca Alai să nu se fi transformat într-un personaj regal, un om sfânt.

— Nu te bucură că am ajuns ceea ce am ajuns, spuse Alai.

— Îmi citeşti gândurile?

— Expresia feţei. Spre deosebire de Ahile şi Peter Wiggin, eu nu am căutat să ajung aici. M-am întors din spaţiu fără nicio ambiţie în afară de a duce o viaţă normală şi eventual să-mi servesc patria şi pe Dumnezeu într-un fel sau altul. Niciun partid sau facţiune nu m-a ales să mă pună în acest loc.

— Cum ai putut ajunge în grădina asta, pe tronul ăsta, dacă nici tu şi nici altcineva nu te-au pus aici? întrebă Petra.

O enerva când oamenii minţeau – chiar şi pe ei înşişi – în legătură cu lucruri simple despre care nu era nevoie să minţi.

— M-am întors din captivitate din Rusia şi mi s-a cerut să pun la punct o serie de manevre militare comune ale unei forţe pan-arabe, care se antrena să se alăture apărării Pakistanului.

Petra ştia că această forţă pan-arabă începuse probabil prin a fi o armată desemnată să ajute la apărarea împotriva Pakistanului, căci până în momentul invadării Indiei de către China guvernul pakistanez plănuise să înceapă un război împotriva celorlalte naţiuni islamice pentru a uni lumea islamică sub conducerea lor.

— Sau oricum, zise Alai râzând de consternarea ei când, încă o dată, păru să-i citească gândurile. A devenit o forţă pentru apărarea Pakistanului. Asta m-a pus în contact cu strategi militari dintr-o duzină de ţări, şi din ce în ce mai des au început să vină la mine cu întrebări dincolo de

cele privind tactica militară. Nu a fost planul nimănui, cu atât mai puţin al meu. Nu am considerat că răspunsurile mele sunt deosebit de înţelepte, pur şi simplu spuneam ceea ce mie mi se părea evident, sau când nu era nimic limpede puneam întrebări până când lucrurile se limpezeau.

— Şi au devenit dependenţi de tine.

— Nu cred asta. Pur şi simplu… mă respectau. Au început să vrea să particip la întâlnirile cu politicienii şi diplomaţii, nu numai cu militarii. Iar politicienii şi diplomaţii au început să-mi pună întrebări, căutându-mi sprijinul pentru opiniile sau planurile lor, şi în final m-au desemnat mediator între părţile aflate în diverse dispute.

— Un judecător.

— Un absolvent al Şcolii de Luptă, zise Alai, într-un moment când poporul meu voia ceva mai mult decât un judecător. Voiau să-şi recapete măreţia, iar pentru a face asta aveau nevoie de un conducător despre care să creadă că se bucură de sprijinul lui Allah. Încerc să trăiesc şi să acţionez astfel încât să le fiu conducătorul de care au nevoie. Petra, sunt încă acelaşi băiat din Şcoala de Luptă. Şi, ca şi Ender, pot să fiu conducător, dar sunt şi unealta pe care poporul meu a creat-o pentru a-şi îndeplini scopul comun.

— Poate, spuse Petra, sunt doar geloasă. Pentru că Armenia nu are niciun scop măreţ, decât să supravieţuiască şi să fie liberă. Şi nu are putere să realizeze asta fără ajutorul naţiunilor mari.

— Armenia nu este în pericol din partea noastră.

— Bineînţeles, doar dacă nu îi provocăm pe azeri, zise Petra. Ceea ce facem numai respirând, trebuie să subliniez asta.

— Petra, noi nu ne câştigăm măreţia prin cuceriri.

— Atunci veţi aştepta ca toată lumea să se convertească la Islam şi să implore să facă parte din noua voastră ordine mondială?

— Da, spuse Alai. Exact asta o să facem.

— Dintre toate planurile de care am auzit, ăsta e cea

mai mare autoamăgire.

El râse.

— Categoric ai nevoie de un pui de somn, surioară dragă. N-ai vrea ca Bean să asculte aşa ceva atunci când va sosi.

— Când anume va sosi?

— După lăsarea întunericului, zise Alai. Majoritatea camerelor sunt spaţii publice, birouri, chestii de genul ăsta. Eu am un simplu dormitor şi… grădina asta. Şi camera ta va fi foarte simplă – dar poate părea luxoasă dacă te gândeşti că e la fel cu cea în care doarme Califul.

— Mă simt de parcă aş fi fost aruncată într-una dintre poveştile Şeherezadei.

— Avem un acoperiş rezistent. Nu ai de ce să te temi de păsările roc.

— Te gândeşti la toate, zise Petra.

— Avem şi un doctor excelent, dacă ai nevoie de supraveghere medicală de orice fel.

— Încă e prea devreme ca un test de sarcină să aibă rost. Dacă la asta te gândeai.

— Mă gândeam, replică Alai, că avem un doctor excelent, dacă ai nevoie de supraveghere medicală de orice fel.

— În cazul ăsta, zise Petra, răspunsul meu este: „Te gândeşti la toate.”

Crezuse că nu va putea să doarmă, dar nu avea nimic mai bun de făcut decât să zacă în pat într-o cameră care era cu adevărat spartană – fără televizor sau cărţi, dar cu o traducere în armeană a Coranului. Ştia ce implică prezenţa acelei cărţi în camera ei. De secole, traducerile Coranului fuseseră privite ca falsuri prin definiţie, de vreme ce numai originalul în arabă transmitea adevăratele cuvinte ale Profetului. Dar în marea deschidere a Islamului care urmase ruşinoaselor înfrângeri într-o serie de războaie disperate cu Occidentul, acesta fusese unul dintre primele lucruri care fuseseră schimbate.

Fiecare copie tradusă a Coranului conţinea, pe

pagina de titlu, un citat din cuvintele marelui imam Zuqaq – însuşi cel care adusese reconcilierea între Israel şi lumea musulmană. „Allah este mai presus de orice limbă. Chiar în arabă, Coranul este tradus din mintea lui Dumnezeu în cuvintele oamenilor. Oricine trebuie să aibă posibilitatea să audă cuvintele lui Dumnezeu în limba pe care o vorbeşte în inima sa.”

Astfel că prezenţa Coranului în armeană îi spunea, în primul rând, că în palatul Califului nu există recidivism, întoarcerea la zilele Islamului fanatic, când străinii erau siliţi să trăiască după legea islamică, femeile trebuiau să poarte văl şi nu aveau voie în şcoli şi pe străzi, iar tinerii soldaţi musulmani îşi legau bombe de corp ca să-i arunce în aer pe copiii duşmanilor lor.

Îi mai spunea şi că venirea ei fusese anticipată şi cineva se străduise mult să pregătească această cameră pentru ea, oricât de simplă ar fi părut. Un Coran în Esenţială, engleza mai mult sau mai puţin fonetică adoptată ca limbă a Flotei Internaţionale, ar fi fost de ajuns. Dar ei voiseră să sublinieze că aici în inima – ba nu, capul – lumii islamice, erau luate în considerare toate naţiunile, toate limbile. Ştiau cine era şi aveau pentru ea cuvintele sfinte în limba pe care o vorbea în inima ei.

Aprecie gestul şi fu iritată de el, ambele în acelaşi timp. Nu deschise cartea. Răscoli prin geantă, apoi despachetă totul. Făcu un duş ca să-şi cureţe praful din păr şi piele, apoi se întinse în pat fiindcă în cameră nu avea altundeva unde să se aşeze.

„Nu e de mirare că el îşi petrece timpul în grădină, gândi ea. E nevoit să se ducă acolo doar ca să aibă loc să se mişte.”

Se trezi fiindcă era cineva la uşă. Nu bătea. Doar stătea acolo, apăsându-şi palma pe scaner. Ce ar fi putut auzi ca să se trezească? Paşii pe coridor?

— Sunt dezbrăcată, strigă ea când uşa se deschise.

— Asta şi speram, zise Bean.

Intră purtându-şi propria sacoşă pe care o aşeză lângă singurul dulap.

— Te-ai întâlnit cu Alai? întrebă Petra.
— Da, dar vorbim mai târziu despre asta.
— Ştii că e Calif, insistă ea.
— Mai târziu, zise el descălţându-se.
— Cred că pun la cale un război, dar pretind că nu.
— Pot să pună la cale ce vor, zise Bean. Aici eşti în siguranţă, asta e tot ce contează pentru mine.
Încă în hainele de drum, Bean se întinse în pat lângă ea, strecură un braţ dedesubtul ei trăgând-o aproape de el. O mângâie pe spate, o sărută pe frunte.
— Mi-au spus despre ceilalţi embrioni, zise ea. Cum i-a furat Ahile.
El o sărută din nou şi spuse:
— Ssst.
— Încă nu ştiu dacă sunt însărcinată.
— O să fii.
— Ştiu că nu a verificat Cheia lui Anton. Ştiu că minţea.
— E în regulă, zise Bean.
— Am ştiut, dar nu ţi-am spus.
— Îmi spui acum.
— Vreau copilul tău, indiferent cum va fi.
— Bine, în cazul ăsta pe următorul îl vom face în modul obişnuit.
Ea îl sărută.
— Te iubesc, spuse.
— Mă bucur să aud asta.
— Trebuie să-i recuperăm pe ceilalţi, zise Petra. Sunt copiii noştri şi nu vreau să fie crescuţi de altcineva.
— O să-i recuperăm. Ştiu asta.
— Îi va distruge înainte de a ni-i lăsa nouă.
— Nu chiar, spuse Bean. Îi vrea vii mai mult decât ne vrea pe noi morţi.
— De unde poţi să ştii ce gândeşte Bestia?
Bean se răsturnă pe spate şi privi în tavan.
— M-am gândit mult în avion. La ceva ce a spus Ender. Cum gândea el. Trebuie să-ţi cunoşti duşmanul, spunea el. De asta studia mereu Furnicile. Toate filmările

din Primul Război, anatomia cadavrelor soldaţilor Gândaci, iar ceea ce nu găsea în cărţi şi filme îşi imagina. Extrapola. Încerca să se gândească la cine erau ele.

— Tu nu eşti ca Ahile, zise Petra. Eşti opusul lui. Dacă vrei să-l cunoşti, gândeşte-te la ceea ce nu eşti tu, şi aşa va fi el.

— Nu-i adevărat, replică Bean. În felul lui trist şi sucit, te iubeşte, şi aşa fac şi eu în felul meu trist şi sucit.

— Nu sunt aceleaşi suceli, şi asta e o mare diferenţă.

— Ender spunea că nu poţi învinge un duşman puternic decât dacă îl înţelegi total, şi nu poţi să-l înţelegi decât dacă îi cunoşti dorinţele din inimă, şi nu-i poţi cunoaşte dorinţele inimii decât dacă îl iubeşti cu adevărat.

— Te rog nu-mi spune că te-ai hotărât să iubeşti Bestia.

— Cred, zise Bean, că l-am iubit întotdeauna.

— Nu, nu, nu, făcu Petra cu repulsie şi se rostogoli departe de el, întorcându-i spatele.

— Încă de când l-am văzut şchiopătând spre noi, singurul huligan pe care credeam că-l putem doborî, noi, copiii mici. Piciorul lui strâmb, ura periculoasă faţă de oricine îi vedea slăbiciunea. Bunătatea şi dragostea neprefăcută pe care o arăta tuturor în afară de mine şi de Poke – Petra, asta nu înţelege nimeni despre Ahile, ei îl văd ca pe un ucigaş şi un monstru…

— Pentru că aşa este.

— Un monstru, continuând să câştige dragostea şi încrederea oamenilor care ar trebui să-şi dea seama de realitate. Îl cunosc pe omul ăsta, cel ai cărui ochi îţi privesc în suflet, te judecă şi-ţi descoperă valoarea. Am văzut cum îl iubeau ceilalţi copii, cum şi-au transferat loialitatea de la Poke la Ahile, cum l-au făcut tăticul lor, de-adevăratelea, în inimile lor. Şi chiar dacă m-a ţinut întotdeauna la distanţă, adevărul e că… şi eu îl iubeam.

— Eu nu, zise Petra.

Amintirea braţelor lui Ahile cuprinzând-o în timp ce o săruta era de nesuportat pentru ea, şi izbucni în plâns.

Simţi mâna lui Bean pe umărul ei, mângâind-o,

alinând-o.

— O să-l distrug, Petra, zise Bean. Dar nu în modul în care am vrut până acum. L-am evitat, am reacţionat la mişcările lui. La urma urmelor, Peter a avut ideea cea bună. Nu a înţeles-o, dar a fost bună ideea de a-l aduce aproape de el. Nu-l poţi trata ca pe ceva îndepărtat şi de neînţeles. Nu e o forţă a naturii, ca o furtună sau un cutremur, când nu ai altă şansă decât să fugi şi să te adăposteşti. Trebuie să îl înţelegi. Să pătrunzi în mintea lui.

— Am fost acolo, zise Petra. E un loc murdar.

— Da, ştiu. Un loc de teamă şi foc. Dar ţine minte – el trăieşte acolo tot timpul.

— Nu-mi spune că ar trebui să-mi fie milă de el fiindcă este aşa cum este!

— Petra, am petrecut tot timpul zborului încercând să fiu Ahile, încercând să mă gândesc la ce îşi doreşte el, la ceea ce speră, să gândesc cum gândeşte el.

— Şi ai vomitat? Fiindcă eu aşa am făcut, de două ori, şi nu a trebuit să pătrund în interiorul Bestiei pentru asta.

— Poate pentru că ai în tine o mică bestie.

Ea se cutremură.

— Nu-i spune aşa. Probabil nici nu sunt însărcinată. S-a întâmplat numai în dimineaţa asta. Copilul meu nu e o bestie.

— A fost o glumă proastă, îmi pare rău. Dar ascultă, Petra, în timpul zborului mi-am dat seama de ceva. Ahile nu e o forţă misterioasă. Ştiu exact ce vrea el.

— Ce vrea? În afară de moartea noastră?

— Vrea ca noi să ştim că embrionii sunt în viaţă. Nici măcar nu-i va implanta încă. Ne va lăsa mici indicii pe care să le urmăm – nu ceva prea vizibil, pentru că vrea să credem că am descoperit ceva ce el încearcă să ascundă. Dar vom afla unde sunt pentru că aşa vrea el. Vor fi toţi într-un singur loc. Fiindcă vrea să venim după ei.

— Momeală.

— Nu numai momeală. Ne-ar putea trimite chiar acum un mesaj dacă ar vrea. Dar e mai mult decât atât.

Vrea ca noi să credem că suntem foarte deştepţi fiindcă am descoperit unde se află. Vrea să sperăm din tot sufletul că am putea să-i salvăm. Să fim emoţionaţi, ca să ne aruncăm cu capul înainte complet nepregătiţi pentru faptul că el ne aşteaptă. Astfel ne poate vedea căzând din speranţa triumfătoare în neagra disperare, înainte de a ne ucide.

Bean avea dreptate, ştia şi ea.

— Dar cum poţi pretinde că iubeşti pe cineva atât de rău?

— Nu, tot nu înţelegi, zise Bean. Nu disperarea noastră o vrea. Ci speranţa. El nu are niciuna. Nu o înţelege.

— Oh, te rog! O persoană ambiţioasă trăieşte sperând.

— El nu are nicio speranţă. Niciun vis. Încearcă orice ca să găsească unul. Trece prin mecanismele bunătăţii şi iubirii, şi a orice altceva ar putea funcţiona, şi tot nu înseamnă nimic pentru el. Fiecare nouă cucerire îl lasă doar flămând după o alta. E flămând după ceva care să aibă cu adevărat importanţă în viaţă. Ştie că noi avem aşa ceva. Amândoi, încă înainte de a ne găsi unul pe celălalt, aveam aşa ceva.

— Credeam că eşti faimos prin lipsa ta de credinţă, zise Petra.

— Vezi tu, Ahile mă cunoaşte mai bine decât mă cunosc eu însumi. Vede în mine acelaşi lucru pe care l-a văzut şi sora Carlotta.

— Inteligenţa? întrebă Petra.

— Speranţa, răspunse Bean. Speranţa neabătută. Niciodată nu-mi trece prin minte că nu există nicio soluţie, nicio şansă de supravieţuire. A, pot concepe asta intelectual, dar niciodată acţiunile mele nu se bazează pe disperare, pentru că eu niciodată nu cred în ea. Ahile ştie că eu am un motiv să trăiesc. De asta îmi vrea răul. Şi ţie, Petra. Ţie mai mult decât mie. Iar copiii sunt speranţa noastră. O speranţă complet nebună, dar noi i-am făcut, nu-i aşa?

— Aşadar, spuse Petra înţelegând, nu vrea doar ca

noi să murim, aşa cum s-a mulţumit s-o lase pe sora Carlotta să moară în acel avion, când el se afla departe. Vrea ca noi să-l vedem având copiii noştri.

— Iar când ne vom da seama că nu-i putem recupera şi că în cele din urmă vom muri, va crede că speranţa care a dispărut din noi a devenit a lui. Crede că, dacă are copiii noştri, are speranţa noastră.

— Aşa şi e, zise Petra.

— Dar nu va avea niciodată asemenea speranţe. E incapabil.

— Totul e foarte interesant, dar complet inutil.

— Dar nu înţelegi? Aşa îl putem distruge.

— Ce vrei să spui?

— Va cădea în groapa pe care o sapă pentru noi.

— Noi nu avem copiii lui.

— Speră că noi vom veni şi-i vom da ceea ce vrea. În schimb, noi vom veni pregătiţi să-l distrugem.

— Ne va întinde o capcană. Dacă venim în forţă, fie va fugi, fie – imediat ce-şi va da seama că e condamnat – ne va ucide copiii.

— Nu, noi îl vom lăsa să-şi întindă capcana. Vom intra direct în ea. Aşa încât când vom fi faţă în faţă cu el să-i vedem momentul de triumf. Adică exact momentul în care va fi cel mai prost.

— Nu trebuie să fii deştept când ai toate armele.

— Relaxează-te, Petra! O să aduc copiii înapoi. Şi o să-l ucid şi pe Ahile. O s-o fac curând, iubire. Înainte de a muri.

— Asta e bine, zise Petra. Va fi mult mai greu s-o faci după aia.

Apoi începu să plângă fiindcă, în ciuda a ceea ce tocmai spusese Bean, ea nu mai spera. Urma să-şi piardă soţul, copiii ei urmau să-şi piardă tatăl. Nicio victorie asupra lui Ahile n-ar fi putut schimba faptul că în cele din urmă îl va pierde.

El o cuprinse din nou, strâns, o sărută pe sprâncene, pe obraz.

— Ai grijă de copilul nostru, spuse. O să-i aduc acasă

pe fraţii şi surorile lui înainte de a se naşte.

14
STAŢIA SPAŢIALĂ

To: Locke%erasmus@polnet. gov
From: SitePost Alert
Re: Fata de pe pod

Acum, că ai ieşit din hazna, pot comunica din nou. N-am e-mail aici. Pietrele sunt ale mele. Curând mă întorc pe pod. Războiul e serios. Scrie-mi numai pe acest site, nume FataDePePod, parola nu e o treaptă.

Peter găsi zborul în spaţiu plicticos, exact aşa cum bănuise că va fi. Ca şi călătoria cu avionul, numai că mai lungă şi cu mai puţine peisaje.

Slavă Domnului că mama şi tatăl lui avuseseră bunul-simţ să nu devină sentimentali în legătură cu zborul cu naveta până la Ministerul Colonizării. La urma urmelor, era aceeaşi staţie spaţială pe care fusese Şcoala de Luptă. Urmau să pună piciorul acolo unde micuţul lor Ender cel drag avusese primele victorii – şi, da, ucisese un băiat.

Dar acolo nu erau amprente de paşi. Nimic care să le spună cum fusese pentru Ender călătoria cu naveta spre acel loc. Nu erau copii mici luaţi din căminele lor. Ei erau adulţi, iar soarta lumii ar fi putut sta în mâinile lor.

De fapt fusese şi cazul lui Ender, nu-i aşa?

Întreaga rasă umană fusese unită când ajunsese Ender aici. Inamicul era cunoscut, pericolul real, iar Ender nici măcar nu avea nevoie să ştie ce face pentru a câştiga războiul.

Prin comparaţie, sarcina lui Peter era cu mult mai dificilă. Ar fi putut părea mai simplă – să găsească un asasin cu adevărat bun şi să-l ucidă pe Ahile.

Dar nu era chiar atât de simplu. În primul rând, Ahile fiind el însuşi un asasin şi un utilizator de asasini, ar fi fost pregătit pentru un astfel de complot. În al doilea rând, nu era suficient să-l ucidă pe Ahile. Nu el era armata care

cucerise India şi Indochina. Nu el era guvernul care conducea mai mult de jumătate din populaţia lumii. Chiar distrugându-l pe Ahile, tot mai trebuiau îndreptate toate lucrurile pe care le făcuse el.

Ca Hitler în cel de-al Doilea Război Mondial. Fără Hitler, Germania n-ar fi avut niciodată tupeul să cucerească Franţa şi să măture totul în cale până la porţile Moscovei. Dar dacă Hitler ar fi fost asasinat chiar înainte de invadarea Rusiei, după toate probabilităţile limba comună a Flotei Internaţionale ar fi fost germana. Pentru că din cauza greşelilor lui Hitler, a slăbiciunilor lui, a temerilor, urii lui, fusese pierdută partea de final a războiului, aşa cum datorită conducerii lui, a deciziilor lui, fusese câştigată prima parte.

Uciderea lui Ahile n-ar fi făcut decât să garanteze o lume guvernată de China.

Totuşi, dacă el nu i-ar mai fi stat în drum, Peter ar fi avut de înfruntat un duşman raţional. Iar propriile fapte nu ar mai fi fost atât de încărcate de teamă superstiţioasă. Modul în care Bean, Petra şi Virlomi fugiseră numai la gândul că Ahile vine în Ribeirão Preto… deşi pe termen lung ei nu greşiseră, totuşi asta complicase lucrurile enorm de mult, Peter fiind nevoit să lucreze singur, asta dacă nu-i punea la socoteală pe mama şi pe tatăl lui.

Şi fiindcă erau singurii pe care se putea baza că sunt de partea lui, categoric îi putea pune la socoteală.

Îi punea, dar era şi supărat pe ei. Ştia că nu era logic, dar tot drumul spre MinCol avu în minte modul în care părinţii săi îl judecaseră când era copil şi găsiseră că lasă de dorit, pe când Ender şi Valentine nu puteau greşi cu nimic. Fiind o persoană fundamental raţională, admise că de când Ender şi Valentine plecaseră în colonii, părinţii săi îl sprijiniseră întru totul. Îl salvaseră în mai multe rânduri. Nu le putea cere mai mult chiar dacă ei l-ar fi iubit cu adevărat. Îşi făcuseră datoria ca părinţi, şi mai mult decât datoria.

Dar asta nu putea şterge durerea anilor trecuţi, când tot ceea ce făcea el părea să nu fie bine, fiecare instinct

natural al său fiind considerat o ofensă împotriva uneia din versiunile lor de Dumnezeu. Ei bine, atunci când ne judecaţi, amintiţi-vă un lucru: Ender se dovedise a fi Cain, nu? Iar voi v-aţi gândit întotdeauna că voi fi eu!

„Ce prostie, gândi Peter. Ender nu-şi ucisese fratele, Ender se apărase împotriva duşmanilor săi. Aşa cum am făcut şi eu.”

„Trebuie să trec peste asta”, îşi spuse iar şi iar pe tot parcursul călătoriei.

„Aş vrea să mă pot uita şi la altceva în afară de filmele astea stupide. Sau cum sforăie tata. Sau cum mama mă priveşte din când în când, măsurându-mă, apoi făcându-mi cu ochiul. Are habar cât de groaznic e? Cât de înjositor? Să-mi facă cu ochiul! Dar zâmbetul? Dar privirea îndreptată spre mine, cu acea expresie visătoare şi iubitoare pe care o avea pentru Val şi Ender? Bineînţeles că de ei îi plăcea.

Opreşte-te. Gândeşte-te la ce ai de făcut, prostule!

Gândeşte-te la ce trebuie să scrii şi să publici, ca Locke şi Demostene, ca să ridici popoarele din ţările libere, ca să îmboldeşti guvernele ţărilor stăpânite”. Nu putea fi ceva banal, nu-şi putea permite aşa ceva. Dar era greu să ţii trează atenţia oamenilor asupra unui război în care nu se trăsese cu arma. Un război care avea loc într-o zonă îndepărtată. De ce le-ar păsa celor din Argentina că indienii aveau un guvern pe care nu-l aleseseră ei? De ce i-ar păsa unui fermier care îşi întinde ecranele fotovoltaice în Deşertul Kalahari că thailandezilor li se azvârle cu noroi în faţă?

China nu avea planuri în privinţa Namibiei sau Argentinei. Războiul se terminase. De ce oamenii n-ar tăcea şi nu s-ar întoarce la afacerile lor din care ies banii?

Acesta era inamicul lui Peter. Nu în mod esenţial Ahile. Nici măcar China. Ci apatia restului lumii, care le făcea jocul.

„Şi acum iată-mă în spaţiu, fără libertate de mişcare, mai dependent decât am fost vreodată. Pentru că, dacă Graff decide să nu mă trimită înapoi pe Pământ, eu nu pot

să plec. Nu există mijloc de transport alternativ. El pare să fie întru totul de partea mea. Dar adevărata lui loialitate este faţă de foştii camarazi de la Şcoala de Luptă. Crede că se poate folosi de mine aşa cum eu credeam că mă pot folosi de Ahile. Eu am greşit. El, probabil, are dreptate.”

La sfârşitul călătoriei fu frustrant să fie acolo şi totuşi să trebuiască să aştepte ca naveta să-şi facă dansul de aliniere cu docurile staţiei. Nu exista nimic la care să te uiţi. Ferestrele fuseseră acoperite pentru că în gravitaţie zero era prea ameţitor să priveşti Pământul răsucindu-se nebuneşte în timp ce naveta îşi potrivea rotaţia cu cea a marii roţi.

„Cariera mea s-ar putea să se fi sfârşit deja. Deja mi-am câştigat dreptul de a fi menţionat în istorie. Probabil că nu voi fi nimic altceva decât o notiţă în biografia altor persoane, un paragraf în cărţile de istorie. În acest moment strategia mea cea mai bună de a-mi întări reputaţia probabil e asasinată în mod spectaculos. După cum merg lucrurile, voi muri probabil într-un tragic accident în timpul unei manevre de rutină de andocare pe staţia spaţială a MinCol.”

— Nu te mai legăna, zise mama.

El o privi crunt.

— Nu mă legăn.

— Bun, zise ea. Fii supărat pe mine. E mai bine decât să-ţi plângi de milă.

Vru să-i dea o replică furioasă, dar îşi dădu seama de inutilitatea negării a ceva ce ştiau cu toţii că e adevărat. Era deprimat, categoric, şi totuşi trebuia să treacă la treabă. Ca în ziua conferinţei de presă, când trebuiseră să-l dea jos cu forţa din pat. Nu voia să repete acea umilinţă, îşi va face treaba fără ca părinţii să fie nevoiţi să-l împingă de la spate ca pe un adolescent oarecare. Iar el nu le va răspunde tăios atunci când îi spun adevărul.

Aşa că îi zâmbi.

— Haide, mamă, ştii că, dacă aş lua foc, nimeni nu şi-ar face nici măcar nevoile pe mine ca să stingă focul.

— Fii cinstit, fiule, zise tatăl. Pe Pământ sunt sute de

mii de oameni pe care nu trebuie decât să-i rogi. Şi câteva duzini care ar face-o fără să aştepte invitaţia, dacă au ocazia.

— Există câteva aspecte frumoase ale faimei, observă Peter. Chiar şi cei cu vezica goală ar contribui probabil cu un mic scuipat.

— Devine dezgustător, spuse mama.

— Spui asta pentru că e de datoria ta s-o spui.

— Atunci nu sunt bine plătită, pentru că e aproape o slujbă full time.

— Rolul tău în viaţă. Atât de feminin. Bărbaţii trebuie civilizaţi, iar tu eşti exact cea de care au nevoie.

— E evident că nu mă descurc prea bine.

În acel moment, un sergent F.I. care avea rolul de steward intră în cabina principală şi le spuse că e timpul să meargă.

Pentru că andocaseră în centrul staţiei, nu exista gravitaţie. Plutiră apucându-se de balustrade în timp ce stewardul le împingea bagajele astfel încât să treacă prin chepengul aflat chiar sub ei. Fură prinse de câţiva oameni de serviciu care părea că făcuseră asta de sute de ori, şi nu păreau câtuşi de puţin impresionaţi că Hegemonul însuşi venise la MinCol.

Însă după toate probabilităţile, nimeni nu ştia cine erau. Călătoreau cu acte false, bineînţeles, dar Graff fără îndoială anunţase pe cineva de pe staţie despre adevărata lor identitate.

Probabil, nu pe oamenii de serviciu.

Abia după ce coborâră pe una dintre scările roţii până la un nivel unde se putea merge pe o podea stabilă întâlniră pe cineva cu statut în staţie. Un bărbat în uniforma gri a MinCol îi aştepta la picioarele elevatorului, cu mâna întinsă.

— Domnul şi doamna Raymond, zise. Sunt ministrul adjunct Dimak. Iar acesta trebuie să fie fiul dumneavoastră Dick.

Peter zâmbi uşor la vagul umor conţinut de pseudonimul pe care i-l alesese Graff în mod arbitrar.

— Vă rog, spuneţi-ne că ştiţi cine suntem în realitate ca să nu mai fim nevoiţi să continuăm şarada asta, zise Peter.

— Eu ştiu, admise Dimak cu blândeţe, dar nimeni altcineva de pe staţie nu mai ştie, şi aş vrea ca lucrurile să rămână aşa pentru moment.

— Graff nu e aici?

— Ministrul Colonizării se întoarce dintr-o inspecţie a echipării celei mai noi nave care va pleca în colonii. Peste două săptămâni se va pune piciorul pentru prima oară pe ea şi, începând de săptămâna viitoare, n-o să vă vină să credeţi ce trafic o să fie aici, şaisprezece navete pe zi, şi asta doar pentru colonişti. Navetele de transport de mărfuri ancorează direct la docuri.

— Există ancore aici? întrebă inocent tatăl.

Dimak rânji.

— Terminologia navală moare greu.

Dimak îi conduse pe coridor până la un puţ de coborâre. Alunecară pe prăjină în urma lui. Gravitaţia nu era atât de mare încât acest lucru să fie o problemă, chiar şi pentru părinţii lui Peter, care aveau, la urma urmelor, peste patruzeci de ani. Îi ajută să iasă din puţ pe un coridor mai de jos – şi, prin urmare, mai „greu”.

Pe pereţi se vedeau demodatele linii de direcţionare.

— Amprenta palmară v-a fost deja criptată, zise Dimak. Doar atingeţi aici şi veţi fi conduşi spre camerele voastre.

— E o rămăşiţă din timpurile trecute, nu-i aşa? întrebă tatăl. Deşi nu-mi închipui că eraţi aici când încă…

— Ba eram, spuse Dimak. Eram mama unui grup de copii. Mă tem că nu al fiului dumneavoastră. Dar cred că al unei cunoştinţe de-a voastră.

Peter nu vru să se pună în situaţia patetică de a-i numi pe absolvenţii Şcolii de Luptă pe care îi cunoştea. Dar mama lui nu avea astfel de scrupule.

— Petra? Suriyawong?

Dimak se aplecă spre ea, astfel încât să nu fie nevoit să vorbească tare şi să fie auzit.

— Bean, zise.

— Trebuie să fi fost un băiat remarcabil, spuse mama.

— Arăta de trei ani când a ajuns aici. Nimeni nu putea crede că e destul de mare pentru locul acesta.

— Acum nu mai arată aşa, zise Peter sec.

— Nu… ştiu despre starea lui. Nu e ceva ce ştie toată lumea, dar colonelul Graff – ministrul adică – ştie că încă mă interesează ce se întâmplă cu… mă rog, cu toţi puştii mei, bineînţeles, dar el a fost… Îmi imaginez că primul antrenor al fiului dumneavoastră a simţit cam la fel în legătură cu el.

— Aşa sper, zise mama.

Sentimentalismul devenea atât de dulceag încât Peter ar fi vrut să se spele pe dinţi. Puse palma pe scanerul de la intrare şi trei linii se luminară.

— Verde verde maro, zise Dimak. Dar în curând nu veţi mai avea nevoie de ele. Nu sunt kilometri întregi de spaţiu în care să te pierzi. Sistemul liniilor presupune întotdeauna că vrei să te întorci în camera ta, cu excepţia cazului când pui palma pe scanerul din afara uşii camerei tale, iar atunci crede că vrei să mergi la baie – nu există niciuna în interiorul camerelor, mă tem că aşa au fost construite. Dar dacă vrei să mergi în sala de mese, loveşti scanerul de două ori şi va înţelege.

Îi conduse în apartamentul lor, o singură cameră lungă cu paturi aliniate de-a lungul unui culoar îngust.

— Mă tem că veţi avea companie în săptămâna în care se va încărca nava, dar nimeni nu va sta prea mult, şi apoi o să aveţi locul doar pentru dumneavoastră timp de încă trei săptămâni.

— Facem o lansare pe Lună? întrebă Peter. Cum finanţaţi un asemenea ritm?

Dimak îl privi fără expresie.

— Nu ştiu, zise.

Peter se aplecă şi-l imită pe Dimak când spunea secrete.

— Sunt Hegemon, spuse. Oficial, şeful

dumneavoastră lucrează pentru mine.

Dimak şopti şi el:

— Tu salvezi lumea, noi finanţăm programul de colonizare.

— Mi-ar folosi ceva bani în plus pentru operaţiunile mele, asta pot s-o spun.

— Fiecare Hegemon simte aşa. De aceea finanţarea noastră nu vine de la voi.

Peter râse.

— Isteaţă mişcare. Dacă socotiţi că programul de colonizare este foarte, foarte important.

— Este viitorul rasei umane, spuse Dimak simplu. Gândacii – pardon, Furnicile – au avut o idee bună. Să se împrăştie cât pot de mult, pentru a nu fi distruse într-un singur război dezastruos. Nu că asta le-ar fi salvat, dar… noi nu suntem creaturi de stup.

— Nu suntem? zise tatăl.

— Ei bine, dacă suntem, atunci cine e regina? întrebă Dimak.

— În locul acesta, bănuiesc că e Graff.

— Iar noi nu suntem decât mânuţele şi picioruşele lui?

— Şi gurile şi… da, bineînţeles. Puţin mai independenţi şi mai puţin ascultători decât indivizii Furnici, dar în felul acesta ajunge o specie să domine lumea aşa cum o facem noi, şi cum au făcut-o ele. Pentru că ştim cum să determinăm un număr mare de indivizi să renunţe la voinţa lor personală şi să se supună unei minţi de grup.

— Acum facem filozofie, zise Dimak.

— Sau ştiinţă de frontieră, completă tatăl. Comportamentul oamenilor în grupuri. Grade de supunere. Mă gândesc mult la asta.

— Ce interesant!

— Văd că nu vă interesează deloc. Iar acum m-aţi catalogat drept un excentric care îşi expune teoriile. Nu o fac niciodată. Nu ştiu de ce am făcut-o acum. Pur şi simplu… este pentru prima dată când sunt în casa lui

Graff, într-un anume fel. Iar întâlnirea cu dumneavoastră a semănat foarte mult cu un tur împreună cu el.

— Sunt… flatat, zise Dimak.

— John Paul, cred că îl faci pe domnul Dimak să se simtă prost.

— Când oamenii se simt foarte ataşaţi de comunitatea lor, încep să-şi asume atât manierele, cât şi morala liderului lor, spuse tatăl, refuzând să cedeze.

— Dacă liderul are personalitate, adăugă Peter.

— Cum ajungi să fii lider fără să ai personalitate?

— Întreabă-l pe Ahile. El este exact invers. Adoptă manierele poporului de care vrea să fie urmat.

— De el nu-mi amintesc, zise Dimak. A stat aici doar câteva zile înainte să… înainte ca noi să descoperim că a comis o serie de crime pe Pământ.

— Într-o zi va trebui să-mi spuneţi cum a reuşit Bean să-l facă să mărturisească. El nu spune.

— Dacă el nu spune, nu spun nici eu.

— Câtă loialitate, remarcă tatăl.

— Nu chiar. Dar nici eu nu ştiu. Ştiu că a fost ceva în legătură cu o conductă de aerisire.

— Mărturisirea aceea, zise Peter. Nu mai aveţi aici înregistrările, nu?

— Nu, răspunse Dimak. Şi chiar dacă le-am avea, ar face parte din dosarul sigilat al unui minor.

— Al unui criminal în serie.

— Luăm în seamă legile numai atunci când contravin intereselor noastre.

— Vezi? spuse tatăl. Facem schimb de filozofii.

— Ca triburile care fac troc, aprobă Dimak. Dacă nu vă supăraţi, aş vrea să staţi de vorbă cu şeful securităţii, Uphanad, înainte de cină.

— Despre ce?

— Coloniştii nu sunt o problemă – fluxul lor e unidirecţional şi nu pot comunica uşor cu planeta. Dar probabil tu vei fi recunoscut aici. Şi chiar dacă nu ai fi, e greu să menţinem mult timp o poveste falsă.

— Atunci hai să nu spunem o poveste falsă, zise

Peter.

— Da, să fie una cu adevărat bună, zise şi mama sa.

— Mai bine să nu vorbim cu nimeni.

— Exact despre aceste lucruri vrea şi maiorul Uphanad să discute cu dumneavoastră.

Imediat după ce Dimak plecă, îşi aleseră paturile din partea din spate a camerei. Peter îşi alese bineînţeles un pat de sus, iar în timp ce îşi aşeza bagajele în dulapul din peretele din spatele patului, tatăl descoperi că fiecare set de şase paturi – câte trei de fiecare parte – puteau fi separate de celelalte printr-o draperie.

— Trebuie s-o fi adăugat mai târziu, zise el. Nu cred că i-ar fi lăsat pe copii să se izoleze unii de alţii.

— Cât de bine izolează fonic materialul ăsta? întrebă mama.

Tatăl trase draperia cu o mişcare circulară, astfel încât să-l despartă de ei. Nu auziră nimic dinspre partea lui. Apoi o deschise.

— Ei bine?

— O barieră destul de bună.

— Dar ai încercat să vorbeşti cu noi, nu-i aşa? întrebă Peter.

— Nu, v-am ascultat pe voi, zise tatăl.

— Iar noi te-am ascultat pe tine, John Paul, zise mama.

— Nu, eu am vorbit. N-am ţipat, dar voi nu m-aţi auzit, nu?

— Peter, zise mama, mută-te în compartimentul alăturat.

— N-o să mai meargă atunci când vor veni coloniştii.

— Poţi să te întorci să dormi cu mami şi taţi când vin musafirii, spuse mama.

— Va trebui să treceţi prin camera mea când vă duceţi la baie, observă Peter.

— Corect, admise tatăl. Ştim că eşti Hegemon şi că ar trebui să ai cea mai bună cameră, dar e puţin probabil să intrăm peste tine când faci dragoste.

— Nu conta pe asta, făcu Peter acru.

— O să deschidem puţin uşa şi o să spunem: „Cioc-cioc” înainte de a intra. Asta o să-ţi dea timp să-ţi ascunzi prietena.

O asemenea discuţie cu părinţii săi îi făcea puţin silă.

— Sunteţi atât de drăguţi! Chiar mă bucur să schimbăm camerele, credeţi-mă.

Era bine să aibă intimitate, odată uşa închisă, chiar dacă preţul era să-şi mute toate lucrurile din dulapul pe care abia îl încărcase şi să le pună în dulapul din secţiunea alăturată. În primul rând, acum avea un pat de jos. În al doilea rând, nu mai trebuia să-i asculte pe părinţii lui încercând să-l înveselească.

Avea nevoie de timp de gândire. Bineînţeles că adormi buştean. Dimak îl trezi vorbindu-i în intercom.

— Domnule Raymond, sunteţi acolo?

Lui Peter îi luă câteva fracţiuni de secundă până să-şi aducă aminte cine era Dick Raymond.

— Da. Doar dacă nu vreţi să vorbiţi cu tata.

— Am vorbit deja cu el, zise Dimak. Am programat liniile să vă conducă la departamentul de securitate.

Acesta se afla la nivelul cel mai de sus, cu cea mai scăzută gravitaţie – lucru logic, pentru că, dacă erau necesare acţiuni de securitate, ofiţerii care plecau de la sediul principal spre oricare dintre direcţii urmau să coboare.

Când intrară în birou, maiorul Uphanad îi aştepta. Dădu mâna cu toţi.

— Sunteţi din India, întrebă mama, sau din Pakistan?

— India, spuse Uphanad zâmbind.

— Îmi pare rău pentru ţara dumneavoastră.

— N-am mai fost acolo de… de mult timp.

— Sper că familia dumneavoastră se descurcă sub ocupaţia chineză.

— Vă mulţumesc pentru preocupare, zise Uphanad pe un ton care făcea limpede faptul că subiectul era încheiat.

Le oferi scaune şi se aşeză şi el – în spatele biroului, profitând din plin de poziţia sa oficială. Lui Peter îi

displăcu puţin, căci până acum petrecuse deja ceva timp fiind întotdeauna persoana în poziţia dominantă. Poate că nu avea prea multă putere efectivă, ca Hegemon, dar protocolul îi acorda întotdeauna poziţia cea mai înaltă.

Dar aici se presupunea că nu e cunoscut. Deci nu putea fi tratat altfel decât orice alt vizitator civil.

— Ştiu că sunteţi invitaţi în particular de domnul ministru, spuse Uphanad, şi aş dori ca intimitatea să nu vă fie încălcată. Ceea ce trebuie să stabilim sunt limitele intimităţii dumneavoastră. Este posibil ca feţele dumneavoastră să fie recunoscute?

— E posibil, zise Peter. În special a lui.

Arătă spre tatăl lui. Era desigur o minciună, probabil inutilă, dar…

— Aha, făcu Uphanad. Şi mai presupun că numele voastre reale ar fi recunoscute.

— Foarte probabil, aprobă tatăl.

— Desigur, întări mama, ca şi când ar fi fost mândră de acest lucru şi chiar îmbufnată că el ar fi avut vreo urmă de îndoială.

— Aşa… Să vă fie adusă mâncarea în cameră? E nevoie să evacuăm coridoarele când mergeţi la baie?

Pentru Peter părea un coşmar.

— Domnule maior Uphanad, nu vrem să facem publică prezenţa noastră aici, dar sunt convins că putem avea încredere în discreţia echipajului dumneavoastră.

— Din contră, zise Uphanad. Oamenii discreţi ţin să evidenţieze că nu consideră loialitatea echipajului drept un fapt garantat.

— A dumneavoastră inclusiv? întrebă mama cu dulceaţă.

— Întrucât m-aţi minţit deja în mod repetat, replică Uphanad, cred că pot să spun cu siguranţă că nu consideraţi loialitatea nimănui drept un fapt garantat.

— Indiferent, zise Peter. N-o să stau întemniţat în tubul ăsta. Mi-ar plăcea să pot folosi biblioteca – presupun că aveţi una – şi putem să mâncăm în sala de mese, şi să folosim toaleta fără a provoca inconveniente altor oameni.

— Vedeţi? Pur şi simplu nu aveţi o minte axată pe securitate.

— Nu putem trăi aici ca nişte prizonieri, zise Peter.

— Nu asta a vrut să spună, zise tatăl. Vorbea despre felul în care tu anunţi pur şi simplu deciziile în numele nostru. Cam atât despre cine e cel mai probabil să fie recunoscut.

Uphanad zâmbi.

— Problema recunoaşterii este reală. Eu v-am recunoscut imediat, după filme, domnule Hegemon.

Peter oftă şi se lăsă pe spate în scaun.

— Faţa ta nu e atât de uşor de recunoscut ca a unui politician adevărat, spuse Uphanad. Ei prosperă expunându-şi feţele publicului. Cariera ta a început, dacă-mi amintesc bine, în anonimat.

— Dar am apărut pe ecran, zise Peter.

— Credeţi-mă, puţini membri ai echipajului se uită la filme. Eu sunt întâmplător dependent de ştiri, dar majoritatea ar vrea mai degrabă să nu mai aibă de-a face cu bârfele de pe Pământ. Cred că cel mai bun mod de a rămâne incognito aici ar fi să vă comportaţi ca şi când nu aţi avea nimic de ascuns. Ţineţi-vă puţin deoparte – de exemplu nu vă angajaţi cu oamenii în conversaţii care duc la explicaţii mutuale despre ceea ce faceţi sau cine sunteţi. Dar dacă sunteţi veseli şi nu vă comportaţi misterios, va fi bine. Lumea nu se aşteaptă să-l vadă pe Hegemon locuind împreună cu părinţii într-una dintre camerele de dormit de aici. Uphanad rânji: Va fi micul nostru secret, rămâne doar între noi şase.

Peter numără. El, părinţii săi, Uphanad, Dimak, şi… Graff, bineînţeles.

— Cred că nu vor fi tentative de asasinat aici, zise Uphanad, pentru că sunt puţine arme la bord, toate sunt ţinute sub cheie şi oricine vine aici e perchiziţionat. Deci vă sugerez să nu purtaţi vreo armă. Sunteţi antrenaţi pentru lupta corp la corp?

— Nu, recunoscu Peter.

— Există o sală de gimnastică la nivelul inferior,

foarte bine echipată. Şi nu numai cu aparate dimensionate pentru copii. Şi adulţii au nevoie să se păstreze în formă. O să folosiţi sala pentru a vă menţine masa osoasă şi aşa mai departe, dar pot să organizez pentru voi cursuri de arte marţiale dacă sunteţi interesaţi.

— Eu nu sunt interesat, zise Peter. Dar pare o idee bună.

— Oricum cel pe care-l vor trimite după noi, spuse mama, va fi mult mai bine antrenat decât noi.

— Poate da, poate nu. Dacă duşmanii dumneavoastră încearcă să vă prindă aici ar însemna să se bazeze pe cineva care să treacă de filtrele noastre. Persoanele deosebit de atletice au parte de o atenţie specială. Vedeţi, suntem paranoici din cauza unor grupări anti-colonizare care pot trimite pe cineva aici doar pentru un act de sabotaj sau terorism.

— Sau asasinat.

— Vedeţi? spuse Uphanad. Dar vă asigur că eu şi echipa mea suntem foarte meticuloşi. Nu lăsăm niciodată nimic neverificat.

— Cu alte cuvinte, aţi ştiut cine suntem înainte de a intra pe uşă.

— De fapt, înainte ca naveta voastră să decoleze, spuse Uphanad. Sau cel puţin am ghicit destul de corect.

Îşi luară rămas-bun, apoi intrară în rutina vieţii pe staţia spaţială.

Ziua şi noaptea erau păstrate după ora Greenwich, din niciun alt motiv în afară de faptul că aflându-se la longitudine zero trebuiau să-şi stabilească un reper. Peter descoperi că părinţii lui nu erau atât de groaznic de băgăcioşi cum se temuse, şi fu uşurat că nu auzea cum fac dragoste şi nici conversaţiile lor despre el prin draperia despărţitoare.

În cea mai mare parte a timpului mergea la bibliotecă şi scria.

Desigur, eseuri pe orice subiect, pentru orice forum imaginabil. O mulţime de publicaţii erau fericite să aibă texte de Locke sau Demostene, în special acum când toată

lumea ştia că aceste identităţi aparţineau Hegemonului. Pentru că lucrările cele mai importante apăreau primele pe net, nu mai putea atrage o audienţă specială, însă continua să discute despre subiecte care aveau o importanţă aparte în diferite regiuni.

Scopul a tot ceea ce scria era să inflameze suspiciunile asupra Chinei şi ambiţiilor ei. Ca Demostene, scria direct despre pericolul de a permite să se menţină ocuparea Indiei şi Indochinei, cu o mulţime de întrebări retorice privind următoarea naţiune la rând. Desigur, nu se preta la o instigare făţişă, fiindcă orice cuvânt spus ar fi putut fi folosit împotriva Hegemoniei.

Viaţa era mult mai uşoară când era anonim pe net.

Ca Locke însă scria ca un om de stat, eseuri imparţiale despre problemele cu care se confruntau diferite popoare şi regiuni. „Locke” nu scria aproape niciodată pe faţă împotriva Chinei, ci considera de la sine înţeles că va avea loc o altă invazie, iar investiţiile pe termen lung în ţările posibile ţinte ar putea să nu se dovedească înţelepte sau alte lucruri de genul acesta.

Era o muncă grea, pentru că fiecare eseu trebuia să fie interesant, original, important, altfel nimeni nu i-ar fi dat atenţie. Trebuia să se asigure că nu scrie ca un amator – aşa cum păruse tatăl lui când începuse să povestească teroriile lui despre caracterul şi loialitatea de grup în faţa lui Dimak. Deşi, sincer vorbind, nu-şi auzise niciodată tatăl făcând aşa ceva până atunci, iar asta îl făcea să fie atent, să-şi dea seama cât de uşor Locke şi Demostene – şi în consecinţă Peter Wiggin însuşi – puteau deveni la început iritanţi, şi în final caraghioşi.

Tatăl său numea acest proces „stasenizare” şi făcu diverse sugestii pentru eseuri, dintre care pe unele Peter le folosi. Cât despre modul în care tatăl şi mama sa îşi petreceau zilele, atunci când nu îi citeau eseurile sau nu le comentau, surprinzând erorile – ei bine, Peter habar n-avea.

Poate mama găsise vreo cameră în care să facă curat.

Graff trecu pe la ei într-o scurtă vizită în prima lor dimineaţă pe staţie, apoi plecă iar – de fapt reveni pe Pământ cu naveta care îi adusese pe ei. Nu se mai întoarse trei săptămâni, timp în care Peter scrise aproape patruzeci de eseuri, toate fiind publicate în diferite locuri. Majoritatea îi aparţineau lui Locke. Şi, ca de obicei, majoritatea atenţiei se îndreptă spre Demostene.

Când se întoarse Graff, îi invită să cineze cu ei la sediul Ministerului, o cină colocvială în timpul căreia nu se discută nimic important. Ori de câte ori subiectul părea să devieze spre o problemă reală a momentului, Graff îl întrerupea turnând apă în pahare sau spunând vreo glumă – rareori una nostimă.

Acest lucru îl deruta pe Peter, căci Graff ar fi putut să fie sigur că sediul său era bine securizat. Dar aparent nu era aşa, pentru că după cină îi invită la o plimbare, conducându-i rapid pe coridoarele obişnuite şi prin unele pasaje de serviciu. Se rătăciră aproape imediat, iar când Graff deschise în cele din urmă o uşă şi îi duse pe o bordură lată deasupra unui puţ de ventilaţie îşi pierduseră deja orice simţ al direcţiei, desigur cu excepţia a ceea ce înseamnă „jos”.

Puţul ducea în „jos”… pe o distanţă foarte mare.

— Asta e un loc cu importanţă istorică, spuse Graff. Puţini dintre noi îl cunosc.

— Aha, zise tatăl înţelegând.

Şi fiindcă el ghicise, Peter îşi dădu şi el seama unde se aflau.

— Ahile a fost aici, zise.

— Aici, spuse Graff, Bean şi prietenii săi l-au păcălit pe Ahile. Ahile a crezut că aici o să reuşească să-l ucidă pe Bean, dar Bean a fost cel care l-a legat în lanţuri, atârnat în puţ. Ar fi putut să-l omoare. Prietenii lui aşa i-au recomandat.

— Cine erau prietenii? întrebă mama.

— Nu mi-a spus niciodată, dar asta nu mă surprinde – nici n-am întrebat vreodată. Am crezut că e mai înţelept să nu existe nicio înregistrare, nici chiar în capul meu, a

copiilor care au fost martori la umilirea şi neputinţa lui Ahile.

— N-ar mai fi contat dacă l-ar fi omorât pe Ahile pur şi simplu. N-ar mai fi existat alte crime.

— Dar, vedeţi voi, zise Graff, dacă Ahile ar fi murit aş fi fost nevoit să întreb care sunt acele nume, iar lui Bean nu i s-ar mai fi permis să rămână la Şcoala de Luptă. Poate că am fi pierdut războiul din cauza asta, fiindcă Ender s-a bazat mult pe Bean.

— Lui Ender i s-a permis să rămână după ce a ucis un băiat, observă Peter.

— Băiatul a murit accidental, spuse Graff, iar Ender se apăra.

— Se apăra pentru că l-ai lăsat singur, zise mama.

— Am fost judecat deja pentru aceste acuzaţii, şi am fost achitat.

— Dar ţi s-a cerut să-ţi dai demisia.

— Mi s-a oferit o poziţie mult mai înaltă, cea de Ministru al Colonizării. Hai să nu interpretăm trecutul.

Bean l-a adus pe Ahile aici nu ca să-l omoare, ci ca să-l facă să mărturisească. El a mărturisit, foarte convingător, şi pentru că eu am auzit, sunt şi eu pe lista lui neagră.

— Atunci de ce mai eşti în viaţă? întrebă Peter.

— Contrar credinţei larg răspândite, Ahile nu e un geniu şi mai face şi greşeli. Nu poate ajunge peste tot şi puterea lui poate fi blocată. Nu e atotştiutor. Nu are totul planificat. De cele mai multe ori e în mişcare, punându-se în calea ocaziilor şi folosindu-se de ele atunci când apar.

— Dacă nu e un geniu, atunci de ce învinge mereu geniile?

— Pentru că o face pe neaşteptate. De fapt, nu face nimic deosebit, pur şi simplu face lucruri la care nu s-a gândit nimeni că le va face. E cu un pas înainte. Iar cele mai strălucite minţi ale noastre nici măcar nu se gândeau la el atunci când a obţinut succesele cele mai spectaculoase. Credeau că au redevenit civili atunci când el i-a răpit. Bean nu a încercat să se opună planurilor lui

Ahile în timpul războiului, el a încercat s-o găsească şi s-o salveze pe Petra. Vedeţi? Am văzut testele lui Ahile. E un campion al linguşelii şi e foarte isteţ, altfel nu ar fi ajuns aici. De exemplu, a ştiut cum să înşele un test psihologic, pentru a-şi ascunde tendinţele violente; drept urmare, l-am ales în ultimul grup pentru Şcoala de Luptă. E periculos. Dar niciodată nu a trebuit să înfrunte un adversar, nu unul real. Nu a avut de înfruntat ceea ce au înfruntat Furnicile.

— Deci eşti încrezător, zise Peter.

— Deloc, replică Graff. Dar am speranţă.

— Ne-ai adus aici doar ca să ne arăţi locul ăsta? întrebă tatăl.

— De fapt nu. V-am adus pentru că am urcat eu aici mai devreme şi am curăţat personal locul de microfoane. În plus, am instalat un atenuator de sunete, astfel ca vocile noastre să nu se transmită prin conducta de aerisire.

— Crezi că există spioni la MinCol, zise Peter.

— Ştiu că există. Uphanad făcea o scanare de rutină a tuturor mesajelor care pleacă de aici, când a descoperit unul ciudat transmis la câteva ore de la sosirea voastră aici. Întregul mesaj consta dintr-un singur cuvânt: „on”. Scanarea de rutină a lui Uphanad este mai minuţioasă decât majoritatea căutărilor disperate. Pe ăsta l-a găsit pur şi simplu căutând anomalii în lungimea mesajelor, tipare de limbaj etc. Ca să descopere coduri, înţelegeţi.

— Era codificat? întrebă tatăl.

— Nu, nu era un cifru. Şi din acest motiv imposibil de descifrat. Poate însemna pur şi simplu „afirmativ”, ca în „on/off”. Poate fi un cuvânt străin – există câteva duzini de limbaje comune în care „on” are un înţeles de sine stătător. Ar putea fi „no” inversat. Înţelegi problema? Ceea ce l-a alertat pe Uphanad, în afara scurtimii lui, a fost faptul că a fost trimis la câteva ore de la sosirea voastră şi că atât expeditorul, cât şi destinatarul erau anonimi.

— Cum poate fi anonim expeditorul dintr-o locaţie militară securizată? întrebă Peter.

— Oh, chiar foarte simplu. Expeditorul a folosit identitatea altcuiva.

— A cui?

— Uphanad a fost de-a dreptul jenat când mi-a arătat mesajul printat. Pentru că din punctul de vedere al computerului, a fost trimis de Uphanad însuşi.

— Cineva a furat identitatea şefului securităţii? întrebă tatăl.

— Umilitor, poţi fi sigur.

— L-ai concediat? întrebă mama.

— Nu ne-ar fi ajutat să ne simţim în siguranţă dacă pierdeam omul care e cea mai bună apărare a noastră împotriva a orice operaţiune ar fi declanşat mesajul ăla.

— Deci crezi că cuvântul „on” e în engleză şi înseamnă că cineva pregăteşte o mişcare contra noastră.

— Cred că nu e improbabil. Mesajul a fost trimis clar. Este indescifrabil numai pentru că noi nu ştim ce declanşează.

— Ai luat în considerare, întrebă mama, posibilitatea ca Uphanad să fi trimis el însuşi acest mesaj, iar apoi să fi folosit faptul că ţi-a spus despre el drept acoperire pentru spionajul lui?

Graff o privi îndelung, clipi, apoi zâmbi.

— Îmi tot spun, „suspectează-i pe toţi”, dar acum ştiu cu adevărat ce e o persoană cu adevărat suspicioasă.

Nici Peter nu se gândise la asta. Dar acum totul părea perfect logic.

— Hai să nu tragem concluzii pripite, zise Graff. Adevăratul expeditor al mesajului ar fi putut utiliza semnătura maiorului Uphanad tocmai pentru ca şeful securităţii să fie principalul nostru suspect.

— Cu cât timp în urmă a descoperit mesajul? întrebă tatăl.

— Acum câteva zile. Deja îmi programasem sosirea, aşa că mi-am respectat orarul.

— Niciun avertisment?

— Nu. Orice modificare a rutinei l-ar fi informat pe expeditor că semnalul lui a fost descoperit şi poate interpretat. L-ar fi făcut să-şi schimbe planurile.

— Deci ce facem?

— În primul rând, zise Graff, îmi cer scuze că m-am gândit că aici aţi fi perfect în siguranţă. Se pare că mâna lui Ahile – sau poate a Chinei – e mai lungă decât am crezut.

— Mergem acasă? întrebă tatăl.

— În al doilea rând, continuă Graff, nu putem face nimic de care ei să profite. Dacă aţi pleca acasă acum, înainte ca ameninţarea să fie identificată şi neutralizată, v-aţi expune unui pericol şi mai mare. Trădătorul ar putea da alt semnal prin care să le spună când şi unde sosiţi pe Pământ. Care va fi traiectoria de aterizare. Genul ăsta de lucruri.

— Cine ar risca să-l asasineze pe Hegemon dobo-rând o navetă? spuse Peter. Lumea ar fi scandalizată, chiar şi cei care s-ar bucura să mă vadă mort.

— Orice schimbare de comportament i-ar da de înţeles trădătorului că semnalul a fost interceptat. Ar putea urgenta proiectul, oricare ar fi el, înainte de a fi noi gata. Nu, îmi pare rău să spun asta, dar… cel mai bun curs al acţiunii este să aşteptăm.

— Şi dacă noi nu suntem de acord? zise Peter.

— Atunci o să vă trimit acasă cu o navetă aleasă de voi şi o să mă rog pentru voi pe tot parcursul drumului.

— Ne-ai lăsa să plecăm?

— Sunteţi musafirii mei, spuse Graff, nu prizonierii.

— Hai să facem un test, zise Peter. Plecăm cu următoarea navetă. Cea cu care ai venit – când se întoarce, vom fi la bordul ei.

— E prea repede, comentă Graff. Nu avem timp să ne pregătim.

— Dar nici el. Îţi sugerez să mergi la Uphanad şi să te asiguri că ştie că trebuie să păstreze secretul absolut în legătură cu plecarea noastră. Nici lui Dimak nu trebuie să-i spună.

— Dar dacă el e vinovatul, zise mama, atunci…

— Atunci nu va putea trimite niciun mesaj. Dacă găseşte o cale să strecoare informaţia în exterior, faptul va deveni cunoscut public pe staţie. Din acest motiv este vital,

domnule Ministru Graff, să stai lângă el tot timpul după ce i-ai comunicat. Dacă e el, nu va putea trimite semnalul.

— Dar probabil că nu e el, zise Graff, şi atunci ar trebui ca toată lumea să afle.

— Vom supraveghea toate mesajele expediate.

— Doar dacă nu te ucid pur şi simplu la îmbarcarea în navetă.

— Atunci grijile tale vor lua sfârşit, zise Peter. Dar nu cred că ne vor ucide aici, pentru că agentul ăla al lor le este prea util – lor sau lui Ahile, depinde al cui e omul – ca să fie compromis numai pentru operaţiunea asta.

Graff cântări lucrurile.

— Deci urmărim cine ar putea trimite mesajul…

— Şi să aveţi agenţi la punctul de aterizare de pe Pământ care să încerce să depisteze eventualul asasin.

— Pot să fac asta, aprobă Graff. Mai e doar o mică problemă.

— Care?

— Tu nu poţi pleca.

— De ce nu? întrebă Peter.

— Pentru că propaganda ta solitară funcţionează. Oamenii care ţi-au citit materialele alunecă din ce în ce mai mult în direcţia anti-China. Încă e o mişcare destul de slabă, dar e reală.

— Pot să-mi scriu şi acolo eseurile.

— În pericol de a fi ucis în orice moment, zise Graff.

— Se poate întâmpla şi aici.

— Mda – dar chiar tu ai spus că e puţin probabil.

— Hai să prindem cârtiţa care-ţi sapă staţia, zise Peter, şi să-l trimitem acasă. Între timp noi ne îndreptăm spre Pământ. A fost grozav să stăm aici, domnule Ministru Graff. Dar trebuie să plecăm.

Privi spre mama şi tatăl lui.

— Sigur că da, aprobă tatăl.

— Crezi, spuse mama, că pe Pământ vom găsi un loc cu astfel de paturi? Se prinse strâns de braţul soţului ei: Ne-a unit mult ca familie.

15
PLANURI DE RĂZBOI

From: Demostene%Tecumseh@freeamerica. org
To: DropBox%Feijoada@VinAnon. net
*Re: **********************

*Criptat ********
*Decriptat ***********

Mi-am ocupat jumătate din capacitatea de memorare încercând să reţin ce identităţi foloseşti săptămână de săptămână. De ce nu te încrezi în codificări? Nimeni nu a spart până acum codurile primare.

Uite despre ce e vorba, Bean: Pietrele din India? Bineînţeles că Virlomi a început. Am primit un mesaj de la ea:

„Acum, că ai ieşit din hazna, pot comunica din nou. N-am e-mail aici. Pietrele sunt ale mele. Curând mă întorc pe pod. Războiul e serios. Scrie-mi numai pe acest site, nume FataDePePod, parola nu e o treaptă."

Cel puţin cred că asta înseamnă „pietrele sunt ale mele". Dar ce înseamnă că parola „nu e o treaptă"? Care parolă nu e o treaptă? Iar dacă parola nu e o treaptă probabil că nu e niciun furnicar, dar cu ce ne ajută asta?

Oricum, cred că se oferă să pornească un război serios în interiorul Indiei. Probabil că nu are cum să folosească o reţea naţională, dar nici nu are nevoie de una. Cu siguranţă e pe aceeaşi lungime de undă cu poporul indian, dacă i-a făcut pe toţi să ridice grămezi de pietre pe drumuri. Iar acum toată povestea pietrelor s-a terminat. Au avut loc o mulţime de încăierări între cetăţenii furioşi şi soldaţii chinezi. Camioanele au fost jefuite. A urmat rapid sabotarea centrelor chineze. Ce ar putea face ea mai mult decât ceea ce se întâmplă deja?

Dat fiind locul unde te afli, ai putea avea mai multă nevoie de informaţii şi/sau ajutor de la ea decât am eu. Dar

aş aprecia dacă m-ai ajuta să înţeleg părţile mesajului care pentru mine au rămas opace.

From: LostIboBoy%Navy@VinAnon. net
To: Demostene%Tecumseh@freeamerica. org
Re:

*Criptare ********
*Decriptare ************

Uite de ce îmi tot schimb identităţile. În primul rând, adversarii nu sunt nevoiţi să decripteze mesajul pentru a obţine informaţiile dacă observă un tipar în corespondenţa noastră – le-ar fi de folos să cunoască frecvenţa şi orarul corespondenţei, şi lungimea mesajelor. În al doilea rând, nu sunt nevoiţi să descifreze întreg mesajul, e suficient să ghicească codurile de criptare şi decriptare. Pe care pariez că le ai scrise pe undeva pentru că eşti prea leneş să le memorezi, iar ţie de fapt nu-ţi pasă dacă sunt ucis. Desigur, spun asta în cel mai amabil mod posibil, Înălţimea Voastră Domnule Hegemon.

Iată ce a vrut să spună Virlomi. Evident, a vrut să nu fii în stare să descifrezi mesajul şi să corespondezi corect cu ea decât dacă vorbeşti cu mine sau cu Suri. Asta înseamnă că nu are încredere totală în tine. Presupunerea mea este că, dacă i-ai lăsa un mesaj folosind parola „nu e o treaptă”, ar şti că nu ai vorbit cu mine. (Nici nu ştii cât e de tentant să te las cu bănuiala asta.)

Când am luat-o de pe pod de lângă graniţa cu Birmania, ea a urcat în elicopter păşind pe spatele lui Suriyawong după ce el s-a prosternat în faţa ei. Parola nu e „treaptă”, ci numele real al treptei utilizate de ea. Iar ea se va întoarce pe pod, ceea ce înseamnă că străbate India în direcţia frontierei cu Birmania, unde va putea fi în stare să întrerupă liniile de aprovizionare ale trupelor chineze din India – sau, dimpotrivă, tentativele chinezilor de a-şi scoate trupele din India înapoi spre China sau Indochina.

Bineînţeles că ea va sta lângă un singur pod. Dar

bănuiesc că a organizat deja grupări de gherilă care se pregătesc să întrerupă traficul pe celelalte drumuri între Birmania şi India, şi există o mare probabilitate ca ea să fi aranjat ceva şi de-a lungul frontierei din Himalaya. Mă îndoiesc că poate bloca graniţele, dar îi poate hărţui şi încetini trecerea, izolând trupele care încearcă să protejeze liniile de aprovizionare şi reducând posibilităţile chinezilor de a organiza atacuri sau de a furniza muniţie trupelor lor – lucru care întotdeauna a reprezentat o problemă pentru ei.

Personal, cred că ar trebui să-i spui să nu se grăbească. E posibil să-ţi pot spune când să postezi un răspuns prin care să-i ceri să treacă serios la treabă la o dată anume. Şi nu, nu postez eu însumi pentru că în mod sigur aici sunt urmărit şi nu vreau ca ei să afle în mod direct despre ea. Am prins deja două programe-spion pe calculatorul meu, ceea ce m-a costat de fiecare dată câte douăzeci de minute ca să le lucrez astfel încât să trimită informaţii false. Pot suporta e-mail-uri criptate ca ăsta, dar mesajele postate la adrese anonime pot fi descoperite în reţeaua locală.

Şi da, ăştia sunt cu adevărat prietenii mei. Dar ar fi proşti să nu urmărească tot ceea ce trimit eu – dacă pot.

Bean se măsură în oglindă. Încă mai semăna cu el, mai mult sau mai puţin. Dar nu-i plăcea cum îi creştea capul. Era mai mare proporţional cu corpul. Creştea mai repede.

„Ar trebui să devin mai inteligent, nu-i aşa? având mai mult spaţiu pentru creier. În schimb, eu îmi fac griji în legătură cu ce se va întâmpla dacă îmi va creşte prea mare capul pentru ca gâtul să menţină tot ansamblul în poziţie verticală.”

Se măsură şi la dulapul cu haine. Până nu demult trebuia să se ridice pe vârfuri ca să ajungă la umeraşe. Apoi devenise uşor. Acum îi ajungeau puţin mai jos de umeri.

Uşile nu erau încă o problemă. Dar începea să simtă

că ar trebui să se aplece.

De ce să i se fi accelerat acum creşterea? Trecuse deja de pubertate.

Petra trecu împiedicându-se pe lângă el, se duse la baie şi vomită timp de cinci minute agonizante.

— Ar trebui să existe medicamente pentru aşa ceva, îi spuse el mai târziu.

— Există, răspunse Petra. Dar nu ştie nimeni cum ar putea afecta copilul.

— Nu s-au făcut studii? Imposibil.

— Niciun studiu asupra efectelor asupra copilului.

— Cheia lui Anton nu înseamnă decât câteva puncte în genom.

— Genele au adesea rol dublu sau triplu, sau chiar mai mult.

— Iar copilul probabil nici nu are Cheia lui Anton. Nu e sănătos pentru el dacă nu poţi reţine hrana.

— N-o să dureze la nesfârşit, zise Petra. Şi voi fi hrănită intravenos dacă va fi nevoie. Nu fac nimic care să pună copilul în pericol, Bean. Îmi pare rău dacă greţurile mele ţi-au stricat pofta de mâncare.

— Nimic nu-mi strică pofta de mâncare. Sunt în creştere.

Ea icni din nou.

— Scuză-mă, spuse Bean.

— Nu fac aşa, şopti ea chinuit, din cauză că glumele tale sunt proaste.

— Nu, zise Bean. Din cauză că genele mele sunt proaste.

Ea icni iar şi el părăsi camera, simţindu-se vinovat că pleacă, dar ştiind că nu ar fi de niciun folos să rămână. Ea nu era dintre aceia care au nevoie să fie mângâiaţi când le e rău. Prefera să fie lăsată în pace în durerea ei. Din acest punct de vedere ei doi se asemănau. Ca nişte animale rănite care se ascund în pădure ca să se vindece – sau să moară – în singurătate.

Alai îl aştepta în sala mare de conferinţe. Scaunele erau adunate în jurul unei holograme de pe podea, unde

fusese proiectată o hartă a terenului şi drumurilor de importanţă militară din India şi China de Vest.

Ceilalţi se obişnuiseră cu prezenţa lui Bean, deşi încă mai erau unii cărora nu le plăcea asta. Dar Califul voia ca el să fie acolo, Califul avea încredere în el.

Locaţiile cunoscute ale garnizoanelor chineze erau colorate în albastru, iar locaţiile probabile ale forţelor mobile şi rezervelor în verde. Prima dată când văzu harta, Bean făcu gafa să întrebe de unde au obţinut datele. Fu informat, destul de codificat, că atât Persia, cât şi consorţiul egipteano-israelian aveau programe de urmărire prin sateliţi, iar sateliţii lor spioni erau cei mai buni de pe orbită.

— Putem afla grupa sanguină a fiecărui soldat inamic, spuse Alai zâmbind.

Era desigur o exagerare. Dar Bean se gândi: o analiză spectrală a transpiraţiei lor?

Nu era posibil. Alai glumea, nu se lăuda.

Acum Bean avea încredere în informaţiile lor la fel cum aveau şi ei – fiindcă făcuse investigaţii discrete cu ajutorul lui Peter şi a unor relaţii proprii. Alăturând ceea ce îi spusese Vlad din partea serviciilor secrete ruse şi Tom Nebunul din Anglia, plus sursele americane ale lui Peter, era clar că musulmanii – Liga Semilunii – avea tot ce aveau şi ceilalţi. Ba chiar mai mult.

Planul era simplu. Mişcări masive de trupe de-a lungul frontierei dintre India şi Pakistan, aducând şi armata Iranului pe front. Acest lucru ar fi trebuit să provoace o ripostă chineză, trupele lor concentrându-se de asemenea la graniţă.

Între timp, forţele Turciei urmau să fie plasate de-a lungul graniţei de vest a Chinei, după ce soldaţii călătoriseră în ultimele luni deghizaţi în nomazi. Pe hârtie, regiunea de vest a Chinei părea o zonă ideală pentru tancuri şi camioane, dar în realitate alimentarea cu combustibil ar fi fost un coşmar recurent. Aşadar, primul val al turcilor sosea călare, trecând la transportul mecanizat numai când ar fi ocupat o poziţie care să le

permită să fure şi să utilizeze echipament chinez.

Bean ştia că aceasta era latura cea mai periculoasă a planului. Armatele turce, combinând forţe de la Hellespont până la Marea Arai şi de la poalele Himalayei, erau echipate pentru raiduri, şi totuşi trebuiau să facă treaba unei armate de invazie. Existau şi câteva avantaje care ar fi putut compensa lipsa de blindate şi sprijin aerian. Neavând linii de aprovizionare, chinezii nu aveau ce să bombardeze. Locuitorii din provincia de vest a Chinei, Xinjiang, erau de origine turcă şi, ca şi tibetanii, nu încetaseră să urască stăpânirea Hanatului Chinez.

Dar mai presus de toate Turcia avea de partea ei surpriza şi numărul de soldaţi, primele zile fiind cruciale. Trupele de garnizoană chineze erau toate masate la graniţa cu Rusia. Până când armatele ar fi fost mutate turcii s-ar fi descurcat uşor, atacând oriunde voiau, preluând staţiile de poliţie şi aprovizionare – şi, cu puţin noroc, toate aeroporturile din Xinjiang.

În timp ce trupele chineze s-ar fi deplasat de la graniţa cu Rusia spre interior ca să se lupte cu turcii, trupele complet mecanizate ale turcilor ar fi intrat în China dinspre vest. Acum ar fi existat linii de aprovizionare care să fie atacate, dar fiind privaţi de bazele lor aeriene şi fiind siliţi să facă faţă luptătorilor turci care le utilizau acum, China nu ar mai fi avut o superioritate netă în aer.

Atacarea călare a bazelor aeriene slab apărate era exact abordarea la care Bean se aştepta din partea lui Alai. Dar trebuiau să spere că Han Tzu nu anticipase faptul că Alai avea autoritate completă asupra inevitabilei mişcări islamice, altfel chinezii ar fi trebuit să fie nebuni să nu planifice apărarea împotriva unei invazii musulmane.

Într-un fel era de aşteptat ca turcii să se descurce destul de bine astfel încât chinezii să fie siliţi să-şi mute trupele din India spre nord în Xianjing. Aici terenul favoriza planurile lui Alai, căci întrucât doar unele trupe chineze puteau traversa Himalaya pe calea aerului, dacă drumurile tibetane erau distruse de echipele de genişti turci, restul trupelor chineze ar fi fost nevoite să o ia prin

estul Indiei, ocolind Himalaya, şi să ajungă în vestul Chinei venind dinspre est, şi nu dinspre sud.

Ar fi durat câteva zile, şi când musulmanii ar fi considerat că majoritatea trupelor chineze se aflau în tranzit şi deci nu puteau lupta cu nimeni, ar fi lansat o invazie masivă de la graniţa dintre Pakistan şi India.

Atât de multe depindeau de ceea ce credeau chinezii. La început, chinezii trebuiau să creadă că adevăratul asalt va veni din Pakistan, astfel ca principala armată chineză să rămână lipită de frontieră. Apoi, la un moment crucial în decursul operaţiunilor turcilor, chinezii trebuiau să fie convinşi că frontul turcesc este de fapt invazia reală. Trebuiau să fie atât de convinşi de acest lucru încât să-şi retragă trupele din India, slăbindu-şi astfel forţele acolo.

Cum altfel o armată neexperimentată formată din trei milioane de oameni ar fi putut să învingă o armată de zece milioane de veterani?

Trecură în revistă planuri de rezervă pentru zilele care aveau să urmeze implicării trupelor islamice în Pakistan, dar Bean ştia, ca şi Alai, că nimic din ceea ce s-ar fi întâmplat după ce musulmanii treceau frontiera cu India nu putea fi prevăzut. Aveau planuri pentru cazul în care invazia ar fi eşuat complet, iar Pakistanul ar fi trebuit apărat în retragere cu mult în interiorul graniţelor sale. Aveau planuri pentru negocieri cu întreaga armată chineză – puţin probabil, după părerea lor. Dar în cel mai probabil scenariu – o dificilă mişcare de du-te-vino de-a lungul unui front de mii de mile – planurile trebuiau să fie improvizate pentru a profita de fiecare turnură a evenimentelor.

— Bun, zise Alai. Ăsta e planul. Comentarii?

Rând pe rând, fiecare ofiţer îşi exprimă cu măsură încrederea. Nu pentru că erau linguşitori, ci pentru că Alai ascultase deja cu atenţie obiecţiile pe care le ridicaseră ei înainte de a modifica planurile astfel încât să se adapteze celor mai serioase probleme.

Numai unul dintre musulmani obiectă astăzi, şi acesta nu era un militar: Lankowski, al cărui rol, din câte îşi dăsea seama Bean, era la jumătatea drumului între

ministru fără portofoliu şi preot militar.

— Cred că e păcat, zise el, că planurile noastre sunt atât de dependente de ceea ce alege Rusia să facă.

Bean ştia ce vrea să spună. Rusia era complet imprevizibilă în această situaţie. Pe de o parte, Pactul Varşovia avea un tratat cu China care asigura lunga frontieră de nord a Chinei cu Rusia, dându-le în primul rând libertatea să cucerească India. Pe de altă parte, ruşii şi chinezii erau de secole rivali în această regiune, şi fiecare considera că celălalt deţine un teritoriu de drept al lor.

Mai existau şi probleme personale imprevizibile. Câţi dintre servitorii loiali ai lui Ahile mai ocupau încă în Rusia poziţii de autoritate şi încredere? În acelaşi timp, câţi dintre ruşi erau furioşi din cauza modului în care Ahile se folosise de ei înainte de a trece în India şi apoi în China?

Totuşi, Ahile intermediase tratatul secret dintre Rusia şi China, deci nu putea fi chiar aşa de detestat, nu?

Dar era tratatul într-adevăr valoros? Fiecare elev rus ştia că cel mai prost ţar rus din toate timpurile fusese Stalin, pentru că semnase un tratat cu Germania lui Hitler şi apoi se aşteptase ca acesta să fie respectat. Desigur că ruşii nu credeau cu adevărat că pacea cu China va dura veşnic.

Deci exista întotdeauna o şansă ca Rusia, văzând China în dezavantaj, să intervină în luptă. Ruşii vor vedea în asta o şansă de a acapara teritorii şi de a preveni inevitabila trădare a chinezilor.

Ar fi fost un lucru bun, dacă ruşii atacau în forţă, dar fără prea mult succes. Ar fi slăbit trupele chineze care luptau cu islamicii. Dar ar fi fost un lucru foarte rău dacă Rusia se descurca prea bine sau prea prost. Prea bine, şi ar fi putut străbate Mongolia ajungând la Beijing. Atunci victoria islamică ar fi putut deveni una rusească. Alai nu voia ca Rusia să joace un rol dominant în negocierile de pace.

Iar dacă Rusia intra în război şi era înfrântă repede, trupele chineze nu mai trebuiau să supravegheze frontiera

rusă. Libere să se mişte, detaşamentele din acele garnizoane puteau fi azvârlite împotriva turcilor sau trimise prin teritoriile ruseşti să atace Kazahstanul, ameninţând să taie liniile de aprovizionare ale turcilor.

De aceea Alai îşi exprimă speranţa că ruşii vor fi prea suprinşi ca să mai întreprindă ceva.

— N-avem ce face, zise Alai. Am făcut tot ceea ce puteam. Ce va face Rusia stă în mâinile lui Dumnezeu.

— Pot să vorbesc? întrebă Bean.

Alai aprobă din cap. Toţi ochii se întoarseră spre el. La întâlnirile precedente, Bean nu spusese nimic, preferând să discute cu Alai în particular, când nu risca să comită vreo eroare în modul de a i se adresa Califului.

— Când vă veţi angaja în luptă, spuse Bean, cred că îmi pot folosi propriile contacte şi să-l conving pe Hegemon să le folosească pe ale lui, ca să forţăm Rusia să acţioneze în direcţia în care consideraţi că ar fi cel mai bine.

Câţiva bărbaţi se foiră stingheriţi pe scaune.

— Te rog să-i linişteşti pe prietenii mei îngrijoraţi, zise Alai, că nu ai discutat deja cu Hegemonul sau cu oricine altcineva despre planurile noastre.

— E valabil contrariul, spuse Bean. Voi sunteţi cei care vă pregătiţi să treceţi la acţiune. Eu v-am furnizat toate informaţiile pe care le-am aflat de la ei. Dar eu îi cunosc pe aceşti oameni şi ştiu ce pot face. Hegemonul nu are armată, dar are o mare influenţă asupra opiniei publice. Va vorbi desigur în favoarea acţiunii voastre. Dar se bucură de influenţă şi în interiorul Rusiei, pe care o poate folosi fie pentru a le solicita intervenţia, fie pentru a o nega. La fel şi prietenii mei.

Bean era convins că Alai ştia că singurul prieten demn de menţionat era Vlad, iar Vlad fusese singurul dintre membrii răpiţi ai găştii lui Ender care i se alăturase lui Ahile şi trecuse de partea lui. Dacă asta fusese din cauză că devenise cu adevărat adept al lui Ahile sau din cauză că socotea că Ahile acţionează în interesul Mamei Rusia, Bean încă nu-şi dăduse seama. Vlad îi furnizase

uneori informaţii, dar Bean întotdeauna căutase o a doua sursă în care să aibă încredere deplină.

— Atunci să vă spun ceva, zise Alai. În ziua de azi nu ştiu ce ne-ar fi mai util, ca Rusia să se alăture atacului sau ca Rusia să rămână în expectativă. Atâta timp cât nu ne atacă voi fi mulţumit. Dar lucrurile s-ar putea clarifica pe măsură ce încep să se desfăşoare evenimentele.

Nu era nevoie ca Bean să-i explice lui Alai că Rusia nu ar fi intrat în război ca să salveze o invazie islamică sortită eşecului – ruşii nu şi-ar fi riscat armatele decât dacă ar fi prevăzut o victorie. Aşa încât dacă Alai aştepta prea mult înainte de a cere ajutor, acesta ar fi putut să nu mai vină.

Luară o pauză pentru prânz, dar una foarte scurtă, şi când reveniră în sala de conferinţe harta fusese schimbată. Exista o a treia parte a planului, iar Bean ştia că aceasta era cea de care Alai era cel mai puţin sigur.

De câteva luni, armatele arabe din Egipt, Irak şi alte state fuseseră transportate cu ajutorul tancurilor petroliere din porturile arabe până în Indonezia. Marina indoneziana era una din cele mai formidabile din lume, iar forţa lor aeriană de pe portavioane era singura din regiune care rivaliza cu a Chinei în privinţa echipamentului şi armamentului. Toată lumea ştia că din cauza protecţiei indoneziene China nu cucerise Singapore şi nu ajunsese până în Filipine.

Acum se propunea folosirea marinei indoneziene la transportul unei armate comune arabo-indoneziene pentru a debarca în Thailanda şi Vietnam. În amândouă aceste ţări poporul îşi dorea eliberarea de cuceritorii chinezi.

Când planurile celor două locuri de debarcare fură complet desfăşurate, Alai nu întrebă de critici – o avea pe a sa.

— Cred că în ambele cazuri planurile de debarcare sunt excelente. Greşeala mea e aceeaşi dintotdeauna. Acolo nu există obiective militare serioase care să poată fi cucerite. Chinezii îşi pot permite să piardă bătălie după bătălie, folosindu-şi numai forţele disponibile, retrăgându-

se din ce în ce mai mult şi aşteptând rezultatul războiului adevărat. Cred că soldaţii pe care i-am trimite acolo riscă să moară fără un scop adevărat. Seamănă prea mult cu campania italiană din cel de-al Doilea Război Mondial. Lungă, lentă, costisitoare şi neeficientă, chiar dacă am câştiga toate bătăliile.

Comandantul indonezian se înclină.

— Sunt recunoscător pentru grija Califului faţă de vieţile soldaţilor noştri. Dar musulmanii din Indonezia n-ar putea suporta să stea deoparte în timp ce fraţii lor luptă. Dacă aceste obiective sunt lipsite de scop, atunci găsiţi-ne ceva important de făcut.

Unul dintre ofiţerii arabi aprobă şi el.

— Ne-am angajat trupele în această operaţiune. Oare e prea târziu să le aducem înapoi pentru a se alătura Pakistanului şi Irakului în eliberarea Indiei? Numărul lor ar putea fi de importanţă crucială acolo.

— În curând vremea bună pentru intenţiile noastre se va sfârşi, zise Alai. Nu avem timp să aducem înapoi armatele arabe. Dar văd şi eu că nu are rost să trimitem soldaţii în luptă doar din solidaritate sau să amânăm invazia pentru a răspândi armatele arabe în diverse teatre de operaţiuni. A fost o greşeală să le trimitem în Indonezia, iar greşeala e numai a mea.

Se auziră murmure de dezaprobare. Nu puteau accepta învinuirea Califului pentru nicio greşeală. În acelaşi timp, Bean ştia că apreciază faptul de a fi conduşi de un om care nu dă vina pe alţii. Era unul dintre motivele pentru care îl iubeau.

Alai trecu peste obiecţiile lor.

— Încă nu m-am decis dacă să lansăm al treilea front. Dar dacă îl lansăm, atunci va trebui stabilit ca obiectiv Thailanda, nu Vietnamul. Îmi dau seama de riscurile expunerii flotei pe mare pentru o perioadă mai lungă – va trebui să ne bazăm pe piloţii indonezieni pentru protecţia vaselor. Am ales Thailanda pentru că e o ţară mai unită şi cu terenul mai potrivit unei cuceriri rapide, în Vietnam ar fi trebuit să luptăm pentru fiecare palmă de pământ, iar

progresul ar fi apărut lent – chinezii s-ar fi simţit în siguranţă. În Thailanda progresul ar părea rapid şi periculos. Atâta timp cât uită că Thailanda nu e importantă pentru ei în ansamblul războiului, ar putea fi tentaţi să trimită acolo trupe care să ni se opună.

După alte câteva amabilităţi, întâlnirea se termină. Ceea ce nu se menţionase era data precisă a invaziei. Bean era sigur că aceasta fusese aleasă şi că toţi cei din încăpere cu excepţia lui o cunoşteau. El acceptă asta – era singura informaţie pe care nu avea nevoie să o cunoască şi cea mai importantă care trebuia să-i fie ascunsă în caz că nu se dovedea de încredere.

Întorcându-se în cameră, Bean o găsi pe Petra dormind. Se aşeză la pupitru să-şi acceseze mesajele şi să verifice câte un site pe net. Fu întrerupt de o bătaie uşoară în uşă. Petra se trezi imediat – însărcinată sau nu, încă mai dormea uşor ca un soldat – şi ajunse la uşă înainte ca Bean să-şi închidă computerul şi să se îndepărteze de masă.

În uşă stătea Lankowski, părând umil şi în acelaşi timp regal, o combinaţie pe care numai el o putea stăpâni.

— Iertaţi-mă, zise el, prietenul nostru comun vrea să stea de vorbă cu voi, în grădină.

— Cu amândoi? întrebă Petra.

— Vă rog, doar dacă nu vă simţiţi prea rău.

Curând stăteau pe o bancă alături de tronul din grădina lui Alai – deşi el niciodată nu-i spunea aşa, ci doar scaun.

— Îmi pare rău, Petra, că nu te-am putut aduce la întâlnire. Liga Semilunii nu e reacţionară, dar unii dintre ei s-ar fi simţit jenaţi ca o femeie să participe la astfel de întâlniri.

— Alai, crezi că nu ştiu asta? zise ea. Trebuie să te împaci cu mediul din jur.

— Presupun că Bean te-a pus la curent cu planurile noastre.

— Dormeam când s-a întors în cameră, deci nu ştiu nimic din ce s-a schimbat faţă de ultima dată.

— Atunci îmi pare rău, dar poate o să înţelegi din

context ce s-a întâmplat. Pentru că ştiu că Bean are ceva de spus şi nu a spus încă.

— Nu am găsit nicio fisură în planurile tale, zise Bean. Cred că ai făcut tot ceea ce era posibil, inclusiv ai fost suficient de isteţ încât să nu te gândeşti că ai putea planifica ce se va întâmpla, odată ajunşi în India.

— Dar nu o asemenea laudă am văzut eu pe faţa ta.

— Nu credeam că se poate citi ceva pe faţa mea, spuse Bean.

— Nici nu se poate, zise Alai. De aceea te şi întreb.

— Am primit o ofertă de care cred că o să te bucuri.

— Din partea cui?

— Nu ştiu dacă ai cunoscut-o pe Virlomi.

— Şcoala de Luptă?

— Da.

— Cred că a fost înainte de a veni eu. Eram prea mic şi oricum nu dădeam atenţie fetelor.

Îi zâmbi Petrei.

— Niciunul dintre noi n-o făcea, zise Bean. Virlomi e cea care a făcut posibil ca eu şi Suriyawong s-o găsim pe Petra la Hyderabad şi să-i salvăm pe absolvenţii Şcolii de Luptă ca să nu fie măcelăriţi de Ahile.

— Atunci are tot respectul meu, spuse Alai.

— S-a întors în India. Toate construcţiile acelea din pietre, aşa-numitele Mari Ziduri ale Indiei, se pare că ea le-a început.

Acum interesul lui Alai era mai mult decât simplă politeţe.

— Peter a primit un mesaj de la ea. Habar n-are despre voi şi acţiunile voastre, şi nici Peter nu ştie, dar ea i-a trimis mesajul într-o formă care nu poate fi înţeleasă decât cu ajutorul meu – un lucru foarte atent şi înţelept din partea ei, cred.

Schimbară câteva zâmbete.

— Se află în zona unui pod pe unul dintre drumurile dintre India şi Birmania. Ar putea fi capabilă să distrugă unul sau chiar toate căile principale de acces dintre India şi China.

Alai aprobă.

— Ar fi desigur un dezastru, zise Bean, dacă ar acţiona de capul ei şi ar întrerupe drumurile înainte ca trupele chineze să poată ieşi din India. Cu alte cuvinte, dacă ea consideră că adevărata invazie e cea turcească, ar putea crede că ar putea fi mai de folos ţinând pe loc trupele chineze în India. În mod ideal, ar trebui să aştepte până ce ei ar încerca să readucă armata din India, şi atunci să le taie căile de acces, lăsându-i în afară.

— Dar dacă îi spunem, zise Alai, iar mesajul este… interceptat, chinezii vor şti că operaţiunea turcă nu e cea mai importantă.

— Ei bine, din cauza asta n-am vrut să aduc vorba de faţă cu ceilalţi. Ţie poţi să-ţi spun că linia de comunicare dintre ea şi Peter, şi dintre Peter şi mine, este sigură. Cred că Peter vrea cu disperare ca invazia voastră să reuşească, şi Virlomi la fel, şi nu ar spune nimic care să o compromită. Dar e operaţiunea ta.

— Peter vrea cu disperare ca invazia noastră să reuşească? întrebă Alai.

— Alai, omul nu e prost. Nu trebuie să-i spun eu despre planurile voastre şi nici măcar că aveţi nişte planuri. Ştie că te afli aici, izolat, şi are rapoarte de la sateliţi privind mişcările de la frontiera Indiei. Nu a discutat treburile astea cu mine, dar nu aş fi surprins dacă ar şti şi despre prezenţa arabilor în Indonezia – e genul de lucruri pe care el le află întotdeauna pentru că are relaţii peste tot.

— Îmi pare rău să te suspectez, dar aş da dovadă de neglijenţă dacă n-aş face-o.

— Oricum gândeşte-te la Virlomi, zise Bean. Ar fi tragic dacă, în dorinţa de a ajuta, ţi-ar stânjeni planul.

— Dar asta nu e tot ce ai vrut să spui.

— Nu, zise Bean ezitând.

— Continuă.

— Motivul tău ca să nu deschizi al treilea front a fost doar vorbărie goală. Că nu vrei să iroseşti vieţi pentru obiective militare neimportante.

— Deci tu crezi că nu ar trebui să folosesc deloc acea forţă.

— Nu, zise Bean. Cred că ar trebui să fii mai îndrăzneţ. Cred că ar trebui să iroseşti mai multe vieţi pe obiective spectaculoase non-militare.

Alai îşi întoarse faţa.

— Mi-era teamă că o să observi asta.

— Eram sigur că te-ai gândit deja.

— Speram ca unul dintre arabi sau indonezieni să facă propunerea, zise Alai.

— Ce propunere? întrebă Petra.

— Scopul militar, explică Bean, este să le distrugă armata, lucru care se face atacând cu o forţă superioară, prin surpriză, sau tăindu-le căile de retragere şi de alimentare. Nimic din ceea ce se face pe al treilea front nu poate atinge niciunul dintre aceste obiective.

— Ştiu, zise Alai.

— China nu e o ţară democratică. Guvernul nu e nevoit să câştige alegerile. Dar au şi mai mare nevoie de sprijinul poporului lor din cauza asta.

Petra oftă, înţelegând.

— Invadaţi chiar China.

— O astfel de invazie nu are şanse de reuşită, spuse Alai. Pe celelalte fronturi avem populaţii care ne întâmpină cu bucurie şi cooperează cu noi, în timp ce lor le pun piedici. În China e valabil contrariul. Forţele lor aeriene ar avea bazele în apropiere şi ar putea lansa misiune după misiune între valurile avioanelor noastre. Potenţialul pentru dezastru este enorm.

— Planul pentru dezastru, zise Bean. Începe cu dezastrul.

— Eşti prea subtil pentru mine.

— Ce e dezastrul în acest caz? În afară de cazul în care sunt opriţi pe plajă – lucru puţin probabil, deoarece China are unul dintre ţărmurile cel mai uşor de invadat din lume – ar fi un dezastru dacă forţele voastre ar fi dispersate, aprovizionarea lor ar fi oprită, şi ele ar opera fără un control central.

— Să debarce, propuse Alai, şi să înceapă imediat un război de gherilă? Dar nu vor avea sprijinul populaţiei.

— M-am gândit mult la asta, zise Bean. Poporul chinez e obişnuit cu opresiunea – când nu au fost ei oprimaţi? –, dar nu s-au împăcat niciodată cu ea. Aminteşte-ţi câte revolte ale ţăranilor au avut loc – şi împotriva unor guverne mult mai blânde decât ăsta. Acum, dacă soldaţii tăi intră în China ca Sherman mărşăluind, se vor opune la fiecare pas.

— Dar vor trebui să consume resursele locale dacă li se întrerupe aprovizionarea.

— Nişte trupe cu o disciplină strictă pot face asta. Dar pentru indonezieni va fi greu, dat fiind modul în care chinezii au fost întotdeauna priviţi în interiorul Indoneziei.

— Crede-mă ca îmi controlez bine trupele.

— Atunci uite ce-o să faci. În orice sat în care intră oamenii tăi, iau jumătate din mâncare – dar numai jumătate. Fac mare caz de faptul că le lasă restul, iar tu le spui că e din cauză că Allah nu te-a trimis să te lupţi cu poporul chinez. Dacă eşti nevoit să ucizi pe cineva ca să preiei controlul satului ceri iertare familiei sau întregului sat, dacă acela care a trebuit să moară era soldat. Fiţi cei mai amabili invadatori pe care şi i-ar fi imaginat vreodată.

— Oh, făcu Alai. Ceri mult mai mult decât simpla disciplină.

Petra începuse să înţeleagă.

— Poţi să le citezi soldaţilor pasajul acela din Locurile Divine în care se spune: „Poate că Dumnezeu îl va distruge pe duşmanul tău şi te va face stăpân peste pământul lui. Apoi va vedea cum te porţi."

Alai o privi cu reală consternare.

— Îmi citezi mie Coranul?

— Mi s-a părut un verset potrivit, zise ea. Nu de asta l-ai pus în camera mea? Ca să-l citesc?

Alai clătină din cap.

— Lankowski ţi-a dat Coranul.

— Iar ea l-a citit, adăugă Bean. Suntem amândoi surprinşi.

— E un pasaj bun, spuse Alai. Poate că Dumnezeu ne va face stăpâni în China. Hai să arătăm de la început că o putem conduce corect şi drept.

— Cea mai bună parte a planului, zise Bean, este că soldaţii chinezi o să vină imediat după aceea, şi temându-se că propriile armate vor fi lăsate fără provizii, sau în efortul de a priva pe viitor armata ta de hrană, vor lua probabil tot restul alimentelor.

Alai aprobă din cap, zâmbi, apoi râse.

— Armata noastră invadatoare lasă poporului chinez suficientă mâncare, dar armata chineză îi lasă să moară de foame.

— Probabilitatea unei victorii datorită Relaţiilor Publice e foarte ridicată, zise Bean.

— Iar între timp, adăugă Petra, soldaţii chinezi din India şi Xinjiang înnebunesc pentru că nu ştiu ce se întâmplă cu familiile lor de acasă.

— Flota invazionistă nu va fi masată pentru atac, spuse Bean. Va fi deghizată în vase de pescuit filipineze şi indoneziene, forţe mici răspândite de-a lungul coastei. Flota indoneziana, cu portavioanele ei, va aştepta departe în larg până când va fi chemată să atace ţinte militare bine identificate. Ori de câte ori vor încerca să vă găsească armata, ea se va împrăştia. Fără bătălii decisive. La început, oamenii îi vor ajuta pe ei; destul de curând însă vă vor ajuta pe voi. Reaprovizionaţi cu muniţie şi echipament de geniu prin paraşutări în timpul nopţii. Hrană îşi vor găsi singuri. Şi întotdeauna când vor înainta în interiorul teritoriului vor distruge căile de comunicaţie, aruncând podurile în aer. Nu şi digurile. Digurile lăsaţi-le.

— Bineînţeles, zise Alai sumbru. Ne amintim de Assuan.

— Oricum, asta a fost sugestia mea. Din punct de vedere militar nu vă va aduce nimic în primele săptămâni. Va fi un război de uzură la început, până când echipele ajung pe coastă şi se obişnuiesc cu genul ăsta de luptă. Dar chiar dacă numai un sfert din contingente reuşesc să rămână libere şi eficiente, operând în interiorul Chinei,

chinezii vor fi siliţi să aducă din ce în ce mai multe trupe de pe frontul indian.

— Până când vor cere pace. De fapt, noi nu vrem să stăpânim China. Vrem să eliberăm India şi Indochina, să-i readucem pe toţi prizonierii din China şi să restaurăm guvernele de drept, dar printr-un tratat care să asigure privilegii musulmanilor în cadrul graniţelor lor.

— Atât de multă vărsare de sânge pentru un ţel atât de modest, zise Petra.

— Şi, desigur, independenţa părţii turce a Chinei, adăugă Alai.

— O să le placă asta, zise Bean.

— Şi a Tibetului.

— Dacă îi umiliţi prea mult, spuse Petra, nu veţi obţine decât o scenă pentru viitorul război.

— Şi de asemenea libertatea totală a religiei în China.

Petra râse.

— Va fi un război lung, Alai. Vor renunţa probabil la noul imperiu – nu l-au deţinut prea mult timp, şi nici nu le-a adus prea multă bogăţie şi onoare. Dar Tibetul şi regiunea turcă le au de secole. Ambele teritorii fac parte din Hanatul Chinez.

— Problemele astea urmează să fie rezolvate mai târziu, spuse Alai, şi nu de către voi. Probabil nici de către mine. Dar noi ştim ceea ce uită mereu Occidentul. Atunci când câştigi, câştigi.

— Cred că abordarea asta s-a dovedit un dezastru la Versailles.

— Ba nu, zise Alai. S-a dovedit un dezastru abia după Versailles, când Franţa şi Anglia nu au avut nici forţa, nici voinţa să impună respectarea tratatului. După cel de-al Doilea Război Mondial, aliaţii au fost mai înţelepţi. Şi-au lăsat trupe pe teritoriul german timp de aproape un secol. În unele cazuri cu blândeţe, în alte cazuri cu brutalitate, dar întotdeauna s-au aflat acolo.

— După cum ai spus, răspunse Bean, tu şi succesorii tăi veţi afla cât de bine merg lucrurile, şi cum să rezolvaţi

noile probleme care vor apărea. Dar te previn de pe acum că, dacă eliberatorii se vor transforma în opresori, popoarele eliberate de ei se vor simţi şi mai mult trădate şi îi vor urî şi mai puternic.

— Sunt conştient de asta, zise Alai. Cunosc problema asupra căreia îmi atragi atenţia.

— Nu cred că o să ştii dacă islamicii s-au schimbat cu adevărat din zilele negre ale intoleranţei religioase până nu pui puterea în mâinile lor.

— Voi face tot ceea ce stă în puterea unui Calif.

— Ştiu asta, zise Petra. Nu te invidiez pentru o asemenea responsabilitate.

Alai zâmbi.

— Prietenul vostru Peter mă invidiază. De fapt, el vrea mai mult.

— Şi poporul tău, spuse Bean, va vrea mai mult din partea ta. Poate că nu vrei să conduci lumea, dar dacă o să câştigi în China ei vor voi asta în numele lor. Şi în acel moment, Alai, cum o să le spui nu?

— Cu buzele aste, zise Alai. Şi cu inima asta.

16
CAPCANE

To: Locke%erasmus@polnet. gov
From: Nisip%Apa@ArabNet. net
Re: Invitaţie la petrecere

N-o să vrei s-o ratezi pe asta. Kemal, care locuieşte sus, crede că la el e tot show-ul, dar când Shaw şi Pack se pornesc la subsol, atunci încep focurile de artificii. Eu îţi spun să aştepţi petrecerea de jos înainte să desfaci dopul la şampanie.

— John Paul, zise Theresa Wiggin încet, nu înţeleg ce face Peter aici.

John Paul îşi închise geamantanul.

— Aşa îi place lui.

— Se presupunea că e un secret, dar el…

— Ne-a rugat să nu vorbim despre asta aici.

John Paul îşi duse un deget la buze, apoi ridică şi geamantanul ei şi pe al lui şi porni spre uşa dormitorului.

Theresa nu mai avu altceva de făcut decât să ofteze şi să-l urmeze. După ce trecuseră prin atâtea alături de Peter s-ar fi putut aştepta ca el să aibă încredere în ei. Dar el tot mai trebuia să joace acele jocuri în care nimeni nu ştia totul în afară de el. Trecuseră doar câteva ore de când se hotărâseră să plece cu următoarea navetă, şi se presupunea că trebuia să păstreze un secret absolut.

Şi ce făcea Peter? Ruga practic pe fiecare membru al echipajului permanent al staţiei să-i facă vreo favoare oarecare, vreun comision, „dar trebuie să rezolvi până la ora optsprezece”.

Nu erau idioţi. Ştiau toţi că optsprezece era ora la care se făcea îmbarcarea pentru zborul de la ora nouăsprezece.

Deci marele secret ajunsese, prin implicaţii, la urechile tuturor din echipaj.

Şi totuşi, insista ca ei să nu vorbească despre asta, iar John Paul îi făcea jocul! Ce era nebunia asta? Era limpede că Peter nu era neglijent, era ceva prea sistematic ca să fie vorba de un accident. Oare spera să prindă pe cineva asupra faptului, transmiţându-i un avertisment lui Ahile? Şi dacă, în loc de a transmite avertismentul, acesta ar fi aruncat pur şi simplu naveta în aer? Poate asta era operaţiunea – să saboteze naveta cu care se întorceau ei acasă. Se gândise Peter la asta?

Bineînţeles că da. Era în firea lui Peter să se gândească la toate.

Sau cel puţin era în firea lui Peter să creadă că se gândise la toate.

Afară pe coridor, John Paul continuă să meargă prea repede pentru ca ea să poată discuta cu el, iar când totuşi încercă el îşi duse degetul la buze.

— E OK, şopti.

La liftul din centrul staţiei, unde andocau navetele, îi aştepta Dimak. Trebuia să fie acolo, pentru că palmele lor nu ar fi activat liftul.

— Îmi pare rău că vă pierdem atât de repede, îi întâmpină Dimak.

— Nu ne-aţi spus, zise John Paul, care dormitor a fost al Armatei Dragon.

— Oricum Ender nu a dormit niciodată acolo. Avea o cameră particulară. Aşa aveau toţi comandanţii. Înainte de asta a mai fost în câteva armate, dar…

— Lasă, acum e prea târziu.

Uşile liftului se deschiseră. Dimak păşi înăuntru, le ţinu uşa deschisă, puse palma pe dispozitivele de control şi introduse codul pentru puntea vizată.

Apoi ieşi din lift.

— Îmi pare rău că nu vă conduc, dar colonelul – ministrul – a sugerat că eu nu ştiu nimic despre asta.

John Paul ridică din umeri.

Uşile liftului se închiseră şi ei începură să urce.

— Johnny P., zise Theresa, dacă suntem atât de îngrijoraţi de microfoane, de ce ai vorbit atât de deschis cu

el?

— Are un atenuator. Conversaţiile lui nu pot fi ascultate. Ale noastre da, iar acest lift categoric e pus sub urmărire.

— Ce, Uphanad ţi-a spus asta?

— Ar fi o prostie să organizezi securitatea pe o astfel de staţie fără să pui microfoane în pâlnia prin care sunt nevoiţi să treacă toţi cei care vin.

— Scuză-mă că nu gândesc ca un spion paranoic.

— Cred că asta e una dintre calităţile noastre.

Theresa îşi dădu seama că nu putea spune nimic din ceea ce gândea. Şi nu numai din cauză că putea fi auzită de sistemul de securitate al lui Uphanad.

— Urăsc să te „descurci” cu mine.

— OK, ar fi mai bine să te „manipulez”? sugeră John Paul cu o umbră de răutate.

— Dacă nu mi-ai căra bagajele, te-aş…

— Gâdila?

— N-ai habar de ce se petrece mai mult decât am eu, zise Theresa. Dar te porţi de parcă ai şti totul.

Gravitaţia slăbi rapid şi acum se ţinea de balustradă în timp ce picioarele le agăţase de suporturile din podea.

— Am ghicit câte ceva, spuse John Paul. În privinţa restului, nu pot decât să am încredere. E un băiat cu adevărat deştept.

— Nu aşa de deştept cum se crede el.

— Dar mult mai deştept decât crezi tu.

— Presupun că evaluarea ta a inteligenţei lui e cea corectă.

— Ce bârlog. Mă face să mă simt atât de… ursin.

— De ce nu spui pur şi simplu „ca un urs”?

— Fiindcă ştiu cuvântul „ursin”, şi-l cunoşti şi tu, şi e amuzant să-l rostesc.

Uşile liftului se deschiseră.

— Să vă duc bagajul, domniţă? întrebă John Paul.

— Dacă vrei, dar nu-ţi dau bacşiş.

— O, chiar eşti supărată, murmură el.

Trecu pe lângă el, iar John Paul începu să predea

bagajele oamenilor de ordine.
Peter îi aştepta la intrarea în navetă.
— Am rezolvat-o bine, nu? zise.
— E ora optsprezece? întrebă Theresa.
— Fără un minut.
— Atunci am ajuns mai devreme, zise ea trecând pe lângă el prin sas.
În urma ei îl auzi pe Peter întrebând:
— Ce-i cu ea?
Iar John Paul răspunse:
— Vorbim mai târziu.
Îi luă câteva clipe să se reorienteze în interiorul navetei. Nu putea scăpa de senzaţia că podeaua nu e la locul potrivit – jos era la stânga şi interiorul era în afară, ceva de genul ăsta. Dar se agăţă de mânerele de pe spătarele scaunelor până îşi găsi un loc. Un loc lângă culoarul de trecere, ca să le dea de înţeles celorlalţi pasageri să se aşeze în altă parte. Dar nu existau alţi pasageri. Nici măcar John Paul sau Peter. După ce aşteptă vreo cinci minute, deveni prea nerăbdătoare ca să mai stea acolo.
Îi găsi stând într-un loc mai înalt lângă sas, râzând de ceva.
— Râdeţi de mine? întrebă, provocându-i să spună că da.
— Nu, zise Peter imediat.
— Doar puţin, admise John Paul. Acum putem vorbi. Pilotul a întrerupt toate legăturile cu staţia, şi… Peter are şi el un atenuator.
— Ce drăguţ, zise Theresa. Păcat că nu au avut unul şi pentru mine sau pentru tatăl tău.
— Nu au avut. Eu îl am pe al lui Graff. Nu prea au aşa ceva în stoc.
— De ce ai spus tuturor celor de aici că plecăm cu naveta asta? Încerci să ne omori?
— Ah, ce pânze mai ţesem când vrem să înşelăm, zise Peter.
— Deci te joci de-a păianjenul. Şi noi ce suntem,

firele? Sau muştele?

— Pasagerii, zise John Paul.

Iar Peter râse.

— Spuneţi-mi care e gluma, se supără Theresa, sau vă arunc în spaţiu, jur.

— Imediat ce Graff a aflat că e un spion pe staţie, şi-a adus aici propria echipă de securitate. Fără ca altcineva în afară de el să ştie, niciun mesaj nu a venit şi nici nu a plecat de pe staţie. Dar tuturor celor de pe staţie nu li s-a lăsat impresia asta.

— Deci speri să prindă pe cineva trimiţând un mesaj despre naveta în care suntem noi, zise Theresa.

— De fapt, ne aşteptăm să nu trimită nimeni niciun mesaj.

— Atunci pentru ce toate astea?

— Contează cine nu trimite mesaje, rânji Peter.

— Nu mai întreb nimic, zise Theresa, dacă eşti atât de înfumurat că eşti deştept. Presupun că oricare ar fi planul vostru cel inteligent, dragul meu băiat deştept e cel care l-a conceput.

— Şi lumea spunea că Demostene e sarcastic, făcu Peter.

Cu o clipă în urmă nu înţelesese. Acum înţelegea. Aparent, undeva făcuse o conexiune. Mintea ei trecuse în viteza corectă, sinapsa potrivită se încărcase pentru o fracţiune de secundă cu electricitate.

— Ai vrut ca fiecare să creadă că a descoperit întâmplător faptul că plecăm. Şi le-ai dat tuturor o şansă să transmită mesajul, zise Theresa. Cu excepţia unei singure persoane. Dacă e aceea…

John Paul încheie fraza:

— Atunci mesajul nu va fi trimis.

— Doar dacă nu e cu adevărat inteligent.

— Mai inteligent decât noi? zise Peter.

El şi John Paul se priviră reciproc. Apoi amândoi scuturară din cap spunând: „Nuuu” şi izbucniră în râs.

— Mă bucur că voi doi vă înţelegeţi aşa de bine, făcu ea.

— Of, mamă, nu te bosumfla din cauza asta, zise Peter. N-am putut să-ţi spunem pentru că, dacă s-ar fi ştiut că e o capcană, n-ar mai fi funcţionat, iar el e singura persoană care poate să asculte totul. Şi ca să ştii, abia acum am făcut rost de atenuator.

— Înţeleg toate astea. E vorba de faptul că tatăl tău a ghicit şi eu nu.

— Mamă, nimeni nu te crede nătângă, dacă de asta te temi.

— Nătângă? În care sertar mucegăit de la biroul acoperit de praf al vreunui profesor de engleză mort ai găsit cuvântul ăsta? Te asigur că nici în cele mai urâte coşmaruri ale mele nu m-am gândit niciodată că aş fi o nătângă.

— Bine, zise Peter. Fiindcă ai fi greşit.

— N-ar trebui să ne instalăm pentru decolare? întrebă Theresa.

— Nu. Nu plecăm nicăieri.

— De ce nu?

— Computerele staţiei sunt ocupate să ruleze un program care simulează faptul că naveta a intrat în rutina pentru lansare. Pentru ca totul să pară în regulă, vom fi izolaţi faţă de staţie. Imediat ce singurii oameni din zona de andocare vor fi echipa lui Graff venită din exterior, ne vom întoarce şi vom ieşi din cutia asta de conserve.

— Pare o plasă foarte elaborată pentru prinderea unui singur informator.

— M-ai crescut un un simţ al stilului atât de puternic, mamă. Nu pot depăşi copilăria petrecută lângă fusta ta.

Lankowski bătu la uşă aproape de miezul nopţii. Petra dormea deja de o oră. Bean se deconectă, opri computerul şi deschise uşa.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă pe Lankowski.

— Prietenul nostru comun doreşte să vă vadă pe amândoi.

— Petra doarme, zise Bean. Dar putu înţelege din purtarea rece a lui Lankowski că era ceva în neregulă. Alai

e bine?

— E foarte bine, mulţumesc. Vă rog s-o treziţi pe soţia dumneavoastră şi să veniţi cât puteţi de repede.

Un sfert de oră mai târziu, când adrenalina făcuse ca nici el şi nici Petra să nu fie deloc adormiţi, se aflau în faţa lui Alai, nu în grădină, ci într-un birou, iar Alai stătea în faţa unui pupitru.

Avea o singură foaie de hârtie pe care i-o întinse lui Bean.

Bean o luă şi o citi.

— Crezi că eu am trimis asta, zise.

— Sau Petra. Am încercat să mă conving că poate nu i-ai explicat importanţa ascunderii acestei informaţii faţă de Hegemon. Dar apoi mi-am dat seama că gândeam ca un islamic extrem de demodat. Ea e responsabilă de acţiunile ei. Şi a înţeles la fel de bine ca şi tine că păstrarea secretului e vitală.

Bean oftă.

— N-am trimis-o eu. Şi nici Petra. Nu numai că ţi-am înţeles dorinţa de a păstra secretul, am fost chiar de acord. Nu există nicio şansă ca noi să fi trimis informaţii despre ceea ce faceţi voi, nimănui, şi cu asta basta.

— Şi totuşi, iată mesajul, trimis din reţeaua noastră. Din această clădire!

— Alai, zise Bean, suntem trei dintre cei mai inteligenţi oameni de pe Pământ. Am trecut printr-un război împreună, iar voi doi aţi supravieţuit răpirii de către Ahile. Şi totuşi, când se întâmplă aşa ceva, tu ştii cu siguranţă că noi suntem cei care ţi-am trădat încrederea.

— Cine altcineva în afara cercului nostru ştia asta?

— Păi să vedem. Toţi cei prezenţi la întâlnire au echipe. Care nu sunt alcătuite din idioţi. Chiar dacă nu le-a spus nimeni în mod explicit, văd notiţe, aud comentarii. Unii dintre aceşti oameni nici măcar nu consideră o scurgere de informaţii dacă discută cu un ajutor de încredere. Iar unii dintre ei ar putea fi conducători numai cu numele, deci sunt nevoiţi să vorbească cu cei care fac munca adevărată, altfel nu se face nimic.

— Îi cunosc pe toţi oamenii ăştia, spuse Alai.

— Nu aşa de bine cum ne cunoşti pe noi, replică Petra. Numai pentru că sunt buni musulmani şi loiali ţie nu înseamnă că sunt şi atenţi.

— Peter şi-a construit o reţea de informatori şi corespondenţi de când era... mă rog, de când era copil. Cu mult înainte ca vreunul dintre ei să ştie că e doar un copil. Ar fi de mirare să nu aibă un informator şi în palatul tău.

Alai privea fix hârtia de pe biroul său.

— E o deghizare cam neîndemânatică pentru un mesaj, zise. Presupun că tu ai fi făcut o treabă mai bună.

— L-aş fi codificat, spuse Bean, iar Petra probabil l-ar fi inclus într-o reprezentare grafică.

— Cred că tocmai stângăcia mesajului ar trebui să-ţi spună ceva, observă Petra. Persoana care a scris asta e cineva care consideră că e suficient să ascundă informaţia de cineva din afara cercului interior. Ar fi trebuit să ştie că, dacă tu l-ai vedea, ţi-ai da seama imediat că „Shaw” se referă la vechii conducători ai Iranului şi „Pack” se referă la Pakistan, în timp ce „Kemal” e o referire transparentă la fondatorul Turciei post-otomane. Cum să nu te prinzi?

Alai aprobă.

— Deci îl codifică astfel numai ca să nu-l înţeleagă străinii, în caz că e interceptat de un inamic.

— Nu crede că cineva de aici îi urmăreşte mesajele trimise. Pe când Bean şi cu mine ştim sigur că suntem supravegheaţi de când am venit aici.

— Nu cu prea mult succes, zise Alai cu un mic zâmbet.

— Ei bine, pentru început ai nevoie de programe mai bune, sugeră Bean.

— Iar dacă i-am fi trimis un mesaj lui Peter, i-am fi spus explicit s-o atenţioneze pe prietena noastră indiancă să nu blocheze ieşirea chinezilor din India, ci doar întoarcerea lor.

— Nu am fi avut niciun alt motiv să-i spunem lui Peter despre operaţiunile astea. Nu lucrăm pentru el. Nici măcar nu ne place prea mult de el.

— Nu e unul dintre noi, spuse Petra cu fermitate.

Alai aprobă, oftă şi se lăsă pe spate în scaun.

— Ia loc te rog, zise.

— Mulţumesc, răspunse Petra.

Bean se apropie de fereastră şi privi peluza stropită cu apă purificată din Mediterana. Acolo unde era bunăvoinţă de la Allah, deşertul înflorea.

— Nu cred că asta va provoca vreun rău, zise Bean. Doar că o să-ţi pierzi puţin somnul la noapte.

— Trebuie să înţelegi că mi-e greu să-mi suspectez colaboratorii cei mai apropiaţi de aici.

— Eşti Calif, spuse Petra, dar eşti şi foarte tânăr, iar ei văd asta. Ştiu că planul tău e genial, te iubesc, te urmează în toate lucrurile măreţe pe care le pui la cale pentru poporul tău. Dar când le spui să păstreze un secret absolut, ei spun da, cu sinceritate, dar nu o iau foarte în serios pentru că eşti, vezi tu…

— Doar un băiat.

— Asta va trece cu timpul. Ai mulţi ani înainte. În cele din urmă bătrânii vor fi înlocuiţi.

— Cu oameni mai tineri în care voi avea şi mai puţină încredere, zise Alai cu regret.

— A-i spune lui Peter nu e acelaşi lucru cu a-i spune duşmanului, remarcă Bean. Nu ar fi trebuit să aibă informaţiile astea înaintea invaziei. Dar observă că informatorul nu i-a spus când va începe invazia.

— Ba da.

— Atunci nu înţeleg eu, zise Bean.

Petra se ridică şi se uită la e-mailul tipărit.

— Mesajul nu spune nimic despre data invaziei.

— A fost trimis, spuse Alai, la data invaziei.

Bean şi Petra se uitară unul la altul.

— Astăzi? zise Bean.

— Campania turcă a început deja. De cum s-a întunecat în Xinjiang. Am primit deja confirmarea prin e-mail că trei baze aeriene şi o parte importantă a reţelei energetice sunt în mâinile noastre. Şi, cel puţin până acum, nu avem vreun semn că chinezii ar şti ce se

întâmplă. Merge mai bine decât am fi sperat.

— A început, zise Bean. Deci e deja prea târziu să mai schimbăm planurile pentru cel de-al treilea front.

— Ba nu e. Noile ordine au fost trimise. Comandanţii indonezieni şi arabi sunt foarte mândri că li s-a încredinţat o misiune care va aduce războiul în casa duşmanului.

Bean era îngrozit.

— Dar logistica… nu mai avem timp s-o punem la punct.

— Bean, zise Alai amuzat. Aveam deja planuri pentru o acostare dificilă pe plajă. Un coşmar logistic. Să punem trei sute de detaşamente separate în puncte diferite de pe coasta chineză, la adăpostul întunericului, de acum în trei zile, şi să le sprijinim cu raiduri aeriene şi paraşutări – oamenii mei pot face asta şi în somn. Asta a fost cea mai bună parte a ideii tale, Bean, prietene. Nu a fost deloc un plan, ci o situaţie, iar întregul plan a fost ca fiecare comandant în parte să improvizeze astfel încât să îndeplinească obiectivele misiunii. Le-am spus, în ordinele mele, că atâta timp cât se deplasează spre interiorul ţării, îşi protejează oamenii şi cauzează cât mai multe supărări guvernului chinez, nu pot da greş.

— A început, rosti Petra.

— Da, zise Bean. A început, şi Ahile nu se află în China.

Petra se uită la Bean şi rânji.

— Hai să vedem ce putem face ca să-l ţinem departe.

— Mai precis, zise Bean, dacă tot nu i-am dat lui Peter mesajul clar pe care să i-l transmită lui Virlomi în India, am putea face noi asta, cu permisiunea ta?

Alai se înclină spre el.

— Mâine. După ce vor apărea veştile despre luptele din Xinjiang. O să vă spun eu când.

În biroul lui Uphanad, Graff stătea cu picioarele pe pupitru în timp ce Uphanad lucra la computer.

— Ei bine, domnule, asta e. Au plecat.

— Şi când o să sosească? întrebă Graff.

— Nu ştiu, zise Uphanad. E vorba de traiectorie şi de nişte ecuaţii foarte complicate care implică viteza, masa, acceleraţia – amintiţi-vă că nu am fost profesor de astrofizica la Şcoala de Luptă.

— Tactica forţelor mici, dacă-mi amintesc bine.

— Şi când aţi încercat experimentul acela cu muzica militară – să-i învăţaţi pe băieţi să cânte împreună…

Graff mârâi.

— Te rog. Nu-mi aduce aminte. A fost o idee profund stupidă.

— Dar aţi văzut asta imediat şi cu milă aţi renunţat la totul.

— La naiba „esprit de corps”, zise Graff.

Uphanad apăsă un grup de taste de pe pupitru iar ecranul arătă că se deconectase.

— Am terminat aici. Mă bucur că aţi aflat despre spionul de la MinCol. Plecarea Wigginilor era singura soluţie sigură.

— Îţi aminteşti, zise Graff, de vremurile când te-am acuzat că l-ai lăsat pe Bean să-ţi vadă parola?

— A fost ca ieri. Nu cred că m-aţi fi crezut dacă Dimak nu garanta pentru mine şi nu sugera că Bean s-a târât prin sistemul de conducte şi a tras cu ochiul prin supape.

— Exact. Dimak era convins că eşti atât de metodic încât nu-ţi puteai schimba obiceiurile într-un moment de neglijenţă. Avea dreptate, nu-i aşa?

— Da, zise Uphanad.

— Am învăţat lecţia. De atunci am avut încredere în tine.

— Sper că am câştigat această încredere.

— De multe ori. Nu mi-am păstrat toată autoritatea din Şcoala de Luptă. Bineînţeles că unii au considerat Ministerul Colonizării prea cuminte pentru talentele lor. Dar de fapt nu e o chestiune de loialitate personală, nu-i aşa?

— Ce anume, domnule?

— Loialitatea ar trebui să fie mai presus de o anumită

persoană, nu crezi? Faţă de o cauză, poate. Eu sunt loial rasei umane – una pretenţioasă, nu crezi? –, dar unui proiect particular, răspândirea genomului uman pe cât mai multe sisteme solare posibil. Astfel ca existenţa noastră să nu mai poată fi ameninţată din nou. Şi pentru asta sacrific multe loialităţi personale. Asta mă face complet previzibil, dar şi nestatornic, dacă mă înţelegi.

— Cred că înţeleg, domnule.

— Întrebarea mea, bunul meu prieten, este: Cui îi eşti tu loial?

— Acestei cauze, domnule. Şi dumneavoastră.

— Spionul ăsta care a folosit parola ta. Crezi că din nou a tras cu ochiul prin supapele de ventilaţie?

— Puţin probabil, domnule. Cred că e posibil să fi pătruns în sistem şi să mă fi ales la întâmplare.

— Da, desigur. Dar trebuie să înţelegi că din cauză că numele tău era pe e-mail, trebuie mai întâi să eliminăm mai întâi posibilitatea să fii tu.

— Aşa e logic, domnule.

— Când i-am trimis pe Wiggini acasă cu naveta, am avut grijă ca fiecare membru al echipajului permanent să afle că pleacă şi că au ocazia să trimită un mesaj. Cu excepţia ta.

— Cu excepţia mea, domnule?

— Am fost încontinuu alături de tine de când s-au decis să plece. Astfel, chiar dacă mesajul era trimis folosind identitatea ta, am fi ştiut că nu l-ai trimis tu. Dar dacă nu s-a expediat niciun mesaj, ei bine… tu eşti cel care nu l-a expediat.

— Asta nu e o dovadă sigură, domnule, zise Uphanad. Şi altcineva ar fi putut să nu trimită mesajul din motive proprii. Poate că plecarea lor nu era ceva pentru care să fie necesar un mesaj.

— Adevărat, zise Graff. Dar nu te-am condamna de crimă pe baza unui mesaj care nu a fost trimis. Cel mult ţi-am da o responsabilitate mai puţin importantă. Sau ţi-am oferi ocazia să te pensionezi.

— Foarte amabil din partea dumneavoastră,

domnule.

— Te rog nu te gândi la mine ca la un om amabil, eu…

Uşa se deschise. Uphanad se întoarse, evident surprins.

— Nu poţi intra aici, îi zise femeii vietnameze care stătea în uşă.

— Oh, eu am invitat-o, spuse Graff. Nu cred că o cunoşti pe doamna colonel Nguyen de la Serviciile de Securitate Digitală ale F.I.

— Nu, zise Uphanad ridicându-se să dea mâna cu ea. Nici măcar nu ştiam că un astfel de serviciu există.

Ea îi ignoră mâna întinsă şi îi dădu lui Graff o hârtie.

— Of, zise el necitind-o încă. Deci suntem curaţi în camera asta.

— Mesajul nu foloseşte identitatea lui, spuse ea.

Graff citi mesajul. Consta dintr-un singur cuvânt: „Off”. Era trimis de unul dintre angajaţii de la docuri. Ora din antet arăta că fusese trimis doar cu câteva minute în urmă.

— Deci prietenul meu e nevinovat.

— Nu, domnule, zise Nguyen.

Uphanad, care păruse uşurat, era acum nedumerit.

— Dar nu l-am trimis eu. Cum aş fi putut?

Nguyen nu-i răspunse, ci îi vorbi lui Graff:

— A fost trimis de la pupitrul lui.

Se apropie de computer şi începu identificarea.

— Lasă-mă pe mine, zise Uphanad.

Ea se întoarse şi în mână avea un pistol.

— Treci la perete, zise. Cu mâinile la vedere.

Graff se ridică şi deschise uşa.

— Intraţi.

Intrară încă doi soldaţi ai F.I.

— Vă rog să-l controlaţi pe domnul Uphanad de arme sau alte dispozitive letale. Sub niciun motiv nu trebuie să i se permită să se atingă de computer. Nu vrem să activeze vreun program care să ne şteargă materiale importante.

— Nu ştiu cum s-a ajuns aici, spuse Uphanad, dar vă

înşelaţi în privinţa mea.

Graff arătă spre pupitru.

— Nguyen nu greşeşte niciodată. E chiar mai metodică decât tine.

Uphanad privi.

— Se identifică cu numele meu. Apoi: Mi-a folosit parola. E ilegal!

Nguyen îl chemă pe Graff să privească ecranul.

— În mod normal, pentru a te identifica apeşi aceste două taste, vedeţi? Dar el o apăsa şi pe aceasta. Cu degetul mic, ca să nu se observe că a fost apăsată. Această secvenţă de taste activează un program rezident care trimite e-mailul, folosind o identitate aleatoare dintre membrii echipajului. De asemenea, lansează şi secvenţa obişnuită de deconectare, astfel încât dumneavoastră vi se pare că aţi văzut pe cineva deconectându-se într-un mod perfect normal.

— Deci avea un mesaj gata să fie trimis oricând, zise Graff.

— Dar când l-a trimis, l-a trimis la cinci minute după lansare.

Graff şi Nguyen se întoarseră să-l privească pe Uphanad. Graff văzu în ochii lui că-şi dădea seama că fusese prins.

— Aşadar, zise Graff, cum a ajuns Ahile la tine? Nu cred că v-aţi întâlnit vreodată. Cu siguranţă nu s-a ataşat de tine când a stat aici ca elev doar câteva zile.

— Mi-a luat familia, spuse Uphanad, şi izbucni în lacrimi.

— Nu, nu, rosti Graff. Controlează-te, poartă-te ca un soldat, avem foarte puţin timp în care să corectăm eroarea ta. Data viitoare când cineva mai vine la tine cu asemenea ameninţări, să-mi spui mie.

— Au spus că-şi vor da seama dacă vă spun.

— Atunci ar fi trebuit să-mi spui şi asta. Dar mi-ai spus acum. Hai să întoarcem lucrurile în avantajul nostru. Ce se întâmplă când trimiţi al doilea mesaj?

— Nu ştiu, zise Uphanad. Oricum nu mai contează.

Ea tocmai l-a trimis din nou. Când o să primească acelaşi mesaj de două ori o să-şi dea seama că e ceva în neregulă.

— A, dar nu au primit niciun mesaj. Am izolat pupitrul ăsta. Am izolat întreaga staţie faţă de orice contact dinspre Pământ. Iar naveta de fapt nici nu a plecat.

Uşa se deschise din nou şi intrară Peter, John Paul şi Theresa.

Uphanad se întoarse cu faţa spre perete. Soldaţii ar fi vrut să-l întoarcă la loc, dar Graff le făcu semn: lăsaţi-l. Ştia cât de mândru era Uphanad. Umilirea în faţa oamenilor pe care încercase să-i trădeze era de nesuportat. Trebuia să-i dea timp să-şi revină.

Abia după ce Wigginii se aşezară Graff îl invită şi pe Uphanad să ia loc. El se supuse, lăsând capul în jos ca o caricatură a unui câine plouat.

— Ia loc, Uphanad, şi înfruntă situaţia ca un bărbat. Sunt oameni cumsecade, înţeleg că ai făcut ceea ce ai crezut că trebuie pentru familia ta. N-a fost înţelept din partea ta să nu ai mai multă încredere în mine, dar chiar şi asta e de înţeles.

Graff putea citi pe faţa Theresei că ea nu era nici pe jumătate atât de înţelegătoare pe cât părea el să presupună. Dar îi impuse tăcerea cu un gest.

— Să vă spun ceva. Putem întoarce lucrurile în favoarea noastră. Am câteva navete la dispoziţia mea pentru această operaţie – apropo, salutări de la amiralul Chamrajnagar – deci întreaga problemă este să decidem pe care dintre ele s-o trimitem când dăm drumul mesajului tău.

— Două navete? întrebă Peter.

— Suntem nevoiţi să ghicim ce plănuieşte Ahile să facă cu informaţiile primite. Dacă se hotărăşte să vă atace la aterizare, am dotat o navetă cu armament greu care să facă faţă la orice proiectil venit de pe sol sau din aer. Probabil pregăteşte o rachetă care să vă lovească în timp ce zburaţi pe deasupra unei regiuni unde poate aduce o platformă de lansare mobilă.

— Iar naveta ta înarmată poate face faţă la aşa ceva?

— Cu uşurinţă. Necazul este că o asemenea navetă nu ar trebui să existe. Carta F.I. interzice în mod special orice înarmare a unei nave aeriene. Sunt destinate să însoţească navete colonizatoare, în caz că exterminarea Furnicilor nu a fost completă şi întâmpinăm rezistenţă. Dar dacă o asemenea navetă intră în atmosfera terestră şi îşi dovedeşte capacitatea de a doborî o rachetă, nu putem vorbi despre asta fără să compromitem F.I. Deci putem folosi această navetă ca să vă transportăm în siguranţă pe Pământ, dar nu putem vorbi despre eventualul atentat la viaţa voastră.

— N-o să mor din asta, zise Peter.

— Şi în plus nu trebuie să ajungi chiar acum pe Pământ.

— Nu.

— Putem trimite o altfel de navetă. Din nou una a cărei existenţă nu este cunoscută, dar de data asta nu e ilegală. Pentru că nu e înarmată. De fapt, cu toate că e destul de scumpă comparativ cu, să zicem, o bazooka, e foarte, foarte ieftină comparativ cu o navetă reală. E vorba de o imitaţie. E construită cu grijă ca să se potrivească cu viteza şi semnalul pe radar al unei navete adevărate, dar îi lipsesc câteva lucruri – locul în care să stea un om sau capacitatea de a ateriza uşor.

— Aşadar, o trimiteţi pe asta, zise John Paul, atrage focul asupra ei, apoi facem propagandă.

— Vom avea observatori ai F.I. care să urmărească explozia şi care vor ajunge la platforma de lansare înainte s-o poată dezmembra sau cel puţin înainte ca făptaşii să scape. Fie că în final vinovatul va fi Ahile, fie că va fi China, în ambele cazuri vom putea demonstra că cineva de pe Pământ a deschis focul asupra unei navete a F.I.

— Asta i-ar pune într-o lumină foarte proastă, spuse Peter. O să anunţăm că eu am fost ţinta?

— Putem decide asta în funcţie de reacţia lor şi de cine iese vinovat. Dacă e vorba de China, cred că am câştiga mai mult dacă facem să fie un atac asupra Flotei Internaţionale. Dacă e vorba de Ahile, câştigăm mai mult

demonstrând că e un asasin.

— Se pare că vorbeşti foarte liber despre asemenea lucruri de faţă cu noi, observă Theresa. Presupun că acum va trebui să ne omori.

— Doar pe mine, şopti Uphanad.

— Ei bine, va trebui să te concediez, zise Graff. Şi să te trimit înapoi pe Pământ, pentru că n-ar fi potrivit să rămâi aici. I-ai deprima pe toţi ceilalţi furişându-te vinovat şi demn de milă.

Tonul lui Graff era suficient de lejer ca să-l ajute pe Uphanad să nu izbucnească din nou în plâns.

— Am auzit, continuă Graff, că poporul indian are nevoie de oameni loiali care să lupte pentru libertatea lor. Loialitatea asta e mai presus de loialitatea faţă de Ministerul Colonizării, şi eu înţeleg. Aşa că trebuie să mergi acolo unde te conduce loialitatea.

— Sunteţi incredibil de indulgent, domnule, zise Uphanad.

— Nu a fost ideea mea. Planul meu era să fii judecat în secret de F.I. şi executat. Dar Peter mi-a spus că, dacă ai fi fost găsit vinovat şi apoi se dovedea că de fapt îţi protejai membrii familiei ţinuţi ostatici de chinezi, ar fi fost greşit să te pedepsim pentru crima de loialitate imperfectă.

Uphanad se întoarse spre Peter.

— Trădarea mea ar fi putut să ducă la uciderea ta şi a familiei tale.

— Dar nu a fost aşa, zise Peter.

— Îmi place să cred, spuse Graff, că uneori Dumnezeu îşi arată mila faţă de noi făcând ca o întâmplare să ne împiedice să ne punem în practică planurile cele mai rele.

— Eu nu cred asta, replică Theresa cu răceală. Cred că dacă îndrepţi un pistol spre capul unui om şi glonţul nu explodează, în ochii lui Dumnezeu rămâi tot un ucigaş.

— Ei, atunci când o să fim cu toţii morţi, dacă vom constata că încă mai existăm într-o formă sau alta, va trebui să-L întrebăm pe Dumnezeu care dintre noi are

dreptate.

17
PROFEŢII

SecureSite. net
From: Locke%erasmus@polnet. gov
Parola: Suriyawong
Re: fata de pe pod

Sursă de încredere roagă: Nu interfera cu ieşirea chinezilor din India. Dar când au nevoie să se întoarcă sau să aprovizioneze, blochează toate căile posibile.

Chinezii crezură în primă fază că incidentele din provincia Xinjiang erau opera insurgenţilor care de secole formau şi reformau grupări de gherilă. Armata chineză fiind încărcată de protocoale, abia după-amiaza târziu Han Tzu reuşi să acumuleze, la Beijing, suficiente informaţii care să arate că era vorba de o ofensivă majoră care îşi avea originea în afara Chinei.

Pentru a cincizecea oară de când ocupa un loc în înaltul comandament de la Beijing, Han Tzu ajunse la disperare înainte de a putea face ceva. Întotdeauna era mai important să arate respect faţă de statutul superiorilor cuiva decât să le spună adevărul şi să pună lucrurile în mişcare. Chiar şi acum, având în mână dovezile că nivelul de pregătire, disciplină, coordonare şi dotare făcea imposibil ca incidentele din Xinjiang să fie provocate de rebelii locali, Han Tzu fu nevoit să aştepte ore întregi pentru ca cererea lui pentru o întâlnire să fie procesată de toţi acei atât de plini de importanţă asistenţi, lachei, funcţionari şi lingăi a căror unică datorie era să pară cât mai importanţi şi mai ocupaţi posibil şi în acelaşi timp să se asigure că practic se face cât mai puţin posibil.

Se întunecase complet la Beijing când Han Tzu traversă scuarul care despărţea secţiunea Strategie şi Planificare de secţiunea Administrativă – un alt exemplu de structură făcută fără minte, aceste două secţiuni fiind

separate printr-un larg spaţiu deschis. Ar fi trebuit să se găsească aproape una de alta, separate de un perete scund, ca să poată striga mereu unii la alţii. În loc să fie aşa, Strategia şi Planificarea propunea tot timpul planuri pe care Administrativul nu le putea îndeplini, iar Administrativul înţelegea mereu greşit scopul planurilor şi lupta împotriva ideii de a le face eficiente.

„Cum am reuşit oare să cucerim India?” se gândi Han Tzu.

Alungă porumbeii care se îngrămădeau în jurul picioarelor sale. Zburătăciră la câţiva metri mai încolo, apoi se întoarseră, de parcă ar fi crezut că picioarele lui ar putea împrăştia ceva comestibil la fiecare pas.

Singurul motiv pentru care guvernul rămâne la putere este că poporul chinez seamănă cu porumbeii. Poţi să-i tot alungi, ei se vor întoarce. Şi cei mai răi sunt birocraţii. China a inventat birocraţia şi, având un avans de o mie de ani faţă de restul lumii, continuă să perfecţioneze arta confuziei, construirii de regate şi a furtunilor în ceaşca de ceai la un nivel necunoscut oriunde altundeva. Prin comparaţie, birocraţia bizantină era un sistem simplu şi direct.

Cum izbutise Ahile? Un outsider, un criminal, un dement – şi toate acestea bine cunoscute guvernului chinez – şi totuşi fusese capabil să penetreze straturile de slugi gata să te înjunghie pe la spate şi să ajungă direct la nivelul unde se luau deciziile. Majoritatea oamenilor nici nu ştiau la ce nivel se luau deciziile, fiindcă în mod sigur nu era vorba de faimoşii conducători de la vârf care erau prea bătrâni ca să se mai gândească la ceva nou şi prea înspăimântaţi să nu-şi piardă avantajele sau să nu fie prinşi după zeci de ani de acte criminale ca să mai spună subalternilor lor şi altceva decât „faceţi cum credeţi că e mai înţelept”.

Deciziile se luau cu două niveluri mai jos, de către consilierii generalilor de la vârf. Lui Han Tzu îi luase şase luni ca sa-şi dea seama că o întâlnire cu omul cel mai de sus era inutilă, fiindcă el s-ar fi sfătuit cu asistenţii lui şi ar

fi urmat de fiecare dată recomandările lor. Acum nu se mai ostenea să se întâlnească cu nimeni altcineva. Dar bineînţeles că pentru a aranja o astfel de întâlnire era necesar să facă o cerere elaborată către fiecare general, aducându-le la cunoştinţă că, în timp ce subiectul întâlnirii era unul vital astfel că aceasta trebuia ţinută imediat, era de asemenea şi neînsemnat şi că era suficient ca fiecare general să-şi trimită consilierul în locul său la întâlnire.

Han Tzu nu era niciodată sigur dacă această şaradă elaborată avea drept scop doar să arate respectul cuvenit faţă de tradiţie şi formalitate, sau dacă generalii se lăsau cu adevărat păcăliţi şi luau decizii de fiecare dată indiferent dacă participau personal sau îşi trimiteau consilierii.

Desigur, era posibil şi ca generalul nici să nu vadă mesajul, iar consilierul să ia deciziile în locul lui. Însă cel mai probabil înştiinţarea sa ajungea la fiecare general însoţită de un comentariu: „Reputaţia nobilului şi merituosului general ar scădea dacă nu ar participa” de exemplu, sau „O risipă plictisitoare a timpului eroicului conducător, nevrednicul său asistent ar fi bucuros să ia notiţe şi să raporteze dacă se discută ceva important.”

Han Tzu nu era loial niciunuia dintre aceşti bufoni. Ori de câte ori luau vreo decizie de capul lor, aceasta era complet greşită. Cei care nu erau înrobiţi tradiţiei erau cu totul sub controlul propriului lor ego.

Însă Han Tzu era profund loial Chinei. Întotdeauna acţionase în interesul Chinei şi aşa va face întotdeauna. Problema era că uneori definea „interesul Chinei” într-un mod care ar fi putut duce uşor la împuşcarea lui.

Ca, de exemplu, în cazul mesajului trimis lui Bean şi Petrei, sperând ca ei să-şi dea seama de pericolul în care se află Hegemonul dacă socotea cu adevărat că Han Tzu era sursa informaţiilor. Transmiterea unor astfel de informaţii însemna categoric trădare, deoarece aventura lui Ahile fusese aprobată la cel mai înalt nivel şi în consecinţă reprezenta politica oficială a Chinei. Şi totuşi, ar fi fost un dezastru pentru prestigiul Chinei în întreaga

lume dacă s-ar fi făcut cunoscut faptul că trimiseseră un asasin să-l ucidă pe Hegemon.

Nimeni nu părea să înţeleagă genul ăsta de lucruri, în mare parte pentru că refuzau să privească altfel China decât ca pe centrul universului, în jurul căruia orbitau toate celelalte naţiuni. Ce conta dacă China era privită ca un popor de tirani şi asasini? Dacă cuiva nu-i place ceea ce face China, atunci să se ducă acasă să-şi înece amarul în băutură.

Dar nicio naţiune nu era invincibilă, nici măcar China. Han Tzu înţelegea asta, chiar dacă toţi ceilalţi nu înţelegeau.

Nu era de niciun folos că India fusese cucerită atât de uşor. Han Tzu insistase să ticluiască tot felul de planuri de rezervă pentru când lucrurile vor începe să meargă prost datorită atacurilor surpriză ale armatelor Indiei, Thailandei şi Vietnamului. Dar campania mincinoasă a lui Ahile avusese asemenea succes, iar strategia de apărare thailandeză fusese atât de eficientă, încât indienii fuseseră total compromişi, rezervele lor epuizate şi moralul doborât atunci când armatele chineze începuseră să se scurgă peste graniţe şi să sfărâme armata indiană, înghiţind-o bucată cu bucată – uneori în doar câteva ore.

Toată gloria îi revenise desigur lui Ahile, deşi planul minuţios al lui Han Tzu şi a echipei lui de aproape optzeci de absolvenţi ai Şcolii de Luptă fusese cel care adusese armatele chineze exact acolo unde trebuiau să se afle la momentul potrivit. Nu, chiar dacă echipa lui Han Tzu concepuse ordinele, ele fuseseră emise de Administrativ şi, prin urmare, Administrativul cucerise medaliile, în timp ce departamentul Strategie şi Planificare primise doar o apreciere în grup, care avusese cam acelaşi efect asupra moralei ca şi când vreun locotenent-colonel oarecare ar fi intrat şi le-ar fi spus: „Frumoasă încercare, băieţi, ştim că aţi avut intenţii bune.”

Oricum, Ahile n-avea decât să se bucure de glorie, căci după opinia lui Han Tzu invadarea Indiei fusese lipsită de sens şi contrară propriilor interese – ca să nu mai

spunem şi diabolică. China nu avusese resurse ca să preia problemele Indiei. Când India era guvernată de indieni, poporul nu putea să dea vina pentru suferinţele sale decât pe conaţionalii lor. Dar acum, când lucrurile mergeau prost – aşa cum se întâmpla mereu în India – totul putea fi pus pe seama chinezilor.

Administratorii chinezi care fuseseră trimişi să guverneze India rămăseseră surprinzător de imuni la corupţie şi munceau din greu, însă nicio naţiune nu este guvernabilă altfel decât prin forţă covârşitoare sau prin cooperare totală. Şi întrucât era imposibil ca autorităţile cuceritorilor chinezi să obţină o colaborare totală, şi nici nu erau în stare să plătească o forţă covârşitoare, singura întrebare era când rezistenţa urma să devină o problemă.

Devenise o problemă la scurt timp după ce Ahile plecă la sediul Hegemoniei, când indienii începuseră să îngrămădească pietre. Han Tzu fu nevoit să le expună problema, când aceasta era doar nesupunere civilă iritantă, dar cu o putere simbolică, indienii fiind cu adevărat fiii şi fiicele lui Gandhi. Chiar şi atunci, birocraţii nu ascultară sfatul lui Han Tzu şi sfârşiră prinşi într-un ciclu de represalii care se înrăutăţeau constant.

Aşadar… nu contează ce crede lumea exterioară, da? Putem face orice vrem pentru că nimeni altcineva nu are nici puterea, nici voinţa să ne provoace, nu-i aşa?

Ceea ce duc eu în mână e răspunsul la această teorie.

— Cum adică nu au făcut nimic ca să ia cunoştinţă de ofensiva noastră? zise Alai.

Bean şi Petra stăteau lângă el, privind harta care le arăta fiecare obiectiv din Xinjiang cucerit conform orarului, de parcă li s-ar fi dat chinezilor un scenariu, iar ei şi-ar fi jucat rolul exact aşa cum le cerea Liga Semilunii.

— Mi se pare că merge foarte bine, spuse Petra.

— Ridicol de bine.

— Nu fi nerăbdător, zise Bean. În China lucrurile se mişcă încet. Şi nu le place să facă declaraţii publice despre problemele lor. Poate că încă ne mai privesc ca pe un grup

de insurgenţi locali. Poate că aşteaptă să facă public ceea ce se petrece până când vor putea vorbi şi despre contraatacul lor devastator.

— Nu e doar asta. Santinela noastră spune că nu fac nimic. Chiar şi cele mai apropiate trupe de garnizoană sunt încă la locul lor.

— Comandanţii garnizoanelor nu au autoritatea să le trimită la luptă, zise Bean. În plus, probabil nici nu ştiu că e ceva în neregulă. Forţele tale deţin controlul asupra reţelei de comunicaţii terestre, nu?

— Ăsta era un obiectiv secundar. Asta fac acum, ca să aibă de lucru.

Petra începu să râdă.

— Înţeleg, zise.

— Ce-i aşa amuzant? întrebă Alai.

— Anunţul public, spuse Petra. Nu poţi declara că toate naţiunile islamice au numit în unanimitate un nou Calif.

— Putem anunţa oricând, zise Alai iritat.

— Aşteptaţi până anunţă chinezii că o naţiune necunoscută i-a atacat. Doar când ei fie îşi vor admite ignoranţa, fie se vor lansa într-o teorie complet falsă, atunci vei apărea şi vei spune ce se petrece cu adevărat. Că lumea islamică este unită sub un Calif şi că îţi asumi responsabilitatea pentru eliberarea popoarelor captive de sub imperiul chinez lipsit de Dumnezeu.

— Trebuie să admiţi că povestea sună mai bine aşa.

— Absolut, zise Petra. Nu râd pentru că nu ai avea dreptate să faci astfel. Pur şi simplu râd pentru că e ironic ca tu să ai atâta succes, iar chinezii să fie atât de nepregătiţi încât să întârzie declaraţia ta! Dar… ai răbdare, prietene. Cineva din înaltul comandament chinez ştie ce se întâmplă, iar în cele din urmă şi ceilalţi îl vor asculta, îşi vor mobiliza forţele şi vor da şi ei o declaraţie.

— Sunt nevoiţi, spuse Bean. Altfel ruşii vor interpreta intenţionat în mod greşit mişcările lor de trupe.

— Bine. Din, nefericire toate înregistrările cu declaraţia mea au fost făcute în timpul zilei. Nu ne-a trecut

prin minte că va dura aşa de mult până să reacţioneze.

— Ştii ceva? făcu Bean. Nimeni n-o să se supere câtuşi de puţin dacă se observă că secvenţele sunt înregistrate dinainte. Dar ar fi şi mai bine dacă ai apărea în faţa camerelor de filmat, în direct, să te prezinţi şi să anunţi ce fac armatele tale în Xinjiang.

— Pericolul unei transmisii în direct este că ar putea să-mi scape ceva care să le spună că invazia din Xinjiang nu este principala ofensivă.

— Alai, ai putea spune de-a dreptul că nu asta e principala ofensivă, iar jumătate dintre chinezi vor crede că e o dezinformare destinată să-i facă să-şi ţină trupele din India de-a lungul frontierei cu Pakistanul. De fapt, chiar te sfătuiesc să faci asta. Pentru că îţi vei crea reputaţia că spui adevărul. Pe viitor, minciunile tale vor fi mult mai eficiente.

Alai râse.

— Mi-ai luat o piatră de pe inimă.

— Suferi, zise Petra, din cauza problemelor care îi chinuie pe toţi marii comandanţi în era comunicaţiilor rapide. În zilele de demult, Alexandru şi Cezar ar fi fost chiar acolo pe câmpul de luptă. Ar fi privit, ar fi dat ordine, ar fi făcut faţă situaţiilor. Prezenţa lor era necesară. Dar tu eşti înţepenit aici la Damasc pentru că aici se întâlnesc toate căile de comunicaţie. Aici e nevoie de tine. În loc să ai o mie de lucruri cu care să-ţi ocupi mintea, nu ai decât un flux inutil de adrenalină.

— Îţi recomand s-o iei încet, zise Bean.

— Joci handbal? întrebă Petra.

— Am înţeles ideea. Mulţumesc. O să am răbdare.

— Mai gândeşte-te la sfatul meu. Să apari în direct şi să spui adevărul. Poporul te va iubi mai mult dacă vor vedea că ai curajul să spui pur şi simplu duşmanilor ceea ce ai de gând să faci, iar ei nu te pot opri s-o faci.

— Haide, zise Alai, ai început să te repeţi.

Râzând, Bean se ridică. Se ridică şi Petra.

— După asta n-o să mai am timp pentru voi, ştiţi, spuse Alai.

Ei se opriră, se întoarseră.

— Odată anunţul făcut, când toată lumea va şti, va trebui să încep să întâlnesc oameni. Să judec dispute. Să arăt că sunt un Calif adevărat.

— Îţi mulţumim pentru timpul pe care l-ai petrecut cu noi până acum, spuse Petra.

— Sper că nu va trebui niciodată să ne înfruntăm pe câmpul de luptă, adăugă Bean. Aşa cum trebuie să-l înfruntăm pe Han Tzu în războiul ăsta.

— Ţine minte un lucru. Loialitatea lui Han Tzu e împărţită. A mea nu e.

— O să ţin minte.

— Salaam, zise Alai. Pacea fie cu voi.

— Şi cu tine, răspunse Petra. Pace.

Când întâlnirea se termină, Han Tzu nu era convins că avertismentul său fusese crezut. Dar chiar dacă nu-l credeau acum, peste câteva ore nu vor mai avea de ales. Forţa principală a invaziei din Xinjiang îşi va începe atacul fără îndoială a doua zi, chiar înainte de ivirea zorilor. Informaţiile primite de la sateliţi vor confirma ceea ce le spusese el astăzi. Dar cu preţul a douăsprezece ore de inactivitate.

Oricum, cel mai frustrant moment venise spre finalul întrunirii, când consilierul principal al celui mai important general întrebase:

— Dacă acesta este începutul unei ofensive majore, ce ne recomandaţi?

— Să trimitem toate trupele disponibile în nord – eu recomand jumătate din toate trupele de garnizoană de la graniţa cu Rusia. Pregătiţi-le nu numai să facă faţă acestei gherile călare, ci şi unei armate mari, mecanizate, care probabil ne va invada mâine.

— Dar concentrarea de trupe în India? întrebă consilierul. Sunt cei mai buni soldaţi ai noştri, cei mai bine antrenaţi şi cei mai mobili.

— Lăsaţi-i acolo unde sunt, zisese Han Tzu.

— Dar dacă golim garnizoanele de la frontiera cu

Rusia, ruşii vor ataca.

Un alt consilier vorbi:

— Ruşii nu au luptat niciodată bine în afara graniţelor lor. Invadează-i şi te vor distruge, dar dacă ei te invadează pe tine, soldaţii lor nu luptă.

Han Tzu încercase să nu-şi arate dispreţul pentru o asemenea judecată ridicolă.

— Ruşii vor face ceea ce trebuie să facă, iar dacă ne atacă şi noi vom face ceea ce trebuie. Oricum, nu-ţi opreşti trupele să se apere împotriva unui inamic concret pentru că ar putea fi necesare împotriva unuia ipotetic.

Toate bune şi frumoase. Până când consilierul principal al generalului spusese:

— Foarte bine. Eu aş recomanda deplasarea imediată a trupelor din India pentru a se opune cât mai curând posibil ameninţării curente.

— Nu asta am vrut să spun, încercase Han Tzu.

— Dar eu asta vreau să spun, zisese consilierul.

— Cred că e vorba de o ofensivă islamică, insistase Han Tzu. Inamicul de la frontiera cu Pakistanul e acelaşi care ne atacă în Xinjiang. Fără îndoială, ei speră că vom face exact ceea ce sugeraţi, astfel ca atacul lor principal să aibă mai multe şanse de succes.

Consilierul se mulţumi să râdă, iar ceilalţi râseseră împreună cu el.

— Han Tzu, aţi petrecut prea mulţi ani în afara Chinei, în copilărie. India e un loc îndepărtat. Ce importanţă are ce se întâmplă acolo? O putem recuceri oricând vrem. Dar invadatorii din Xinjiang se află în interiorul Chinei. Ruşii bat la porţile Chinei. Indiferent ce gândeşte inamicul, aceasta este adevărata ameninţare.

— De ce? zisese Han Tzu, renunţând la precauţii şi provocându-l direct pe consilier. Pentru că prezenţa trupelor străine pe pământ chinez ar însemna că prezentul guvern şi-a pierdut sprijinul divin?

Din jurul mesei se auzi un şuierat de aer suflat printre dinţii încleştaţi. Referirea la antica idee de sprijin divin era într-un dezacord periculos cu politica guvernului.

Şi atâta timp cât îi iritase, de ce să se oprească aici?

— Toată lumea ştie că Xinjiangul şi Tibetul nu fac parte din Hanatul Chinez, spuse Han Tzu. Însă ele sunt mai importante pentru noi decât India – nişte teritorii care nu au devenit niciodată pe deplin chineze. Cândva, demult, am stăpânit Vietnamul, şi l-am pierdut, iar pierderea lui nu a însemnat mare lucru pentru noi. Dar armata chineză e preţioasă. Dacă scoateţi trupele din India, vă asumaţi riscul grav de a pierde milioane dintre ai noştri în faţa fanaticilor musulmani. După aceea n-o să ne mai facem griji din cauza sprijinului divin. Vom avea trupe străine în Hanatul Chinez înainte de a ne trezi bine – şi nicio posibilitate să ne apărăm împotriva lor.

În jurul mesei se lăsase o tăcere mormântală. Acum îl urau, pentru că le vorbise despre înfrângere – şi le spusese, cu totul lipsit de respect, că ideile lor erau proaste.

— Sper că niciunul dintre dumneavoastră nu va uita întrunirea asta, zisese Han Tzu.

— Puteţi fi sigur că nu, răspunsese consilierul.

— Dacă greşesc, voi suporta consecinţele greşelii mele şi mă voi bucura că, la urma urmelor, ideile dumneavoastră nu au fost stupide. Ceea ce e bine pentru China e bine şi pentru mine, chiar dacă sunt pedepsit pentru greşelile mele. Dar dacă am dreptate, atunci se va vedea ce fel de oameni sunteţi. Fiindcă dacă sunteţi chinezi adevăraţi, care îşi iubesc ţara mai presus de carieră, vă veţi aminti că am avut dreptate şi mă veţi chema înapoi ca să mă ascultaţi aşa cum ar fi trebuit să mă ascultaţi astăzi. Dar dacă sunteţi nişte porci egoişti lipsiţi de loialitate aşa cum cred eu că sunteţi, o să vă asiguraţi să fiu asasinat pentru ca nimeni din afara acestei încăperi să nu ştie vreodată că aţi fost avertizaţi şi nu aţi ascultat cât încă mai era timp să salvaţi China de cel mai periculos duşman pe care l-am avut de la Genghis Han încoace.

Ce discurs glorios! Şi cât de revigorant fusese s-o spună cu propria gură oamenilor care aveau cea mai mare nevoie s-o audă, în loc să reia la nesfârşit discursul în

minte, frustrat că niciun cuvânt nu fusese spus cu voce tare!

Cu siguranţă va fi arestat în seara aceasta, şi foarte posibil împuşcat până dimineaţa. Însă cel mai plauzibil scenariu era să fie arestat şi acuzat de transmitere de informaţii inamicului, dând vina pe el pentru înfrângerea pe care de fapt încercase s-o prevină. Acest gen de ironie exercita o atracţie aparte asupra chinezilor care deţineau puţină putere. Aveau o plăcere anume să pedepsească un om virtuos pentru crimele unui om puternic.

Dar Han Tzu nu se va ascunde. Era posibil, în acest moment, să părăsească China şi să plece în exil. Dar nu va face asta.

De ce nu?

Nu-şi putea părăsi ţara la ceas de nevoie. Chiar dacă s-ar fi putut să fie ucis rămânând, mai erau mulţi alţi soldaţi chinezi de vârsta lui care aveau să moară în următoarele zile şi săptămâni. De ce să nu fie unul dintre ei? Şi exista întotdeauna o şansă, oricât de mică şi îndepărtată, că se vor găsi oameni decenţi printre cei care participaseră la întâlnire pentru ca Han Tzu să fie ţinut în viaţă până când se dovedea că are dreptate. Poate atunci – împotriva tuturor aşteptărilor – îl vor aduce înapoi şi-l vor întreba cum să se salveze din dezastrul pe care îl atrăseseră asupra Chinei.

Între timp, lui Han Tzu i se făcuse foame şi ştia un mic restaurant care îi plăcea, unde managerul şi soţia sa îl tratau ca pe unul de-al casei. Nu le păsa de rangul lui înalt, nici de statutul lui de erou membru al găştii lui Ender. Le plăcea compania lui. Le plăcea felul în care devora mâncarea lor de parcă ar fi fost cea mai bună din lume – şi pentru el chiar aşa şi era. Dacă acestea erau ultimele sale ore de libertate şi poate de viaţă, de ce să nu le petreacă alături de oamenii pe care îi iubea, mâncând o mâncare care îi plăcea?

Când se lăsă noaptea peste Damasc, Bean şi Petra se plimbară în voie pe străzi, privind vitrinele magazinelor.

Damascul încă mai avea pieţe tradiţionale, unde se vindeau cea mai mare parte a artizanatului şi alimentelor proaspete. Dar supermarketurile, buticurile şi lanţurile de magazine ajunseseră şi în Damasc ca oriunde pe Pământ. Numai depozitele de solduri reflectau gustul local. Nu duceau lipsă de produse europene sau americane, dar Bean şi Petra se bucurau de ciudăţeniile care nu se găseau pe pieţele din Occident, dar care păreau să aibă mare căutare aici.

Schimbară păreri despre ce reprezenta fiecare obiect. Se opriră la un restaurant în aer liber cu muzică bună, suficient de în surdină ca să se poată conversa. Comandară o combinaţie bizară de bucătărie locală şi internaţională care îl făcu până şi pe chelner să clatine din cap, dar aveau chef să-şi facă de cap.

— Probabil o să vărs totul mâine, zise Petra.

— Probabil. Dar ar fi mai bine să…

— Te rog! Încerc să mănânc.

— Dar tu ai adus vorba, aminti Bean.

— Ştiu că nu e cinstit, dar când vorbesc despre asta nu mi se face rău. E ca şi gâdilatul. Nu poţi să-ţi faci singur greaţă.

— Eu pot.

— Nu mă îndoiesc. Probabil e unul dintre atributele Cheii lui Anton.

Continuară să vorbească despre nimicuri, până auziră explozii, la început în depărtare, apoi tot mai aproape.

— E imposibil să atace Damascul, zise Petra cu voce joasă.

— Nu, cred că sunt artificii. Sărbătoresc ceva.

Unul dintre bucătari intră în restaurant şi strigă ceva în arabă, ceva de neînţeles pentru Bean şi Petra. Toţi consumatorii localnici săriră de la mese. Unii dintre ei alergară afară din restaurant – fără să plătească, şi nimeni nu-i opri. Alţii fugiră în bucătărie.

Cei câţiva ne-arabofoni fură lăsaţi să se întrebe ce se petrece. Până când un chelner milos ieşi şi anunţă în

Esenţială:

— Îmi pare rău să vă informez că mâncarea o să fie lăsată să aştepte. Dar îmi pare bine să vă spun de ce. Califul o să vorbească dintr-o clipă în alta.

— Califul? întrebă un englez. Nu e la Bagdad?

— Eu credeam că la Istanbul, zise o franţuzoaică.

— N-a mai existat Calif de câteva secole, spuse un japonez cu aspect de om de ştiinţă.

— Se pare că au unul acum, zise Petra împăciuitor. Mă întreb dacă o să ne lase şi pe noi în bucătărie să privim împreună cu ei.

— Oh, nu ştiu dacă vreau asta, comentă englezul. Dacă şi-au ales un nou Calif, o să fie cam şovini un timp. Dacă se hotărăsc să înceapă să spânzure străinii ca să sărbătorească evenimentul?

Savantul japonez fu scandalizat de sugestie. În timp ce el şi englezul săreau politicos unul la gâtul celuilalt, Bean, Petra, franţuzoaica şi alţi câţiva occidentali trecură prin uşile batante în bucătărie, unde ajutoarele de bucătari abia observară prezenţa lor. Cineva adusese un ecran mărişor dintr-un oficiu şi-l pusese pe un raft, sprijinit de perete.

Alai apăruse deja.

Nu le folosea la nimic să privească. Nu înţelegeau niciun cuvânt. Erau nevoiţi să aştepte traducerea completă la unul dintre buletinele de ştiri de mai târziu.

Dar harta Chinei de Vest era destul de limpede. Fără îndoială, el le spunea că popoarele islamice se uniseră pentru a-i elibera pe fraţii ţinuţi de mult timp captivi în Xinjiang. Chelnerii şi bucătarii punctau aproape fiecare propoziţie cu urale – Alai părea să ştie ce se petrecea, căci făcea pauze după fiecare declaraţie.

Incapabili să înţeleagă cuvintele, Bean şi Petra se concentrară asupra altor lucruri. Bean încercă să-şi dea seama dacă discursul era în direct. Ceasul de pe perete nu era un indiciu – cu siguranţă îl puteau introduce digital într-o înregistrare mai veche, astfel încât să nu conteze când va fi difuzată prima oară, ceasul arătând ora curentă.

În final obţinu răspunsul când Alai se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Camera îl urmă, şi dedesubt se iviră luminile Damascului, licărind în noapte. Era în direct. Iar ceea ce spunea arătând spre oraş părea foarte eficient, fiindcă imediat uralele se aprinseră, iar chelnerii plângeau fără să se jeneze, cu ochii lipiţi de ecran.

În acest timp, Petra încerca să înţeleagă cum apărea Alai în ochii musulmanilor care îl priveau. Ea îi cunoştea atât de bine faţa încât trebuia să încerce să separe băiatul pe care îl ştia de bărbatul care era acum. Compasiunea pe care o observase şi înainte era acum mai vizibilă ca niciodată. Avea ochii plini de dragoste. Dar era şi înflăcărare în ei, şi demnitate. Nu zâmbea – ceea ce era potrivit pentru conducătorul unor naţiuni aflate în război şi ai căror fii mureau în lupte şi atentate. Nu vorbea nici cu emfază, ca să provoace vreun entuziasm periculos.

Oare poporul îl va urma în bătălii? Da, desigur, la început, când vor avea parte de o grămadă de victorii. Dar mai târziu, când vremurile vor deveni tot mai grele şi norocul nu va mai fi de partea lor, vor continua să-l urmeze?

Poate că da. Pentru că ceea ce Petra vedea în el nu era un mare general – cu toate că şi-l putea imagina astfel pe Alexandru sau pe Cezar –, ci un rege-profet. Saul sau David, amândoi tineri când au primit pentru prima dată darul profeţiei pentru a-şi conduce poporul la război în numele Domnului. Ioana d’Arc.

Desigur, Ioana d’Arc sfârşise arsă pe rug, iar Saul murise de propria sa spadă – ba nu, ăsta era Brutus sau Cassius, Saul poruncise unuia dintre soldaţii săi să-l omoare, nu-i aşa? Un sfârşit trist pentru amândoi. Iar David murise în dizgraţie, Dumnezeu interzicându-i să construiască templul sfânt fiindcă îl ucisese pe Uriah pentru ca Bathsheba să devină văduvă şi capabilă să se recăsătorească.

Nu era o listă prea bună de precedente.

Dar ei avuseseră parte de glorie, nu-i aşa, înainte de a cădea.

18
RĂZBOIUL DE PE PĂMÂNT

To: Chamrajnagar%Jawaharlal@ifcom. gov
From: AnticulFoc%Ambra@han. gov
Re: Urmează o declaraţie oficială

Stimatul meu prieten şi coleg,

Mă îndurerează faptul că aţi putut presupune că în aceste vremuri tulburi, când China se confruntă cu asalturi neprovocate din partea fanaticilor religioşi, am avea dorinţa sau resursele să provocăm Flota Internaţională. Avem cea mai înaltă stimă pentru instituţia dumneavoastră, care atât de recent a salvat întreaga omenire de atacul violent al dragonilor stelari.

Declaraţia noastră oficială, care va fi în curând dată publicităţii, nu include speculaţiile asupra responsabilului de fapt pentru doborârea navetei F.I. care survola teritoriul brazilian. Întrucât nu recunoaştem să fi participat sau să fi avut cunoştinţă de acest eveniment, am desfăşurat o anchetă preliminară proprie şi suntem convinşi că veţi descoperi şi voi că echipamentul utilizat ar putea într-adevăr proveni din armata chineză.

Acest fapt ar putea fi cauza unei situaţii chinuitor de jenante, de aceea vă implor să nu faceţi publică această informaţie. Vă oferim în schimb documentaţia ataşată, care demonstrează că singurul lansator de rachete pe care noi nu-l putem justifica, deci cel care a fost utilizat pentru a comite această crimă, a fost sub controlul unui anumit Achilles de Flandres, oficial pentru operaţiuni militare legate de defensiva noastră împotriva agresiunii indiene care face ravagii în Birmania. Credeam că echipamentul respectiv ne-a fost înapoiat, dar în urma investigaţiilor am descoperit că nu a fost aşa.

Achilles de Flandres se afla la un moment dat sub protecţia noastră, întrucât ne făcuse un serviciu avertizându-ne de pericolul reprezentat de India pentru

pacea în Asia de Sud-Est. Totuşi, anumite crime comise de el înaintea acestui serviciu ne-au atras atenţia, şi a fost arestat (vezi documentaţia). În timp ce era transportat spre locul pedepsei, forţe necunoscute au atacat convoiul şi l-au eliberat pe Achilles de Flandres, ucigându-i pe toţi soldaţii din escortă.

Întrucât Achilles de Flandres a ajuns aproape imediat la sediul Hegemoniei din Riheirão Preto, Brazilia, ocupând o poziţie din care putea face mult rău, dată fiind plecarea grăbită a lui Peter Wiggin, şi întrucât racheta a fost lansată de pe teritoriul brazilian, iar naveta a fost doborâtă deasupra Braziliei, vă sugerăm că locul în care trebuie căutaţi responsabilii pentru atacul asupra F.I. este Brazilia, în special sediul Hegemoniei.

În ultimă instanţă, responsabilitatea pentru toate acţiunile lui de Flandres de după evadarea sa din custodia noastră ar trebui să fie a celor care l-au ajutat, şi anume Hegemonul Peter Wiggin şi forţa sa militară condusă de Julian Delphiki şi, mai recent, thailandezul Suriyawong, care este considerat de guvernul chinez drept un terorist.

Sper că aceste informaţii, furnizate neoficial, se vor dovedi de folos in investigaţiile dumneavoastră. Dacă mai există vreun alt serviciu care să nu fie incompatibil cu lupta noastră disperată pentru supravieţuire în faţa atacului hoardelor barbare din Asia, vom fi bucuroşi să vi-l oferim.

Umilul şi nevrednicul dumneavoastră coleg,
Anticul Foc

From: Chamrajnagar%Jawaharlal@ifcom. gov
To: Graff%pilgrimage@colmin. gov
Re: Cine-şi asumă vina?

Dragă Hyrum,

O să vezi din mesajul ataşat primit de la stimatul conducător al guvernului chinez că ei s-au decis să-l ofere pe Ahile drept ţap ispăşitor. Cred că ar fi fericiţi dacă i-am scăpa noi de el. Anchetatorii noştri vor raporta oficial că

lansatorul este de fabricaţie chineză şi se afla în posesia lui Achilles de Flandres, fără a menţiona că i-a fost iniţial dat de către guvernul chinez. Dacă vom fi întrebaţi, vom refuza speculaţiile. Asta e tot ce pot spera din partea noastră.

Între timp, avem stabilită în mod legal o bază pentru intervenţii pe Pământ – şi după toate indiciile, oferită de naţiunea cea mai îndreptăţită să se plângă de o astfel de intervenţie. Nu vom face nimic care să afecteze finalul sau progresul războiului din Asia. Mai întâi vom căuta să cooperăm cu guvernul brazilian, dar vom da de înţeles că o astfel de cooperare nu este obligatorie din punct de vedere legal sau militar. Le vom cere să izoleze sediul Hegemoniei astfel ca nimeni să nu poată intra sau ieşi, până la sosirea forţelor noastre. Te rog să-l informezi pe Hegemon şi să faci planurile în funcţie de ceea ce spune el. Dacă dl Wiggin va fi sau nu prezent la ocuparea sediului este o problemă asupra căreia nu am nicio opinie.

Virlomi nu intră niciodată personal în oraşe. Acele zile luaseră sfârşit. Când fusese liberă să hoinărească, pelerin într-un ţinut unde oamenii fie îşi trăiau întreaga viaţă într-un singur sat, fie evadau şi trăiau pe drumuri, îi plăcuse să meargă prin sate, de fiecare dată o aventură având-şi propria ţesătură de bârfe, tragedii, umor, romantism şi ironie.

În scurtul timp în care frecventase un colegiu, de la revenirea din spaţiu până când fusese luată la Statul-Major indian de la Hyderabad, îşi dăduse repede seama că intelectualii păreau să creadă că viaţa lor – viaţa minţii, eterna autoexaminare, continua autobiografie cu care îi chinuiau pe toţi străinii – era cumva mai presus de viaţa repetitivă, lipsită de sens, a oamenilor de rând.

Virlomi ştia că adevărul era exact pe dos. Intelectualii din universităţi erau toţi la fel. Aveau exact aceleaşi gânduri profunde despre exact aceleaşi emoţii superficiale şi dileme neînsemnate. Inconştient, ştiau asta ei înşişi. Când se întâmpla un eveniment real, ceva care să le zguduie inimile, se retrăgeau de pe scena vieţii

universitare, căci realitatea trebuia jucată pe o altă scenă.

În sate, viaţa era viaţă, nu studii şi expuneri. Oamenii inteligenţi erau preţuiţi pentru că puteau rezolva problemele, nu pentru că puteau vorbi frumos despre ele. Peste tot unde merse în India, se auzea pe sine gândind mereu: „Aş putea trăi aici. Aş putea trăi printre aceşti oameni, aş putea să mă căsătoresc cu unul dintre aceşti ţărani cumsecade şi să lucrez alături de el toată viaţa.”

Apoi o altă latură a sa răspundea: „Nu, n-ai putea. Îţi place sau nu, la urma urmelor eşti unul dintre acei oameni ai universităţilor. Poţi vizita lumea reală, dar nu îi aparţii. Ai nevoie de utopia nebunească a lui Platon, unde visele sunt reale, iar realitatea e o umbră. Pentru un asemenea loc te-ai născut, iar dacă rătăceşti dintr-un sat în altul o faci numai ca să înveţi de la ei şi să-i înveţi la rândul tău, să-i manipulezi, să te foloseşti de ei ca să-ţi îndeplineşti propriile ţeluri.”

„Dar ţelurile mele, se gândea ea, înseamnă să le dau ceea ce au nevoie: o guvernare înţeleaptă sau cel puţin o autoguvernare.”

Apoi râdea de sine însăşi, pentru că aceste două concepte erau în general opuse. Chiar dacă un indian ar conduce India nu ar fi însemnat autoguvernare, căci conducătorul ar guverna poporul, iar poporul l-ar guverna pe conducător. Ar fi fost o guvernare mutuală. Cel mai bun lucru la care puteau aspira.

Însă acum zilele de pelerinaj se încheiaseră. Se întorsese la podul pe care soldaţii îl apăraseră şi unde sătenii din apropiere făcuseră din ea un fel de zeiţă.

Se întorsese fără să facă mare caz, intrând în satul pe care îl afectase cel mai mult şi intrând în vorbă cu femeile de la fântână şi de la piaţă. Merse la pârâu şi dădu o mână de ajutor la spălatul rufelor; cineva îi oferi nişte haine pentru ca ea să-şi poată spăla zdrenţele murdare de pe drum, dar ea râse şi spuse că încă o spălare le-ar face praf, însă s-ar bucura să câştige nişte haine noi ajutând o familie care ar avea câte ceva să-i dea.

— Domniţă, zise o femeie timidă, nu te-am hrănit noi

pe pod, pe gratis?

Deci fusese recunoscută.

— Dar vreau să-mi câştig bunăvoinţa pe care mi-aţi arătat-o acolo.

— Ne-ai binecuvântat de multe ori, zise o alta.

— Iar acum ne binecuvântezi venind printre noi.

— Şi spălând haine.

Încă era o zeiţa.

— Nu sunt ceea ce credeţi voi, spuse ea. Sunt mai îngrozitoare decât cele mai rele temeri ale voastre.

— Pentru duşmanii noştri, aşa ne rugăm, doamnă.

— Într-adevăr, sunt îngrozitoare pentru ei, zise Virlomi. Dar mă voi folosi de fiii şi bărbaţii voştri ca să mă lupt cu ei, şi unii vor muri.

— Jumătate din fiii şi bărbaţii noştri au fost deja luaţi în războiul împotriva chinezilor.

— Au murit în lupte.

— S-au rătăcit şi nu au mai găsit drumul spre casă.

— Diavolii de chinezi i-au luat prizonieri.

Virlomi ridică o mână ca să le potolească.

— Eu n-o să le risipesc aiurea vieţile, dacă mă vor asculta.

— N-ar trebui să mergi la război, doamnă, zise o bătrână. Nu e bun. Uită-te la tine, eşti tânără, frumoasă. Dăruieşte-te unuia dintre tinerii noştri sau unuia bătrân… dacă vrei, şi fă-i copii.

— Într-o zi, spuse Virlomi, îmi voi alege un soţ şi voi face copii cu el. Dar astăzi soţul meu e India, şi el a fost înghiţit de un tigru. Trebuie să-i fac rău tigrului, ca să-l scuipe afară pe bărbatul meu.

Unele râseră de această imagine. Dar altele erau foarte grave.

— Cum o să faci asta?

— O să-i pregătesc pe bărbaţi, ca să nu mai moară din cauza greşelilor. Voi aduna toate armele necesare, pentru ca niciun bărbat să nu fie neînarmat. Voi sta în aşteptare, ca să nu atragem furia tigrului asupra noastră până când nu vom fi gata să-l rănim atât de grav încât să

nu-şi mai revină niciodată în urma loviturii.

— Bănuiesc că nu ai adus cu tine o armă nucleară, doamnă? întrebă bătrâna.

Categoric era o sceptică.

— E o blasfemie să foloseşti aşa ceva, zise Virlomi. Dumnezeul islamicilor a fost ars în propria casă şi şi-a întors faţa de la ei pentru că au folosit asemenea arme unul împotriva celuilalt.

— Glumeam, spuse bătrâna ruşinată.

— Eu nu. Dacă nu vreţi să mă folosesc de bărbaţii voştri în felul pe care l-am descris, spuneţi-mi, şi voi pleca să caut un alt loc unde să fiu acceptată. Poate că ura voastră faţă de chinezi nu e atât de crâncenă ca a mea. Poate sunteţi mulţumite de mersul lucrurilor în ţara asta.

Dar ele nu erau mulţumite, iar ura lor părea destul de puternică.

Nu mai rămăsese mult timp pentru pregătiri, în ciuda promisiunilor ei, dar oricum nu avea de gând să-i folosească pe aceşti oameni în lupte. Urmau să fie sabotori, tâlhari, experţi în demolări. Conspirau cu muncitorii din construcţii să fure explozibili; învăţau cum să-i folosească; construiau locuri uscate de depozitare în jungla care năpădea dealurile abrupte.

Ei mergeau în oraşele din apropiere şi recrutau şi mai mulţi oameni, apoi mergeau şi mai departe, construind o reţea de sabotori lângă fiecare pod important care putea fi aruncat în aer pentru a bloca folosirea drumurilor de către chinezi dacă ar fi fost necesar să aducă trupe şi provizii într-un sens sau altul, în şi din India.

Nu puteau avea loc repetiţii. Nimic care să ridice suspiciuni de orice fel. Interzise oamenilor săi să facă vreun gest sfidător sau orice care să împiedice buna funcţionare a reţelei de transporturi chineze printre dealuri şi munţi.

Unii dintre ei bombăniră nemulţumiţi, dar Virlomi le spuse:

— Mi-am dat cuvântul în faţa soţiilor şi mamelor voastre că o să vă protejez vieţile. Mulţi dintre voi veţi

muri, dar numai atunci când prin moartea voastră se va realiza ceva, astfel ca toţi cei care vor trăi să poată depune mărturie: noi am făcut acest lucru, nu l-a făcut nimeni altcineva pentru noi.

Acum nu se mai ducea în oraş, ci trăia acolo unde trăise şi înainte, într-o peşteră de lângă podul pe care urma să-l arunce chiar ea în aer când va veni timpul.

Dar nu-şi permitea să se izoleze de lumea exterioară. De trei ori pe zi, unul dintre oamenii ei intra pe net şi verifica siturile ei, printa mesajele de acolo şi i le aducea. Se asigură că ştiu cum să şteargă datele din memoria computerului, pentru ca nimeni altcineva să nu le mai vadă, iar ea după ce citea mesajele aduse le dădea foc.

Primi mesajul lui Peter Wiggin la timp. Aşa că era pregătită atunci când oamenii începură să vină la ea, alergând, cu răsuflarea tăiată, emoţionaţi.

— Războiul cu turcii merge prost pentru chinezi, ziseră ei. A apărut la ştiri, turcii au cucerit atât de multe baze aeriene, încât pot trimite pe cerul Xinjiangului mai multe avioane decât chinezii. Au bombardat chiar şi Beijingul, doamnă!

— Atunci să plângeţi pentru copiii care mor acolo, spuse Virlomi. Dar nu a venit încă timpul pentru lupta noastră.

A doua zi, când camioanele începură să treacă pe poduri şi se aliniară bară la bară pe drumurile înguste de munte, o rugară:

— Lasă-ne să aruncăm în aer un singur pod, să le arătăm că India nu doarme în timp ce turcii luptă pentru noi cu duşmanul!

Ea nu răspunse decât:

— De ce să distrugem podurile folosite de duşman ca să părăsească ţara noastră?

— Dar am putea ucide mulţi soldaţi dacă programăm bine explozia.

— Chiar dacă am ucide cinci mii de oameni aruncând în aer toate podurile exact în momentul potrivit, ei sunt cinci milioane. Vom aştepta. Nimeni nu va face nimic care

să-i avertizeze că au adversari în munţii ăştia. Se va întâmpla în curând, dar trebuie să aşteptaţi semnalul meu.

O repetă iar şi iar, pe tot parcursul zilei, tuturor celor care veneau la ea, şi ei o ascultară. Îi trimise să le telefoneze camarazilor din oraşele îndepărtate de lângă alte poduri, şi aceştia o ascultară şi ei.

Dură trei zile. Ştirile controlate de chinezi spuneau că armate devastatoare urmau să fie aruncate în luptă împotriva hoardelor turce, gata să-i pedepsească pentru trădare. Traficul peste poduri şi prin munţi era neîntrerupt. Apoi sosi mesajul pe care îl aştepta ea.

Acum.

Fără semnătură, dar la o adresă pe care i-o dăduse lui Peter Wiggin. Ştia că asta însemna că ofensiva principală fusese lansată în vest – şi chinezii vor începe în curând să trimită trupe şi echipament înapoi din China în India.

Nu arse mesajul. I-l dădu copilului care îl adusese şi-i spuse:

— Să-l păstrezi pentru totdeauna. Este începutul războiului nostru.

— E de la un zeu? întrebă copilul.

— Poate e umbra nepotului unui zeu, răspunse ea zâmbind. Poate e numai un om în visul unui zeu care doarme.

Luându-l de mână pe copil, coborî în sat. Lumea se îmbulzea în jurul ei. Ea le zâmbea, mângâia capetele copiilor, îmbrăţişa şi săruta femeile.

Apoi îi conduse pe cetăţeni la sediul administratorului chinez local şi intră în clădire. Numai câteva femei intrară împreună cu ea. Trecu de biroul funcţionarului de serviciu scandalizat şi intră la ofiţerul chinez, care vorbea la telefon.

Acesta privi în sus la ea şi strigă, mai întâi în chineză apoi în Esenţială:

— Ce faci? Ieşi afară!

Dar Virlomi nu dădu atenţie cuvintelor lui. Se apropie de el zâmbind, deschizându-şi braţele ca şi când ar fi vrut

să-l îmbrăţişeze.

El ridică mâinile în semn de protest, respingând-o.

Ea îl apucă, dezechilibrându-l, şi în timp ce el se lupta să se repună pe picioare ea îşi aruncă braţele în jurul lui, îi prinse capul şi-l răsuci brusc.

Căzu mort pe podea.

Virlomi deschise un sertar de la biroul lui, luă pistolul şi-i împuşcă pe ambii soldaţi chinezi care năvăleau în încăpere. Căzură şi ei pe podea.

Ea le privi calmă pe femei.

— E timpul. Treceţi la telefon şi sunaţi-i pe toţi cei din celelalte oraşe. Mai e o oră până se întunecă. La căderea nopţii trebuie să-şi îndeplinească misiunile. Fără întârziere. Iar dacă cineva încearcă să-i oprească, chiar dacă e un indian, să-l ucidă cât mai repede şi mai în linişte posibil şi să-şi continue munca.

Ele repetară mesajul, apoi trecură la telefoane.

Virlomi ieşi cu pistolul ascuns în faldurile fustei. Când ceilalţi doi soldaţi chinezi din sat sosiră în fugă, auzind împuşcăturile, începu să le vorbească repede şi aprins în dialectul ei natal. Ei nu-şi dădură seama că nu este limbajul local, ci o limbă total neînrudită din sudul dravidian. Se opriră şi cerură să le spună în Esenţială ce s-a întâmplat. Ea răspunse cu câte un glonţ în pieptul fiecăruia înainte ca ei să apuce să vadă că are pistol. Apoi se asigură trăgându-le un alt glonţ în cap soldaţilor căzuţi la pământ.

— Mă ajutaţi să eliberez strada? îi întrebă pe cei care căscau gura.

Imediat veniră şi târâră trupurile în clădirea administraţiei.

După ce telefoanele se terminară, Virlomi îi adună pe toţi la uşa biroului.

— Când o să vină autorităţile chineze şi o să vă ceară să le spuneţi ce s-a întâmplat, trebuie să le spuneţi adevărul. A venit un om pe drum, un indian care nu era din satul ăsta. Arăta ca o femeie, şi voi aţi crezut că trebuie să fie vreun zeu, fiindcă a intrat drept în biroul ăsta şi i-a rupt

gâtul magistratului. Apoi i-a luat pistolul şi i-a împuşcat pe cei doi paznici din birou, şi după aia pe ceilalţi doi care au venit din sat. Niciunul dintre voi nu a avut timp să facă altceva decât să ţipe. Apoi străinul v-a pus să căraţi cadavrele soldaţilor înăuntru după care v-a ordonat să ieşiţi în timp ce el dădea telefoane.

— Ne vor cere să-l descriem pe bărbat.

— Atunci descrieţi-mă pe mine. Cu pielea întunecată. Din sudul Indiei.

— O să zică, dacă arăta ca o femeie, cum ştim că nu era femeie?

— Pentru că a ucis un om cu mâinile goale. Ce femeie ar putea face asta?

Ei râseră.

— Dar nu trebuie să râdeţi, zise ea. Vor fi foarte furioşi. Şi chiar dacă nu le daţi niciun motiv, s-ar putea să vă pedepsească aspru pentru ceea ce s-a întâmplat aici. Ar putea crede că minţiţi şi să vă tortureze pentru a vă face să spuneţi adevărul. Dar pot să vă spun de pe acum că sunteţi perfect liberi să le povestiţi că voi credeţi că ar putea fi aceeaşi persoană care a trăit în peştera de lângă pod. Îi puteţi chiar conduce acolo.

Se întoarse spre copilul care îi adusese mesajul de la Peter Wiggin.

— Îngroapă hârtia aia până se termină războiul. Să fie tot acolo când o să ai nevoie de ea.

Le mai vorbi o dată tuturor.

— Niciunul dintre voi nu a făcut nimic altceva decât să mute cadavrele acolo unde v-am spus eu să le mutaţi. Aţi fi spus autorităţilor, dar singurele autorităţi pe care le ştiaţi muriseră.

Îşi deschise braţele.

— O, poporul meu, v-am spus că vă aduc zile îngrozitoare.

Nu trebuia să se prefacă tristă, lacrimile ei erau adevărate în timp ce mergea printre ei, atingând încă o dată mâini, obraji, umeri. Apoi apucă pe drumul care ieşea din sat. Oamenii desemnaţi urmau să arunce în aer podul

din apropiere peste o oră. Ea nu va fi acolo. Va merge pe potecile din munţi, îndreptându-se spre postul de comandă de unde va conduce campania de sabotaje.

Căci nu era suficient să arunce podurile în aer. Trebuiau să fie gata să-i ucidă pe inginerii care vor veni să le repare, să-i ucidă pe soldaţii care vor veni să le apere, şi apoi, când vor aduce destui soldaţi şi destui ingineri ca să nu mai poată fi opriţi să reconstruiască podurile, vor trebui să provoace avalanşe de pietre şi alunecări de teren ca să blocheze canioanele înguste.

Dacă ar putea sigila graniţa timp de trei zile, armatele islamice care avansau ar fi avut timp, dacă erau bine conduse, să pătrundă şi să izoleze imensa armată chineză care încă li se mai opunea, astfel încât, când în sfârşit întăririle vor reuşi să ajungă, să fie mult, mult prea târziu. Şi ele vor fi la rândul lor izolate.

Ambul îi mai ceru o favoare lui Alai, după ce aranjase întâlnirea dintre el şi Bean, şi Petra.

— Lasă-mă să lupt ca un islamic, împotriva duşmanului poporului meu.

Alai îl repartiză, datorită rasei sale, să lupte împreună cu indonezienii, printre care nu ar fi arătat atât de diferit. Astfel Ambul debarcă pe o coastă mlăştinoasă undeva la sud de Shanghai. Se apropiară cât putură cu vasele de pescuit, apoi se urcară în bărci cu fundul plat în care vâsliră prin stuf în căutarea terenului ferm.

În cele din urmă, după cum se şi aşteptau, trebuiră să abandoneze bărcile şi să mărşăluiască prin kilometri întregi de noroi. Îşi duceau cizmele în raniţe, fiindcă nămolul le-ar fi smuls dacă ar fi încercat să le încalţe.

Când răsări soarele, erau cu toţii extenuaţi, murdari, muşcaţi de insecte şi înfometaţi.

Îşi răzuiră noroiul de pe picioare şi glezne, îşi traseră şosetele, şi se aşternură la mers urmând o dâră care în curând se dovedi o cărare, apoi un drum îngust de-a lungul şanţului puţin adânc dintre parcelele cultivate cu orez. Trecură pe lângă ţărani chinezi care nu le spuseră

nimic.

Lasă-i să creadă că suntem recruţi sau voluntari din sudul proaspăt cucerit, într-o misiune de antrenament. Nu vrem să ucidem civili. Doar să ne îndepărtăm cât putem mai mult de coastă. Aste le spuneau ofiţerii, iar şi iar.

Majoritatea ţăranilor îi vor ignora. Cu siguranţă nu văzuseră pe niciunul dintre ei luând-o la fugă ca să dea alarma. Dar nu era încă prânzul când observară norul de praf lăsat de un vehicul mergând cu viteză pe un drum nu prea departe.

— La pământ, spuse comandantul lor în Esenţială.

Se aruncară fără ezitare în apă, apoi înotară până la marginea şanţului, rămânând ascunşi. Doar ofiţerul lor înălţă capul suficient cât să vadă ce se petrece, iar comentariul lui şoptit fu transmis de la unul la altul pentru ca toţi cei cincizeci de oameni să afle.

— Camion militar, zise. Apoi: Rezervişti. Lipsiţi de disciplină.

Ambul gândi: „Avem o dilemă. Rezerviştii sunt probabil trupe locale. Oameni bătrâni, neantrenaţi, care au tratat serviciul militar ca pe un club social, până acum când cineva i-a scos la treabă pentru că sunt singurii soldaţi din zonă. Să-i ucidă ar fi însemnat să ucidă ţărani. Dar erau desigur înarmaţi, deci să nu-i ucidă ar fi însemnat sinucidere."

Îl puteau auzi pe comandantul chinez strigând la soldaţii lui cu normă redusă. „Era foarte furios – şi foarte prost, se gândi Ambul. Ce crede el că se întâmplă aici? Dacă era doar un exerciţiu al unei bucăţi din armata chineză, de ce să aducă un contingent de rezervişti? Iar dacă el considera că ameninţarea e reală, de ce striga? De ce nu încerca să rămână ascuns, ca să poată evalua pericolul şi să raporteze?

Mă rog, nu toţi ofiţerii fuseseră la Şcoala de Luptă. Nu le devenise o a doua natură să judece ca un soldat. Tipul ăsta fără îndoială îşi petrecuse cea mai mare parte a serviciului militar în spatele unui birou."

Comanda şoptită străbătu şirul de oameni: Nu

împuşcaţi pe nimeni, dar ţintiţi-i cu grijă pe toţi atunci când vi se ordonă să vă ridicaţi.

Vocea ofiţerului chinez se auzea tot mai aproape.

— Poate nu ne observă, şopti soldatul de lângă Ambul.

— E timpul să-i facem să ne observe, îi răspunse acesta tot în şoaptă.

Soldatul fusese chelner într-un restaurant de lux din Jakarta înainte de a se înrola voluntar în armată după ocuparea Indochinei. Ca majoritatea acestor oameni, nu se aflase niciodată în bătaia armelor.

„De fapt nici eu, gândi Ambul. Doar dacă nu luăm în considerare bătăliile din sala de lupte."

Cu siguranţă că astea contau. Nu cursese sânge, dar tensiunea, suspansul de nesuportat al luptei existase. Adrenalina, curajul, dezamăgirea teribilă când ştiai că ai fost lovit şi costumul înţepenea în jurul tău, scoţându-te din luptă. Sentimentul înfrângerii când îţi abandonezi camaradul pe care ar trebui să-l protejezi. Sentimentul de triumf când simţi că nu poţi rata.

„Am mai trecut prin asta. Doar că în locul şanţului mă ascundeam în spatele unui cub cu latura de trei metri, aşteptând ordinul să mă arunc, trăgând în orice inamic care ar putea fi acolo."

Bărbatul de lângă el îl împinse cu cotul. La fel cu ceilalţi, se supuse semnalului şi aşteptă ordinul comandantului de a se ridica. Comandantul făcu semn şi se înălţară toţi din apă.

Rezerviştii chinezi şi ofiţerul lor erau aliniaţi frumos de-a lungul unui şanţ perpendicular pe cel în care se ascunsese plutonul indonezian. Niciunul nu avea arma pregătită.

Ofiţerul chinez fusese surprins în mijlocul strigătului. Se opri şi se întoarse cu o privire stupidă spre rândul de patruzeci de bărbaţi care ţineau armele îndreptate spre ei. Comandantul lui Ambul se îndreptă spre ofiţer şi-l împuşcă în cap. Imediat rezerviştii aruncară armele şi se predară.

Fiecare pluton indonezian avea cel puţin un vorbitor

de limbă chineză şi de cele mai multe ori chiar mai mulţi. Etnicii chinezi din Indonezia fuseseră dornici să-şi demonstreze patriotismul, iar cel mai bun interpret al lor se dovedi foarte eficient în transmiterea ordinelor comandantului. Desigur, era imposibil să ia prizonieri. Dar nu voiau să-i omoare pe aceşti oameni.

Aşa că li se spuse să-şi scoată toate hainele şi să le ducă în camionul cu care sosiseră. În timp ce se dezbrăcau, ordinul străbătu şirul în indoneziană: Nu râdeţi de ei, nu-i ridiculizaţi în niciun fel. Trataţi-i cu mare onoare şi respect.

Ambul înţelese înţelepciunea ordinului. Scopul pentru care îi lăsau în pielea goală nu era să-i facă să arate ridicol, bineînţeles. Dar primii care îşi vor bate joc de ei vor fi chinezii, nu indonezienii. Când vor fi întrebaţi, vor fi obligaţi să spună că indonezienii i-au tratat cu respect. Campania de Relaţii Publice era în plină desfăşurare.

Jumătate de oră mai târziu, Ambul împreună cu încă şaisprezece oameni intrau în oraş în camionul chinez capturat, cu un rezervist bătrân îngrozit şi dezbrăcat arătându-le drumul. Chiar înainte de a ajunge la micul comandament militar, încetiniră şi-l dădură jos din camion.

Se termină repede şi fără vărsare de sânge. Intrară direct în sediu şi îi dezarmară pe toţi cei de acolo doar ameninţându-i cu arma. Soldaţii chinezi fură înghesuiţi toţi, dezbrăcaţi, într-o cameră fără telefon, şi rămaseră acolo tăcuţi pe când ce cei şaisprezece indonezieni mai rechiziţionau încă două camioane, lenjerie şi şosete curate, şi câteva radiouri militare chineze.

Apoi îngrămădiră toată muniţia şi explozibilii rămaşi, armele şi radiourile în mijlocul curţii, le înconjurară cu restul de vehicule militare şi plasară în mijlocul grămezii un detonator cu declanşare după cinci minute.

Interpretul chinez alergă spre uşa camerei unde erau ţinuţi prizonierii, le strigă că au cinci minute să evacueze locul înainte ca totul să sară în aer, şi să-i avertizeze pe oamenii din oraş să plece de acolo. Apoi descuie uşile şi alergă la unul din camioane.

Când ieşiseră din oraş de patru minute, auziră cum încep focurile de artificii. Părea că acolo se duce un război – zgomot de gloanţe, explozii, nori de fum.

Ambul îşi imagină soldaţii dezbrăcaţi alergând din uşă în uşă, avertizându-i pe oameni. Speră că niciunul dintre ei nu va muri pentru că în loc să-i asculte pe bărbaţii goi vor râde de ei.

Ambul fu desemnat să stea în faţă lângă şoferul unuia dintre camioanele capturate. Ştia că nu vor putea păstra prea mult aceste vehicule – erau prea uşor de depistat –, dar ele îi vor duce departe de aici şi vor da şansa câtorva soldaţi să aţipească puţin în spatele camionului.

Bineînţeles, exista posibilitatea ca întorcându-se la restul plutonului să-i găsească măcelăriţi pe toţi, iar un contingent uriaş de chinezi să-i aştepte şi pe ei să-i facă bucăţi. Ei bine, întâmplă-se ce s-o întâmpla. Nimic din ce-ar putea face el în acest camion n-ar putea afecta în niciun fel deznodământul. Tot ce putea face era să-şi ţină ochii deschişi şi să-l ajute şi pe şofer să rămână treaz.

Nu fusese nicio ambuscadă. Când se întoarseră la ceilalţi, îi găsiră pe majoritatea adormiţi, dar toate santinelele erau treze şi atente. Se urcară cu toţii în camioane. Oamenii care dormiseră puţin trecură în faţă să conducă; cei care nu dormiseră fură trimişi în spate să încerce să doarmă atât cât le permiteau zdruncinăturile pe drumurile lăturalnice.

Ambul fu unul dintre cei care descoperi că, dacă eşti destul de obosit, poţi într-adevăr să dormi pe o bancă tare fără arcuri în timp ce mergi pe un drum accidentat. Doar că nu poţi dormi prea mult timp deodată. Odată se trezi şi constată că mergeau liniştit pe un drum bine pavat. Rămase treaz doar cât să gândească: „Oare comandantul nostru e idiot de foloseşte asemenea autostradă?” Dar nu-i pasă atât de mult încât să rămână treaz.

Camioanele se opriră după numai trei ore. Toţi erau încă extenuaţi, dar aveau încă multe de făcut înainte să obţină o masă şi un somn adevărat. Comandantul ordonă o escală lângă un pod. Îi puse pe soldaţi să descarce tot ce

era în camioane. Apoi le împinseră de pe pod în torent.

Ambul gândi: „Asta a fost o greşeală prostească. Trebuiau să le lase frumos parcate, şi nu unul lângă altul, ca să nu fie recunoscute de supravegherea aeriană”. Dar nu, viteza era mai importantă decât ştergerea urmelor. În plus, forţele aeriene chineze erau angajate în altă parte. Ambul se îndoia că, mult timp de acum încolo, vor avea prea multe avioane disponibile pentru supraveghere.

În timp ce ofiţerii distribuiau oamenilor alimentele capturate, fură informaţi despre ceea ce aflase comandantul lor ascultând radiourile pe parcursul drumului. Inamicul continua să vorbească despre ei ca despre nişte trupe paramilitare şi presupunea că se îndreptau spre un obiectiv militar major sau spre un punct de întâlnire.

— Nu ştiu nici cine suntem, nici ce vrem să facem, şi ne caută în locuri nepotrivite, spuse comandantul. Asta n-o să dureze mult, dar e motivul pentru care n-am fost spulberaţi pe drum. În plus, ei cred că suntem cel puţin o mie de oameni.

Pătrunseseră mult în interiorul ţării în ultimele câteva ore. Terenul începea să fie deluros, şi în ciuda faptului că fiecare palmă de teren arabil a Chinei fusese cultivată timp de milenii, aici era o zonă oarecum sălbatică. S-ar fi putut îndepărta destul de mult de drum până la căderea nopţii şi ar fi putut trage un somn bun înainte să plece din nou.

Bineînţeles, majoritatea mişcărilor le vor face în timpul nopţii, şi vor dormi mai mult ziua.

Dacă vor trăi până dimineaţa. Dacă vor mai trăi încă o zi.

Cărând mai mult decât atunci când debarcaseră în noaptea precedentă, părăsiră clătinându-se drumul şi se afundară în pădure de-a lungul râului. Îndreptându-se spre vest. Spre interior.

19
RĂMAS-BUN

To: Porto%Aberto@BatePapo. org
From: Locke%erasmus@polnet. gov
Re: Copt la minte

*Criptare ********
*Decriptare *******

Bean sau Petra? Sau amândoi?

După toate strategiile subtile şi marile surprize, un amărât de atentat l-a terminat. Nu ştiu dacă ştirile despre doborârea unei navete a F.I. a pătruns în zona de război unde eşti tu, dar el a crezut că mă aflu la bord. Nu eram, dar chinezii şi-au luat mâna de pe el, şi dintr-odată F.I. are o bază legală pentru operaţiuni pe Pământ. Guvernul brazilian cooperează şi a izolat locul.

Singura problemă e că sediul pare să fie apărat de mica ta armată. Vrem să facem asta fără pierdere de vieţi, dar tu ţi-ai pregătit foarte bine soldaţii, iar Suri nu răspunde slabelor mele tentative de a-l contacta, înainte de a pleca, părea să fie la picioarele lui Ahile.

Ar putea să fie doar mimetism, dar cine ştie ce s-a întâmplat pe drumul de întoarcere din China?

Ahile reuşeşte să-i convingă pe oameni. Un ofiţer indian de la MinCol care îl cunoştea pe Graff de ani de zile a fost cel care l-a anunţat că voi fi în navetă, datorită faptului că familia lui aflată într-un lagăr din China a fost folosită pentru a-l controla. Oare Ahile o fi găsit o metodă să-l controleze pe Suri? Dacă Suri le-ar comanda soldaţilor să-l apere pe Ahile, oare l-ar asculta?

Ar fi vreo diferenţă dacă ai fi şi tu aici? Eu voi fi, dar mă tem că n-am crezut niciodată prea mult în asigurările tale cum că soldaţii mă vor asculta în totalitate. Am sentimentul că mi-am pierdut prestanţa când am părăsit apartamentul. Dar tu îi cunoşti, eu nu.

Sfatul tău ar fi de apreciat. Prezenţa ta ar fi foarte utilă. Voi înţelege dacă vei alege să ne lipseşti de oricare dintre acestea. Nu-mi datorezi nimic – ai avut dreptate când eu am greşit, iar eu i-am pus pe toţi în pericol. Dar ajunşi aici, aş vrea să rezolvăm lucrurile fără să ucidem pe niciunul dintre soldaţii tăi şi în special fără să fiu eu ucis – nu vreau să pretind că motivele mele sunt întru totul altruiste. Nu am de ales decât să fiu prezent acolo personal. Dacă nu sunt de faţă la pătrunderea în sediu, pot să-mi iau adio de la viitorul meu ca Hegemon.

Deocamdată, chinezii nu par să se descurce prea bine, nu-i aşa? Felicitările mele Califului. Sper ca el să fie mai generos cu inamicii învinşi decât au fost chinezii.

Petra descoperi că îi e greu să se concentreze asupra cercetărilor pe net. Era prea tentant să urmărească ştirile despre război. Era vorba de defectul genetic pe care doctorii i-l depistaseră pe când era copil, defectul care o trimisese în spaţiu ca să se formeze la Şcoala de Luptă. Pur şi simplu nu putea renunţa la război. Oricât de înspăimântător ar fi fost, lupta tot îşi păstra aspectul irezistibil. Întrecerea dintre două armate, fiecare străduindu-se să învingă, fără nicio regulă cu excepţia acelora impuse de limitarea forţelor şi teama de a li se plăti cu aceeaşi monedă.

Bean insistase să caute vreun semn de la Ahile. Ei i se părea absurd, dar Bean era ferm convins că Ahile voia ca ei să vină la el.

— E pe ultima sută de metri, zisese Bean. Toată lumea e împotriva lui. A crezut că e gata să-mi ia locul. Apoi a mers prea departe doborând racheta aia, exact în momentul în care Liga Semilunii i-a luat China de sub picioare. Nu se mai poate întoarce acolo, nu poate nici măcar să plece din Ribeirão. Deci va face jocurile care i-au mai rămas de făcut. Pe noi ne-a pierdut. Nu mai poate să ne momească. Aşa că… ne va chema la el.

— Să nu ne ducem, spusese Petra atunci, dar Bean se mulţumise să râdă.

— Dacă aş crede că vorbeşti serios, poate că m-aş mai gândi. Dar ştiu că nu e aşa. Are copiii noştri. Ştie că vom veni.

Poate că da, poate că nu. Ce bine le-ar face embrionilor dacă părinţii lor ar cădea într-o capcană şi ar muri?

Cu siguranţă va exista o capcană. Nu va fi un schimb cinstit, o târguiala, libertatea mea în schimbul copiilor voştri. Nu, Ahile nu era capabil de aşa ceva, nici măcar pentru a-şi salva propria viaţă. Bean îl mai prinsese o dată în capcană, îl forţase să mărturisească, lucru care condusese la internarea lui într-un spital de boli mintale. Nu se va mai întoarce niciodată acolo. Ca şi Napoleon, scăpase dintr-un prizonierat, dar din următorul nu mai avea scăpare. Deci nu va încerca. Cu asta şi Bean, şi Petra erau de acord. Îi va convoca doar pentru a-i ucide.

Totuşi, ea căuta în continuare, întrebându-se cum vor şti că au găsit ceea ce căutau.

Iar în timp ce căuta, războiul continua să-i atragă atenţia. Campania din Xinjiang se deplasase deja spre est la hotarele Hanatului Chinez. Perşii şi pakistanezii erau pe cale să încercuiască ambele flancuri ale armatei chineze în vestul Indiei.

Veştile despre indonezienii şi arabii care operau în interiorul Chinei erau mai indirecte. Chinezii se plângeau cu voce tare de trupele paramilitare islamice care puneau la cale atacuri teroriste pe teritoriul Chinei, şi ameninţau că aceştia vor fi trataţi drept spioni şi criminali de război dacă vor fi prinşi. Califul răspunse imediat declarând că era vorba de trupe obişnuite, în uniforme, iar singurul lucru care îi deranja pe chinezi era că războiul pe care erau atât de dornici să-l aducă altora ajunsese la ei acasă. „Vom considera fiecare nivel atât al armatei chineze, cât şi al guvernului chinez responsabil pentru fiecare crimă împotriva soldaţilor noştri luaţi prizonieri.”

Era limbajul pe care numai presupuşii învingători îşi permiteau să-l folosească, dar chinezii puseseră totul la inimă, anunţând imediat că au fost înţeleşi complet greşit,

şi orice soldat în uniformă va fi tratat ca prizonier de război.

Însă pentru Petra cel mai interesant aspect al poziţiei chinezilor era faptul că se refereau în continuare la trupele indoneziene şi arabe ca la nişte trupe paramilitare. Pur şi simplu nu puteau să creadă că o armată debarcase pe coastă şi înaintase atât de repede.

Şi încă o mică informaţie. Unul dintre canalele de ştiri americane difuzase un comentariu al unui general pensionat care aproape sigur fusese informat despre ceea ce arătau sateliţii de spionaj americani. Petrei îi atrase atenţia când spuse: „Ceea ce nu pot eu să înţeleg este de ce trupele chineze care au fost scoase din India acum câteva zile, pentru a face faţă ameninţării din Xinjiang, nu sunt folosite în Xinjiang sau trimise înapoi în India. Aproape un sfert din armata chineză stă neutilizată."

Petra îi arătă lui Bean, care zâmbi:

— Virlomi e foarte pricepută. Îi ţine pe loc de trei zile. Cât mai durează până ce armata chineză de pe teritoriul Indiei va rămâne pur şi simplu fără muniţie?

— Nu poţi deschide o agenţie de pariuri doar cu noi doi, zise Petra.

— Încetează cu războiul şi treci din nou la treabă.

— De ce să aştept să ne trimită Ahile un semn pe care tot nu cred că-l va trimite? întrebă Petra. De ce să nu acceptăm pur şi simplu invitaţia lui Peter şi să fim de faţă la răscolirea sediului?

— Pentru că, dacă Ahile crede că ne atrage în capcană, ne va lăsa să intrăm fără să tragă niciun foc de armă. Nu va muri nimeni.

— Cu excepţia noastră.

— În primul rând, Petra, nu e vorba de „noi". Eşti o femeie însărcinată şi nu-mi pasă cât eşti de talentată în afacerile militare. Nu aş putea negocia cu Ahile dacă femeia care îmi poartă copilul e pusă în pericol.

— Deci eu ar trebui să stau deoparte şi să privesc, fără să ştiu ce se petrece, dacă eşti mort sau trăieşti?

— Trebuie să ne certam în legătură cu faptul că eu

voi muri oricum peste câţiva ani, iar tu nu? Dacă eu mor, dar salvăm embrionii, tu mai poţi încă avea copii, dar dacă tu mori nu mai putem avea nici măcar copilul din pântecul tău.

— Nu, nu trebuie să ne certăm din cauza asta, zise Petra furioasă.

— Şi în al doilea rând, n-o să stai deoparte privind, pentru că vei fi la Damasc, urmărind ştirile despre război şi citind Coranul.

— Sau zgâriindu-mă pe ochi de ciudă că nu ştiu nimic. Chiar m-ai lăsa aici?

— Poate că Ahile este prins în interiorul sediului Hegemoniei, dar are relaţii peste tot. Mă îndoiesc că le-a pierdut pe toate când a întrerupt legătura cu China. Nu vreau ca tu să pleci de aici pentru că Ahile te-ar ucide cu mult înainte de a te apropia de clădire.

— De ce crezi că nu te-ar ucide pe tine?

— Pentru că vrea ca eu să văd cum mor copiii.

Petra nu se putu abţine. Izbunci în lacrimi şi-şi lăsă capul pe pupitru.

— Îmi pare rău, zise Bean. N-am vrut să te fac să…

— Bineînţeles că n-ai vrut să mă faci să plâng. Nici eu n-am vrut să plâng. Nu mă lua în seamă.

— Nu pot să nu te iau în seamă. Abia înţeleg ce spui, şi o să-ţi curgă nasul pe pupitru.

— Nu-mi curge nasul! strigă Petra la el, apoi îşi atinse nasul şi descoperi că el avea dreptate. Pufni, apoi râse şi fugi în baie să-şi sufle nasul şi să continue să plângă singură.

Când se întoarse, Bean stătea întins pe pat, cu ochii închişi.

— Îmi pare rău, zise Petra.

— Mie îmi pare şi mai rău.

— Ştiu că trebuie să te duci singur. Ştiu că eu trebuie să stau aici. Ştiu toate astea, dar nu-mi place, asta-i tot.

Bean aprobă.

— Atunci de ce nu cauţi pe net?

— Pentru că mesajul tocmai a sosit.

Petra se aplecă peste pupitru lui şi privi ecranul. Bean se conectase la un site de licitaţii, şi acolo scria:

Se caută: un uter bun

Cinci embrioni umani gata pentru implantare. Părinţii absolvenţi ai Şcolii de Luptă, morţi într-un tragic accident. Disponibili imediat. Posibil copii extraordinar de inteligenţi. Se acordă o primă pentru fiecare copil implantat cu succes şi sarcina dusă până la sfârşit. Doritorii trebuie să demonstreze că nu au nevoie de bani. Primii cinci ofertanţi vor primi fondurile într-un cont escrow gestionat de o firmă certificată, în aşteptarea evaluării.

— Ai răspuns? întrebă Petra. Sau ai licitat?

— Am trimis o ofertă în care sugeram că mi-ar plăcea să-i am pe toţi cinci şi să-i ridic eu personal. I-am cerut răspuns la una din adresele mele.

— Şi nu verifici dacă ţi s-a trimis ceva?

— Petra, mi-e frică.

— Asta e o uşurare. Demonstrează că nu eşti nebun.

— El e cel mai bun supravieţuitor din câţi am văzut vreodată. Va reuşi să scape din asta.

— Ba nu, zise Petra. Tu eşti un supravieţuitor. El e un ucigaş.

— N-a murit. Deci e un supravieţuitor.

— Jumătate din viaţa lui n-a încercat nimeni să-l omoare. Supravieţuirea lui nu e mare lucru. Tu ai avut ani de zile un ucigaş patologic pe urmele tale, şi uite unde ai ajuns.

— Nu mi-a teamă că el m-ar ucide pe mine, zise Bean, dar nu mi se pare un mod prea atrăgător de a o sfârşi. Încă îmi mai fac planuri să cresc atât de înalt încât să fiu lovit de un avion care zboară la altitudine joasă.

— Nu vreau să joc jocul tău macabru de-a cum aş vrea să mor.

— Dar dacă el mă ucide şi apoi scapă cumva cu viaţă, ce se va întâmpla cu tine?

— Nu va ieşi viu de acolo.

— Poate că nu. Dar dacă eu sunt mort şi toţi copiii

sunt morţi?

— Îl am pe ăsta.

— Îţi vei dori să nu mă fi iubit. Încă nu-mi dau seama de ce o faci.

— N-o să-mi doresc niciodată să nu te fi iubit, şi întotdeauna o să mă bucur că, după ce te-am sâcâit ceva timp, în cele din urmă te-ai decis să mă iubeşti şi tu.

— Să nu laşi pe nimeni să-i pună copilului vreo poreclă stupidă fiindcă e mic.

— Fără nume de legume?

Avertismentul unui nou mesaj clipi pe ecran.

— Ai primit ceva, zise Petra.

Bean oftă, se ridică, se aşeză pe scaun şi deschise scrisoarea.

Vechiul meu prieten. Am cinci mici cadouri special pentru tine, şi foarte puţin timp ca să ţi le dau. Mi-aş fi dorit să ai mai multă încredere în mine, pentru că niciodată nu ţi-am vrut răul, dar ştiu că nu ai, aşa că eşti liber să aduci cu tine o escortă înarmată. Ne întâlnim într-un spaţiu liber, în grădina din partea de est. Poarta de est va fi deschisă. Tu şi primii cinci dintre însoţitorii tăi puteţi intra; dacă mai încearcă altcineva să intre veţi fi împuşcaţi toţi.

Nu ştiu unde eşti, deci nu ştiu cât îţi ia să ajungi aici. Când o să vii, voi avea bunurile tale într-un container refrigerat, reglat să păstreze temperatura corectă timp de şase ore. Dacă unul dintre însoţitorii tăi este un specialist cu un microscop, eşti liber să examinezi pe loc specimenele, şi apoi să-l pui pe specialist să le transporte.

Dar sper ca tu şi cu mine să putem sta puţin de vorbă despre trecut. Să ne amintim de vremurile bune, când am adus civilizaţia pe străzile din Rotterdam. Am parcurs un drum lung de atunci. Amândoi am schimbat lumea. Eu mai mult decât tine, puştiule. Să mori de ciudă.

Bineînţeles, tu te-ai căsătorit cu singura femeie pe care am iubit-o vreodată, aşa că până la urmă poate că există o compensaţie.

Evident, conversaţia noastră ar fi şi mai plăcută dacă

la final tu m-ai scoate din clădire şi mi-ai oferi liberă trecere spre o destinaţie aleasă de mine. Dar îmi dau seama că asta s-ar putea să nu stea în puterea ta. Suntem nişte creaturi limitate, noi, geniile. Ştim ce e cel mai bine pentru toată lumea, dar tot nu ne putem îndeplini ţelurile până nu convingem creaturile mai slabe să ne asculte poruncile. Pur şi simplu ei nu înţeleg cât de fericiţi ar fi dacă ar înceta să mai gândească singuri. Sunt atât de nedotaţi pentru asta.

Relaxează-te, Bean. A fost o glumă. Sau un adevăr indecent. De cele mai multe ori e acelaşi lucru.

Sărut-o pe Petra din partea mea. Şi anunţă-mă când să deschid poarta.

— Chiar se aşteaptă ca tu să crezi că o să te lase să iei copiii?

— Mă rog, sugerează un troc cu libertatea lui, zise Bean.

— Singurul troc pe care îl sugerează e viaţa ta pentru viaţa lor.

— Oh! Tu aşa ai interpretat?

— Asta spune, şi tu o ştii. Se aşteaptă ca voi doi să muriţi împreună, chiar acolo.

— Problema reală, zise Bean, este dacă are într-adevăr embrionii acolo.

— Din câte ştim, pot fi într-un laborator la Moscova sau la Johannesburg, sau deja la gunoi undeva în Ribeirão Preto.

— Acum cine e cel crud?

— E evident că nu a reuşit să-i plaseze pentru implantare. Deci pentru el reprezintă un eşec. Acum nu mai au nicio valoare. De ce ţi i-ar da ţie?

— Nu am spus că-i accept condiţiile, zise Bean.

— Dar o s-o faci.

— Cel mai greu lucru într-o răpire este întotdeauna schimbul, răscumpărarea ostaticilor. Întotdeauna cineva trebuie să aibă încredere în altcineva, să renunţe la piesa lui înainte de a o primi pe a celuilalt. Dar cazul ăsta e chiar ciudat, pentru că el nu cere nimic de la mine.

— Decât moartea ta.

— Dar ştie că oricum voi muri. Pare atât de lipsit de sens.

— E nebun, Julian. N-ai aflat?

— Ba da, dar gândirea lui are o logică în capul lui. Adică, nu e schizofrenic, vede aceeaşi realitate ca noi, ceilalţi. Nu delirează. E doar patologic de lipsit de conştiinţă. Cum vede el jocul ăsta? O să mă împuşte pur şi simplu de cum intru? Sau o să mă lase să câştig, poate chiar o să mă lase să-l ucid, numai că embrionii pe care mi-i va da nu vor fi ai noştri, ci proveniţi din unirea nefericită a doi oameni cu adevărat idioţi. Poate doi jurnalişti.

— Tu glumeşti, Bean, şi eu…

— Trebuie să prind următorul zbor. Dacă te gândeşti la orice altceva ce ar trebui să ştiu şi eu, trimite-mi un mail, o să verific cel puţin o dată înainte de a intra să mă întâlnesc cu tipul.

— Nu-i are, zise Petra. I-a dat deja amicilor lui.

— E foarte posibil.

— Nu te duce.

— Imposibil.

— Bean, eşti mai inteligent decât el, dar el are avantajul că e mai brutal decât tine.

— Nu conta pe asta, zise Bean.

— Nu-ţi dai seama că vă cunosc pe amândoi mai bine decât oricine pe lumea asta?

— Indiferent cât de bine ţi s-ar părea că ai cunoaşte pe cineva, în final toţi suntem nişte străini.

— Oh, Bean, spune-mi că nu crezi aşa ceva.

— E un adevăr evident.

— Eu te cunosc pe tine! insistă ea.

— Ba nu. E în regulă, pentru că nici eu nu mă cunosc, darămite tu. Niciodată nu înţelegem pe nimeni, nici măcar pe noi înşine. Dar ascultă, Petra. Noi am creat ceva. Căsătoria asta. Noi doi am devenit altceva împreună. Asta e ceea ce cunoaştem. Nu pe mine, nu pe tine, ci pe cei care suntem noi împreună. Sora Carlotta cita ceva din Biblie despre cum un bărbat şi o femeie se căsătoresc şi devin un

trup. Foarte mistic şi bizar. Dar într-un fel e adevărat. Chiar şi când voi muri, tu nu-l vei mai avea pe Bean, dar tot va mai exista Petra-şi-Bean, Bean-şi-Petra, oricum am numi noua creatură pe care am conceput-o.

— Deci în toate lunile alea petrecute cu Ahile, am creat ceva monstruos, dezgustător, numit Petra-şi-Ahile? Asta vrei să spui?

— Nu, zise Bean. Ahile nu construieşte lucruri. El doar le găseşte, le admiră şi le distruge. Nu există Ahile-şi-cineva. El e pur şi simplu… gol.

— Ce s-a întâmplat cu teoria aia a lui Ender, cum că trebuie să-ţi iubeşti duşmanul pentru a-l doborî?

— Încă e adevărată.

— Dar dacă nu poţi cunoaşte pe nimeni?

— E ceva imaginar, spuse Bean. Ender nu era nebun, ştia că e ceva imaginar. Încerci să vezi lumea prin ochii duşmanului, deci şi ce înseamnă toate astea pentru el. Cu cât reuşeşti mai bine, cu atât mai mult timp petreci în lumea pe care o vede el, cu atât înţelegi mai bine cum vede el lucrurile, cum îşi explică sieşi ceea ce face.

— Şi tu ai făcut asta cu Ahile.

— Da.

— Deci crezi că ştii ce va face.

— Am o listă scurtă cu lucrurile la care mă aştept.

— Şi dacă te înşeli? Pentru că ceva e sigur – la orice te-ai gândi tu că va face Ahile, te înşeli.

— Asta-i specialitatea lui.

— Deci lista ta scurtă…

— Ei, vezi tu, când mi-am făcut lista m-am gândit la toate lucrurile pe care le-ar putea face şi nu am pus niciunul din ele pe listă, ci le-am pus doar pe cele care nu credeam că le-ar face.

— Va funcţiona, zise Petra.

— Ar putea.

— Îmbrăţişează-mă înainte să pleci, spuse ea.

Şi el o îmbrăţişa.

— Petra, tu crezi că n-o să mă mai vezi niciodată. Dar sunt destul de sigur că nu va fi aşa.

— Îţi dai seama cât mă sperie faptul că eşti numai „destul de” sigur?

— Aş putea muri de apendicită în avion pe drumul spre Ribeirão. Niciodată nu sunt mai mult decât „destul de” sigur de ceva.

— Decât că te iubesc.

— Decât că ne iubim unul pe altul.

Zborul lui Bean fu obişnuitul chin al orelor petrecute într-un spaţiu închis. Dar cel puţin zbura spre vest, aşa că decalajul orar nu era atât de obositor. Crezuse că se va putea duce acolo direct imediat ce ateriza, dar apoi se gândi mai bine. Trebuia să aibă mintea limpede. Să fie în stare să improvizeze şi să acţioneze rapid, pe baza impulsurilor de moment. Avea nevoie de somn.

Peter îl aştepta la scara avionului. Când eşti Hegemon ai unele privilegii refuzate celorlalţi oameni pe aeroporturi.

Peter îl conduse pe scări şi se urcară într-o maşină care îi duse direct la hotelul care fusese amenajat ca punct de comandă al F.I. Soldaţi ai F.I. stăteau la fiecare uşă, iar Peter îl asigură că există lunetişti în toate clădirile din jur, şi desigur şi în aceasta.

— Deci, zise Peter când rămaseră singuri în camera lui Bean, care e planul?

— Sună de parcă ai crede că am unul.

— Nici măcar un scop?

— O, am două scopuri, zise Bean. I-am promis Petrei imediat după ce el a furat embrionii că o să i-i aduc înapoi şi că o să-l ucid pe Ahile în acelaşi timp.

— Şi n-ai idee cum o să faci asta.

— Ba am câteva. Dar oricum nimic din ce planific nu va funcţiona, deci nu mă ataşez prea mult de nici-un plan.

— Ahile nu mai e acum chiar atât de important, spuse Peter. Adică, este important pentru că de fapt toţi cei din interiorul sediului sunt ostatici, dar pe scena mondială şi-a pierdut toată influenţa. S-a spulberat atunci când a doborât naveta aia, iar chinezii s-au dezis de el.

Bean clătină din cap.

— Chiar crezi că, dacă scapă viu de aici, nu se va întoarce la vechile lui jocuri? Crezi că nu va găsi clienţi pentru şarlataniile lui?

— Presupun că nu ducem lipsă de guvernanţi care au visuri de putere cu care el îi poate seduce sau temeri pe care le poate exploata.

— Peter, sunt aici, aşa că mă poate chinui şi apoi mă poate ucide. De asta sunt eu aici. Scopul *lui.* Ţelul *lui.*

— Ei bine, dacă ăsta e singurul plan, atunci…

— Exact, Peter. De data asta *el* e cel care face planul. Iar eu sunt cel care poate să-l surprindă nefăcând ceea ce se aşteaptă el.

— Bine, zise Peter. Vin.

— Ce?

— M-ai convins. Vin.

— Unde vii?

— Vin cu tine la poartă.

— Ba nu.

— Sunt Hegemon. Nu stau afară în timp ce tu intri şi-mi salvezi oamenii.

— Ar fi foarte fericit să te omoare şi pe tine odată cu mine.

— Tu primul.

— Nu, tu primul.

— Oricum, zise Peter. Nu intri pe poartă decât dacă eu sunt unul dintre cei cinci care intră cu tine.

— Uite ce-i, Peter. Motivul pentru care ai ajuns în situaţia asta penibilă este că tu crezi că eşti mai deştept ca toţi ceilalţi, deci indiferent ce sfat primeşti acţionezi pripit şi faci ceva uluitor de idiot.

— Dar rămân pe aproape să strâng mizeria.

— Aici te cred.

— N-o să fac nimic fără să-mi spui tu. E show-ul tău.

— Am nevoie ca toţi cei cinci din escorta mea să fie soldaţi extrem de bine antrenaţi.

— Ba nu. Pentru că, dacă se trage cu arma, oricum cinci nu vor fi de ajuns. Deci trebuie să te asiguri că nu se

va trage. Aş putea fi foarte bine unul dintre cei cinci.

— Dar eu nu vreau să mor cu tine alături, zise Bean.

— Nicio problemă, nici eu nu vreau să mor alături de tine.

— Tu mai ai înainte şaptezeci sau optzeci de ani. Vrei să-i pui la bătaie? Eu nu-mi joc decât banii de casă.

— Tu eşti cel mai bun, Bean, spuse Peter.

— Asta era în şcoală. Ce armate am comandat de atunci? Acum alţii duc toate bătăliile. Nu sunt cel mai bun, m-am retras.

— Nu te poţi retrage din propria minte.

— Oamenii se retrag din propriile minţi tot timpul. Ceea ce nu te părăseşte niciodată e reputaţia.

— Bun, îmi place să mă cert cu tine pe teme filozofice, zise Peter brusc, dar ai nevoie de somn şi eu la fel. Ne vedem de dimineaţă la poarta de est.

Într-o clipă ieşise pe uşă.

Ce era cu plecarea asta neaşteptată?

Bean bănui cu răutate că poate în cele din urmă Peter îl crezuse că nu are un plan şi deci nici garanţia că va câştiga. De fapt, nu avea nici măcar o şansă decentă de a câştiga, dacă prin câştig înţelegea un deznodământ în care Bean trăia, Ahile era mort, iar Bean avea copiii. Fără îndoială, Peter trebuia să fugă să-şi încheie o asigurare de viaţă. Sau să facă apel la vreo urgenţă de ultim moment care să-l împiedice categoric să intre pe poartă împreună cu Bean. „Îmi pare rău, *voiam* să vin cu tine, dar o să te descurci, ştiu eu."

Bean crezuse că-i va fi greu să doarmă, din cauza somnului din avion şi a tensiunii evenimentelor de mâine care îi bântuiau mintea. Bineînţeles că adormi atât de repede, că nici nu-şi aminti când stinsese lumina.

Dimineaţa, Bean se trezi şi-i trimise un mesaj lui Ahile, propunând să se întâlnească peste o oră. Apoi scrise o scurtă notă Petrei, ca să ştie că se gândeşte la ea, în caz că asta ar fi fost ultima zi din viaţa lui. Apoi o altă scrisoare părinţilor lui, şi alta lui Nikolai. Cel puţin dacă

reuşea să-l doboare pe Ahile, ei vor fi în siguranţă. Asta însemna ceva.

Coborî şi-l găsi pe Peter aşteptându-l deja lângă maşina F.I. care urma să-i ducă în interiorul perimetrului stabilit în jurul sediului. Merseră în linişte, pentru că nu mai era nimic de spus.

Acolo, lângă poarta de est, Bean descoperi foarte repede că Peter nu minţise – F.I. susţinea hotărârea lui de a face parte din grupul lui Bean. Era în regulă. Bean oricum nu avea nevoie ca însoţitorii lui să facă prea multe.

După cum ceruse înainte de a pleca din Damasc, F.I. avea un medic în uniformă, doi lunetişti perfect antrenaţi şi o echipă complet echipată anti-tero, din care un om urma să intre cu Bean.

— Ahile va avea un container în care intenţionează să transporte o jumătate de duzină de embrioni congelaţi, îi zise Bean expertului în arme biologice. Dacă te pun să îl scoţi afară înseamnă că sunt sigur că e o bombă sau conţine vreo toxină, şi vreau să fie tratată ca atare – chiar dacă acolo înăuntru spun altceva. Dacă se dovedeşte că sunt totuşi embrioni, ei bine, e greşeala mea şi o să-i explic eu soţiei mele. Dacă îl pun pe doctor să-l ia înseamnă că sunt sigur că sunt embrionii, iar pachetul va fi astfel manipulat.

— Dar dacă nu eşti sigur? întrebă Peter.

— O să fiu sigur, altfel nu-l dau nimănui.

— De ce nu îl iei tu, sugeră militarul, şi să ne spui ce să facem cu el când ajungem afară?

Peter răspunse în locul lui:

— Domnul Delphiki nu se aşteaptă să scape cu viaţă.

— Scopul meu, zise Bean, este ca voi patru să ieşiţi de acolo fără să fiţi răniţi. Asta nu se poate întâmpla dacă dintr-un motiv oarecare începeţi să trageţi. Din cauza asta niciunul dintre voi nu va avea nicio armă încărcată.

Îl priviră ca pe un nebun.

— Nu intru acolo neînarmat, zise unul dintre soldaţi.

— Bine, făcu Bean. Atunci va fi unul mai puţin. N-a spus că trebuie să aduc cinci.

— Practic, îi spuse Peter celuilalt lunetist, nu veţi fi neînarmaţi. Doar că armele nu vor fi încărcate. Ei vor considera că aveţi gloanţe, pentru că nu vor şti că nu e aveţi.

— Sunt soldat, nu funcţionar, zise bărbatul şi se îndepărtă.

— Altcineva? întrebă Bean.

Ca răspuns, lunetistul îşi luă arma, scoase gloanţele unul câte unul, apoi extrase şi primul glonţ de pe ţeavă.

— Eu oricum nu am armă, zise doctorul.

— N-ai nevoie de un pistol încărcat ca să duci o bombă, zise expertul.

Cu micul lui pistol de calibru 22, Bean era acum singura persoană din grup care avea o armă încărcată.

— Cred că suntem gata să pornim, zise.

Era o dimineaţă tropicală luminoasă atunci când trecură prin poartă în grădina de est. Păsările din copaci îşi strigau chemările de parcă ar fi încercat să memoreze ceva şi nu reuşeau s-o scoată la capăt. Nu se vedea niciun suflet de om.

Bean nu avea de gând să hoinărească în căutarea lui Ahile. Categoric nu se va îndepărta de poartă. Deci după ce făcu zece paşi se opri. La fel şi ceilalţi.

Şi aşteptară.

Nu dură mult. Un soldat în uniforma Hegemoniei ieşi la vedere. Apoi, apăru altul, apoi altul, până apăru şi al cincilea soldat.

Suriyawong.

Nu dădu niciun semn de recunoaştere. Părea că privirea lui trece peste Bean şi Peter de parcă nu ar fi însemnat nimic pentru el.

Ahile ieşi din spatele lor – dar rămase aproape de copaci, ca să nu fie o ţintă prea uşoară pentru lunetişti. Ducea, după cum promisese, un mic container.

— Bean, spuse el zâmbind. Doamne, cât ai crescut!

Bean nu zise nimic.

— Oh, nu ne arde de glume. Nici mie, de fapt. Pentru mine e aproape un moment emoţionant să te revăd. Să te

văd bărbat. Ţinând cont de faptul că te cunosc de când erai atâtica.

Întinse containerul.

— Sunt aici, Bean.

— Mi-i dai pur şi simplu?

— Nu prea am la ce să-i folosesc. N-a participat nimeni la licitaţie.

— Volescu a trecut printr-o grămadă de necazuri ca să ţi-i obţină.

— Care necazuri? A mituit un paznic. Folosind banii mei.

— Până la urmă, cum l-ai convins pe Volescu să te ajute? întrebă Bean.

— Îmi era dator, spuse Ahile. Eu sunt cel care l-a scos din închisoare. L-am determinat pe strălucitul Hegemon aici de faţă să-mi permită să autorizez eliberarea prizonierilor ale căror crime încetaseră să mai fie considerate crime. Nu şi-a dat seama că îl voi lăsa liber pe creatorul tău.

Ahile rânji către Peter. Peter nu zise nimic.

— Bun, nu vreţi să stăm de vorbă, aşa că ia embrionii.

Bean îşi reaminti ceva foarte important. Ahile nu ţinea să-şi ucidă victimele cu propriile mâini. Pentru el era suficient ca ei să moară, indiferent dacă el era de faţă sau nu.

Bean se întoarse spre expertul în arme biologice.

— Eşti bun să scoţi asta de aici? Eu vreau să mai stau de vorbă cu Ahile vreo câteva minute.

Expertul se îndreptă spre Ahile şi luă containerul de la el.

— E fragil? întrebă.

Ahile răspunse:

— E bine împachetat şi căptuşit, dar să nu joci fotbal cu el.

Doar din câţiva paşi fu dincolo de poartă.

— Despre ce vrei să vorbim? întrebă Ahile.

— Sunt curios în câteva mici probleme.

— Ascult. Poate şi răspund.

— La Hyderabad. A fost un ofiţer chinez care te-a lovit ca să-ţi pierzi cunoştinţa şi să ne scoată din impas.

— Oh, el a făcut asta?

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu sunt sigur. Cred că elicopterul lui a fost doborât în luptă după câteva zile.

— Cu atât mai rău, zise Bean. Voiam să-l întreb cum s-a simţit când te-a lovit.

— Zău, Bean, nu suntem amândoi prea bătrâni pentru astfel de glume?

Dincolo de poartă se auzi o explozie înfundată. Ahile privi în jur tresărind.

— Ce-a fost asta?

— Sunt destul de sigur, zise Bean, că a fost o explozie.

— Ce a explodat?

— Bomba pe care ai încercat să mi-o dai. Dinăuntrul containerului.

Ahile se strădui, pentru o clipă, să pară nevinovat.

— Nu ştiu ce…

Apoi păru să-şi dea seama că nu are rost să se prefacă a nu şti despre ce e vorba, când obiectul tocmai explodase. Scoase din buzunar detonatorul şi apăsă pe buton de câteva ori.

— La naiba cu tehnologia asta modernă, nimic nu merge cum trebuie, rânji spre Bean. Crede-mă că am încercat.

— Deci… ai sau nu ai embrionii? întrebă Bean.

— Sunt înăuntru, în siguranţă.

Bean ştia că minte. În realitate, ieri se convinsese că cel mai probabil embrionii nici nu fuseseră vreodată aduşi aici. Dar ar fi fost mai câştigat prefăcându-se că-l crede pe Ahile. În plus, exista întotdeauna o şansă ca acesta să nu mintă.

— Arată-mi, zise Bean.

— Trebuie să vii înăuntru.

— OK.

— Asta o să ne scoată din raza de acţiune a lunetiştilor pe care fără îndoială îi ai în jurul sediului, pregătiţi să mă împuşte.

— Şi ne aduce în raza de acţiune a orice m-ar aştepta pe mine acolo.

— Bean. Fii realist. Dacă vreau eu, eşti mort oricum.

— Mă rog, asta nu e chiar adevărat, zise Bean. M-ai vrut mort de mult mai multe ori decât am murit eu.

Ahile rânji.

— Ştii ce a spus Poke chiar înainte să aibă acel accident şi să cadă în Rin?

Bean nu spuse nimic.

— A spus că nu trebuie să-ţi port pică pentru că i-ai spus să mă omoare atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară. E doar un copil, a zis. Nu ştie ce spune.

Bean continuă să tacă.

— Aş vrea să-ţi pot spune şi care au fost ultimele cuvinte ale surorii Carlotta, dar… ştii cum e cu victimele colaterale în timpul războiului. Pur şi simplu nu ai niciun avertisment.

— Embrionii, zise Bean. Ai spus că îmi arăţi unde sunt.

— Bine atunci. Urmează-mă.

Imediat ce Ahile se întoarse cu spatele, doctorul privi spre Bean şi scutură energic din cap.

— E în regulă, le spuse Bean doctorului şi celuilalt soldat. Puteţi ieşi. Nu mai am nevoie de voi.

Ahile se opri.

— Laşi escorta să plece?

— Cu excepţia lui Peter, zise Bean. El insistă să rămână cu mine.

— Nu l-am auzit spunând asta. Adică, părea atât de dornic să părăsească locul ăsta, încât m-am gândit că sigur nu mai vrea să-l revadă.

— Încerc să-mi dau seama cum ai reuşit să prosteşti atât de mulţi oameni, zise Peter.

— Dar pe tine nu încerc să te prostesc, replică Ahile. Deşi înţeleg de ce un om ca tine şi-ar dori să găsească un

mincinos cu adevărat genial ca să studieze cu el.

Râzând, Ahile se întoarse din nou cu spatele şi îi conduse spre clădirea principală.

Urmându-l înăuntru, Peter se apropie de Bean.

— Eşti sigur că ştii ce faci? întrebă încet.

— Ţi-am mai spus, habar n-am.

Odată intraţi, fură întâmpinaţi de o altă duzină de soldaţi. Bean îi cunoştea pe toţi după nume. Dar nu le spuse nimic şi niciunul din ei nu-i întâlni privirea şi nici nu dădu vreun semn că l-ar cunoaşte.

„Ce vrea Ahile? se gândi Bean. Primul lui plan a fost să mă trimită afară din sediu cu o bombă controlată prin telecomandă, deci nu are de gând să mă lase în viaţă. Acum m-a înconjurat de soldaţi, dar nu le ordonă să tragă."

Ahile se întoarse şi-l înfruntă.

— Bean, nu pot să cred că nu ai făcut niciun aranjament ca să mă scoţi de aici.

— De asta ai încercat să mă arunci în aer? întrebă Bean.

— Asta a fost când bănuiam că o să încerci să mă ucizi imediat cum credeai că aveai embrionii. De ce n-ai făcut-o?

— Pentru că ştiam că nu am embrionii.

— Tu şi Petra vă gândiţi deja la ei ca la copiii voştri? Le-aţi pus şi nume?

— Nu există niciun aranjament să te scot de aici, Ahile, pentru că nu ai unde să te duci. Singurii oameni care încă mai au nevoie de tine sunt ocupaţi să ia bătaie de la o bandă de islamici supăraţi. Îţi dai seama că nici în spaţiu nu mai poţi să te duci de când ai doborât naveta aia.

— Să fim cinstiţi, Bean, nu trebuie să-mi reaminteşti că nimeni n-ar trebui să ştie că eu am făcut asta. Dar cineva trebuie să-mi spună un lucru – de ce Peter nu se afla în naveta aia? Presupun că nimeni nu l-a prins pe informatorul meu.

Privi de la Bean la Peter, aşteptând un răspuns.

Bean nici nu confirmă, nici nu negă. Peter, de asemenea, păstră tăcerea. Dacă Ahile scăpa cumva cu

viaţă? De ce să atragă mânia lui Ahile asupra unui om care deja avusese destule necazuri în viaţă?

— Dar dacă mi-aţi prins informatorul, zise Ahile, de ce naiba Chamrajnagar – sau Graff, dacă el a fost – a lansat totuşi naveta? Era atât de important să mă prindă pe mine făcând ceva urât încât să rişte o navetă şi echipajul ei doar pentru asta? Găsesc că e chiar flatant. Ca şi cum aş fi câştigat Premiul Nobel pentru cel mai îngrozitor personaj negativ.

— Cred, zise Bean, că nu ai deloc embrionii. Cred că i-ai împrăştiat imediat ce i-ai obţinut. Cred că i-ai implantat deja unor mame surogat.

— Greşit.

Băgă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoase un mic container, la fel ca acela în care fuseseră congelaţi embrionii.

— Am adus unul cu mine ca să-ţi dovedesc. Probabil e puţin dezgheţat. Căldura trupului meu şi tot restul. Ce crezi? Mai avem timp să-l implantăm cuiva pe micuţul fraier? Petra e deja însărcinată, am auzit, deci nu ne mai putem folosi de ea. Ştiu! Mama lui Peter! Ei întotdeauna i-a plăcut să fie de ajutor, şi e obişnuită să dea naştere unor genii. Uite, Peter, prinde!

Azvârli containerul spre Peter, dar cu prea multă putere, astfel că zbură peste mâna întinsă a lui Peter şi se lovi de podea. Nu se sparse, ci continuă să se rostogolească.

— Nu te duci să-l iei? îl întrebă Ahile pe Bean.

Bean ridică din umeri.

— Vai, ce disciplinat eşti! Copiii tăi n-o să poată scăpa uşor cu tine.

Bean păşi spre Ahile.

— Zău, Bean, ştiu că eşti supărat pe mine, dar niciodată nu am pretins că am o condiţie fizică bună. Când am avut eu şansa să mă joc cu mingea, spune-mi? Ai crescut unde am crescut şi eu. Nu e vina mea că nu pot să arunc bine.

Încă îşi mai păstra tonul ironic, dar se vedea că acum

îi era frică. Se aşteptase ca Bean să-l implore sau să se arate îndurerat – ceva care să-i afecteze echilibrul şi să-i ofere lui Ahile controlul. Dar acum Bean vedea lucrurile prin ochii lui Ahile, şi înţelesese: faci ceea ce duşmanul tău nu crede că te-ai gândi măcar să faci. Pur şi simplu o faci.

Bean duse mâna la spate, unde ţinea ascuns pistolul de calibru 22. Ţinti spre ochiul drept al lui Ahile, apoi spre stângul.

Ahile făcu câţiva paşi înapoi.

— Nu mă poţi omorî, zise. Nu ştii unde sunt embrionii.

— Ştiu că nu sunt la tine şi că nu o să-i obţin dacă nu te las să pleci. Iar eu nu te las să pleci. Presupun că asta înseamnă că pentru mine embrionii sunt pierduţi pentru totdeauna. De ce să te mai ţin în viaţă?

— Suri, zise Ahile. Dormi?

Suriyawong îşi scoase cuţitul său lung din teacă.

— Nu de asta e nevoie, spuse Ahile. Are pistol.

— Stai liniştit, Ahile, rosti Bean. Ia lucrurile ca un bărbat. În plus, dacă ratez ai putea să supravieţuieşti şi să-ţi petreci restul zilelor sub formă de legumă cu creierul distrus. Amândoi vrem ca toate astea să se termine repede şi curat, nu-i aşa?

Ahile mai scoase o fiolă din buzunar.

— Ăsta e cel adevărat, Bean. Întinse mâna, oferindu-i-l: Ai ucis unul, dar încă mai sunt ceilalţi patru.

Bean îl lovi peste mână. De data asta fiola se sparse când lovi podeaua.

— Îţi ucizi copiii! strigă Ahile.

— Te cunosc. Ştiu că niciodată nu mi-ai promite ceva ce mi-ai putea pur şi simplu trimite.

— Suriyawong! strigă Ahile. Împuşcă-l!

— Domnule, răspunse Suriyawong.

Era primul sunet pe care îl scosese de când Bean intrase pe poarta de est.

Suriyawong îngenunche, lăsă cuţitul pe podeaua lustruită şi îl împinse spre Ahile până ajunse la picioarele lui.

— Ce înseamnă asta? întrebă Ahile.

— Un cuţit împrumutat.

— Dar are pistol! strigă.

— Mă aştept să-ţi rezolvi singur problemele, zise Suriyawong, fără ca vreunul dintre oamenii mei să fie ucişi.

— Ucide-l! Credeam că suntem prieteni.

— Ţi-am spus de la început, replică Suriyawong, că eu îl servesc pe Hegemon.

Spunând asta, Suriyawong îi întoarse spatele lui Ahile.

La fel şi ceilalţi soldaţi.

Acum Bean înţelese de ce Suriyawong se străduise atât să câştige încrederea lui Ahile: pentru ca în acest moment de criză, Suri să-l poată trăda.

Ahile râse nervos:

— Ei haide, Bean. Ne ştim de atâta timp.

Dăduse înapoi până la perete. Încercă să se sprijine de el, dar picioarele îi erau nesigure şi începu să alunece.

— Te cunosc, Bean, zise. Nu poţi ucide un om cu sânge rece, indiferent cât de mult îl urăşti. Nu e în firea ta.

— Ba este, replică Bean.

Ţinti cu pistolul în jos spre ochiul drept al lui Ahile şi apăsă pe trăgaci. Ochiul pocni din cauza vitezei glonţului şi se sparse. Capul se clătină doar puţin datorită forţei micului glonţ care intră, dar nu mai ieşi.

Apoi alunecă şi se întinse pe podea. Mort.

Asta nu le putea aduce înapoi pe Poke sau pe sora Carlotta, sau pe ceilalţi oameni ucişi de el. Nu putea repune naţiunile lumii în ordinea în care fuseseră înainte ca Ahile să facă din ele cărămizile lui, să le unească şi să le dezbine după cum voia el. Nu punea capăt războaielor stârnite de Ahile. Nu-l făcea pe Bean să se simtă mai bine. Nu există nicio bucurie în răzbunare şi nici prea multă în îndeplinirea unui act de justiţie.

Dar ceva era sigur: Ahile nu va mai ucide din nou.

Era tot ce putea Bean să ceară micului său 22.

20
ACASĂ

From: LegumaTa%Proaspătă@Freebie. net
To: FataMea%dePiatra@Freebie. net
Re: Vino acasă

El e mort.
Eu nu.
Nu i-a avut.
Îi vom găsi, într-un fel sau altul, înainte ca eu să mor.
Vino acasă. Nimeni n-o să mai încerce să te omoare.

Petra zbură cu un avion comercial, sub propriul ei nume, folosind propriul paşaport.

Damascul era entuziasmat, căci acum devenise capitala lumii islamice pentru prima oară unite după aproape două mii de ani. Liderii sunniţi şi şiiţi deopotrivă se declaraseră în favoarea Califului. Iar Damascul era centrul tuturor acestor lucruri.

Dar emoţia ei era de altă natură. Parţial, datorită copilului care creştea în interiorul ei, a schimbărilor care se petreceau în trupul ei. Parţial, fiindcă se simţea uşurată că se eliberase de sentinţa cu moartea pe care Ahile i-o hotărâse cu ani în urmă.

Însă cel mai mult era vorba de sentimentul ameţitor de a fi fost pe punctul de a pierde totul şi de a fi câştigat în cele din urmă. O năpădi pe când mergea pe culoarul din avion, genunchii i se muiară şi fu gata să cadă.

Bărbatul din spatele ei o prinse de braţ şi o ajută să se repună pe picioare.

— Vă simţiţi bine? întrebă.

— Sunt doar puţin gravidă, răspunse ea.

— Nu mai trebuie să cădeţi atunci când copilul va fi mai mare.

Râse şi îi mulţumi, apoi îşi puse geanta deasupra capului – fără să aibă nevoie de ajutor, mulţumesc – şi se

aşeză pe locul ei.

Pe de o parte, era trist să zboare fără să-l aibă pe soţul ei alături.

Pe de altă parte, era minunat să zboare acasă spre el.

El o întâmpină la aeroport şi o îmbrăţişa puternic. Braţele lui erau atât de lungi. Oare crescuseră în cele câteva zile de când se despărţiseră?

Ea refuză să se gândească la asta.

— Am auzit că ai salvat lumea, îi spuse când în sfârşit se desprinseră din îmbrăţişare.

— Nu da crezare zvonurilor.

— Eroul meu.

— Aş prefera să fiu iubitul tău, şopti el.

— Uriaşul meu, şopti şi ea.

Ca răspuns, el o strânse din nou în braţe, apoi se lăsă pe spate, ridicând-o. Ea râse în timp ce el o învârtea ca pe un copil. Aşa făcea şi tatăl ei când era mică. El nu va face niciodată aşa cu copiii lui.

— De ce plângi? o întrebă.

— Sunt doar lacrimi în ochi. Nu plâng. Tu *ai văzut* ce înseamnă să plângi, şi nu e ca acum. Astea sunt lacrimi de bucurie că te văd.

— Eşti doar fericită să te afli într-un loc unde copacii cresc fără să fie nevoie să fie plantaţi şi irigaţi.

Ieşiră din aeroport câteva minute mai târziu şi se dovedi că el avea dreptate, era fericită că nu mai era în deşert. În anii cât trăiseră în Ribeirão ea îşi descoperise afinitatea pentru locuri luxuriante. Avea nevoie ca Pământul să fie viu în jurul ei, totul verde, toată fotosinteza să aibă loc în public, fără nicio urmă de modestie. Lucruri care mănâncă soare şi beau ploaie.

— E bine să fii acasă, zise.

— Acum sunt şi eu acasă, spuse Bean.

— Tu erai deja aici.

— Dar până acum nu erai tu.

Ea oftă şi se strânse lângă el. Luară primul taxi.

Bineînţeles că merseră întâi la sediul Hegemoniei, dar în loc să ajungă la casa lor – dacă într-adevăr era casa lor, întrucât renunţaseră la ea când demisionaseră din serviciul Hegemonului în acea zi din Filipine. Bean o duse direct la biroul Hegemonului.

Peter o aştepta acolo, împreună cu Graff şi soţii Wiggin. Îmbrăţişările deveniseră sărutări, iar strângerile de mâini deveniră îmbrăţişări.

Peter povesti tot ce se întâmplase în spaţiu. Apoi o puse pe Petra să-i povestească despre Damasc, deşi ea pretindea că nu era mai nimic, doar un oraş bucurându-se de victorie.

— Războiul încă nu s-a terminat, zise Peter.

— Islamicii sunt uniţi, spuse Petra.

— Următorul lucru pe care trebuie să-l ştiţi, adăugă Graff, este că evreii şi creştinii se vor împăca. La urma urmelor, singurul lucru care stătea între ei era povestea cu Iisus.

— E bine, zise şi Theresa, ca lumea să fie mai puţin divizată.

— Cred că va fi nevoie de multe divizii, spuse John Paul, pentru ca lumea să nu mai fie atât de împărţită.

— V-am spus că toţi cei din Damasc erau fericiţi, nu că aveau dreptate să fie. Sunt multe semne de tulburări. E un imam care predică despre reunirea Indiei şi Pakistanului sub un singur guvern.

— Lasă-mă să ghicesc, zise Peter. Unul islamic.

— Dacă le-a plăcut ce le-a făcut Virlomi chinezilor, spuse Bean, o să fie încântaţi de ce-o să-i poată determina pe hinduşi să facă pentru a se elibera de pakistanezi.

— Iar Peter o să fie încântat de asta: un politician irakian a ţinut un discurs la Bagdad în care a subliniat: „Într-o lume în care Allah a ales un Calif, de ce mai avem nevoie de Hegemon?”

Râseră, dar feţele lor erau serioase când hohotele încetară.

— Poate că are dreptate, spuse Peter. Poate când se va termina războiul Califul *va fi* Hegemon în fapt, nu

numai cu numele. E asta un lucru rău? Scopul era unificarea lumii şi pacea ei. Eu m-am oferit să o fac, dar dacă o face altcineva eu n-o să omor pe nimeni doar ca să îi iau postul.

Theresa îl apucă de încheietură, şi Graff chicoti.

— Continuă să vorbeşti aşa, şi voi înţelege de ce te-am susţinut atâţia ani.

— Califul nu-l va înlocui pe Hegemon, zise Bean, nici nu va suplini nevoia de a avea unul.

— Nu?

— Pentru că un conducător nu-şi poate duce poporul acolo unde nu vrea să meargă.

— Dar vor ca el să stăpânească lumea, zise Petra.

— Dar pentru a stăpâni lumea trebuie ca toţi să fie mulţumiţi de stăpânirea lui, spuse Bean. Şi cum ar putea fi mulţumiţi non-islamicii fără ca islamicii ortodocşi să fie extrem de nefericiţi? E ceva ce au descoperit chinezii în India. Nu poţi înghiţi o naţiune. Găseşte ea o cale de a fi vomitată. Îmi cer iertare, Petra.

— Deci prietenul vostru Alai va înţelege asta, şi nu va încerca să stăpânească popoarele non-islamice? întrebă Theresa.

— Prietenul nostru Alai nu va avea nicio problemă cu această idee. Întrebarea este dacă va avea Califul.

— Sper că nu ne vom aminti de această zi, spuse Graff, ca despre vremurile când am început pentru prima dată să luptăm în următorul război.

Peter declară:

— După cum am mai spus, războiul încă nu s-a încheiat.

— Ambele armate chineze importante din India au fost înconjurate, iar laţul se strânge, spuse Graff. Nu cred că se vor apăra ca la Stalingrad, nu-i aşa? Armatele turceşti au ajuns la Huang He, iar Tibetul tocmai şi-a declarat independenţa şi masacrează trupele chineze de acolo. Indonezienii şi arabii sunt imposibil de prins şi deja au lovit serios în comunicaţiile interne ale Chinei. E doar o problemă de timp până să-şi dea seama că e inutil să

continue să ucidă oameni când sfârşitul e inevitabil.

— O să moară mulţi soldaţi înainte ca guvernele să se prindă de asta.

— Mama întotdeauna vede lucrurile în roz, zise Peter şi râseră.

În cele din urmă veni timpul ca Petra să audă ce se întâmplase în interiorul sediului. Peter îi spuse aproape totul, căci Bean sărea majoritatea detaliilor şi se grăbea să ajungă la final.

— Ţi s-a părut că Ahile a crezut că Suriyawong chiar o să-l omoare pe Bean pentru el? întrebă Petra.

— Cred, zise Bean, că Suriyawong i-a promis că o va face.

— Vrei să spui că a avut intenţia, dar s-a răzgândit?

— Cred că Suri a pus la cale de la început momentul ăsta. A devenit indispensabil pentru Ahile. I-a câştigat încrederea. Preţul a fost pierderea încrederii tuturor celorlalţi.

— Cu excepţia ta.

— Vezi tu, eu îl cunosc pe Suri. Chiar dacă nu poţi cunoaşte cu adevărat pe cineva – să nu-mi citezi propriile cuvinte, Petra…

— N-am făcut asta!

— Am intrat în sediu fără niciun plan şi cu un singur avantaj real. Ştiam două lucruri pe care Ahile nu le ştia. Ştiam că Suri nu se va pune niciodată în slujba unui om ca Ahile, aşa că, dacă părea că o face, era o minciună. Şi mai ştiam ceva despre mine însumi. Ştiam că într-adevăr aş fi capabil să ucid un om cu sânge rece dacă asta ar fi necesar ca să-mi salvez soţia şi copiii.

— Da, zise Peter, cred că ăsta e lucrul pe care eu pur şi simplu nu l-am crezut, nici măcar la sfârşit.

— Nu a fost cu sânge rece, spuse Theresa.

— Ba da.

— A fost, mamă. Aşa era corect, şi el a ales s-o facă. Fără să trebuiască să intre într-o stare de frenezie ca să poată.

— Asta fac eroii, zise Petra. Ceea ce e necesar pentru

binele poporului lor.

— Când începem să spunem cuvinte ca „erou”, e timpul să mergem acasă.

— Deja? făcu Theresa. Adică, Petra abia a ajuns. Şi trebuie să-i spun toate poveştile mele oribile despre cât a fost de grea fiecare din naşterile mele. E de datoria mea s-o îngrozesc pe viitoarea mamă. E o tradiţie.

— Nu vă faceţi griji, doamnă Wiggin, zise Bean. O s-o aduc înapoi cel puţin la câteva zile. Nu stăm chiar aşa departe.

— Să mă aduci înapoi? întrebă Petra.

— Am plecat din serviciul Hegemonului, îţi aminteşti? Am lucrat pentru el doar ca să avem un pretext legal să ne luptăm cu Ahile şi cu chinezii, deci nu mai avem ce face aici. Avem suficienţi bani din pensiile de la Şcoala de Luptă. Aşa că vom locui în Ribeirão Preto.

— Dar mie îmi place aici.

— Ooo, bătaie, bătaie! zise John Paul.

— Asta numai pentru că nu ai locuit în Araraquara. E un loc bun unde să-ţi creşti copiii.

— Cunosc Araraquara, spuse Petra. Ai locuit acolo cu sora Carlotta, nu-i aşa?

— Am locuit peste tot cu sora Carlotta. Dar ăsta e un loc bun unde să-ţi creşti copiii.

— Tu eşti grec, iar eu sunt armeancă. Bineînţeles că trebuie să ne creştem copiii învăţându-i portugheza.

Casa pe care o închiriase Bean era mică, dar avea un al doilea dormitor pentru copil, şi o grădină încântătoare, şi maimuţe care trăiau în copacii înalţi de pe proprietatea din spatele casei. Petra îşi imagina fetiţa sau băieţelul jucându-se afară, în gălăgia maimuţelor şi bucurându-se de spectacolul pe care îl ofereau acestea.

— Dar n-avem mobilă, zise Petra.

— Am ştiut că mi-am pus viaţa în joc alegând casa fără tine, replică Bean. Aşa că mobila e la alegerea ta.

— Bun. O să te pun să dormi într-o cameră plină cu volănaşe roz.

— O să dormi acolo cu mine?

— Bineînţeles.

— Atunci sunt de acord cu volănaşele roz, dacă trebuie.

Peter, nefiind sentimental, nu văzu niciun motiv să organizeze funeralii pentru Ahile. Dar Bean insistă să aibă măcar o slujbă lângă mormânt, şi plăti pentru gravarea unei pietre funerare. Sub numele „Achilles de Flandres”, anul naşterii şi data morţii, inscripţia spunea:

Născut infirm la trup şi la suflet,
A schimbat faţa lumii.
Printre toate inimile pe care le-a sfărmat
Şi vieţile cărora le-a pus capăt mult prea devreme,
A fost şi propria inimă,
Şi propria viaţă. Fie să-şi găsească pacea.

În cimitirul din Ribeirão Preto se adună un grup restrâns.

Bean şi Petra, familia Wiggin, Peter. Graff se întorsese în spaţiu.

Suriyawong îşi condusese mica armată înapoi în Thailanda, ca să-şi ajute patria să-i alunge pe cotropitori şi să se refacă.

Nimeni nu avu prea multe de spus la mormântul lui Ahile. Nu puteau să se prefacă totuşi că nu se bucură de moartea lui. Bean citi inscripţia pe care o scrisese şi toţi fură de acord că era nu numai cinstit faţă de Ahile, ci chiar generos.

La sfârşit doar Peter avu de spus ceva din inimă.

— Sunt singurul de aici care vede ceva din sine însuşi zăcând în cutia asta?

Nu-i răspunse nimeni, nici da, nici nu.

După două săptămâni însângerate, războiul se termină. Dacă China ar fi acceptat condiţiile oferite de Calif prima dată, ar fi pierdut numai noile teritorii cucerite, plus Xinjiang şi Tibet. În loc să facă aşa aşteptară până ce Cantonul căzu, Shanghaiul fu asediat, iar trupele turceşti

înconjurară Beijingul.

Când Califul trasă noua hartă, provincia Mongoliei Interioare fu dată poporului mongol, iar Manciuria şi Taiwanul îşi obţinură independenţa. China fu nevoită să garanteze libertatea învăţătorilor religioşi. Calea prozelitismului islamic fusese deschisă.

Guvernul chinez căzu rapid. Noul guvern repudie termenii de încetare a focului, iar Califul declară legea marţială până când puteau fi ţinute noi alegeri.

Undeva în zonele accidentate din estul extrem al Indiei, zeiţa podului trăia printre adoratorii săi, căutând să vadă dacă India urma să fie liberă sau doar schimbase o tiranie cu alta.

După război, în timp ce indienii, thailandezii, birmanii, vietnamezii, cambodgienii şi laoţienii îşi căutau în teritoriile cândva cotropite membrii familiilor care fuseseră deportaţi, Bean şi Petra căutau din răsputeri cu ajutorul computerului, sperând să descopere vreo urmă a ceea ce Volescu şi Ahile făcuseră cu copiii lor pierduţi.

MULŢUMIRI

Scriind această continuare la *Umbra lui Ender* şi *Umbra Hegemonului,* m-am confruntat cu două probleme. Mai întâi, am dezvoltat rolul unor personaje secundare din cărţile precedente, asumându-mi riscul serios de a inventa aspecte ale înfăţişării lor sau ale trecutului lor care ar putea contrazice unele detalii de mult uitate dintr-un volum anterior. Ca să evit pe cât mai mult posibil acest lucru, m-am bazat pe două comunităţi on-line.

The Philotic Web (http://www.philoticweb. net) are un grafic în timp real care combină poveştile din *Jocul lui Ender* şi *Umbra lui Ender,* lucru care s-a dovedit nepreţuit pentru mine. A fost creat de Nathan M. Taylor cu ajutorul lui Adam Spieckermann.

Pe propriul website, Hatrack River (http://www.hat-rack.com) am postat primele cinci capitole ale manuscrisului acestui roman, în speranţa că toţi cei care au citit mai recent celelalte cărţi ale seriei ar putea fi capabili să surprindă inadvertenţe sau alte probleme. Comunitatea Hatrack River nu m-a dezamăgit. Printre cei mulţi care au reacţionat – şi cărora le mulţumesc, tuturor – am găsit deosebit de valoroase sugestiile lui Keiko A. Haun („accio”), Justin Pullen, Chris Bridges, Josh Galvez („Zevlag”), David Tayman („Taalcon”), Alison Purnell („Eaquae Legit”), Vicki Norris („CKDexterHeaven”), Michael Sloan („Papa Moose”) şi Oliver Withstandley.

În plus am avut ajutorul, capitol după capitol, echipei mele obişnuite de primi cititori – Phillip şi Erin Absher, Kathryn H. Kidd şi fiul meu, Geoffrey. Soţia mea, Kristine A. Card, ca de obicei a citit fiecare capitol când paginile mai erau calde de la imprimantă. Fără ei nu aş fi putut duce la bun sfârşit această carte.

A doua problemă ridicată de acest roman a fost că l-am scris în timpul războiului din Afganistan dintre SUA şi aliaţii săi pe de o parte, şi talibani şi forţele Al Qaeda pe de altă parte. Deoarece în *Shadow Puppets* trebuia să arăt relaţiile viitoare dintre islamici şi occidentali, şi dintre

Israel şi vecinii săi islamici, am fost nevoit să fac predicţii în legătură cu modul în care ar putea fi rezolvată într-o zi actuala situaţie încărcată de ură. Întrucât îmi iau în serios responsabilitatea faţă de ţările şi popoarele despre care scriu, am depins mult în înţelegerea cauzelor situaţiei prezente de cartea lui Bernard Lewis *What Went Wrong?: Western Impact and Middle Eastern Response* (Oxford University Press, 2001).

Această carte este dedicată părinţilor soţiei mele. În afară de faptul că o mare parte din pacea şi bucuria din viaţa mea şi a Kristinei provine din relaţia strânsă şi armonioasă din ambele noastre familii, am o datorie în plus faţă de James B. Allen, pentru excelenta sa muncă de istoric, da, dar mai mult pentru că m-a învăţat să abordez istoria fără teamă, urmând orice pistă, fără să presupun despre popoarele din trecut nici lucrurile cele mai bune, nici cele mai rele, şi adaptându-mi vederile personale acolo unde era nevoie de o ajustare, dar niciodată renunţând la ideile vechi care rămân valabile.

Asistenţilor mei, Kathleen Bellamy şi Scott Allen, le datorez mai mult decât salariul plătit. Cât despre copiii mei, Geoffrey, Emily şi Zina, şi soţia mea Kristine, ei sunt motivul pentru care merită să te ridici din pat în fiecare zi.